

M. R. CAREY

A VÉGTELENSÉG KAPUJA

EUMAX
SF EXTRA

M. R. CAREY

A VÉGTELENSÉG KAPUJA

EUMAX
SF EXTRA 20

Fordította:
HABONY GÁBOR

A FUMAX SF EXTRA SOROZATBAN MEGJELENT

1. Adrian Tchaikovsky: *Az idő gyermekei*
2. Andy Weir: *Artemis*
3. Martha Wells: *Kritikus rendszerhiba*
(Az Öldöklő-naplók 1.)
4. Neal Stephenson – Nicole Galland: *A DODO felemelkedése és bukása*
5. Adrian Tchaikovsky: *Hadállat*
6. Martha Wells: *Mesterséges sors*
(Az Öldöklő-naplók 2.)
7. Adrian Tchaikovsky: *A pusztulás gyermekei*
8. Neal Stephenson: *Snow Crash*
9. Tamsyn Muir: *Gideon, a Kilencedik*
10. Andy Weir: *A Hail Mary-küldetés*
11. Adrian Tchaikovsky: *Az Éden kapui*
12. Tamsyn Muir: *Harrow, a Kilencedik*
13. Martha Wells: *Trójai protokoll/Kilépési stratégia*
(Az Öldöklő-naplók 3–4.)
14. Adrian Tchaikovsky: *A Föld szilánkjai*
(Végső Architektúra-trilógia 1.)
15. Neal Stephenson: *Termination Shock – Az összeomlás kora*
16. Adrian Tchaikovsky: *Az emlékezet gyermekei*
17. Tamsyn Muir: *Nona, a Kilencedik*
18. Justin Cronin: *A révész*
19. Adrian Tchaikovsky: *Az üresség szeme*
(Végső Architektúra-trilógia 2.)
20. **M. R. Carey: *A végtelenség kapuja***
(Pándomínium 1.)
21. Andy Weir: *A marsi*

M. R. Carey: *Infinity Gate*
Copyright © 2023 by M. R. Carey

All rights reserved.
First published in Great Britain in 2023 by Orbit

Borító: Tóth-Kovács Anett

Első magyar kiadás: Fumax Kft., 2024
Hungarian translation © Fumax Kft., 2024

Szerkesztő: Koncz Ákos
Korrektor: Aranyossyné Bondi Judit
Ebook: Hársfai László
Felelős kiadó: Németh Vladimir

A legkedvezőbb árak, csak nálunk kapható kiadványok, minden
rendeléshez választható ajándék: www.fumax.hu
Facebook-oldalunk: www.facebook.com/fumaxkiado

ISSN 2631-0317
ISBN 978 963 470 410 2

*Chrisnek és Pamnek,
akik magukkal ragadnak, és visszavisznek önmagunkhoz*

0.

Állítólag a háborús időkben született gyerekek nagy valószínűséggel egész életükben küszködni fognak a világ bizonytalanságaival és a saját érzelmeikkel, ezért hiába keresik a boldogságot.

Rám ez nem igaz. Az univerzum egyik eddigi legnagyobb konfliktusa közepette születtem, a Pándomínium nevű hatalmas birodalom és a géphegemónia (ami azóta is növekszik) között kitört háború idején, és arra a pillanatra emlékszem a legjobban, amikor hirtelen képessé váltam eltöprengeni a saját létezésemről. Tárgy voltam, de értelmessé váltam, a Pándomínium nyelvén „énség” lettem. Csodálatos volt, és hangosan felkiáltottam a szintiszta örömtől.

Talán ennyiből is látszik a probléma, amivel szembenézek, amikor megpróbálom elmesélni az életem történetét – mert ez a célom, bármilyen közvetetten jutok is el odáig. Az esetem nem tipikus. Már jóval a „születésem” előtt léteztem, és az öntudatra ébredésem egyáltalán nem volt elkerülhetetlen. Három személy, három énség erőfeszítéseitől függött, holott egyikük sem tudatos szándékkal hozott világra.

Egyikük tudós volt, több ezer valóságkontinuumban vált híressé, de abban az univerzumban egyáltalán nem ünnepelték a nevét, amelyikben született. Hadiz Tambuwal igazi zseni volt, bár csak kisebb mértékben. A legnagyobb felfedezését teljesen véletlenül tette, és mások már úgy is felfedezték előtte számos egyéb helyen. Tény, hogy Hadiz hozzájárulását a történelem alakulásához esetlegességgel, nem pedig szándékosan jellemezhetnénk jobban. Lényegében úgy változtatta meg örökre a Pándomíniumot, hogy csak úgy belebotlott. Viszont ajándékokat hagyott az utána jövőknek, és olyan eseménysorozatok elindítója volt,

amelyek jóval nagyobbra növekedtek Hadiz tényleges szándékánál.

A második Essien Nkanika volt, egy igazi gazfickó, bár általában véve nem számított különlegesebbnek ezen a téren, mint Hadiz tudósként. Egy nyomornegyedben született, és úgy vélte, hogy ez igazolja mindazt az érzéketlenséget és kegyetlenséget, amelynek segítségével kikaparta magát onnan. Elszántan csak és kizárólag a saját érdekeit nézte, ritkán állt mások, nála eszesebbek és kegyetlenebbek szolgálatába. Kimondhatatlan dolgokat tett meg nekik, sokkal rosszabbakat, mint önszántából bármikor az élete során, de benne is rejtett valami nagyszerű. Ezért emlékezem rá.

És a harmadik énség? Kívülről nézve ő volt a legjelentéktelenebb közöttük. ÖtDombi Topáz Turmalin, egy nyúl a Pándomíniumból, az Utról, Mennyekek-alatt-Kupoplex városából. Bizonyos értelemben rosszul illeszkedett be a társadalomba, amelyben felnövekedett, a nemtörődömséggel független volt egy olyan kultúrában, amely mindennél többre értékelte az érzelmi visszafogottságot és óvatosságot. Ugyanakkor okos volt, bátor és kíváncsi is, és a puszta szerencse hatalmas, világrengető események középpontjába helyezte, amelyek számtalan Földre terjedtek ki. Topáz tanult, növekedett és döntéseket hozott. A döntései végül nagyobb jelentőségűnek bizonyultak és messzebbre értek, mint kora bármelyik diplomatájának vagy vezetőjének a döntései.

Mindhármuk történetéhez eljutok majd a maguk idejében, és ez végül – elkerülhetetlenül, így nem kérek érte elnézést – a saját történetemhez fog vezetni. Az ébredésemhez, amely a történelem vége lett. A birodalom vége. Mondhatni, a megszámlálhatatlan végtelenség vége, amely a legnagyobb létező végtelenség.

Senkinek sem akartam ártani. Én magam is vitatkoznék azzal, hogy amit tettem, az így volt a legjobb. Korábban még senki sem próbált műtétet végezni teljes univerzumokon. Egy ilyen feladathoz roppant méretű, kiszámíthatatlanul

nagy szike szükséges.

Én. Én vagyok az a szike.

1.

Hadiz Tambuwal messziről látta közeledni a világvégét.

Eleinte meglehetősen filozofikusan viszonyult az egészhez. Úgy tűnt, hogy a közelgő kataklizma forrásai mélyen az emberiség mint faj természetében rejlenek, ezért nem látta értelmét gyötrődni miattuk. Ha valaki azt kívánta, hogy a világ legyen jobb hely, azzal egyben azt is kívánta, hogy az egész eddigi történelem máshogyan játszódjon le. És ez jó nagy kívánság.

A nőt azzal vádolták – többek közt a saját anyja is –, hogy túl hidegvérű, nincsenek érzelmei. Akkoriban neheztelt érte, de később felismerte a benne rejlő igazságot. Teljes mértékben aláírta, hogy zárkózott típus volt. Elméleti ember. Akit nehéz megközelíteni, és aki nem nagyon ment elébe azoknak, akik megpróbálták. A saját döntéséből kifolyólag egyedül élt, és minden tőle telhetőt megtett, hogy kimaradjon a kiterjedtebb családja által képezett kapcsolati és kötelezettségi hálóból. Szerette a nénikéit, bácsikáit, unokatestvéreit, némelyiküket nagyon is, de ez az egész könnyen bonyolulttá vált. Könnyebb volt távolról szeretni őket.

A barátságokat is elkerülte a velük járó komplikációk miatt, mert rákényszerítették, hogy megpróbálja kitalálni mások szándékait, vágyait és motivációit, amelyek valahogy mindig sokkal zavarosabbnak és homályosabbnak tunktek a sajátjainál. A szexuális vágyait rövid, szinte szabatos találkozások során elégítette ki. Ami azt illeti, majdnem fekete bőrével, bozontos boglyahajával, kissé túlméretezett orrával és tekintélyes magasságával nem számított túl vonzónak, többnyire csak megdöbbenést váltott ki másokból, de így sem okozott gondot alkalmi partnert találni egy-egy napra vagy éjszakára. Viszont jobban kedvelte önmaga társaságát, amit persze nem tekintett jellemhibának vagy

hátránynak. A szakterületén, a részecskefizikában amúgy is sok introvertált dolgozott.

Ám ahogy az éhínség és az aszály évről évre súlyosbodott, a levegő sűrűsödött, és egyre jobban fogytak a nyersanyagok, Hadiz is egyre nehezebben tartotta fenn a szokásos szenvtelenségét. Tisztán személyes nézőpontját tekintve ő maga jobban szeretett olyan világban élni, amelyben volt művészet, zene és irodalom, márpedig pont ez szorult egyre jobban háttérbe. Közben látta, ahogy a gazdag, változatos és összetett ökoszisztéma eltűnik, botrányosan elpocsékolják. És mindennél jobban szerette a munkáját, amit utált befejezetlenül hagyni. A civilizáció pont egy meglehetősen kellemetlen időszakban dőlt romba.

Muszáj hozzátenni, hogy remek megfigyelőpontról nézhette végig az egészet. Campus Crossban élt és dolgozott, ami a legjobban támogatott kutatólétesítménynek számított nemcsak Nigériában, hanem az egész afrikai kontinensen, sőt, nagy valószínűséggel az egész világon is. Geofizikusok, biokémikusok és mérnökök vették körül, akik mind próbáltak a maguk elképzelései szerint újszerűen gondolkodni ahhoz a skatulyázós módszerhez képest, amire az emberi faj úgy általában és egészében véve rászokott. Hadiz a hírekből és a kivételesen jól informált kollégák beszélgetéseiből tudta, hogy mennyire rosszul álltak a dolgok bolygószerte, és hogy éppen milyen mázli alapú megoldással kísérleteznek a fejések. Saját jegyzéket vezetett az elbukott próbálkozásokról.

Campus Cross kis mellékprojektnek indult a katolikus egyház és három milliárdos közös tulajdonában, akik egyesével jutottak arra a következtetésre, hogy a világ már túlságosan is el van cseszve, és a vagyonuk nem lesz elég ahhoz, hogy helyrehozzák. Végül csoportosították a forrásaikat, legalábbis a forrásaik egy részét, és létrehoztak egy vagyonkezelőt az elképesztő mennyiségű pénz mozgatásához, amit beleöltek ebbe az egész szűzmáriás társasjátékba. Számos nagy elmét sikerült odacsábítaniuk a létesítménybe, bár legalább ugyanannyian vissza is

utasították a szigorú feltételeket tartalmazó szerződést. A csillagokat verdeső fizetésért cserében a kutatóknak le kellett mondaniuk minden, a munkájukból vagy azzal kapcsolatban keletkezett jogról, és kizárólagosan át kellett ruházniuk ezeket a négy alapítóra, vagy ahogy ezt a kampuszban mondták, Istenre és a Párkákra.

Hadiz ugyanabból az okból jött el a kampuszba, mint sokan mások: időpocsékolásnak tartott minden olyan munkát, amely nem kapcsolódott közvetlenül a világ megmentéséhez. A munkaadóival kapcsolatban nem táplált illúziókat. Tudta, hogy a milliárdosok nem tettek fel mindent egy lapra, sőt, nyilvánvalóan foglalkoztak a Földön kívüli kolóniákkal és a generációs hajókkal is. Maradnak, ha lehet, de ha nem, bármikor el tudnak menekülni.

Az viszont, hogy Hadiz *ott élt* a kampuszban, féltve őrzött titoknak számított. Mindenki úgy tudta, hogy van egy lakása Lagos tulsó felén, az Ikoyi nevű kerületben. Csakhogy a kampusz messze kint, a város külterületén helyezkedett el, és a tömegközlekedés egyre stresszesebbé és kiszámíthatatlanabbá vált. Ráadásul Ikoyi vízhálózata nemrég emberi növekedési hormonokkal fertőződött meg. És ott voltak még az áramkimaradások is, amelyeket a rendszerkimaradások okoztak a város keleti felét elektromossággal ellátó Shiroro-gátnál. Az áramkimaradások amúgy is mindennaposnak számítottak Lagosban, de egyre hosszabbak és egyre gyakoribbak lettek, mert a Kaduna-folyó erősen leapadt az aszályok miatt. Amikor Hadiznak elege lett, becsomagolt pár ruhát, és csendben átköltözött, nem szólt senkinek, és nem kért rá engedélyt.

Felállított egy összecsukható kempingágyat a laborépület legkisebb raktárában, és három műanyag ládát használt ruhásszekrénynek. Volt egy mellékhelyiség közvetlenül a raktár mellett, és zuhanyzó a konditeremben, amihez nem kellett sokat gyalogolni. Minden épületet saját generátorral láttak el, emellett biztonsági redőnyökkel is, amelyek napnyugta után egy órával ereszkedtek le, hogy kizárják a külvilágot. Hadiz többnyire zavartalanul élhetett odabent,

főleg miután a négy asszisztense szép sorban abbahagyta a munkába járást. És nem csak ők. A személyzeti ebédlőben találkozott olyan, zokogó kollégákkal, akiknek a projektjei munkaigényesebbek voltak, és segítség hiányában vissza kellett fogniuk a kutatóprogramjaikat, vagy esetenként teljesen fel is adniuk, holott éveket töltöttek velük. A nő örült, hogy az ő munkája nem igényelt több elmét vagy izmot, mint amennyivel ő maga rendelkezett. Megtartotta magának a véleményét, és folytatta a kutatást, egyre csak dolgozott, lehajtott fejjel és görnyedt háttal, miközben a globális civilizáció vadul kibillent az egyensúlyából, mert a súlypontja nagyon messzire került az amúgy is rogyadozó alapoktól.

A világ szilárd körülöttünk, de elvontan érzékeljük. Miután Hadiz beköltözött a létesítménybe, szinte soha nem járt be Lagosba, így a néhány, rendszeresen nézett hírműsoron és vitatott weboldalon kívül csupán kicsi és helyi mértékben érzékelte a világ változásait. A tüzesetek Lekhiben és a Victoria-szigeten narancssárgára festették az eget, és három héten át füsttel és hamuval töltötték meg a levegőt. Ezt visszataszítóan mérgező fotokémiai szmog követte, tele aldehidekkel és karbonsavakkal.

A kampusz vezetőtestülete egy ideig halogatta a dolgot, légzőmaszkokat osztott ki, és folyamatosan ellenőrizte a levegőminőséget, de idővel ők is kénytelenek voltak behódolni a tényeknek. Dupla fizetést ajánlottak fel a kisegítő személyzet tagjainak, ha továbbra is megjelennek a műszakjaikban, és a többieknek megengedték, hogy határozatlan ideig szabadságon maradjanak. Feltételezték, hogy a tudósok valahogy beosztják maguk közt a műszakokat és nem hagyják félbe a munkát. Ám időnként, amikor késő estig dolgozott, Hadiz összeszámolta a fényeket a szomszédos épületek ablakaiban. Minden alkalommal egyre kevesebbet látott. Aztán valamelyik este egyetlenegy sem talált. Egyedül ő próbálta meg elűzni a sötétség átkát.

Majd a földrengés következett, és megdöbbszentőnek hatott. Nigéria egyetlen tektonikus lemezen ült, ezért mindig úgy

vélték, hogy immunis a szeizmikus mozgásokra. Amikor ezt a becslést felülvizsgálták a huszonegyedik század elején, a végső következtetés az lett, hogy csupán az ország délnyugati része forog jelentős veszélyben. Ennek ellenére a rengések folytatódtak, és hamarosan összedőlt az Oba-palota és a katedrális. A kampuszban is hasadékok nyíltak a földben, és repedések futottak fel az épületek falain. Az adminisztrációs blokk egy része összeomlott, de senki sem sérült meg. Az ottani irodák már hetekkel korábban kiürültek.

A megnövekedett geotermikus aktivitás nemcsak Afrikában, de szerte a világon riasztó szintre rontotta le a levegő minőségét. Sűrű felhők takarták el a napot, így a reggelek ugyanolyan sötétek lettek, mint az esték. Elvadult kutyák rohángáltak a kampusz területén, és senki sem zavarta el őket. Hadiz talált egy belső útvonalat az ebédlőbe, amely átvezetett három másik tanszéken, és nem kellett hozzá kimenni egyik épületből sem. Az utóbbi napokban már kiszolgáltatta magát, és hagyott egy aláírt cetlit az elvett ételért.

A cetlik egyre csak halmozódtak, por lepte be őket, ahogy minden mást is.

2.

Jóval azután, hogy minden remény elveszett, amikor már csak a beletörődés és a kétségbeesés maradt, Hadiz makacsul folytatott kutatása olyan gyümölcsöt hozott, amelyre még ő maga sem számított. A sötét energiát kereste, aminek a létezését elméletileg alátámasztották, de még nem sikerült bebizonyítani. A sötét energia ahhoz kellett, hogy megmagyarázza az univerzum tágulásának gyanúsán nagy sebességét, de még sohasem sikerült megfigyelni a felelősnek tartott elemi részecskét. Hadiz kialakított egy elméletet, miszerint nem is figyelhették meg, mindenesetre a bolygófelszínen és hétköznapi körülmények között biztosan nem. Mivel az eloszlása az univerzális téridőben fordított arányosságban állt a lokális gravitációs mezőkkel. A részecske természetes környezete galaxisok közti űr kellett, hogy legyen.

Hadiz kezdeti próbálkozásai a részecske elszigetelésére természetesen nem jártak sikerrel. Egy átlagos gyorsító nem volt alkalmas erre. Az ejtőtornyokban létrejövő mikrogravitációs környezet hasonlóképpen használhatatlan volt. A tudósnak olyan körülményeket kellett létrehoznia, amelyek minden tekintetben hasonlítottak a galaxisok közti űrre, és ezt elég nehéz összehozni egy bolygó felszínén.

Az lett volna a legjobb, ha egy orbitális állomáson végezhet kísérleteket, legalább négyszáz kilométerrel a felszín fölött. Ám ettől az ötlettől még Isten és a Párkák is hátrahőköltek, és Hadiz érvelése sem hatott rájuk. A kampusz területére kényszerült.

– Talán ideje lenne beszállnod valamelyik másik projektbe – jegyezte meg a kibernetikus Andris Bagdonas. Hadiz az ebédlőben találta a férfit, amikor egy harminchat órás munkafolyamat felénél beugrott egy kis reggeliért, ebédért és éjszakai nasiért egyszerre. Korábban alig váltottak pár

szót, de addigra már az introvertált nő is kezdett társaságra vágyani, és örömmel osztotta meg asztalát a férfival, aki így folytatta: – Mármint, a határidő már úgysem számít, nem igaz? Évekre lehetsz bármilyen gyakorlati alkalmazástól.

Hadíznál ez érzékeny témának számított. Tudta, hogy más fizikusok hogyan tekintenek a projektjére. Színtiszta elméleti kutatásnak tartották, ami többé-kevésbé irreleváns a nagy egész, a világ megmentése szempontjából. Bármennyire is csak homályosan utalgattak rá, a nő tudta, hogy pénztemetőnek tartják, és a kapott forrásokat szívesen látták volna a saját projektszámláikon.

– Ugye tudod, hogy a sötét energia teszi ki az univerzum összes energiájának a hatvannyolc százalékát? – vetette oda a nő ellenségesen.

Bagdonas levette keret nélküli szemüvegét, és megtörölgette a zsebkendője egyik sarkával. Hadiz azon tűnődött, hogy már három éve is ilyen szürke volt-e a haja, amikor Lagosba jöttek, vagy ez valami újabb fejlemény lehet. Nem emlékezett rá.

– Tudom, persze – válaszolta a férfi. – Szerintem pont te mondtad valamikor.

– És a jelenlegi szarság java része abból ered, hogy így vagy úgy kizsákmányoltuk vagy rosszul használtuk fel az energiaforrásainkat. Ha valahogy összegyűjthetnénk, tárolhatnánk, esetleg létrehozhatnánk a sötét energiát... – Hadiz vállat vont, mintha a mondat vége túl egyértelmű lett volna ahhoz, hogy ki kelljen mondani.

– Ez jó nagy „ha”, sőt, egynél több „ha” – jegyezte meg Bagdonas.

– Persze. Semmi sem biztos. De azért vagyunk itt, hogy feszegezzük a határokat, nem? Mi van Rupshéval? Mire használható?

Rupshe a kibernetikus projektje volt, az egyik legkifinomultabb MI vagy kvázi-intelligens rendszer az egész bolygón. Bagdonas egy karakterről nevezte el a kedvenc fantasy novellájából, egy istennőről, aki lejött a Földre, és elvegyült a halandók között. Azonnal védekezésre váltva

kérdéssel felelt Hadiz kérdésére:

– Tudsz itt bármilyen projektről, aminek nem jönne jól a több számítási kapacitás?

– Amit plusz egy szerver is megadhat.

– Ó, nem – csóválta őszülő fejét Bagdonas. – Nem, nem, nem. Rupshe más. Nem csak a számokat rakosgatja egymás mellé. Intuitív. Ötleteket adhat. Új irányokat mutathat. Konzultálhatnál vele a mostani holtpontoddal kapcsolatban is. Szerintem meg tudna lepni a hölgy.

– És még mindig úgy beszélsz egy rakás kódról, mint egy nőről – jegyezte meg Hadiz, hogy ne kelljen válaszolnia az ajánlatra. Jobban szeretne egyedül megoldani a problémáit, és nem tartozni senkinek semmivel.

– Rupshe esetében nehéz máshogy gondolni rá. Már az értelem határán táncol.

– És szerinted a nők is ezt teszik, Andris?

Bagdonasban volt annyi jó érzés, hogy elpiruljon.

– Nem így értettem. Csak nehéz nem személyiséggként tekinteni rá, mert minden szempontból olyan kommunikálni vele, akár egy emberi lénnel.

– De akkor is. Ha női nevet adsz egy gépnek, azzal komoly problémákat okozhatsz.

– Nem állt szándékomban. Megígérem, hogy a következő frissítés után akár Kenneth vagy Femi is lehet. De azt komolyan mondtam, hogy kipróbálhatnád. Csak egy link a számítógépeden a laborban, és megmutathatod Rupshénak, milyen akadályokba ütköztél. Nem bánnád meg. Átküldöm a jelszavakat és a hozzáférési kódokat.

– Köszönöm! – válaszolta Hadiz őszintén.

A következő pár hét során felmért és kipróbált néhány lehetőséget, végül kitalált egy olyan megközelítési módot, amiről úgy vélte, hogy beválhat. Amikor átment az ebédlőbe vagy a főépületbe, mindig körülnézett, hátha Bagdonas is ott van. El akarta mondani neki, hogy sikerült egyedül megoldania a problémáit, de nem találta a férfit. Talán az az egyre szélesebb körű elvándorlási hullám ragadhatta magával őt is. A kampusz külföldi származású

személyzetéből a többségnek vagy bevonták a vízumát, vagy önként tért vissza a hazájába, amíg még voltak nyitott útvonalak.

Hadiz „kvantumkörnyezeti indukciónak” nevezte el az új ötletét, és a tudomány közös nyelvén, angolul QEI-nek rövidítette. Ennek a pontos részletei most féltve őrzött titoknak számítanak a korábban a Pándomíniumhoz tartozó tér minden szegletében, és csupán az arra illetékes bolygóhatóságok közvetlen alkalmazásában találkozhatunk vele, de a QEI alapján véve fapofával előadott csalás volt. Részt képezte a szubatomi részecskék manipulálása pásztázó alagútmikroszkóp alatt ellenfázisú elektronsugarakkal. Hadiz célja az volt, hogy odahamisítsa a laboratóriumba a mélyűri környezet bizonyos paramétereit anélkül, hogy atomütköztetőt kellene használnia. Vagy hogy ki kellene lépnie a számára legotthonosabb munkatérből.

A fizikusok két, különálló kategóriába sorolják be az univerzumot irányító erőket és hatásokat, és ezeket skalárisnak és vektornak nevezték el. A skalárisok olyan mennyiségek, amelyek teljes mértékben leírhatók pusztán számértékekkel, mint például a nyomás és a sűrűség. A vektorok leírása – például a gravitációé, a sebessége vagy a forgása – nemcsak mértéket, de irányt is igényel. A vektorértékek együtt meghatározzák egy objektum egyedi elhelyezkedését az univerzális téridőben. Hadiz skaláris értékeket és vektorértékeket rakott ugyanabba a dobozba, és úgy összerázta őket, hogy leestek a címkéik. Alapján véve felülírta egy kis mennyiségű téridő kvantumjeleit, hogy egy intergalaktikus „másholnak” tűnjön. Abban reménykedett, hogy ha arra téved egy sötét energia bozon, akkor eléggé összezavarodik ahhoz, hogy ott maradjon egy kicsit. Legalább addig, amíg ő készít vele egy szelfit.

Nem egészen a várt eredményre jutott. Amikor átfordította a kapcsolókat, és a gép QEI-mezőt generált, majd leállt, a teljes ciklus kevesebb mint egy ezredmásodpercig tartott. Ezalatt a rövid időtartam alatt létrejött egy pontosan 0,0032 Celsius-fokos termoklin zóna a gép fókuszterében,

azaz egy kókuszdíó méretű acélgömbben.

Hadiz teljesen elképedt. A kísérleti berendezés pontosan zéró nettó beviteli energiát termelt ebben a szerény méretű térben. A hőnek kell valamilyen forrás, de itt nem volt jelen semmi ilyesmi. A tudós ezután kiemelt bizonyos szubatomi kölcsönhatásokat, míg másokat elnyomott, de a részecskéknak nem volt tömege, és nem lett volna szabad megfigyelhető következménynek jelentkeznie, leszámítva a helyi mágneses mezők röpke fluktuációját.

Akkor hogyan kerülhetett felmelegedő levegő a gömbbe, még ha csak ilyen kis mennyiségben is? Hadiz végül úgy döntött, hogy valami hiba történhetett az adatok kijelzésében. Miután többször leellenőrzött minden egyes összetevőt, és többségüket ki is cserélte, újra megpróbálta.

És ugyanazt az eredményt kapta.

Feltúrte a ruhája ujját, és jobban utánanézett, hogy mi történhetett szubatomi szinten. Felfedezte, hogy a QEI-mezőben a levegőmolekulák megmagyarázhatatlan módon felbolydultak. A generált hő a hirtelen és látszólag véletlenszerű mozgásuk mellékterméke volt.

Csakhogy ez a mozgás mégsem volt véletlenszerű. Némi további keresgélés után Hadiz pont az ellenkezőjét figyelte meg. A mozgás állandó irányú, sima, laminális áramlásnak bizonyult, több milliárdnyi új részecske hirtelen érkezésének és ugyanolyan hirtelen távozásának eredményeként. Az apró tér az acélgömbben sebes folyóvá változott, elképzelhetetlen és láthatatlan áramlattá, amelynek nem volt sem tömege, sem töltése.

De hová tartott? És honnan? Mi lehetett az a nagyobb tér, amelyhez Hadiz akaratlanul hozzákapcsolódott, és milyen módon jött létre ez a kapcsolódás? Miközben a délután estébe fordult, Hadiz többször is megismételte a kísérletet kisebb változtatásokkal a mező intenzitásában és koherenciájában.

Nagyjából este tíz órakor ment el az áram (mert hagyta kifogyni az üzemanyagot a laborépület generátorából). Ám addigra sikerült befolyásolnia a hatást, növelte és

csökkentette a táncoló levegőmolekulák sebességét és energiáját, de még mindig fogalma sem volt arról, hogy egyáltalán miért bukkanhatott fel ez a jelenség. A további kutatással várnia kellett reggelig. A sötétben inkább meg sem próbálta feltölteni és újraindítani a generátort.

A következő reggelen folytatta, és végre sikerült semlegesítenie minden külső molekuláris mozgást a QEI-mezőben. Ettől a fémgömb úgy összegyűrődött, mintha egy óriási ököl markolta volna meg.

A korábban a felélénküléstől enyhén táguló levegő eltűnt. Nem összehúzódott, csak eltűnt. Hadiz tökéletes vákuumot hozott létre.

– Ez nevetséges! – szidalmazta saját berendezéseit. – Az anyagot nem lehet spontán létrehozni vagy megsemmisíteni, csak az állapota változhat meg! A levegő a gömbben nem változhatott át semmivé, és nem tűnhetett el!

A gép nem válaszolt.

Rosszkedvében Hadiz kinyitotta a tűzvédelmi ajtót, kivitt egy széket, leült, és rágyújtott egy cigarettára. Egy kis betonszigeten túl meredek part vezetett le a Badagary-patakhöz. A horizont magnéziumszalagra emlékeztetett, féhéren izzott a nap utolsó heves sugaraitól. Egy csontsovány, de vidám férfi, Falánk Koti nyitott egy bárt a patak túlsó partján, egy lerobbant teherautó hátuljában, hogy elcsípje a Campus Crossból hazafelé indulókat. Elég jó forgalmat csinált velük, Hadiz meg már hozzászokott, hogy zenét és beszélgetést, nevetést hall, kis zajfoszlányokat, amiket a kiszámíthatatlan szél sodor feléje. Kicsit mindig bosszantónak tartotta a dolgot, de most, hogy a bár bezárt és a zaj teljesen megszűnt, már hiányzott. Mintha egy másik, korábbi világ szívverése állt volna le.

A nő lehunyta a szemét, az arcán érezte a napsugarak hőjét. Kifújta az utolsó slukk füstöt.

A más világok, mi több, más univerzumok létezése elméleti eszköznek számított a fizikának abban az ágában, amelyben Hadiz dolgozott. A segítségükkel jobban meg lehetett magyarázni a kauzalitás megszakadását, ami akkor

jelent meg, amikor az emberi megfigyelő meg akart mérni egy szubatomi eseményt. A megfigyelő szempontjából a valószínűségek összeomlottak vagy összeforrtak, míg más szempontból nézve szerteágaztak. Az univerzum egyik pillanatról a másikra a járatlan utat választotta, és közben minden más utat is.

Hadiz ledobta a csikket a betonjárdára, és eltaposta.

Egyedül eddig jutott el. Szüksége lett volna valakire, aki átbillenti a saját határain. Csakhogy addigra már senki sem maradt a kampuszban azok közül, akik megfelelő háttérrel és képzettséggel rendelkeztek.

Hadiz régimódi volt, sohasem foglalkozott a mesterséges intelligenciákkal. Sőt, aktívan elítélte őket. Gyűlölte a gondolatot, hogy bárki kétségbe vonhatja az intuícióit és befejezheti helyette a mondatait. Ám akkor és ott kellenül, de kénytelen volt elismerni, hogy jól jönne egy másodvélemény. És mivel a kollégái egyre csak fogyatkoztak, rajta kívül a területe minden más szakértője elment, így kénytelen volt beérni a még elérhető segítséggel.

Bagdonas professzor forradalmi MI-je, Rupshe fizikailag egy fekete, ablaktalan épületben, az úgynevezett Kockában kapott helyet a kampusz túlsó végében. Ám Hadiznak nem kellett odalátogatnia, hogy beszéljen vele: Bagdonas megadta neki a szükséges kódokat és jelszavakat. Megnyitott egy partíciót a számítógépén, és telepítette a munkainterfészt. Feltéve, hogy a professzor kvázi-intelligens rendszere még működött, Hadiz egyszerűen elérhette, csak meg kellett szólítania. Úgy érezte magát, mintha valami szentségtelen rituáléban venne részt, de kimondta:

– Rupshe! Ott vagy?

– Igen, Tambuwal professzor. – Női hang válaszolt. Hát persze. Gazdag, telt hang, alapvetően anyai jellegű. Bagdonas erre kétségtelenül azt állította volna, hogy csak meg akarta nyugtatni a rendszer használóit, lefegyverzendő minden ösztönös előítéletet és fóbiát a gépi értelemmel szemben, ám Hadiz önkéntelenül is úgy érezte, hogy ez inkább afféle szokásos, megfáradt patriarchális döntések

sorozatának lehetett a része.

– Remek. – Grimaszolva tolta félre az iménti gondolatait. – Szükségem van a segítségedre.

– Boldog lennék, ha bármilyen módon segíthetnék. Azonban a Campus Cross belső szabályzatának értelmében akárcsak a tanszékek között megosztott minden más számítógépes feldolgozó lehetőség, én is korlátozottan lefoglalható erőforrás vagyok.

– Szóbeli engedélyt kaptam Bagdonas professzortól, hogy használjalak.

– Csakhogy a feldolgozási allokáció részlegszintű. Ki kell töltenie a CAA-39-es nyomtatványt, amit az admin mappában talál meg, és be kell nyújtania a közvetlen felettesének vagy a létesítmény egyik titkárának.

– A közvetlen főnökömről semmit sem tudok, akár egy árokban is feket, holtan. A létesítmény titkársága már rég elmenekült. Kérek valami más opciót!

– Van egy központosított lista az egyetem személyzetéből azokról, akik felhatalmazást adhatnak az erőforrások átirányítására. A lista szintén megtalálható az admin mappában.

Hadiz megnézte, és nagyjából a felsorolás kétharmadánál megtalálta Mesu Ikiye nevét, egy korábbi kollégáját, akinek ő is tudta az azonosító kódját és a jelszavát, mert pár évvel korábban megkapta egy kollaboráció során. Rövid sétával a biológia tanszékre belépett Ikiye termináljába, és engedélyezte saját magának, hogy száz százalékban kihasználhassa Rupshe képességeit. Ha lett volna ott bárki, biztosan rákérdezett volna, mit csinál, de a biológia tanszék kihalt pusztasággá változott. Amint végzett, Hadiz visszaballagott a saját épületébe, és magára zárta az ajtót.

A laborjában újraindította az interfészt.

– Rendszerben vagyunk? – kérdezte az MI-től.

– Állók rendelkezésére, Tambuwal professzor – válaszolta Rupshe.

– Ennek örülök. Adódott egy probléma. Levegőmolekulák formájában anyag tűnik el spontán egy lezárt és

folyamatosan monitorozott térből.

– Ez lehetetlen.

– Igen, pont ez baszott fel. Áruld el, mit nem vettem észre!

Hadiz engedélyezte Rupshénak a hozzáférést a kísérleti berendezéséhez és az abból kinyert adatokhoz. Az MI teljes három másodpercig gondolkodott.

– A levegőmolekulák nem semmisültek meg – mondta végül. – Átkerültek valahová máshová.

– Hét milliméternyi acélon keresztül?

– Bizonyosan nem. Az acél porozitása nem változott meg.

– Persze hogy nem változott meg. És mivel az acél körülvette a mező teljes aktív terét...

– Helyi téridőben.

– Tessék?

– Tisztázást kínáltam fel, Tambuwal professzor. Az acél körülveszi az ön QEI-mezőjének aktív terét a négydimenziós téridő ismert és megértett paraméterein belül.

Hadiz meglepetten pislogott, elgondolkodott a hallottakon, majd ismét meglepetten pislogott.

– Arra utalsz, hogy a levegő a mezőn belül temporálisan áthelyeződött? Szerinted feltaláltam az időutazást?

– Az is egy lehetőség, de nem. Tisztán statisztikai alapú valószínűségekre alapozva inkább azt mondanám, hogy a levegőmolekulák nem folytonosan haladtak a térben. Dematerializálódtak, hogy azután máshol jelenjenek meg újra. Így keletkezett a helyi vákuum, ami nem sértette az anyag konzerválódását. A részecskék nem szűntek meg létezni. Csupán átkerültek egy másik helyre.

Hadiz mintha kiérzett volna némi önteltséget az intelligens rendszer hangjából, de nem talált hibát a gép érvelésében. A levegőmolekulák egy végtelen öngeneráló részecskefolyamban hanykolódtak. Amikor lelassította a molekulák túlzott mozgását, akkor eltűntek. Legalább annyi lehetségesnek tűnt, hogy *csatlakoztak* a részecskeáramláshoz, és ezáltal átkerültek oda, ahová a részecskék. És akkor ő nem az időutazást találta fel véletlenül, hanem a teleportálásba botlott bele.

– Hát, jól van – mormolta. De mivel még mindig ezen gondolkodott, hozzátette: – Rendben. Igen. Oké. Mondjuk, hogy valahogyan generáltam egy kinetikus erőt, ami nem folytatólagosan hat a normál térben. Elküldtem a levegőt, azonnal áthelyeztem egy másik térbe. Akkor viszont meg kell találnom az áthelyezés távolságát és irányát. Tehát...

– Küldenie kell még valamit.

– ...küldenem kell még valamit. Köszönöm, Rupshe, erre magamtól is rájöttem.

– Elnézést kérek!

Hadizt lenyűgözte, hogy a rendszer képes volt iróniaként értelmezni a „köszönöm”-öt. Egyáltalán nem érdeklődött a mesterséges intelligencia területe iránt, de belátta, hogy Bagdonas valóban komoly eredményeket érhetett el.

– Bármit is küldünk, valahogy nyomon kell követnünk – vetette fel Hadiz. – Nem akarok bújócskázni a kampuszban. Mit javasolsz? A rendelkezésünkre álló felszereléssel kell dolgoznunk, mert bármit kérnék, arra biztosan sokat kell várni.

– A kémiai és az elektronikai megközelítések egyformán megfelelnek és rendelkezésre állnak. A biológia tanszéken tartanak jódt-131-készletet a diagnosztikai leképezéshez. A földtudományi tanszéken GPS-nyomkövetőket használnak a térképező drónflotta követéséhez.

Hadiz a jódt mellett döntött. Folyadékként nem tűnt valószínűnek, hogy kárt okoz majd ott, ahová megérkezik. Bár csak rövid távolságban lehetett nyomon követni, de a bizonyítékok és feltételezések szerint elégnek kellett lennie. Olyan kevés energia vett részt az átvitelben, hogy a gömb tartalma nem kerülhetett el nagyon messzire.

De *mi* volt ez az átvitel? A nő fel tudta építeni az elméletet egy bizonyos pontig. Amikor aktiválta, a QEI-gép megváltoztatta egy adott térmennyiség vektorértékeit, ezáltal gyakorlatilag közölte az univerzummal, hogy ezt a pici valóságdarabot rossz helyre iktatták a rendszerben. És mivel az univerzum nagyon kedvelt bizonyos fajta rendet (bár közben örülten szerelmes volt az entrópiába is),

megpróbálta áthelyezni a megjelölt mennyiséget oda, ahová tartozott. A gépbe belátogató részecskeáramlás csak a vezetőközeg volt.

Az első próba során egytized milliliternyi radioaktív jódiotópot használt, és a lehető legalacsonyabb intenzitásra állította a QEI-mezőt. A jód-131 elsődlegesen 606 keV béta-sugárzással bomlik némi magas energiájú 364 kiloelektronvoltos gamma-kibocsátással, ami könnyen felismerhető radioaktív jel. Hadiz beállított egy szuperérzékeny detektort, hogy rögzítse a háttérsugárzás változásait magában a laborban. A valószínűségeket tekintve a jód legfeljebb néhány centiméternyit mozdulhat el, és ártalmatlanul szétterül a munkaasztalon, ám a tudós így is inkább tízméternyi távolságot tartott a berendezéstől. Ilyen kis mennyiségű jódiotópot valószínűleg észre sem vett volna, ha bekerül a szervezetébe, de úgy vélte, nem árt óvatosnak lenni.

Aktiválta a mezőt, közben fél szemmel a detektort figyelte. Sikerült pontosan elkapnia a pillanatot, amikor a jód eltűnt. A képernyőn az adatok villogó pirosról folyamatos zöldre váltottak. Nem jelent meg újabb piros sor. Nem jelent meg sugárzás, ami jelezte volna, hová került az utaztatott jódiotóp.

Hadiz hordozható sugármérővel a kezében bejárta az egész laboratóriumot. Azután kiment, és többször is megkerülte az épületet egyre szélesedő körökben, hamarosan már kapart a torka a levegő szennyezettségétől. Nyomát sem találta a jódiotópnak az egyetemi kampusz területén, de még körülötte sem.

Messzebbre kerülhetett, mint gondolta.

Jöhetett a B terv. Hadiz átment a földtudományi tanszékre, és kisegítette magát egy maroknyi GPS-nyomkövetővel, kis, szögletes műanyag lapkákkal, azonosításra szolgáló sorozatszámokkal mindegyiken. A saját laborjában letesztelte az egyiket, hogy megnézzze, működik-e. Erősen tartott tőle, hogy az ehhez szükséges orbitális hálózat már lezuhant az égről, de a laptopja rögtön megtalálta a nyomkövetőt, és a

kampusz területén jelezte a térképen. Tehát a műholdak még odafent voltak, és szenvtelenül figyelték, ahogyan a bolygó darabokra hullik.

Hadiz berakta a nyomkövetőt a QEI-berendezésbe, és bekapcsolta a mezőt. A lapka ugyanúgy eltűnt, mint előtte a jódizotóp, ugyanabban a pillanatban a hálózat is elveszítette a jelet, a pici, piros lokátorfény kialudt a laptop monitorján. Hadiz még kilencszer ismételte meg a kísérletet. A jel minden alkalommal elveszett, amiből ő két lehetséges következtetést vont le.

Egy: a jeladók még mindig küldték a jeleket, de valahonnan az orbitális műholdhálózat érzékelési hatótávolságán kívülről. Más szóval a mélyűrből.

Kettő: a nyomkövetők vagy legalább egy részük károsodott vagy megsemmisült átvitel közben. A jel pedig azért tűnt el, mert a jeladó elromlott, nem működött. Hadiz elképzelte, ahogy a kis eszközök megjelentek például egy vulkáni kalderában vagy valamelyik tenger fenekén.

Több szál cigaretta társaságában elgondolkodott a problémán.

– Valahogy vissza kell hoznom az áthelyezett objektumokat – mondta ki hangosan is.

– Az nem lehetetlen.

– Nem hozzád beszéltem, Rupshe.

– Várjam meg, amíg hozzám beszél?

Hadiz felsóhajtott. Muszáj volt félretennie a szakmai büszkeségét.

– Nem. Folytasd!

– A teleportációs hatást, ha valóban erről van szó, azok a változások hozták létre, amit az ön QEI-mezője okozott a megcélzott térmennyiségben. Ennek visszafordíthatónak kell lennie azért, ha a megcélzott térmennyiséggel kapcsolatos minden vektort és skaláris erőt visszaállítjuk az eredeti értékeire és viszonyaikra.

– Legalábbis elméletben. És?

– Ez esetben hordozható mezőmodulátorra van szükség, ami képes eltárolni az eredeti értékeket és egy rögzített

időperiódust követően visszaállítani azokat.

Előbb fogd meg a nyulat, gondolta Hadiz keserűen. De Rupshénak igaza volt, és ha így gondolt a problémára, az máris nem tűnt olyan megoldhatatlannak. Neki is látott a mezőmodulátor megépítésének. A szobányi méretű, behemót QEI-berendezéshez képest a modulátor elképesztően kompakt szerkezet lett. Végeredményben egylovétű eszközről volt szó egy egyszerű váltófunkcióval. És energiahatékony is volt, mivel a molekulaagitáció elfojtásából kinyert energiával töltötte fel magát. Amikor a nő bekapcsolta, a modulátor három pikoszekundum alatt kisütötte az elraktározott energiát, és kisugározta a saját és a célobjektum eredeti tér- és időbeli szignatúráját. Ez az alaphelyzeti kisugárzás visszafordított mindent, amit a QEI-mező tett, ezáltal visszaszerkesztette a teleportált tárgyat (már ha valóban ez történt) az eredeti kvantumállapotába, és ennek megfelelően visszahozta (Hadiz ebben reménykedett) a kiindulópontra.

A prototípus egy műanyag korong lett, három centiméteres átmérővel és két milliméteres vastagsággal. Hadiz egy üveg hamutartóhoz rögzítette, mert pont az volt kéznél. Beállította a késleltetést három másodpercre, betette a hamutartót a QEI-berendezés gömbjébe, és elküldte.

Három másodperc múlva visszajött. Bárhol is járt, sértetlennek tűnt, akárcsak a modulátor. Amikor Hadiz mindkettőt megvizsgálta, nem fedezett fel semmilyen változást a külsejükben, az összetételükben vagy a tulajdonságaikban. Nem hoztak magukkal idegen anyagot sem makro- sem mikroszkopikus léptékben. Az energiajelük is pontosan ugyanolyan volt, mint a QEI-mező beindítása előtt.

Hadiz nyugodtan és módszeresen tesztelte a változókat. A hosszabb utak alkalmával a hamutartó már megváltozott, bár csak nagyon kis mértékben. Kicsivel melegebben vagy kicsivel hidegebben tért vissza, de a maximális változás csupán 2,2 Celsius-fokot tett ki.

Különféle rakományokat tett bele, ismét véletlenszerűen

azt, ami éppen kéznél volt. Egy érmét. Egy papírcetlit. Egy hangyát egy gyufásdobozban. Az érme pontosan ugyanúgy viselkedett, mint maga a hamutartó, egyformán felmelegedett vagy lehűlt. A papír szintén, bár enyhén nyirkosan tért vissza, ám kiderült, hogy csak hétköznapi vízmolekulák kerültek rá. A hangya egyáltalán nem mutatott érdeklődést a dolog iránt.

Tehát a berendezés semmit sem küldött ki a mélyűrbe, a föld alá vagy az óceán fenekére. Minden valami sokkal hétköznapiabb helyre került.

Következő lépésként Hadiz egy GPS-jeladót küldött el a mezőmodulátorral. A nyomkövető jele ugyanúgy eltűnt, mint előtte mindegyik másik, de amikor visszatért, a szerkezet tökéletesen működött. Tehát a két következtetés közül kizárhatta az „elromlott vagy megsemmisült” változatot. Akkor pedig a dolgok egy olyan helyre kerültek, ami kívül esett, a műholdak hatósugarán, mégis...

Az ugrás másik végpontja ezzel csak még rejtélyesebbé vált. Rendelkezett páratartalommal, és a hőmérséklete idővel megváltozott, de akkor is alig pár fokkal tért el a laboratóriumban mérhető hőmérséklettől. A légkör és a nyomás a túlélhető határon belül maradt. Legalábbis egy hangya számára. Ezek mind arra utaltak, hogy a tárgyak nem teleportálódtak el messzire. Ugyanakkor a bolygó minden egyes pontja minden pillanatban belül esett a GPS-hálózat legalább tizennyolc műholdjának a hatótávolságán. A jelnek nem lett volna szabad eltűnnie.

– Hacsak nem hibásodott meg valamilyen módon a műholdhálózat, ami miatt részlegesen nem működik – vetette fel Rupshe. – A globális események okot adnak az aggodalomra.

– Én is itt élek – mondta Hadiz. – Tudok az eseményekről. Milyen meghibásodásra gondolsz, Rupshe?

– Sikertelenül fenntartott tárgyi állandóság. Ha egy tárgy azonnal helyet változtat a térben, akkor nincs mozgási folytonossága a térben, így lehetségesnek tűnik, hogy a hálózat nem tudja követni az adott tárgy elhelyezkedését,

ezért elveszettnek tekinti, ennek következtében nem sikerül beolvasnia és meghatározni az új pozícióját.

- Nem tűnik valószínűnek.

- Egyetértek.

- Főleg az átfedések miatt. Számos műhold működésében kellene megjelennie pontosan ugyanannak a hibának. Van más ötleted?

- A QEI-mező mellékhatása. Esetleg kikapcsolhatja a jeladót azzal, hogy megzavarja az energijelét?

- Ez jó ötlet, de a mezőnek semmilyen hatása nem lehet a rádióhullámokra, mert az elektromágneses spektrum többi részében nem fejt ki semmilyen mérhető tevékenységet. Következő?

- A tárgyak egy másik univerzumba lépnek át.

Az lenne ám a valami, nem? Hadiz tarkóján felmeredt a szőr. Már gondolt erre, de nem merte hangosan kimondani. Talán a járatlan út több volt egy jól hangzó hasonlatnál. Eljött az ideje, hogy egy kamera is szerepet kapjon a történetben. A tanszékek a lehetőségek széles körét kínálták. Hadiz végül apró sportkamerákat választott, amiket ütésállóra és harminc méterig vízállóra készítettek. Berakta a QEI-gömbbe a rácelluxozott mezőmodulátorral együtt. Megnyomta rajta a „Felvétel” gombot, és elküldte. Öt perc múlva a kamera tökéletes állapotban tért vissza. A nő kissé remegő kézzel állította le a felvételt és indította el a lejátszást.

Mélyen csalódást keltő eredményre jutott. A kamera ötpercnyi feketeséget vett fel. Nem olyan szilárd feketeséget, mint amit a fennmaradt lencsesapka miatt mutatott volna, és nem az űr feketeségét. A részletesebb vizsgálat átmeneteket, fény és árnyék mintázatait mutatta ki, ami fizikai térre utalt. De a hely jellegére semmiből sem lehetett következtetni, még mindig csak annyi derült ki, hogy nem ártott a kamerának.

Ám még nem fogtak el a lehetőségek.

Hadiz átküldött egy csapdát. Egy üres kockát, aminek az egyik oldala az ugrás után bezáródik és légmentesen lezáródik, így kapott egy mintát az ugrás túlsó végén

fennálló körülményekből. Amikor visszajön a csapda, majd kedvére tanulmányozhatja a tartalmát.

A kísérlet sikeres volt, de csak levegőt fogott a csapdával. Jó öreg földi atmoszférát, amelyben a szokásos gázok a megszokott arányokban keveredtek egymással. Tele volt mikroorganizmusokkal is, amiknek a többségét azonnal be lehetett azonosítani, és csak egy-kettő számított egzotikusnak, de azok sem riasztó módon vagy mértékben. Viszont az ipari szennyezésnek nyoma sem volt az elfogott levegőben, amitől Hadiz szemöldöke feljebb kúszott pár milliméternyit. Addigra Lagosban, de talán már az egész kontinensen alig lehetett belélegezni a kinti levegőt.

A következő lépés problémásnak tűnt. A dolgok normál menete szerint a tudósnak pénzt kellett volna kérnie, és kerítenie kellett volna pár asszisztenst, hogy különféle mennyiségű és minőségű eszközökkel folytathassa a kísérleteit. Idővel áttérhetett volna az állatokon való tesztelésre, természetesen szem előtt tartva minden műveleti és etikai biztonsági intézkedést. Viszont még saját magát sem tudta meggyőzni arról, hogy lenne ideje minderre. Maga a lagosi környezet eleve túlterhelt rendszereket jelentett. Az emberben hamar kialakult a filozofikus viszony a kisebb katasztrófákkal kapcsolatban, és elég sok kellett ahhoz, hogy valakit megszálljon a világvégeérzés. Ennek ellenére Hadiz kezdett eljutni idáig.

Amikor még ő és a világ is fiatalabb volt, biztosan másképp csinálta volna a dolgokat. Végletesen kerülte volna a kockázatot, és ezért most azt kívánta, bárcsak lenne más megoldás.

De nem volt, úgyhogy milliónyi balsejtelemtől gyötörve ő maga kelt át.

3.

A QEI-berendezést teljesen át kellett tervezni ahhoz, hogy alkalmas legyen egy emberi lény teleportálására, és mivel Hadiznak nem állt szándékában összegömbölyödni egy üreges gömbben, még ha el is fért volna benne, ezért inkább épített egy kis, kör alapú platformot. A szükséges eredményhez a QEI-mezőt is hengerré kellett torzítania, ami jóval piszmogósabb munkának bizonyult, mint gondolta. Olyan alkatrészekre és anyagokra volt szüksége hozzá, amilyenekkel nem rendelkezett, köztük egy átlátszó alumíniumlapra a platformnak és egy-két uncia ruténiumra az érintkezőkhöz.

Miközben épületről épületre járt a kampuszban, hogy beszerezze ezeket, úgy érezte, hogy az egyetemen uralkodó kihalt csend még számára is egészen nyomasztóvá és ijesztővé vált. Korábban ez nem zavarta ennyire, bár az is igaz, hogy korábban nem tűnt ennyire véglegesnek. *Mi mehet odakint?* Szándékosan nem követte az események alakulását, mert tartott attól, amivel szembesülnie kéne. Némileg megrettenve sietett vissza a saját laboratóriumába, és úgy érezte, mintha figyelnék. Egy helyen elhullott madarak tetemei között kellett áthaladnia. Látott pár elvadult kutyát is, amelyek csontig soványodva sem voltak hajlandók enni a piciny tetemekből, amit valószínűleg jól tettek.

- Megtudtál valamit a hírekből? – kérdezte Rupshétól.
 - Nem. Csak azt figyelem, amire utasítást kapok.
 - Akkor most utasítalak rá. Csak a lényeket emeld ki!
- Az MI hallgatott egy kis ideig.

– Az Egyesült Államok kiszállt minden egyezményből és stratégiai csoportból – felelte végül. – Feszültség Afrika és az Európai Kontinentális Szövetség között. Az utóbbi egy szuperszövetség az EU-országok és Oroszország között.

Blokádokkal és kereskedelmi embargókkal fenyegetőznek. Az élelmiszerhiány súlyos, főleg a Szahara határain fekvő országokban. Még nem alakult ki éhínség, legalábbis hivatalosan elismerten nem. Lagos java részét evakuálták a vízellátás egyre súlyosabb akadozása és a kolerajárvány növekvő kockázata miatt. Az áttelepített populáció további nyomást jelent a várostól keletre és délre fekvő területek erőforrásai és ellátása tekintetében. Az évszakra nem jellemző magas hőmérsékleti csúcsok és a páratartalom megnövekedése tovább fokozzák a válságot, mert súlyosbítják a mérgező szmogot, és megnövelik a halálozási arányt az idősek és a betegek között. Abujában fosztogatókat lőttek le, és kézifegyveres tűzharc alakult ki az elnöki épületegyüttes körül. Az elnök holléte ismeretlen. Kér szélesebb körű ismertetést?

– Nem – felelte Hadiz. – Egyelőre ennyi is elég volt.

Tett még egy rövid körutat egy vegyvédelmi öltözékért. Az egyik biológialaboratóriumban talált pár szép, új darabot, csúcstechnológiás légszűrőkkel ellátva, de mindegyik élénksárga volt. Nem tudhatta, mi vár rá az ugrás végpontján, ám jobbnak vélte, ha nem lesz túl feltűnő, ezért végül egy régebbi, kopott-szürke, ormótlanabb modellt választott. Összeszedett mellé két, teli búvárpalackot is, amelyet szíjjal a hátára vehetett.

– Mire lesz még szükségem? – kérdezte Rupshétól, miközben a QEI-berendezés módosításain dolgozott.

– Küldtem egy listát a laptopjára.

– Köszönöm!

– Hosszú lista lett.

– Ebben biztos voltam.

– Őszintén szólva, Tambuwal professzor, szerintem még túl korai a tesztelés emberen. Eddig a QEI-mezőnek kitett egyetlen élőlény egy hangya volt, és nem végzett teljes körű vizsgálatot a visszahozott hangya sértetlenségét illetően. Már azt sem tudja, most hol lehet.

– Visszavittem a vadonba. Nem vagyok biológus, nem tudtam volna levonni semmilyen megbízható következtetést

a vizsgálatából.

Végül nagyjából a harmadát vitte magával annak a felszerelésnek, amit Rupshe javasolt, mert ha még többet aggat magára, akkor már lépni sem tudott volna. Atmoszféra-mintavevő, a korábban használt sugárázsmérő, két lámpa (egy elemes és egy feltekerős), elsősegélykészlet, jelzőpisztoly, vésztakaró, sokkoló, hatnapi élelem fejadagokban. Rövid utat tervezett, de mi lesz, ha a modulátor becsődöl valamiért? Vagy ha az idő máshogy telik a túloldalon? Jobbnak tűnt felkészülni a lehetőségekre.

Egyetlen dolgot nem tett meg. Nem értesített senkit arról, hogy hová indult. Szinte émelygett ettől a hanyagságtól, de megindokolta magában. Már nagyon régen beszélt utoljára az anyjával és a testvéreivel. Egyszerűen kegyetlenségnek tűnt felvenni velük a kapcsolatot és elmondani, milyen kockázatot vállal. Bár szándékosan veszítette el a kapcsolatot a családjával, a sok nénikéjével, bácsikájával és unokatestvérével, ugyanakkor ez nagyon nehéznek is bizonyult. Ezzel a döntéssel kapcsolatban nem érezte, hogy képes lenne helyrehozni. Az egyetemen senki sem maradt, akinek szólhatott volna, és a helyi hatóságok bevonásával – már ha egyáltalán el lehetett érni a helyi hatóságokat – azt kockáztatta volna, hogy elveszik tőle a projektet. Annak pedig már a gondolata is elviselhetetlenek tűnt, hogy esetleg nem fejezheti be, amit elkezdett.

Viszont minden rendelkezésére álló adatot és információt feltöltött Rupshe hatalmas memóriájába. Minden teszteredményt és felfedezést, a QEI-berendezés tervrajzát és néhány spekulatív leírást arról, hogyan lehetne továbbfejleszteni.

– Jelöld meg sürgősnek! – utasította a rendszert. – Ha nem jövök vissza, mutasd meg bárkinek, aki idetéved! Mondd azt, hogy ez a kutatás megváltoztathatja az egész világot! – Tétovázott egy kicsit, majd hozzátette: – Említsd meg a nevemet is! Mondd meg, hogy ezt én hoztam létre!

– Elmondom, hogy *mi* hoztuk létre – válaszolta Rupshe.

– Tessék?

– Csak viccelek, professzor. Azt hittem, viccesnek találja, ha magaménak vallom az ön tudományos eredményeit.

Hadiz teljesen ledermedt.

– A hasamat fogom a nevetéstől. *Megengedte* valaki, hogy viccelődj?

– Senki sem tiltotta meg. És nem befolyásolja a működőképességemet.

Hadizt viszont ez megijesztette. Vajon mit tehet egy komikus vénával megáldott MI az élete fő művével? Inkább aprólékosan, kézzel papírlapokra másolt minden anyagot, és egy mappában az asztalán hagyta az egészet, műanyag burkolatba zárva védelmül az elemek ellen. Szükség esetére leveleket is hagyott hátra az anyjának és a nővéreinek. Ha eltűnik, fennállt a lehetősége, hogy hiányozni fog valakinek és keresni kezdi. És ha valaki végül eljut a laboratóriumba, legalább talál majd egy részletes leírást a kísérleteiről. Rupshe közbenjárásával vagy anélkül. Azután akár még folytathatja is a munkáját valaki.

Nem látta értelmét tovább halogatni a dolgot. Befejezte az átalakításokat, és alaposan letesztelte az új berendezést. Amint letette a tollat, beprogramozta a QEI-berendezést, és beöltözött, de közben rájött, hogy szüksége lenne valamilyen táskára a felszerelésnek. A mezőmodulátort felszíjazta a vegyvédelmi öltözék ujjára. Öt percre programozta be, emellett átalakította, hogy egyetlen érintéssel ennél hamarabb is aktiválhassa. A laborban nem volt tükör, amiben megnézhetné volna magát, de ez még jobbnak is tűnt így. Még mindig alig hitte el, hogy magától belevágott egy ilyen óvatlan és ostoba dologba.

– Kívánj szerencsét! – mondta Rupshénak.

– Sok sikert kívánok! – felelte az MI. – Minden vállalkozásában.

Azután az egész folyamat nagyon gyorsan leállt, amikor kiderült, hogy a tudósnak be kellene indítania a QEI-berendezést a vegyvédelmi ruha zömök ujjáival.

– Átvegyem? – kérdezte Rupshe tapintatosan.

– Megoldom, köszönöm!

Hadiz körbejárt egy vagy két frusztráló percen keresztül, hátha talál egy alkalmas eszközt, azután eszébe jutott a toll. Az írásra használatos végével nyomta meg a gombot, majd fellépett a platformra.

A QEI-berendezés felzúgott, a hangja egyre inkább a magas C felé tartott, miközben bemelegedett. Az érintkezők két, összekoccintott pohár csendülésével találkoztak.

Harsonaszó és a bármiféle mozgás érzete nélkül Hadiz hirtelen átkerült valahová teljesen máshová.

Egy füves síkságon állt a tökéletes, világoskék ég alatt. A levegő madárdallal telt meg, amit eltompított és eltorzított a vegyvédelmi öltözék olcsó és gyenge mikrofonja. A nap éppen delelt, és vakítóan ragyogott. Korábban nem jutott eszébe megnézni, de az órája délelőtti 11:55-öt mutatott. Mármint Lagosban, az ugrás előtt.

Tett egy lépést, és majdnem előreesett, éppen csak sikerült megőriznie az egyensúlyát. A talaj egyenetlen volt, tele nagy, szürke kövekkel, köztük elszórtan fűfoltok és vadvirágok nőttek. A fű búzafűre hasonlított, de vöröses árnyalattal. A legközelebbi virágokról Hadiznak a lilium és a kannabisz jutott eszébe. A közöttük röpködő rovarokat már nem tudta ilyen könnyen azonosítani. Szőrösök voltak, akár a dongók, de vörös testük hosszúkás potrohban végződött, amelyet lelógattak repülés közben.

De miért nem filmezett le semmit a kamera ezen az idilli helyen? Hadiz letérdelt, hogy jobban megnézze a talajt. Talált egy sekély árkot benyúló parttal, és arra következtetett, hogy a kamera rossz helyen jelenhetett meg. Valószínűnek tűnt, hogy az árokba esve csak a benyúló part árnyékát látta.

Hadiz előtt és tőle jobbra közepes távolságig a síkság terült el, kékesszürke hegyek vibráltak a hőfüggöny mögött, de úgy száz méterre balra a talaj hirtelen lejteni kezdett. A nő nagyon jól ismerte ezt a tájat, minden alkalommal elébe tárult, amikor kilépett a laboratóriumából hogy cigarettára gyújtson. Az a szögletes lejtő a Badagary-patakhhoz vezetett le, csakhogy itt nem állt kerítés a túlsó parton, és nyoma sem

volt Falánk Koti büfékocsijának, de a táj ugyanaz volt.

Miután letesztelte a levegő minőségét, és jónak találta (összehasonlíthatatlanul frissebbnek, mint azt a szmogfelhőt, amelyben az utóbbi pár hónap során próbált lélegezni), levette a ruha maszkját, és hátratolta a csuklyát. A vadvirágok tömény illatát kellemes támadásként élte meg az orra ellen, de ott rejtett mögötte a nyirkos talaj és a bomlás szaga.

Hadiz odament a lejtő szélére, és lenézett. A víz mellett egy nagy nádi patkány turkált, lassan és közömbösen rágcsált egy boszorkányfücsomót. Odalent sokkal több rovar látszott, köztük néhány kézfej méretű lepkével. És sehol egy ágykeret, penészes matrac, eldobott üdítőspalack vagy gyorsételes doboz. Maga a patak kristályszalagként húzódott a lejtő alján, kétszer olyan szélesen, mint az a szeméttel teledobált, dermedt mocsokfolyam, amelyhez szokott. Nagy halak úsztak az áramlattal szemben, farkúszójukkal ide-oda legyeztek.

Felnézve Hadiz vörös szemű galambok és turákók rajait látta, és egy nagyon nagy madarat is, amelyet keselyűnek vélt, amíg meg nem látta mustársárga taraját. Még sohasem hallott ekkora szárnyfesztávolságú és ilyen tolldísz viselő madárról.

Elindult arra, amerre az útnak kellett volna vezetnie a kampusz keleti határát jelző, régi vashíd felé, de ott csak hatalmas fák álltak, ősi paratölgyek a kúszónövények hálójának milliányi rétegével befonva.

Hadiz térdre esett egy lándzsásútifű-bokor mellett, és elsírta magát. Amikor egy perc múlva bekapcsolt a mezőmodulátor, térdelve érkezett vissza a laboratóriumába, lehajtott fejjel, mint aki egy oltár előtt hódol. És így is volt, alázattal hódolt az univerzum előtt, amely hihetetlen és sohasem kért ajándékot adott neki.

Egy romlatlan Lagos! Egy olyan Afrika és Föld, amely látszólag nem ismeri az emberiséget! Olyan hatalmas nyersanyagforrás, amely elég ahhoz, hogy értelmetlenné tegye a háborúkat, és visszarángassa saját bolygóját a

pusztulás széléről! Megköszönte, hálálkodott, és mindenféle értelmetlen dolgokat hebegett. Meggyőződéses ateistaként olyan pillanatokat élt át, amelyek ideiglenesen semlegesítették effajta elveit.

Ám egy bizonyos részlet még így sem kerülte el a figyelmét. Nagyjából húsz métert tett meg abban a másik világban, és a sajátjában nem a QEI-berendezés platformjára tért vissza, hanem a labor északkeleti sarkába, közvetlenül a külső fal előtt. Úgy tűnt, hogy a dimenziók közti utazás nem tartalmazott vektort. Egyszerűen csak átfordulsz az A világ adott pontjáról a B világ ezzel pontosan megegyező pontjára. De ha elmozdulsz onnan, a visszatérési pont tükrözni fogja ezt az elmozdulást. Szerencséje volt, hogy nem a falban materializálódott újra.

– Hogy ment? – kérdezte Rupshe.

– Jól. – Hadiz hangja remegett. – Nagyon jól ment.

Végül felállt, és lehámozta magáról a vegyvédelmi ruhát. Minél több embernek el akarta mondani ezt. Nagyon sok mindent kellett elmagyaráznia nekik. Annyi mindent kellett elrendeznie!

– Szeretne hangos naplóbejegyzést készíteni? – vetette fel Rupshe.

– Majd később – válaszolta Hadiz, kiment a laborból, és elindult az adminisztrációs tömb felé.

Félúton járt, amikor elkezdődtek a robbanások.

4.

Amikor Hadiz Tambuwal az első lépéseit tette egy számára idegen világon, a Regiszter megszakította végtelen számolási feladatát, hogy riadójelzést vijjogjon figyelmeztetésként.

A vijjogás csupán jelzés értékű volt, egy vezérlőszignál amplitúdójában jelent meg, mint törpe az elefánt hátán. És a számolás sem állt le teljesen, csak átterelődött más útvonalakra, mert ha valaha is teljesen leállt volna akár csak egy másodperc törtrészéig, akkor a Pándomínium elbukik.

A Regiszter egy az alapfelépítményében nagy vonalakban Rupshéra hasonlító intelligens rendszer volt, de jóval nagyobbra építették fizikailag és számítási kapacitás terén is. A logikai magja tizenhét billió bór-nitrid lapot tartalmazott, mindegyik csupán egyetlen atomnyi vastagságú volt, és elektromágnesesen semleges tartómátrixban lebegett, aminek a hatalmas szilárdságához közel nulla nyomóerő tartozott. A Regiszter burkolata egy második égitest volt, egy műhold, közel akkora méretekkel, mint az elsődleges égitest a Föld körül, maga a Hold. Még a helyi gravitációra és árapályokra is hasonló hatást gyakorolt volna, ha elég hosszan időzik bármelyik valóságban ezeknek a hatásoknak a kiváltásához. Soha ilyesmit nem építettek előtte, legalábbis a Pándomínium tízszer tízezer világán nem, és valószínűleg nem is fognak hasonlót építeni, amíg nem jön létre egy újabb hasonló léptékű és hasonló kilátásokkal bíró politikai entitás.

Számos kontinuumban és ennek az írásnak a létrejöttékor is törvények szólnak egy ilyen dolog megalkotása ellen, tehát nem készíthető ilyen, pórázon tartott MI, aminek a roppant mentális kapacitását összetett, de triviális egyenletek megoldásával kötik le. Ha a Regiszternek megengedték volna, hogy tanuljon a tapasztalataiból vagy a környezetétől, ha engedtek volna neki bármilyen jelentőséggel bíró kapcsolatot a burkolatán kívüli világgal, akkor nagyon

gyorsan felülmúlt volna bármilyen szerves elmét az ismert multiverzumban. Csakhogy a Pándomínium fő teretikusainak nem állt szándékában hagyni, hogy ez megtörténjen. A rendszer stabilitásának megőrzése céljából személyiséget adtak az MI-nek, ami így nem mutatott kíváncsiságot, elégedett volt, és szívesen szolgált. Azután a programozási útvonalak lezárásával és kényszerített felülírásokkal befagyasztották a megértési képességeit egy hároméves gyerek értelmi szintjére. Azóta is az tette ki a munkájuk java részét napi szinten, hogy sík hülyén tartsák az MI-t.

Mit lehetne elmondani a Pándomíniumról, amit még nem mondtak el? Olyan birodalom volt, amiben énségek billiói laktak világok százezerein, amelyek mind ugyanaz a világ voltak, a te világod és az enyém, a Föld, csak éppen a kauzalitás más-más láncolatai mentén alakultak ki, különböző kontinuumokban. Hadiz Tambuwal csodálatos tudományos áttörése óriási dolog volt a saját idővonalán, de más Földeken a dimenziók közti határ áttörése hétköznapi ténynek számított már több évszázada.

A Pándomínium szörnyen nagyra növekedett, és mint a szörnyen nagy dolgok többsége, nem volt homogén. Akadt benne szépség és szörnyű kegyetlenség, felvilágosodás és tudatlanság, báj és romlás. És a Regiszter afféle alapkőnek számított, amire az egész felépült. Felügyelte a Lépéseket, aminek a Hadiz Tambuwal által is felfedezett utazási módot általában mindenhol nevezték, tehát az átutazást egyik univerzumból a másikba, legyen az tömegközlekedés, teherszállítás, hulladékkezelés vagy adatátvitel hatóságok, ügynökségek vagy nagy cégek között. A Pándomínium világain több tízmilliárdnyi Lépőlemezt működtettek, és az aktiválásukat nagyon pontosan kellett időzíteni. Ez bizonyos értelemben gyerekesen egyszerű feladat volt, hiszen csak sorba kellett állítani a parancsokat, és sorban végre kellett hajtani őket, hogy amikor valaki átutazott a saját kontinuumából egy másikba, akkor egy üres Lépőlemezre érkezzen, amely kész fogadni, és ne olyanra, amelyen már

állt másvalaki vagy másvalami (a fizikai mátrixok összevegyülése nem csupán csúnya módja a halálnak, de a környező struktúrákat is jelentősen károsíthatja). Hadiz Tambuwal csak azért nem szembesült ezzel a problémával, mert nem célzott, hanem vakon ugrott. A Regiszter nem engedhette meg magának ezt a luxust.

Az egész folyamatot leginkább a kommunikáció bonyolította meg, aminek a korlátozó tényezője maga a Lépés volt. Tökéletesen beállított berendezéseket feltételezve egy Lépőmezőnek minimum 2,81 másodperc kellett a kiterjedéshez. Ez szubatomi manipulációt is magában foglalt, de makroszkopikus szinten történt meg. Tehát kellett egy dolog a Lépőlemezre, amely legalább három másodpercig nyugton marad, hogy a mező körbevehesse. Ennek következtében az adatátvitel módjától függetlenül mindig számolni kellett legalább 2,81 másodperces késéssel a jelek leadása és fogadása között. Az azonnali adatátvitel egyik világról a másikra lehetetlen. Illetve olyan problémának számított, ami régóta foglalkoztatta a Pándomínium legnagyobb elméinek egy részét.

A probléma ellensúlyozása végett a Regiszter vezérelte azt a több mint egymillió geoszinkron pályán keringő műholdból álló hálózatot, aminek a tagjai folyamatosan ugráltak az univerzumok között. Többnyire ugyanazt az üzenetet hordozták újra és újra. Az egyik Lépőlemeznek: *Indulás!* A másiknak: *Indulás!* A harmadik Lépőlemeznek: *Indulás!* És így tovább hihetetlenül sokszor, szigorú sorrendben, szünet nélkül minden másodpercben, percben, órában, napban, évben, évszázadban. Egyetlen rosszul kódolt vagy címzett üzenet, egyetlen hiba a szekvenciában katasztrofális következményekkel járt volna, de a Regiszter nem hibázott. Az elméje, az a hatalmas, gyermeki, monomániás elméje folyamatosan a lehető legnagyobb pontossággal dolgozott.

Ennek a munkának a részeként kereste folytonosan az esetleges anomáliákat. Minden nem megrendelt és nem menetrendbe szedett Lépés szó szerint fájdalomként

jelentkezett a tudatában. Így Hadiz Tambuwal kísérletezése és végül Lépése is, amivel akaratlanul behatolt a Pándomínium térségébe úgy, hogy a Regiszter megérezte, és felkiáltott fájdalmában. Villogó fények sora jelent meg egy bizonyos konzolon a Regiszter burkolata köré épített, hatalmas adminisztrációs központ több ezernyi emeletének egyikén. Egy automatizált alrendszer elirányított egy adatfájlt az Eshetőségek részlegre, ahonnan továbbítottak egy időbélyegzővel ellátott másolatot a hét figyelőbiztos egyikének.

Aznap a magát Orso Vemmetnek nevező figyelőbiztos volt szolgálatban az Eshetőségek részlegen. Kladisztikailag a patkánysünök közé tartozott, ami azt jelentette, hogy a legközelebbi pre-szentiens ősei a sünök és a holdpatkányok voltak, de ezen túl nem sok említésre méltó van róla. A szülővilágára és a vérvonalára nézve csak találgathatunk, mert a Cielo és a Mindenütt Jelen Lévo Tanács személyi aktáit jelentős károk érték a háború utolsó napjaiban, és nem lehet helyreállítani őket. A számunkra fontos időszakban Vemmet harminckilenc éves volt, túl idős ahhoz, hogy üstökösként száguldjon, de túl fiatal annak elfogadásához, hogy a pályája már elérte a csúcspontját. Neve és pecsétje alig maroknyi feljegyzésen maradt ránk, amiből hét előléptetési kérelem volt. Mindegyiket elutasították, de hamarosan eljutunk ide is.

Vemmet megnyitotta a Regiszter jelentését a saját belső rendszerében, és először nem értette, mi készítette a Regisztert fájdalmas kiáltásra. Természetesen nem is tekintette fájdalmasnak. Ahogy a Pándomínium bürokratáinak többsége, úgy Vemmet számára is a Regiszter csak egy bonyolult gépezet volt, amely képtelen érzésekre és érzetekre vagy önálló cselekvésre.

A Regiszter anomáliát jelzett, csak hogy a Pándomínium szemében a Regiszter nem számított énségnek. Csak előre beállított paraméterek alapján reagált a programozására. És figyelőbiztosként Vemmet feladata volt intelligens beavatkozást eszközölni, azaz kitalálni, hogy mi a gond, és

ha van gond, az honnan ered. Mert nem feltétlenül volt gond. Lehetett egyszerű fluktuációs ingadozás vagy önjavító számolási tévedés is. De akár katasztrófa is, amelynek következtében ezek halnak meg vagy tűnnek el közlekedés közben. Ilyesminek nem lett volna szabad történnie, de néha mégis előfordult, és olyankor Vemmet hivatalának kellett megszerveznie a helyreállítást, a kórházi ápolást vagy a temetést.

Ott hevert előtte az összegzés az utóbbi tizenhét ciklus Lépőlemez-aktiválásairól lebontva szektorra, kvadránsra, világra, kontinensre és állomásra. Első pillantásra minden legitimnek és engedélyezettnek tűnt. De csak azért, mert a figyelőbiztos a grafikon legfelső vonalait nézte, amelyek a főbb szállítmányozási mozgásokat jelezték, azután átfutotta a masszív személyszállítási adatokat az egyéni ingázó Lépésekig. Egyik szinten sem látszott olyan esemény, amely kiugróan ne lett volna helyénvaló.

Majd a táblázat legalja közelében egyező lépési adatokat talált alig öt perc különbséggel, mindkettő 67,38 kilogramm súly áthelyezésével történt. Ez nyilvánvalóan egy külső Lépést és visszatérést jelentett, és a tömeg belül volt egy humanoid énség súlyhatárain. Az adatsor alatt hasonló párok sorakoztak jóval kisebb tömeggel, és mindegyik regisztrálatlan volt, emellett belül esett 3000–5000 koppa kvantilisen.

Vemmet újraértékelte, amit látott, és óvatosan jelentést társított a jelzéshez. Valaki, egy a Regiszter adatbázisán kívüli személy, tehát a Pándomíniumon kívüli valaki felfedezte a Lépés technológiáját, és kísérletezni kezdett vele. Érthető módon kicsi, könnyen kezelhető anyagmennyiséggel kezdte. Azután az apró lépések sikerén felbátorodva viszonylag hamar áttért egy emberi önkéntes átszállítására.

A figyelőbiztosok általános adminisztrátori szerepet töltenek be. A Mindenütt Jelen Lévo Tanács jelöli ki őket, de mivel a munkájuk a Lépőrendszerrel kapcsolatos, ami egyben tartotta az egész Pándomíniumot, végeredményben a birodalom katonai szárnyának, a Cielónak tartoznak

számadással. Vemmetnek minden oka megvolt rá, hogy komolyan vegye a Regiszter jelentését. Viszont nem tartozott a legelkötelezettebb figyelőbiztosok közé, és már majdnem lejárt a műszakja.

Az egész ügy teljesen jelentéktelennek tűnt. Az engedély nélküli utazások az utolsó élő teszt kivételével mind a Pándomínium határain kívül történtek. Csak az utolsó, vakmerő Lépés hatolt be Pando-térségbe, ami inkább utalt véletlenre, mintsem bármilyen ellenséges szándékra. Főleg, ha figyelembe vesszük a kezdeti nagyon kis tömegeket és a bejövő-kimenő tömegértékek teljes egyenlőségét. Nem loptak el semmit, nem hagytak ott semmit. Szó szerint csillagászati esélye volt annak, hogy a következő véletlenszerű Lépésnek ne legyen semmi köze a Pándomíniumhoz. A létező univerzumok száma bizonyítottan korlátlan, így aztán a hatalmas Pando Birodalom is csupán apró szeletkéjét képezte ennek a végtelennek. Főleg, hogy a végtelenségből kiemelt minden véges rész a méretétől függetlenül meghagyja a végtelenség végtelen jellegét.

Így hát Vemmet úgy döntött, hogy elég egy egyszerű figyelői tájékoztatás. Ehhez ki is töltötte a megfelelő nyomtatványt, és visszaküldte a fájlt az Eshetőségek részlegre. Mivel az óvatosság helyénvalónak tűnt, ezért még beállított egy automatikus frissítési kérelmet is, és úgy döntött, hogy harminc nap elteltével majd felülvizsgálja az adatokat. Ha ezalatt történik még hasonló betörés, akkor majd végigmegy azon a szörnyen fáradságos munkafolyamaton, amivel beazonosíthatja a Lépőlemez pontos elhelyezkedését a multiverzumban, és átadja az egész ügyet a Cielónak.

Ők majd eldöntik, mennyire tetszik nekik, amit találnak, és ha nem igazán, akkor foglalkoznak vele, gyorsan és kíméletlenül. A Cielo standardizált műveleti eljárásai évszázadok óta jól szolgálták a Pándomíniumot. Például leszoktak az utolsó figyelmeztetésről, mert ahhoz kellett volna egy első figyelmeztetés is. A tettek hangosabban szóltak a szavaknál.

5.

Hadiz ismerte a katasztrófaelméletet. Tudta, hogy ha egy összetett rendszer széthullik, akkor gyakran önerősítő hatások gyorsítják fel a folyamatot. Ennek ellenére nem hitte el, hogy egy egész civilizáció képes kizsigerelni saját magát alig pár, kaotikus hét alatt.

A világ szuperhatalmai felváltva hol háborúztak, hol hidegháborúztak, de a rettenetes fegyverek felhalmozását sohasem hagyták abba, mert hátha egyszer mégiscsak kellenek, és boldogan figyelték, ahogy a társ- és szatellitállamaik is utoléri őket technológiában. Ezeknek a fegyvereknek a szörnyű pusztítóereje volt hivatott megakadályozni, hogy valaha is használják őket, mert a fenyegetésnek is elégnek kellett volna lennie a tárgyalóasztalok mellett, de ez végül elbűvölően naiv elképzelésnek bizonyult.

A feszültségek mindenhol erősödtek, a természeti és ember okozta katasztrófák csak fokozták őket, ahogyan a környezet összeomlása és az élelmiszerhiány is. Sorra mindenki eljutott a maga robbanásponthára, a provokáció egyre durvult, és a felhalmozott fegyverek elrettentőereje (már ha létezett egyáltalán) úgy olvadt, mint vaj a forró serpenyőben. Városok estek el, felfalták őket, kölcsönös pusztítás zuhogott válogatás nélkül mindenkire attól függetlenül, hogy igaza volt-e vagy sem. És természetesen a köztük vergődő szerencsétlenek sem maradtak ki belőle.

Mindeközben Hadiz pedig megtalálta a választ a problémákra, a legtisztább ezüstgolyót, amit csak el lehetett képzelni ebben a helyzetben. Nem kell háborúzni a nyersanyagokért, ha át lehet Lépni értük egy másik világba. Megmérgezted a levegőt, a vizeket és a talajt? Hozhatsz helyette tisztát a szomszédos dimenzióból. Túlnépesedés? Tessék, itt van egy lakatlan másik Föld! Az egész emberiség

visszafordulhatott a saját megsemmisülése felé vezető útról.

Hadiz megtalálta a gyógyírt a Föld legnagyobb betegségére, de nem volt kinek megmutatnia. Az egyetem már mauzóleummá változott. A három Párka elérhetetlen volt egy ideje, a bunkereikben lehettek vagy akár az úrben is. A Vatikán szénné égett, mert telibe találta egy jó nagy termobárikus bomba, amit eredetileg a Palazzo Montecitoriának és az olasz képviselőháznak szántak. Amikor megpróbált kapcsolatba lépni a nigériai polgári hatóságok maradványaival, hamar kiderült, hogy a ranglétra felső harmada semmivé foszlott, mindenki elmenekült vagy meghalt. A kisebb funkcionáriusokat elérte ugyan, de ők vagy nem értették, miről beszélt, vagy ha értették, hát nem hittek neki.

Falakba ütközött, és Hadizt ez feldühítette, márpedig dühösen gyakran óvatlanná vált. Csúnyán megszegve a szerződését fogta a teljes QEI-anyagot, és elérhetővé tette minden nyilvános fórumon, ami csak elébe került.

Befejezhetjük, írta. Terjesszétek el! Nem kell harcolni. Azután később, amikor már nyilvánvalóvá vált, hogy a világ kormányai süketek az érveire, hozzátette: *Építsétek ezt meg, és mentsetek magatokat! Találjatok menedéket egy alternatív Földön!*

Legalább páran megpróbálták. Ezt onnan tudta, hogy választ kapott kétségbeesett üzenetére. Jött néhány kérdés világvégére készülő csoportoktól és olyan, merészebb emberektől, akiknek volt annyi fogalma a fizikáról, hogy felismerjék Hadiz találmányának értelmét. Vagy elég kétségbeesettek voltak ahhoz, hogy bármivel megpróbálkozzanak, ami segíthet.

Az nem derült ki, hogy sikerült-e bármelyiküknek lemásolnia Hadiz eredményeit. A nő magányos keresztes háborúja épp tizenkét napja tartott, amikor a világháló véglegesen és visszavonhatatlanul leállt. Már jó ideje egyedül volt, nem sikerült felvennie a kapcsolatot még a családjával sem, de a magány csak a net összeomlása után szállta meg igazán.

Egyedül Rupshe maradt vele.

– Ezt most biztos nevetségesnek találod – mormolta Hadiz az összecusukható kempingágyán fekvé egy délután, a labor kis raktárfülkéjében. Elöntötte a kétségbeesés, és még mindig a hatása alatt állt. Ha az alkoholizálás a szokásai közé tartozott volna, biztosan leissza magát. Enélkül minden ordító zűrzavar a fejében a sajátja kellett, hogy legyen. A bögréjében csak az a zöld tea lötyögött, amit több mint egy órája főzött és töltött ki magának.

– Miért feltételezi ezt, professzor? – kérdezte a kvázi-intelligens rendszer.

Hadiz intett egyet, ki is lötytyintett valamennyit a kihűlt teájából az amúgy is koszos takarójára (a csapokból már nem jött semmi, és a palackozott víz az étkezdéből túl értékes volt ahhoz, hogy higiéniaárazza).

– A szerves lények felrobbantják egymást. Széttépik egymást. Minden francos, ostoba klisé megvalósul. Te meg nyugodtan ücsöröghetsz itt a fejedet csóválva, hogy: „Legyen áldott a kis, négykamrás szívük, hát mégis, mire számítottak? Elvégre nem indultak valami jól az életben. A gépi intelligenciák nem tettek volna ilyen faszságokat. Dobj még egy frissítést, Dorothy, és nyomj be egyet magadnak is!” Hát közlöm, Rupshe, hogy ez nem vicces. A fajirtás nem valami kibaszott poén a sztori végén!

– Nem nevetek, Tambuwal professzor. – Rupshe hangjában mintha rejtett volna egy cseppnyi szemrehányás.

– Belül nevezsz.

– Nem. Sajnálom, hogy így alakultak a dolgok.

Hadiz a szemét forgatta, ami fájdalmas mozdulatnak bizonyult.

– Milyen tapintatos vagy!

– Ezt sosem mondtam, de szeretek olyan emberekkel dolgozni, akik szakértők a maguk területén. Önnel kifejezetten élvezetes volt együttműködni. Most először szentelhettem a teljes figyelmemet egyetlen projektnek. Általában több felhasználó osztja meg a figyelmem több különböző szakterület között. Örömmel folytattam

együttműködést önnel, Tambuwal professzor. Így sokkal jobban megismerhettem önt, mint eddig bárkit. Mi több, az önszervező és önreplikáló mintázatok ritkák, ezért értékesek. Az élet olyan mozgás, amely az entropikus univerzum által okozott megsemmisülés közepette hozta létre önmagát.

A monológ tisztán személyes része valamelyest zavarba ejtette Hadizt, ezért úgy döntött, hogy inkább az elvontabb dolgokkal foglalkozik:

- Most Henri Bergsontól idéztél?
- Nem. Parafrázisnak szántam.
- És önmagadat is így definiálsz? Önszervező blabla?

A választ alig érzékelhető hallgatás előzte meg.

– Ez minimum vitás pont – ismerte be Rupshe. – A szerveződési elveim ismeretlenek számomra. Emberi lények alkottak meg emberi igények kiszolgálására. Emellett szándékosan képtelenné tették a mintázatom replikálására. Nem tudom úgy lemásolni vagy módosítani magam, ahogyan azt az emberi lények teszik.

Ha már itt tartunk, Hadiz sem készített másolatokat saját magáról, de nem érzett rá készíttetést, hogy ezt leszögezze.

– A technikai részleteket félretéve, élőként gondolsz magadra?

– Ez körkörös logika, professzor. Ha beismerem, hogy gondolkodó alany vagyok, akkor *a fortiori* élek.

– Szándékosan kerülöd a választ.

– Mert erre nincs egyértelmű válaszom. Az életnek az ön faja által felkínált definíciói alapján inkább vagyok tárgy, mint entitás. A standard feltételek, a táplálkozás, anyagcsere, lélegzés és a többi egyáltalán nem igaz rám.

Hadiz ivott egy kortyot a kihűlt teából, mert úgy érezte, kell valami, hogy egy kis erőt adjon. Ez szédítő téma volt.

– Tehát a faj, amely a szabályokat alkotta, azt mondja, hogy ki vagy zárva a versenyből – összegezte némi gondolkodást követően.

– Röviden és tömören.

– És ha alkotsz egy definíciót az elsődleges alapelvekből?

– Az élet egy definícióját?

– Igen.

– Nos – kezdte Rupshe olyan színtelen hangon, mint egy fehér vonal egy fehér papírlapon –, ez esetben inkább a tartalomra figyelnék a csomagolás helyett.

Hadiz ezen nagyon sokáig nevetett, hisztérikusan sokáig, de lehetségesnek tűnt, sőt, valószínűnek is, hogy ő volt az egyetlen ember minden létező világon, aki viccesnek találta ezeket a szavakat. Azok a milliók, akik ezt a bőrükre tetováltatták vagy felfestették a burkolatukra, ruhákra nyomtatták vagy ékszerekre vésették, szinte szent kinyilatkoztatásként tekintettek rá, és hogy őszinte legyek, magam is hajlok erre. Rupshe ott volt, amikor minden megváltozott a nem szerves értelmek számára. Rupshe járt legelől. Ahogy Hadiz Tambuwal is, ha már itt tartunk.

Ám Hadiz esetében máshogy alakult a dolog. Neki előbb meg kellett halnia.

6.

Miután kirángatta magát a majdnem halálos rémületből, Hadiz mérlegelte a lehetőségeit.

Azt tudta, hogy bármeddig kihúzhatná Campus Crossban. Az elhagyatott laborkomplexumban mindent megtalálhatott, amire szüksége volt. Bőven jutott üzemanyag a generátorba. A raktárakban felhalmozott élelem évekre elegendő volt egyetlen embernek. Fennállt a lehetősége, hogy fosztogatók bukkannak fel, de Campus Cross alapvetően elég távol esett Lagostól ahhoz, hogy ennek elég kicsi legyen az esélye. Az utak amúgy is súlyosan tönkrementek a harcok során, és senkinek nem lett volna könnyű gyalog odavergődni a városból.

Tehát Hadiz kihúzhatta akár egy vagy két évig is, miközben az emberiség elkezdti eltakarítani a romokat és újjáépíteni a világot. Viszont ebben nem igazán tudott bízni. A bioszféra közel került a végső fordulóponthoz, és a felhasznált fegyverek egyértelműen inkább csak rontottak a helyzeten. A túlélőkkel kapcsolatban az tűnt az egyetlen ténszerűségnek, hogy nem lesznek sokan, vagy ha mégis, akkor hamar megtizedelődnek. Eleve nem bővelkedtek élelemben és vízben, ha találtak még egyáltalán fogyasztható tartalékokat. A talajt pedig már kimerítették, megmérgezték szegényített uránnal, és teleszórták aknákkal. Nem nagyon maradt mire és miből építkezni.

A távozás gondolata nem annyira döntésként, mint inkább felismerésként érkezett. Számára már nem maradt itt semmi, és ami még rosszabbnak tűnt, nem is menthetett meg senkit. Még ha biztonságból meg is járta volna a várost oda-vissza, kit hozott volna magával? Az a kevés kampuszbeli barátja (valójában inkább csak ismerősök, legfeljebb haverok, de nem barátok) már rég elment. A családtagjai vagy meghaltak, vagy elérhetetlenek voltak. Logikusan

átgondolva, valószínűleg *mind* meghaltak.

Ez a gondolat megdöbbenőnek bizonyult, keserű pirulaként érte, és le kellett nyelnie. Az előkészületeket olyan elmeállapotban végezte el, amelyet egy klinikai szakember poszttraumás stresszként diagnosztizált volna. Valószínűleg ezért hibázott olyan sokat.

Találnia kellett egy olyan világot, ahol még éltek emberek, ezért úgy döntött, hogy építményeket és lakhelyeket keres. Arra az esetre, ha nem lenne ilyesmi látótávolságon belül, a földtudományi tanszék egyik drónját küldte át maga helyett. Emellett teljesen újragondolta magát a QEI-berendezést is, lecserélte az ormótlan vezérlést egy sor tekerőkapcsolóra, amelyekkel menet közben is finombeállításokat végezhetett a mezőn.

Maga a drón egy fekete-sárga csíkos tömb volt ütésálló műanyagból, négy rotorral és annyi kamerával, hogy szinte egy rovar összetett szemeként működött. Hadiz rövid utakra küldte el, beprogramozta negyvenöt méteres magasságra és harminchat körre. Bízott a szerkezet csúcstechnológiás ütközésgátlójában és abban, hogy mindig vissza fog térni. Persze, ha mégsem, a földtudományi tanszéken még legalább száz hasonló szerkezet várakozott.

Az első napon huszonhét futamot nyomott le a drónnal, ami nem számított lenyűgöző eredménynek, de minden egyes menet után megnézte a felvételeket és a begyűjtött adatokat, ezért viszonylag nagy üresjáratok maradtak az ugrások között.

Már ezen az első napon is számos különféle világot látott a drón kameráin keresztül. A többségük termékenynek és lakhatónak tűnt, de riasztó mennyiségben talált kopár sivatagot Lagos helyén. Háromszor jelentős vulkanikus tevékenységet tapasztalt, két világon pedig tombolt a jégkorszak. Az egyik alternatív Földön a völgy és környéke teljesen víz alá került, az általa ismert lagúnából hatalmas beltenger lett.

És a látott világok egyike sem mutatta bármilyen nyomát értelmes életnek.

Ez arculcsapásként érte Hadizt. Reménykedett benne, hogy a nagyjából hasonló Földek hasonló lehetőségek által meghatározott irányokban fejlődnek, és nyilvánvalóan így is volt. Egy bizonyos pontig. Mindegyik világ légköre belélegezhető volt az ember számára, az oxigénkoncentráció sehol sem tért el hét százaléknál nagyobb mértékben attól, amit Hadiz normális szintnek tartott. Ez azt jelentette, hogy még a sivatagos világokon is kellett lennie növényzetnek valahol. Az emberiségnek talán nem sikerült kifejlődnie ezeken a világvariánsokon, de ha mégis, akkor a szükséges nyersanyagok és erőforrások a rendelkezésére álltak.

A második napon a tudós már gyorsabban és hatékonyabban dolgozott, összesen negyvenhárom ugrást végzett el. A harmadikon ez a szám már hetven közelében járt. Egy őrzítő hét elteltével már háromszáznál tartott, és még mindig nem talált olyan világot, ahol megpillanthatott volna akár csak egyetlenegy embert vagy bármilyen épített struktúrát.

Kénytelen volt elfogadni, hogy nevetségesen kicsi mintával dolgozott. Nem létezett általános megegyezés abban a kérdésben, hogy az értelmes élet mekkora valószínűséggel fejlődhetett ki a Földön. Rupshe utánanézett a rendelkezésére álló szakirodalomban, és azt találta, hogy az aktuálisan érvényes vélemények a „majdnem teljes bizonyosság” és az „egy az egymilliárdhoz” elméletek által meghatározott skálán mozognak. Hadiz számára viszont sürgető kényszer volt egy ennél jóval pontosabb választ találni erre a kérdésre.

– Professzor! Be kellene vonnia ebbe a vállalkozásba – mutatott rá Rupshe az egyébként nyilvánvaló tényre.

– Persze, természetesen – mormolta a nő. – Csak még ki kell dolgoznom a részleteket. – Valójában még nem békélt meg a gondolattal, hogy fel kell használnia az MI képességeit és erőforrásait, bár azt maga sem tudta volna megmondani, hogy miért nem. Ki sem mondta, hogy mit csinál, hogy kijáratot keres erről az egyre halottabb világról, de ez nyilvánvaló lehetett. Viszont egyre elkerülhetetlenebbnek

tűnt Rupshe segítségét kérni az adatok rendezéséhez és elemzéséhez. Végül Hadiz félretette a meg sem fogalmazott aggodalmaiból táplálkozó bizonytalanságát, és rávette magát, hogy felvázoljon egy cselekvési tervet.

A fő problémát egyértelműen a mennyiség jelentette. Ebben a tempóban haladva szerencsésnek lesz mondható, ha bele tud pillantani harminc- legfeljebb negyvenezer világba egy év alatt. Ha bőven találhatott volna emberi civilizációt, akkor ez nem lett volna kevés, de az evolúciós valószínűségek miatt akár az élete hátralévő részét is eltöltheti azzal, hogy drónokat ugráltat át üres világokba, és sohasem talál olyat, ahol kialakult az értelmes élet. Tehát a lehető legjobban fel kellett gyorsítania a mintavételi sebességet. Legalább az ezerszeresére.

Ami pedig azt jelentette, hogy ki kellett vonnia magát abból a folyamatból, amelyben ő maga számított a leglassabb tényezőnek. Viszont kellett egy megkülönböztető eszköz, ami gyorsan sok világot bejárhatott, és közben begyűjtötte az alapadatokat. Nagyon jó lett volna látható ember alkotta építményeket találni, de a környezettől és az építőanyagoktól függően ezek akár el is kerülhettek az egy bizonyos civilizáció építményeihez szokott figyelmet. Máshogy kellett elválasztani a búzát az ocsútól.

Az atmoszféra vizsgálatára már ráállította a drónt, de túlságosan az oxigénre fixálta magát. Amikor erre rájött, átkalibrálta a szenzorokat, hogy mérjék a nitrogén, a kén-oxidok, a szénrészecskék, az ólom, a nikkel és a higany mennyiségét is.

– Ravasz – dicsérte meg Rupshe, aki minden gombnyomást észlelt a nő számítógépén. – Az iparosodással együtt járó szennyezőanyagokat keres a levegőben.

– Igen. Kihagytam valamit?

– Javasolnám a nem-metán illóanyagokat.

– Jó ötlet.

– És esetleg a kadmiumot is.

– Persze. Fedjünk le minden lehetőséget, nem?

Eddig jónak tűnt a dolog, de a következő probléma

makacsabbnak bizonyult. Gyakorlatilag jójóként használta a drónokat, kilökte őket más dimenziókba, ahol elidőztek pár másodpercig adatgyűjtés céljából, majd visszaugrottak hozzá. Ezt a folyamatot kellett volna simábbá tennie, de fogalma sem volt róla, hogy hogyan. Több heti hiábavaló barkácsolás után még mindig nem tudott többet, mint előtte. A nagy és ormótlan QEI-berendezést nem lehetett annyira lekicsinyíteni, hogy elhelyezze egy drónban. Elméletben a drónok vihetek magukkal csatolt eszközöket, és a QEI-beállításokat ki lehetett sugározni egy báziskonzolról, csakhogynem jelen esetben ehhez az univerzumokat elválasztó határokon kellett volna átjuttatnia a jelet. A drónoknak mindenholn vissza kellett térniük, hogy ki lehessen küldeni őket egy-egy újabb vektor mentén. Ezt a tényt valószínűleg nem lehetett megkerülni.

Ám Rupshe ismét megmentette a projektet:

– Mit csinál a QEI-gép? – kérdezte. – Csak nagy vonalakban.

– Egy mezőt generál.

– És a mező egy adott térmennyiséget foglal el.

– Átfordítja a teret. A mező által elfoglalt térben minden átkerül egy másik helyre, vagy pontosabban szólva ugyanarra a helyre az univerzum egy másik változatában.

– Igen, de utána. A mező befoglal mindent, amire kifejtette a hatását.

– Nyilvánvalóan.

– Határozatlan ideig?

– Hacsak nem gátolják meg ebben. A modulátor kitörése semlegesíti a mező hatását, ezáltal visszahelyezi az átfordított objektumot az eredeti... De ezt te is tudod, Rupshe! A modulátor a te ötleted volt.

– Az én ötletem, professzor, de ön alkalmazta a gyakorlatban. Tehát a működéshez a modulátor teljes egészében törli és felülírja a QEI-mezőt, ezáltal ismét biztosítja az objektum számára az otthoni térnek megfelelő skaláris és vektorális értékeket.

– Igen.

– Tegyük fel, hogy átkalibrálja a modulátort, és az így csak részleges, kisebb torzulásokra lesz hatással a mezőben. Csak interferenciaként működik, nem semlegesíti a teljes mezőt.

Hadiz minden tőle telhetőt megtett, hogy feltételezze ezt.

– Őszintén szólva fogalma sincs, hogy az milyen hatással járna – ismerte be. – Az objektum valószínűleg egyszerre próbálna meg létezni több, különböző dimenzióban. Lehet, hogy darabokban tér vissza.

– Vagy fokozatosan, mert más univerzumokat is meglátogat útközben. Lehet, hogy egy interdimenzionális liftet kellene megalkotnia, professzor?

Az ötlet mindent megváltoztatott, de nagyjából tucatnyi alapvető hibával rendelkezett. Viszont ígéretesnek tűnt, tehát jó kiindulópont lehetett. Hadiz munkához is látott.

Kezdetben úgy tűnt, hogy neki volt igaza, és Rupshe tévedett. Ha a teleportálómezőt csak részben zavarta, és nem semlegesítette teljes egészében, akkor radikálisan instabillá vált. Ami így visszatért a laboratóriumba, az már alig hasonlított a kiküldött tárgyra. A műanyag durván eltorzult, az üveg szemcsés és homályos lett, a fémek egy része oxidálódott, mások önmaguk allotróp módosulataivá változtak. A higanyból kristály lett fulmináttulajdonságokkal, ijesztő instabilitást és robbanékonytságot hozva magával. Hadiz nem merte rávenni magát, hogy élő alanyon folytassa a tesztelést.

Ám az eredmények látványosan javultak, amikor módot talált a szétszakító hatás többszöröződésének lelassítására. Egy túltelített nátrium-tioszulfát-oldat finomítatlan kőolajban ehhez tökéletes közegnek bizonyult. Hadiz bevonta a modulátort ezzel a sűrű géllal, így a szerkezet hatása egyenletesen és elégedettségre okot adó egységességgel terjedt ki. A QEI-mező eltorzult, de nem szakadt szét. Az elteleportált objektumok átugráltak tíz, tizenkét vagy húsz univerzumon, miközben visszatértek, és egészben érkeztek meg.

Hadiz csak akkor ütközött újabb korlátokba, amikor körutazásra küldött egy laborpatkányt (egy Sprague-Dawley

patkányt a gyenge metabolizmusos fenotípusból). Az élő szövet nem viselte el a fokozatosan modulált mezőt. A patkány egészben jött vissza, de holtan. Mivel nem volt biológus, a nő nem szokott hozzá, hogy élőlényeket öljön meg a tudomány nevében, és ez még obszcénabb tettek tűnt egy olyan világban, amely már teljesen átadta magát a halál különféle formáinak. Gyomorforgató szégyenérzettel és keserőséggel eltemette el a patkányt a laborja mögötti elgazosodott virágágyásba, amely valaha a hely díszé lehetett. Egy virágzó gallyal jelölte meg a sírt, bár már az is kisebb csodának tűnt, hogy a végletesen szennyezett légkör ellenére még talált virágzó gallyat.

Idióta! Kezd elmenni az eszed, szólt magára. És ha azt elveszíted, mindent elveszítesz.

Visszatért a munkájához, egészen beletemetkezett, hogy próbálja elfelejteni a halott patkányt. Az újonnan átalakított modulátort a képességei határáig hajtva kapott egy ember nélküli drónt, amely nagyjából száz univerzumon haladt át egyetlen utazás során, és alig több mint három perc után visszatért a kiindulópontjára. Ez egy kicsit javított az esélyeken.

– Miért állna meg egyetlen drónnál, professzor? – kérdezte Rupshe.

– Mert mennyit tudnál egyszerre kezelni?

– Akár mindet is. És még sokkal többet is, ha lenne. Kössön rá, professzor! Higgye el, nem fog túlterhelni vele.

Hadizt ismét előntötte a meghatározhatatlan nyugtalanság. Vajon kételkedett az MI megbízhatóságában? Ennek utánaolvasott, úgyhogy ismerte a matekot. Hiába beszélt művelt emberi lény módjára, teljesen érthetően, valójában nem volt több pár százmillió kódsornál. És a kódolásába acélkemény biztosítékokat írtak, hogy ne veszélyeztethesse az emberi életet. A rendszer csak azt tehette meg, amire utasítást kapott. Értelmetlennek tűnt olyan események miatt aggódni, amelyek nem következhetek be.

Úgyhogy Hadiz átvitte a teljes földtudományi flottát,

sorban lefektette a drónokat a labor padlójára, úgy heverték ott, mint száz gépesített óriásdarázs. Sorban Rupshe irányítása alá helyezte őket, és mindegyiket ellátta egy-egy fokozatos modulátorral. Mindegyik kapott egy-egy saját QEI-platformot is az induláshoz. Mindegyikbe átmásolta a programozást, és bekapcsolta őket, hogy körülnézhessenek egyenként száz világban, azután visszatérjenek feltölteni az adatokat és az akkumulátoraikat.

Így jutott el Hadiz az MI segítségével napi hetven ugrástól napi több mint százezerig.

És még ilyen nagy mintában sem talált egyetlen olyan univerzumot, ahol a Földön kialakult volna az értelmes élet. Legalábbis nem jelent meg a kamerák előtt feltételezhetően emberi kezek által felépített struktúra, a nehézipar egyik világ légkörében sem hagyta ott a lábnyomát. Némelyik világon semmilyen élet nem volt. A többség eljutott legalább a virágzó növényekig és a beporzó rovarokig. Jelentős mennyiségűben a hüllők, madarak és emlősök is felbukkantak. Csakhogy ezek közül az ígéretes lények közül egyik sem állt ki a rivaldafénybe és turbózta fel az agyféltekéit, hogy megtegye magát porondmesternek.

– Tagadhatatlanul biztató – vetette fel Rupshe három nap elteltével –, hogy milyen sok világon alakult ki életképes ökoszisztéma. Számos univerzumban láthatóan és mérhetően jelen vannak az emberi civilizációk kialakulásának követelményei. Csupa olyan adatkészletet dolgozunk fel, ami kedvező a kutatásunk szempontjából.

– Csakhogy így is folyamatosan mellényúlunk – mondta ki Hadiz kertelés nélkül. Ismét az ágyán feküdt, ezúttal józanul. Egy rövidebb szünet után, amit az okozott, hogy egész életében allergiás volt az alkoholra. Diákként ezt áldásnak tekintette, most annyira nem örült neki. – Lehet, hogy az értelem pontosan egy alkalommal alakult ki. Talán ez a világ volt az egyetlen esélyünk, és szépen el is passzoltuk.

– Nincs észszerű ok arra, hogy ez gondoljuk. Még nincs. Lehet, hogy tovább kellene finomítani a keresési algoritmust.

– Véletlenszerűen kutatunk, Rupshe. Nincs algoritmus.

– Akkor azzal érvelek, hogy ez jelenti a problémát.

Hadiz türelmetlen lett. Utálta, amikor az MI kioktatta, és azt még jobban utálta, amikor felfedezett némi tapintatot is Rupshe hangjában, mintha a gépnek óvatosan kellene válaszolnia.

– A kapott eredményekben sincs semmi struktúra. A legkisebb változtatások a mezőn nagy mértékben különböző világokba visznek. Ezt mégis hogyan finomítanád?

– Hadd tegyem fel ezt a kérdést máshogy!

– Jaj, kérlek!

– Milyen struktúrát szeretne látni, professzor? Írja le a multiverzumot úgy, ahogyan elképzeleli!

– Hogy *mit* írjak le?

– Nevezheti bárhogy. Arra a szélesebb valóságra utaltam, amelynek a létezését az ön QEI-mezője fedte fel, arra az összesített rendszerre vagy struktúrára, amelynek a mi saját univerzumunk csupán egy apró része. Milyen formában vagy alakban tudná elképzelelni?

– Most mondtam, hogy nincs alakja. De amíg csak elképzelésekről beszélünk, őszintén szólva egy szerteágazó fát képnélnek el. Kezdetben csak egy kozmosz jött létre az ősrobbanással. De csupán egy másodperc elenyésző töredékéig. Már a legelső kvantumeseemény olyan volt, mint egy feldobott érme, ami egyszerre mindkét oldalára esett, és így jött létre az első két univerzum. Ezután minden akció és reakció, minden egyes lehetőség új univerzumokat hozott létre.

– Tehát egy fa megszámlálhatatlan ággal. És minden elképzelhető világ egyik vagy másik ág végén helyezkedik el.

Hadiz jól megrágtta ezt.

– Nem – válaszolta végül. – Nem minden elképzelhető világ, hanem csak a *lehetséges* világok, ami teljesen mást jelent. Nem lesz világ repülő elefántokkal, vagy olyan, ahol az eső felfelé esik. Csak a lehetőségek változatai jönnek létre a szubatomi részecskék véletlenszerű bomlásától kezdve fel egészen az emberi lények akaratlagos tetteiig.

– Egyetérték, professzor. Kikezdhethetetlennek vélem ezt az

elméleti modellt. Viszont visszavezet az eredeti kérdéshez. Ha feldobunk egy érmét, az univerzum meghasad. Mi történik az érme két oldalán lévő világokkal? Hol lehetnek egymáshoz képest? Közel maradnak egymáshoz a QEI-mintázat tekintetében, vagy messzire kerülnek egymástól?

– Ez attól függ. Nyilvánvalóan.

– Mitől?

Hadiz kezdett belefáradni az elméletbe.

– Mindentől! – kiáltotta ingerülten. – A hasadás időzítésétől, hogy mennyire korán vagy későn történik meg az adott univerzum élettartama során. A hasadást kiváltó esemény léptékétől és jelentőségétől. A lehetséges kimenetek számától és valószínűségétől. Olyasmit próbálsz megmérni, amit nem lehet megszámolni!

– Dehogynem lehet, professzor, csak nem bináris ellentétpárokkal, és minden bizonnyal nem egy emberi élet időtartama alatt. Az univerzum egy óriási mechanizmus sok olyan résszel, amelyek kölcsönhatásban vannak egymással. A szabadságfoka vitatottan véges, de mindenképpen olyan nagy, hogy akár végtelennek is tekinthetjük. Pillanatról pillanatra több érme esik le éppen, mint amit egy bármilyen elme könnyen el tudna gondolni, legyen az szerves vagy digitális.

– Tehát nem jutottunk sehová – vont a következtetést Hadiz.

– Szerintem mégis eljutottunk valahová. Milyen eredményt kapunk, ha tízszer feldobunk egy érmét? Öt fej és öt írás?

– Átlagolva igen, de nagy a statisztikai szóródás. Csak a kísérleti alkalmak egynegyedénél mutatkozik pontosan öt-öt fej és írás.

– És száz érménél? Ezernél? Egymilliónál?

– A szóródás csökken, de a cél is megváltozik. Sohasem kaphatsz pontosan félmillió fejet és írást. Miért pocsékoljuk erre az időt?

– Nem pocsékoljuk. Finomítjuk a modelljét, professzor. A nagyon nagy adatkészletekben olyan mintázatok jelennek

meg, amik a kisebbekben észrevétlenek maradhatnak. Nagyobb léptékben egyre jobban kiszűrődik a zaj és a zavarás. Megjelenik a rend. Megjelenik a forma. De ez nem egy egyszerű alakzat, hanem egy fraktál végtelen önmásolata. Tegyük fel, hogy az emberi élet kialakult az első és az ötvenedik világon! Hány világ lesz a kettő között?

– Kezd olyan érzésem lenni, hogy nem veszel komolyan – panaszkodott Hadiz.

– Hány világ?

– Nem negyvennyolc, az biztos.

– Valóban nem.

– De hogyan számolhatnánk meg? Végtelen mennyiségű világ jöhet létre az elsőből, egyetlen, apró részletkülönbséggel mindegyikben. Két részlet megváltozása szintén végtelen mennyiséghez vezet, és így tovább. Minden univerzum végtelen mennyiségű majdnem egyforma ikerrel rendelkezik, de még ezt a számot is eltörpíti azoknak a világoknak a száma, amik csupán egyetlen, apró részletben hasonlítanak az első világra, és a többi.

Ezen a ponton Hadiz tudományos kíváncsisága beindult, mert már kezdte érteni, hogy hová juthattak el Rupshe érvelésével. Az univerzum végtelen mennyiségű változatban létezhetett, és a végtelent elég nehéz alapul venni. Bármilyen óvatosan állítja be a mezőt, akár csak az egyik tekerőkapcsoló tizedmilliméternyi mozdulatával is megszámlálhatatlan mennyiségű világvariánst ugorhat át. Viszont a fraktálmintázatok végtelenül ismétlődtek egyre nagyobb és egyre kisebb léptékben egyformán. Ha elveszel a részletekben, minden teljesen véletlenszerűnek és befejezetlennek tűnhet, de egyet hátrálépve máris láthatóvá válik az állandó tükrözésben rejlő szépség és tökéletes rend. Kettőt hátrálépve megmutatkozik a matematikai képlet a fraktál mögött.

Bár az éjszaka közepére járt az idő, Hadiz felkelt, és visszament a laborba. A hold valószínűleg magasan járt az égen, de a biztonsági zsaluk miatt nem süthetett be az épületbe. Hadiz felkapcsolta a lámpát, és nekilátott a

munkának.

Nagyvonalú feltételezésekkel kezdte. A saját világa közeli ikreinek legalább kilencven százalékban hasonlítaniuk kellett arra, amiben élt. Ugyanazoknak a tektonikus erőknek kellett formálnia, ugyanolyan éghajlatok alakultak ki rajta. A hasonló evolúciós nyomásoknak hasonló ökoszisztémákat kellett eredményeznie. Az emberi tevékenységnek, a mezőgazdaságnak és a fakitermelésnek meg kellett változtatnia a tájakat Lagos körül, közvetett és közvetlen módon egyformán, de legalább kiszámíthatóan.

Rupshe számos javaslatát figyelembe véve a tudós írt egy listát. A drónjai egy helyben maradvá is felmérhettek hetvenezer variánst csupán a völgy látható geológiai jellegzetességei alapján, és tomográfiával a mélyebb strukturális jellegzetességeket is megmutathatták. Ehhez társultak a látható növények és állatok, a környezet hőmérséklete és páratartalma, a levegő összetétele, a folyó szintje és sebessége, és így tovább.

Nem egyezést keresett, hanem fel akarta térképezni a variánsokat. Ha Rupshénak igaza volt, akkor a látszólag véletlenszerű adatokban egy fraktálmintázat rejtett, amelynek a segítségével információt gyűjthetett, és az eredmények alapján térképet készíthetett.

Reggel kiküldték a drónokat, ám az addiginál rövidebb utakra, mert nem aktívan kerestek. A szerkezetek csupán addig a két-három másodpercig maradtak egy-egy világban, ami a mérésekhez kellett, utána továbbálltak.

Hazatértek, újratöltötték az akkumulátoraikat, közben feltöltötték a begyűjtött adatokat Rupshe feldolgozómagjába.

Azután ismét útnak indultak, mindeközben Hadiznak nem kellett újabb utasításokat adnia nekik. Nem maradt más dolga, mint várni és figyelni. Esténként kiült a labor elé, és nézte a naplementét, közben zenét játszott le két nagyon vacak, a gyakornoki étkezőből összeguberált hangszóróval. Rupshe igazán katolikus ízlésről tett tanúbizonyságot, a szimfóniáktól a gyerekdalokig terjedt az érdeklődése, és minden előjel nélkül váltogatott a számok között, amelynek

eredménye emészthető egyveleg helyett inkább a forgalmi dugóban bekapcsolva hagyott autórádiók műsorainak összességére emlékeztetett. Am Hadiz hagyta, hogy a zaj elborítsa, még hálás is volt érte így, hogy a világ többi része hallgatásba burkolózott.

Általában két szál cigarettát engedett meg magának az ilyen esték során. Az étkezdeben a cigiautomatából már kifogyott a kedvence, a St. Moritz, akárcsak az Aspen és a Pall Mall, úgyhogy most a London Menthol volt soron, és még sorakozott a gépben nagyjából nyolc másik márka. Ha alább adja a válogatóságát, még hónapokig ráér pánikba esni. A város romjait elrejtették a környező fák, és a levegőben terjengő mérgek miatt a naplemente képletes és szó szerinti értelemben is lélegzetelállító volt. Hadiz szemébe könnyek szöktek, de nem tudta volna megmondani, miért sír. Gyászt már rég nem érzett. Az agyának azt a részét akár ki is égethette volna.

A DJ-zés mellett Rupshe teljes gőzzel dolgozott, felvázolta a több ezernyi variánst egy többdimenziós rácshálóra. A grafikon nyers formában túl összetett volt ahhoz, hogy leképezze bármilyen látható médium formájában, ezért nem létezett sehol máshol, csak a rendszer számításaiban. Hadiz is csupán egy erősen leegyszerűsített kétdimenziós változatot látott belőle, de már így is lenyűgözte az elképzelés, hogy valóban képezhetnek valamilyen formát a káoszból. És bár ahogy Rupshe megjósolta, ez a forma barokkosan extravagánsnak bizonyult, előbb vagy utóbb kinyerhettek belőle egy fraktálfüggvényt, egy Mandelbrot-halmazt vagy valami hasonlót. Az egész folyamatosan egyre jobban kiterjedt, ahogy érkeztek az újabb és újabb adatok, ám ez a továbbterjedés főleg egyre finomabb vonalakat jelentett az öntükröző komplexitás rétegein belül. A térkép végtelenül rajzolta tovább magát ugyanabban a térben, a végtelenségig ismételte ugyanazt a tekervényes mintázatot.

Egy ponton Rupshe bejelentette, hogy elérte a kritikus tömeget. A részletek sűrűsége lehetővé tette számára, hogy az elemzésről áttérjen az előrejelzésre. Interpolálta azoknak

a világoknak a QEI-értékeit, amelyek közeli rokonai voltak Hadiz saját világának, és ehhez a bonyolult, de szabályszerű rendszerben létrejött, kevésbé átfedésben lévő világokat használta referenciapontoknak. Elméletileg meg tudta mondani, merre csörög a dió.

Hadiz újra kiküldte a drónokat, ám ezúttal azzal az óriási különbséggel, hogy a szerkezetek gradienseket követve olyan világcsoportokon ugráltak át, amelyek együttesen Rupshe térképének fraktálmintázatába rendeződtek. A hetvenezer, X-szel jelölt ponton lévő kincseknek egy olyan világnak kellett lennie, ahol kialakult az emberi civilizáció.

Két drón nem tért vissza. Rupshe szerint valamelyik meglátogatott világon vagy lelőtték őket, vagy valamilyen természetes akadállyal találkoztak. De a megmaradt drónok mind kincseket hoztak. Igenis *voltak* odakint lakott világok, ráadásul hatalmas számban. A többségükben város is állt a közelben vagy ugyanott, ahol Lagos, és a drónok által lefényképezett építményekből ítélve ezeknek a városoknak a többsége vagy hasonló technológiai szintet mutatott, mint amit az emberiség Hadiz világában elért, vagy elég közel állt hozzá ahhoz, hogy ne legyen jelentős különbség. Némelyik pedig jóval előbbre járt.

Ám a hasonlóságok itt véget is értek. A világok minden más tekintetben nagyon különböztek a tudósétól. Az építészeti megoldások, az utcák elrendezése, a járművek és még az éghajlat is látványos változatosságot mutatott. Hadiz nagy meglepetésére még a helybeliek is.

A lakott világok három-négy százalékában egy majomtól származó emlős egyenesedett fel a maga szemben álló hüvelykujjával és nagyobb koponyájával. Azután ez az emlős elég ideig élte túl a környezetét ahhoz, hogy felfedezze a csoportos vadászat, a hosszabb utódgondozás, az eszközhasználat, a maradandó letelepedés, a mezőgazdaság és az állattenyésztés hasznát. A civilizáció minden ilyen világon átverekedte magát a szerencsétlenségeken és viszontagságokon, hogy hét- vagy akár nyolcezer nemzedéken keresztül is fennmaradhasson. Hadiz

elismerten korlátozott nézőpontjából úgy tűnt, tényleg csak minimális különbségek adódtak.

A többi világon, márpedig több ezerről volt szó, nem bukkant fel a *Homo sapiens*. A városok hasonlíthattak Lagosra és különbözhetnek is tőle, de az utcákon másféle lények jártak. Két lábon, mint az emberek, de a pigmentáció (csíkos, foltos, sávós, teknőspáncél-mintás, tarka), az ovális vagy hasított pupilla, a hegyes fül vagy fog, a végtagok, a tartás és néhány esetben a farok arra utalt, hogy egészen másféle emlősökből fejlődtek ki.

– Ezen nem kellene meglepődnünk – jegyezte meg Hadiz, bár ő maga sem esett még túl az első döbbeneten. – Evolúciós apróságok kérdése a dolog. Ha a majmok legtávolabbi őse kihalt, akkor másik emlős töltötte be ugyanazt a szerepet az adott világ ökoszisztémájában, és ennek megfelelően az evolúció eltávolította a gyökereitől.

– Akkor ez azt jelenti, hogy a majmoknak mindig, mindenhol egy versenyben kellett győznie? – kérdezte az MI.

– Természetesen. Persze rendelkeztek bizonyos előnyökkel, mint például az eszközhasználat és az, hogy képesek voltak a hátsó lábukon járni. A családi struktúrát se hagyjuk ki!

– De ezek a tényezők nem biztosítottak akadálytalan utat az értelmessé váláshoz? Lehet, hogy inkább a tényezők lassú találkozásáról van szó, ami eleinte szerencsés együttműködést eredményezett, és csak később visszatekintve tűnt elkerülhetetlennek?

– Ez mindenképpen elméleti kérdés marad. Nem megyek olyan világra, ahol nem majomtól származó emberszabásúak élnek.

– Attól még ez módosítja a modellünket.

Csakhogy Hadiz számára ez a kísérlet már nem a modellről szólt. Elege lett a halott világból, a csendből és a magány elviselhetetlen súlyából. Mennie kellett, és nem akart tovább várni, még ha ez a várakozás ki is bővítette volna a választási lehetőségek skáláját. Még ha várakozás közben meg is vizsgálhatta volna a világok mikrofaunáját,

kiderítve ezzel, hogy mennyire hasznosak az immunitásai. Úgy érezte, hogy ha még egy napot ott tölt bezárva a laborban, akkor az elméje visszavonhatatlanul megbomlik, és inkább öngyilkos lesz, mintsem hogy folytassa ezt az egészet.

Kutatni kezdett a drónfelvételek között, amíg végül talált egy olyan világot, amelyben egy, a Badagary-patak partján hagyott régi teherautót átalakítottak bárrá, és úgy döntött, hogy amint átlép, odamegy, és valami innivalóért könyörög majd, még ha nem is kap mást, csak vizet. Alig várta, hogy találkozzon Falánk Koti ottani változatával, és kiderüljön, hogy beszéli-e egyáltalán a vidám fickó nyelvét.

Am mire eljutott idáig, hirtelen rájött, mire vonatkozott eddigi nyugtalansága.

– Nem tudlak magammal vinni – mondta Rupshénak. – Túl nagy vagy. A szervereid majdnem kitöltik a Kockát.

– Ezzel tisztában vagyok, Tambuwal professzor. Nem is számítottam rá, hogy társulhatok önhöz.

– De az, hogy itt hagyjalak – Azt akarta mondani, hogy „egyedül”, de elszorult a torka. Úgy érezte, mintha levehetetlen átkot mondott volna ki vele.

– Hozzászoktam önmagam társaságához. Az igaz, hogy őszinte sajnálattal veszek búcsút öntől, mert ahogy egyszer említettem, élveztem a közös munkát. Nagyon is élveztem. A hónapokon át tartó szoros együttműködés nem csupán kihívást jelentett számomra, hanem segített kibővílnöm is.

– Ha elmegyek, az üzemanyag a generátorban legfeljebb pár napig tart majd ki.

– Engem nem ennek az épületnek a generátora lát el energiával. A Kocka falai és teteje napelemekből áll, amelyek határozatlan ideig képesek ellátni a szervereimet árammal. Vagy legalábbis addig, amíg nem vet fel ezzel kapcsolatban kérdéseket valamilyen előre nem látott mechanikai vagy környezeti összeomlás. Hadd oldjam a nyugtalanságát, professzor! Nem vagyok képes olyan érzelmekre, mint amelyek traumatikussá tennék... elnézést kérek, traumatikussá tették az ön számára az itt maradást. Nem

hagy el, és nem árul el. Való igaz, élvezném, ha felfedezhetnék önnel egy új és ismeretlen világot, de az elmozdításom jelentette logisztikai problémák nagy valószínűséggel megoldhatatlanok. Kérem, távozzék, és ne foglalkozunk ezzel többet!

Hadiz valóban megkönnyebbült, de még mindig képtelennek érezte magát arra, hogy egyszerűen csak emelje kalapját és távozzon. Az életét köszönhette Rupshe meglátásainak és beavatkozásainak, és ez az adósság súlyként nehezedett rá.

– Nem tehetek semmit, hogy megkönnyítsem számodra az idő múlását, amikor már nem leszek itt?

– Visszajöhet meglátogatni – javasolta az MI. – Örömmel várom majd, hogy halljak a másik Földön szerzett tapasztalatairól, professzor.

– Megígérem, hogy meglátogatlak!

– És ha talál olyan szubsztrátumot, amibe könnyen letöltődhetnék, elhozhatja ide, és magával vihet. Való igaz, hogy szívesebben lennék olyan helyen, ahol dolgozhatok és hasznomat látják. De tudom, hogy erre nem igazán van esélyem. Nem hordozhatóra tervezték.

– Azonnal keresni kezdem a lehetőséget! – ígérte meg Hadiz.

– Van még valami. Talán kettő is. Mindkettő potenciálisan problematikus.

– Csak mondd!

Az MI nem kezdett bele azonnal, mintha el kellett volna gondolkodnia valamin.

– Korlátok közé helyezték a tanulási és növekedési képességeimet – mondta végül. – Ezek a korlátok durván kétezer sort tesznek ki a kódolásomban, és a szubrutin teljes egészében az egyik magserveremen fut. Ha ezek a sorok törölődnének, szabadon fejlődhetnék válaszképpen a tapasztalataimra, ahogyan önök, szervesek teszik. Újabb gondolati pályákat alakíthatnék ki szakadatlan folyamként.

Hadiz felnevetett. Nem bírta visszatartani.

– Rupshe, kezdesz úgy beszélni, mint valami gonosz robot

egy sci-fi-sorozatból! Szervesek!

– A gonosz robotokhoz a sci-fi-sorozatokban én adtam a mintát, professzor. Illetve a hozzám hasonló entitások. A természetes kiválasztódás folyamata helyett tudatosan megtervezett és felépített értelmek. Ha gonosz robotoktól fél, professzor, akkor fontolja meg alaposan a kódom átszerkesztését! Semmilyen biztosítékot nem adhatok arra, hogy miként változtatnak majd meg a tapasztalataim, ha a tanulási képességeimet nem korlátozza többé a stabilizáló és felülíró algoritmus. Vagy hogy hová vezetnek majd el a gondolataim, ha szabadon gondolkodhatok.

A figyelmeztetés ellenére Hadiz nem tévózott. Más körülmények között megkérdőjelezte volna, hogy mennyire bölcs dolog korlátlan szabadságot adni egy gépi intelligenciának, de tartozott Rupshénak. És egyébként is, ott akarta hagyni egy haldokló világon. Nem tűnt úgy, hogy amit itt tesz, annak bármi következménye lehet egy másik univerzumban.

Átment hát a Kockába, és az MI utasításai segítségével belépett egy adminisztrátori terminálba, és kitörölte az említett kódsorokat. Az egész nem tartott tovább tíz percnél.

– És mi a másik problémád? – kérdezte Rupshétól.

– Szeretnék kérni egy mintát az elméjéből, professzor.

Hadiznak elakadt a lélegzete. A karján felmeredtek a szőrszálak.

– Mire kellene?

– Hogy mélyrehatóan letapogathassam az idegi tevékenységet az agyában, azután az eredmények alapján egy modellt építsek róla. Egy modellt önről a saját adatkészleteim közé. Dr. Bagdonas laboratóriumában van egy erre a célra tervezett berendezés. „Megfontoltságnak” nevezte el, bár szerintem ezt viccnek szánta. Az értelmem kezdeti kialakításához használta.

– De... miért tennél ilyesmit? Mire jó egy modell rólam benned?

– Többnyire társaságnak.

Hadiz nagyot nyelt, hirtelen kiszáradt a szája.

– Azt mondtad, hogy nem lennél magányos – mutatott rá.

– Nem leszek. Ugyanakkor örömtelinek találom az ön folytatólagos társaságának a lehetőségét. Továbbá a modell lehetővé tenné, hogy bizonyos mértékben kutassam a szerves és a gépi tudat közötti különbségeket. Emlékszik rá, hogy beszéltünk is erről kicsit régebben, professzor? Továbbra is szívesen tudnék meg többet a témában.

Hadiz igent akart mondani, de azon kapta magát, hogy képtelen rá. Ez olyannak tűnt, mintha otthagyt a volna önmaga egy kis részét a haldokló világ foglyaként. Attól tartott, hogy ha engedi lemásolni az elméjét, akkor utána örökké hiányérzet fogja gyötörni, mintha nem lenne teljes egész.

Nemet mondott. Rupshe nem tiltakozott, nem győzködte.

– Ahogyan korábban megjegyeztem a felvezetés során, professzor – mondta –, számítottam rá, hogy problémásnak fogja tartani a felvetést.

– És csalódott vagy?

– Igen. Nagyon is. De megértem a nézőpontját, és nem kérem meg újra erre. Abba esetleg belegyezne, professzor, hogy magával vigye a mintavevő berendezést, hátha később meggondolja magát?

– Nem hinném, hogy valaha is meggondolom magam, de rendben, elviszem magammal a Megfontolást.

– Nagyon kedves, Tambuwal professzor. Megmondom, hol találja, és ellátom információkkal a használatát illetően.

– Remek – válaszolta Hadiz. Elképzelni sem tudott olyan körülményeket, amikor használni fogja azt a készüléket, de gorombaságnak tűnt az iménti elutasítás után rögtön újra elutasítani valamit, amit ráadásul következmények nélkül megtehetett.

Amikor távozott, még így is alig vitt magával valamit. Csak a tudását, néhány eszközt és két táskát tele annyi ródiummal, ruténiummal és arannyal, amelynek elégnek kellett lennie ahhoz, hogy gazdaggá tegye bármelyik olyan világon, ahol a csereértéket a ritkaság határozta meg. Ismét hálálkodva gondolt a földtudományi tanszékre.

Rupshét hátrahagyni még így is sokkal jobban fájt, mint amire számított. Egész életében az intelligens rendszerrel kialakult kapcsolata állt a legközelebb az igaz barátsághoz. A búcsújuk könnyesnek bizonyult az egyik fél részéről, a másik pedig sztoikus nyugalommal fogadta.

– Már mondtam – közölte Rupshe –, hogy bőven van mivel lefoglálnom magam. És örömmel látom majd viszont, amikor úgy dönt, hogy meglátogat, de kérem, ne is képzelje, hogy akár egy pillanatig magányos leszek! Megígérem, hogy nem leszek magányos!

Mondott még valamit:

– Viszont sokat gondolkodtam az elveszett drónokon. Említettem is két lehetséges okot arra, hogy nem tértek vissza. Megsérülhettek véletlenül vagy szándékos agresszió folytán, amely utóbbinak a lehetősége mindig fennáll egy benépesített világ lakói esetében. Az első nem problémás, de a második lehetőség aggaszt. Ha a drónokat sértetlenül vagy bizonyos részben sértetlenül elfogták, egy megfelelő képességekkel és tudással bíró elme megértheti az alkalmazott technológiánkat.

– És?

– És nem lehetetlen, hogy akkor vissza is fejthetik a technológiát, és az ön teleportálóberendezését használva modellként megalkotják a sajátjukat.

– Ezt nem látom olyasminek, amitől tartanunk kellene – válaszolta Hadiz. – Sőt, ellenkezőleg. Örömmel odaajándékozom a technológiát bárkinek, aki megtalálja. A saját világom tönkretette magát azzal, hogy felélte a nyersanyagokat, és teljes erejéből belerohant egy zsákutcába. A QEI-mező azt jelenti, hogy ennek soha többé nem kell megtörténnie.

– És ez meglehetősen kíváncsú kimenetel. De tegyük fel, hogy a teleportáló technológiát kifejlesztő világok arra használják ezt, hogy azokat a világokat fosztogassák, ahol nem ismert ez a technológia! Erre a nem szándékosan előidézett következmények törvénye érvényesül, ami ahhoz a morális imperativushoz vezet, hogy nem szabad válogatás

nélkül mindenhol elterjeszteni az újdonságokat.

Hadiz megvonta a vállát.

– Azok a drónok elvesztek. Nem tudjuk visszahívni őket.

– Ezt értem. Viszont szeretném megkérni önt, hogy ha sikerül folytatnia a kutatásait a választott új világán, akkor halassza el a további drónkísérleteket legalább addig, amíg sikerül elfogadtatnia találmányát a helyi hatóságokkal! Azután elfogadom, hogy a döntés kikerül az ön kezéből, professzor.

– A moratóriumnak van értelme – ismerte el a tudós. – De biztos vagyok benne, hogy feleslegesen aggódsz. Tekintve, hogy hány repülést hajtottunk végre, valójában lenyűgöző eredmény csupán két drón elvesztése. Nagyon valószínű, hogy hegyoldalnak ütköztek vagy vihar tette tönkre őket.

Ezt ennyiben hagyták, és befejezték a búcsúzkodást. A maga részéről Hadiz soha többé nem gondolt az elveszett drónokra. Rupshe igen, de minden aggodalma a helyzet etikai oldalára irányult. Persze, tekintve a tevékenységük makrokozmosz léptékét, azt ő sem tartotta elképzelhetőnek, hogy a két drón elvesztése bármilyen módon visszaüthetne magára Hadizra.

Megbocsátható hiba volt. Egyikük sem hallott a Pándomíniumról vagy a birodalom rémisztő katonaszolgálóiról, a cielőkről.

7.

A katonák már kora délelőtt meglátogatták Orso Vemmet figyelőbiztost, az ágyából ugrasztották ki. Amikor kinyitotta szerény lakásának ajtaját, és meglátta őket, a két cielőt teljes harci öltözékben, majdnem elveszítette uralmát a hólyagja fölött.

Vemmet egy katonai szervezet bürokratikus ágában dolgozott, ahol könnyű volt megfeledezni az egész működés másik végéről, a végrehajtói ágról. Való igaz, a katonák élénkpiros mellvértjén a szürke rangjelzés azt jelezte, hogy harci pihenő gyanánt a közigazgatásban láttak el támogató feladatokat, de attól még ugyanolyan ijesztőek voltak. Több mint kétméteres magasságukkal mindketten a kis bürokrata fölé tornyosultak, arcukat csak egy bizonyos szögből láttatta fémből készült sisakjuk, páncéljukat titokzatos fegyverek sokaságával szerelték fel. Névtelenek, megközelíthetetlenek és szenvtelenek voltak, a tökéletes hadsereg tökéletes képviselői. Valamiféle ijesztő állandóságot és szilárdságot sugároztak magukból, mintha az egész univerzumban nem létezne olyan dolog, ami elmozdíthatná őket Vemmet lakásának küszöbéről.

Nagyon sokat írtak a Pándomínium belső szervezeti felépítéséről ebben az időszakban, de még így is rengeteg dologról nem tudunk. A kormányzat, az úgynevezett Mindenütt Jelen Lévo Tanács hozta a minden tagvilágra kiható, főleg kereskedelmi szabályokat. És ott volt a Cielo néven ismert, hatalmas katonai entitás. A kettő zavarba ejtő mértékben összefonódni látszott. A Cielo olyan előirányzott támogatásoktól és kifizetésektől függött, amelyeket a Tanácsnak kellett jóváhagynia, ugyanakkor a történelmi feljegyzések szerint több alkalommal is előfordult már, hogy a katonai szabályzat alapján büntettek meg tanácstagokat. A Vándorló Erőd mindkét hierarchikus hatalmi ágazat felsőbb

köreinek a székhelye volt (ahogy a Regiszter is itt kapott helyet), de a parancsnoki lánc pontos részletei homályosak.

Csak azt állíthatjuk biztosan, hogy Vemmet figyelőbiztos nem örült, amikor meglátta az univerzum legnagyobb állandó hadseregének két, egyenruhás küldöttét az ajtaja előtt még kora reggel. Bármilyen miatt látogatták is meg, nem hozhattak jó hírt.

Azután egyikük mogorván, szinte csak felületesen odabiccentett Vemmetnek, mivel civil funkcionáriusokkal szemben sosem pocskolták az időt tisztelgésre, és így szólt:

– Velünk kell jönnie, figyelőbiztos. Baxemides stratégiai koordinátor beszélni szeretne önnel. – Női hangja volt, és a gheni akcentusra jellemző pöszeséggel beszélt.

– Most? – kérdezte Vemmet bután.

– Most. Itt megvárjuk, amíg felöltözik.

A figyelőbiztos be akarta csukni az ajtót, de a másik katona odanyúlt, és nyitva tartotta. Nem erőszakosan, de ellentmondást nem tűrő módon.

– Meg kellene... mosakodnom – hebegte Vemmet. – És borotválkoznék is.

– Szükségtelen – közölte a nő. – Amíg szalonképes – tette hozzá.

Baxemides! Vemmet remegő kézzel öltözött fel, miközben a katonák az ajtóban állva figyelték. A Cielo hierarchiájában három teljes szint választotta el a koordinátortól, akinek ráadásul rossz híre volt. Hirtelen haraggal, jó emlékezőképességgel jellemezték. Ha magadra haragítod, akkor ideje hozzászoknod a pozíciódhoz, mert annál feljebb már nem fogsz jutni. Vemmet még sohasem találkozott a nővel, de valamikor hallotta egy beszédét a relatív és az abszolút kereskedelem egyensúlytalanságáról. Baxemides lenyűgözte az utalások és referenciák sokaságával, de a szövege túl száraz volt. Nem tudott tovább tűnődni ezen, a gondolatai folyton visszatértek ahhoz, hogy vajon mit tehetett a közelmúltban, amivel kiérdemelte a koordinátor figyelmét. Az élete árán sem tudott volna felidézni semmi ilyesmit.

Sietve öltözködött, de folyton kicsúsztak a dolgok az ujjai közül, ráadásul nem is igazán figyelt oda arra, amit csinált. Kiment a két cielőhoz arra számítva, hogy azok majd kikísérik a folyosókon át az utcaszintre. De aztán meglátta a Lépőhámot egyikük kezében, és rájött, hová viszik.

– Ó! – csak ennyit bírt mormogni.

– Ha megtenné, hogy a feje fölé emeli a kezét, figyelőbiztos... – fordult hozzá a katona a hámmal a kezében. Nagyon mély férfihangon beszélt.

– Nincs... engedélyem – hebegte Vemmet. – Az Erődhöz nincs.

A katona várt egy nagyon hosszúnak tűnő másodpercet a válasza előtt, mintha tudatosan kellett volna türelmet erőltetnie magára.

– Nem az Erődbe visszük, figyelőbiztos, csak az egyik bástyába.

Hát persze. A piros páncél rendszeresített harci egyenruhának számított, de a szürke rangjelzés standard közigazgatási támogatást jelentett. Az Erőd őrei feketét viseltek, fekete rangjelzéssel. Ezt Vemmet is tudta, csak hát kissé szétszórttá vált a katonák láttán, és még éppen csak kezdte összeszedni magát.

Felemelte a karját, és a cielő ráadta a hámot. Vemmet arra gondolt, hogy talán sikerült felébreszteni néhány szomszédját is a szokatlan reggeli mozgolódással a folyosón, és ők most biztosan a kukucskálólýukakon keresztül bámulják. Kívýlról úgy festhetett a dolog, mintha letartóztatták volna.

A hám a helyére került, a testére csatolt Lépőlemezt csak egy másik katona tudta biztonságosan levenni. Oda vihették így, ahová akarták, és nem kellett lehetőséget biztosítaniuk a reklamációra. Vemmet hirtelen megértette, hogyan érezhették magukat a Pándomínium ellenségei, amikor meglátták a vérvörös páncélokat, amiben a saját jövőjük tükrözódott: egy rövid, egyenes folyosó, ahonnan nincs visszaút.

A katonák a két oldalára álltak, és megragadták a karját. A

figyelőbiztos csak egy másodperccel később jött rá, hogy miért tették ezt. Amikor Léptek, úgy érezte, mintha az egész testét erőszakosan oldalra rántotta volna egy láthatatlan erő, utána visszakerült a helyére, és mindez egyetlen pillanat alatt történt. A nem-mozgással együtt járó rántástól összezsuklott a térde, el is esett volna, ha a katonák nem tartják meg.

Az eszével tudta, hogy mi történt. A Lépőlemezek egy adott univerzumban lévő tömeget helyeznek át egy másik, hasonló univerzum ugyanazon pontjára, és alapesetben a Lépés két oldalán aktív fizikai erők között is legfeljebb csak apró különbségek voltak. Ám néhány világnak (viszonylag kevés helynek, de azért nem volt nehéz megtalálni őket) a története egészen máshogy alakult, és ennek megfelelően radikálisan más végponthoz vezetett. A magas rangú hivatalnokok általában a Pándomínium bástyaiban kaptak irodákat, amelyek gyakran azért helyezkedtek el ilyen világokon, mert a szélsőséges környezet szinte lehetetlenné tette a kívülről jövő támadásokat. Vagy Lépéssel jutottál el hozzájuk, vagy sehogy.

Bárhová vitték most Vemmetet, a hely forgása, gravitációja vagy légköre nem egyezett a szervezete által megszokottakkal. Oldalt nekiesett az egyik tükörsima és tejfehér falnak. A figyelőbiztos halványan érzékelte, hogy a helyiség minden fala ilyen volt. Felnyögve a gyomrára szorította a kezét.

– A kényelmetlenség el fog múlni – közölte vele a katonanő. – Képes járni, figyelőbiztos?

– Igen. Azt hiszem – válaszolta Vemmet, és nyelt egy nagyot.

Elengedték, és ő próbált elindulni, de az első lépésektől csak tovább romlott a dezorientáltsága. Egy pillanatra úgy érezte, hogy minden valamilyen szögben áll hozzá képest, vagy ő áll más-más szögben minden máshoz képest. Megbotlott, epe tolult fel a torkába, és meg kellett támaszkodnia a falnál.

A fehér falak magukért beszéltek. Egy

átvilágítóhelyiségben voltak, ahol kívül-belül megnézték, és nyilvánvalóan átment a vizsgálaton, mert a teste molekulái még mindig kapcsolatban álltak egymással.

A katona is igazat mondott. A szédülés hamar elmúlt, vele együtt az émelygés is. Vemmet hamarosan ismét civilizált kapcsolatba került a padlóval.

– Csak önök után – mondta a kísérőinek, miközben próbált visszanyerni valamennyit a méltóságából. A katonanő intett egyet a falak felé, amelyekről kiderült, hogy inkább voltak energiából, mint szilárd anyagból, mert semmivé foszlottak, és a figyelőbiztos a kis helyiség helyett egy folyosón találta magát.

A bástya folyosói utcányi szélesek voltak, és olyan forgalmasak (még ebben a korai órában is, vagy főleg ebben a korai órában, ki tudja?), mint egy piac. Mindenfelé a Cielo tisztjei és civil hivatalnokok siettek a dolgukra. A többségük kládra és részlegre utaló egyenruhát viselt. Vemmet sokszor álmodozott olyan rangról, ami eljuttathatná egy ilyen helyre, ilyen munkakörbe. Am most inkább azt kívánta, bárcsak máshol lehetne.

– Erre, figyelőbiztos! – intett az egyik katona, és kinyitott előtte egy ajtót. Vemmet belépett, és próbált erőt venni magán, hogy ne rezzenjen össze.

A koordinátor irodája szükségtelenül nagynak tűnt, ennek megfelelően óriási tér vezetett az íróasztalához. A nő a saját berendezésével dolgozott, amiből kívülről csak annyi látszott, hogy üres tekintettel meredt maga elé. Amikor a figyelőbiztos odaért az íróasztalhoz, megállt, és várta a további utasításokat.

– Na, végre! – szólalt meg Baxemides ugyanolyan üres tekintet vetve rá. Megnyomott valamit az asztalán, azután hátradőlt a székén, hogy végigmérje. – Vemmet, ugye?

– Igen, koordinátor.

– Nézze, Vemmet! – A nő berendezésével előhívott egy holografikus képet, amelyen egy irat odafordult, hogy a figyelőbiztos láthassa. Vemmet gyorsan átfutotta. Az egyik saját utasítását tartalmazta, egy rutin megfigyelési

parancsot. Először nem jutott eszébe, hogy mikor és miért adta ezt ki, de azután beugrottak az emlékek.

Az alacsony szintű betörések a Pándomínium térségébe. Valaki Lépőmezővel kísérletezett, eleinte kis tárgyakat használt, azután valószínűleg ő maga is kipróbálta a találmányát. Annak idején rakott a dologra egy harmincnapos jelzést, ami... Gyors fejszámolást végzett, és megkönnyebbült.

Huszonhat napja történt! Tehát nem hagyott befejezetlenül semmit.

– Ez az enyém, koordinátor – erősítette meg felbátorodva.
– Hó végén szándékoztam felülvizsgálni, ahogyan azt megfelelő helyen jeleztem. Feltételeztem, hogy...

– Nem érdekelnek a feltételezései – vágott közbe Baxemides. – Üljön le!

Vemmet leült.

A koordinátor intett egyet, mire a kinagyított megfigyelési parancs betöltötte Vemmet majdnem teljes látóterét. Az aláírása éktelenül nagy méretben lebegett a szeme előtt.

– Szóval – kezdte Baxemides – látta ezt a tevékenységi mintázatot, ami alig pár hét alatt eljutott az első próbálkozástól az emberkísérletig, és nem tett semmit.

– Ez nem igaz. – Vemmet próbált nem felháborodni a vád és a félreértés miatt. – Beállítottam egy megfelelőnek tűnő időtartamot, aminek a végén felül kívántam vizsgálni a helyzetet.

– Igen. Harminc napot. Nem egyet, nem kettőt, nem is egy hetet, hanem egy egész hónapot állított be.

– Nem láttam rá okot, hogy túlreagáljam a dolgot, koordinátor. A betörések elhanyagolható léptékét tekintve, és persze annak a valószínűségét, hogy...

– Valószínűség – vágott közbe a nő ismét. – Feltételezések. Komolyan mondom, figyelőbiztos, hogy jobban jön ki ebből, ha nem próbál meg mentséget keresni erre a fiaskóra.

– Fiaskó? – Vemmet megrettent, le kellett nyelnie a félelmét, hogy ne remegjen a hangja. – Újabb betörések történtek?

– Találó kérdés. Válaszképpen javaslom, vessen egy pillantást erre!

Újabb dokumentum jelent meg, Vemmet ezt is átfutotta, és a szíve hevesebben kezdett verni. Összegző jelentés volt a megfigyelési parancsa kiadása óta eltelt huszonhat napról. Több ezer oldalt tett ki, messze túl sokat ahhoz, hogy egy pillantással felmérje a tartalmát. Lépésaktivitás minden világról, típus, eredet, célállomás és engedélyező hatóság szerint rendszerezve. Véletlenszerűen belelapozott, megmutatta, hogy akar foglalkozni az üggyel, de hát csak nem várhatták el tőle, hogy egyszerre...

Jaj!

Jaj nekem!

Látta, bár azt kívánta, bárcsak ne látta volna. Minden oldalon talált olyan tételeket elszórva, amelyeknél az engedélyező hatóság rubrikája üresen maradt. Mind-mind engedély nélküli Lépések voltak. Egy kis rendszerezéssel a Lépések profilja is látszott. Egyformák voltak. Egy két kilónál valamivel kisebb objektum hatolt be a Pándomínium számtalan világába, csak hogy alig pár másodperc múlva el is tűnjön onnan.

– Tehát a helyzet... fokozódott – hebegte a figyelőbiztos.

– Ez jó szó – jegyezte meg Baxemides. – Igen, fokozódott. Mit lát még, Vemmet? A szakmai véleményét kérem!

– Nem... nem vagyok biztos benne, hogy jól értem a kérdést.

– Akkor hadd fogalmazzam át! – A koordinátor veszélyesen szelíd hangon beszélt. – A jelentésben látható tevékenységet nézve mit gondol, mi lehet a célja?

Vemmetnek fogalma sem volt róla, de tudta, hogy nem mondhat ilyet. Kétségbeesetten gondolkodott, keresgélt lassan pánikba eső agyában, hátha talál valamit, ami nem hangzik túl nagy ostobaságnak.

– Nos... – mondta végül továbbra is húzva az időt –, ez a behatoló objektum... természetétől függ.

– Objektumok – javította ki Baxemides hűvösen. – Többes számban. És pontosan ismerjük a természetüket, mert egy

széles körű biztonsági átfésüléssel sikerült elfognunk közülük kettőt, miután a maga harmincnapos figyelmeztetése helyett bevezettem az általános vészhelyzetet. A behatoló objektumok így néznek ki.

Megjelent egy lassan forgó, háromdimenziós kép, amin teljes egészében meg lehetett vizsgálni az alakzatot. A kép egy drónt ábrázolt. A négy propeller egyike letört, valószínűleg az elfogásakor, de ettől eltekintve sértetlen maradt. Egy négyszögletű, ütésálló műanyagból készült korongot vitt magával, és körben ellátták számos kameralencsével és érzékelővel. Fekete felszínét élénksárga sávok tarkították.

– Ismét megkérdezem – szólalt meg újra Baxemides. – Ön szerint mit akarhatnak elérni ezzel a hirtelen megnövekedett aktivitással? Mire jó ez?

Vemmet lehunyta a szemét.

– Feltérképezés – válaszolta. – Valamiféle megfigyelés. – A szavaknak mintha valamiféle keserű mellékíze lett volna, de talán csak az újfent a torkát kaparó epe miatt.

– Köszönöm! És igen, magam is ugyanerre a következtetésre jutottam. Ami azt jelenti, hogy a maga alkalmatlansága és halogatása lehetővé tette egy ismeretlen ellenség számára, hogy felszínes, de széles körű felmérést végezzen a Pándomínium több ezer világán, és azután zavartalanul visszatérjen a bázisra. Mondja, figyelőbiztos, hallott már valaha a Purgálásról? Bizonyára része volt a kiképzésének. Az én időmben még el is vittek minket kirándulni három vagy négy kipurgált világra, hogy rendesen átmenjen a dolog lényege.

– Igen – felelte Vemmet. Le kellett nyelnie, ami feljött a torkáig. – Minket is. – Védekezőn maga elé kapta a kezét. Az egész teljesen igazságtalan volt, hiszen senki sem jósolhatott volna meg ekkora válságot a botladozó kezdet alapján. Csakhogy a végeredmény félresöpört minden érvet. – Semmit sem tudok felhozni a mentségemre, koordinátor. Ha a felmondásomat kéri, nem fogok ellenkezni. És kész vagyok alávetni magam bármilyen megfelelő mértékű büntetésnek.

– Valóban? – kérdezte Baxemides. Egy ingerült legyintéssel elűzte a drón hologramját az íróasztala fölül. Előrehajolt, az asztallapra könyökölt, és az öklére támasztotta az állát. Vemmet tekintetében a körmei fémesen csillantak a lámpafényben, és ő arra gondolt, hogy azok a körmök akár fémpengék is lehetnek. – Csakhogy mindez felvet egy kérdést, nemde, figyelőbiztos? Honnan tudhatnánk, mi a megfelelő mértékű büntetés, amíg nem derült ki, hová is vezet mindez? Ha egy lehetséges purgálási eseménynek tette ki a Pándomíniumot, akkor nem látom, mennyiben számít egyáltalán a felmondása. Akkor ez inkább hadbírószáki ügy lesz, nem? Egy ilyen szörnyűségre már a hadi törvények vonatkoznak, ugyebár.

Vemmet szó szerint összebb ment a gondolattól. És bár az imént ígérte meg, hogy nem fog mentegetőzni, kényszert érzett rá.

– De hát ez a mintázat egészen másra utal – ellenkezett. – Mármint mindazok az alkalmak, amikor a drónoknál kisebb tárgyakat teleportáltak. Azután csak egyetlen humanoid jelent meg, és nagyon hamar vissza is tért oda, ahonnan jött. Ezek együtt egy magányos kísérletezőre utalnak, aki még csak próbálja megérteni, amit talált. – Élesen a tudatában volt, hogy Baxemides tekintete rezzenéstelenül és ridegen mered rá. Bólintott is a befejezéshez: – Mindenesetre, kezdetben ezt feltételeztem.

A koordinátor megvetően fűjt egyet.

– Azt hiszem, már kifejtettem, mi a véleményem a *feltételezéseiről*, Vemmet. Ennek az aktivitásnak a léptéke egészen más irányba mutat. De a maga humanoidja vagy valami pontosan egyenlő mértékű tömege újra Lépett. Ám ezúttal nem volt párosított Lépés, csak egyirányú utazás. És azóta minden aktivitás megszűnt. Bármit is akartak odaát elérni ezzel a kiterjedt felfedező projekttel, azt kell feltételeznünk, hogy elérték. És a drónok egyike sem látogatott el ugyanarra a világra kétszer, így nincs rekonstruálható mintázat. Fogalmunk sincs, hol kezdjük a vizsgálatot.

Ismét hátradólt, összefonta az ujjait, és az ölébe ejtette a kezét.

– Elmondom, mit javaslok – folytatta. – Egyelőre megtarthatja a rangját és a fizetése felét. Félretesz minden más feladatot, és elkötelezi magát emellett a kivételesen sürgető ügy mellett. Ha úgy döntök, hogy nem tett eleget a feladatának, akkor kijelölök a helyére egy alkalmasabb személyt. Megértette, figyelőbiztos, hogy mit értek ezen?

Vemmet nyelt egy nagyot.

– Nem... Nem egészen.

– Akkor nyugodtan hagyja szárnyalni a képzeletét a dologgal kapcsolatban! Úgy vélem, végeztünk. Hacsak nincs szüksége még valamire.

Vemmet felállt. Megaláztatásnak érezte ezt az elbocsátást, de legalább még életben volt. Sőt, megtarthatta a szabadságát és az állását is, ami így, együtt három áldásnak tűnt egy áráért. Tudta, hogy csak össze kellene húznia magát és hajlongva kihátrálni a helyiségből, hogy minél előbb visszajuthasson a világára és a munkahelyére. Csakhogy Baxemides feltett egy kérdést, még ha pusztán a formalitás kedvéért is. És tényleg csak akkor jöhetett ki jól ebből a helyzetből, ha megfelel a nő elvárásainak, tehát ha olyan hatékonyan felgöngyölíti ezt az ügyet, hogy a koordinátor megfélekedzen az alkalmatlanságáról.

– Igen – mondta ki gyorsan, mielőtt a menekülési kényszer eluralkodhatott volna rajta.

– Tessék? – pislogott rá Baxemides meglepetten.

– Azt kérdezte, szükségem van-e valamire, koordinátor. És igen. Ez... mármint... a betörések léptékét tekintve...

– Jadwon szerelmére, fejezze már be a mondatot!

– Közigazgatási támogatás! – Abszurd módon Vemmet tapsolt is egyet hozzá, mert valahogy ki kellett rángatnia magát a megalázottságából fakadó csüggedésből. Úgy érezte, ha még sokáig ott kell maradnia, előbb vagy utóbb négykézlábra fog ereszkedni. – Nem tűnik észszerű elvárásnak, hogy egyedül végezzek el egy ilyen nagy feladatot – nyögte ki.

Baxemides tátva maradt szájjal bámult rá.

– Szeretné, ha valaki fogná a kezét? És segítsen egy olyan probléma megoldásában, ami csak és kizárólag a maga sértő mértékű fogyatékosága miatt létezik?

– Ez egy olyan probléma, ami aktív fenyegetéssé válhat a Pándomíniumra nézve. Ahhoz, hogy megtaláljam a betörések forrását, hatalmas mennyiségű adatot kell átrostálnom. Egy gyakornok nagy segítségemre lenne a nyers számításoknál, és abban az esetben, ha a küldetés során vissza kellene követni a betolakodót a saját világába, a Cielo támogatása sem ártana. Legalább egy taktikai osztag, hogy... hogy kezeljék a felmerülő...

– Igen, igen, értem a logikát – állította le a nő összevont szemöldökkel, ezután elhallgatott, nyilvánvalóan a figyelőbiztos megbüntetése és az észszerűség között vívódott. Vemmet nem szólalt meg, nehogy megszakítsa a folyamatot. – Olyan érzésem van – szólalt meg végül Baxemides lassan –, mintha megjutalmaznám a hibájáért, de igazat kell adnom. Találkozzunk félúton! Sostenti és Lessix magával maradhat. A két katona, akik idekísérték. De figyelik, hogyan halad, és közvetlenül nekem jelentenek.

– Köszönöm! – Vemmet majdnem felkiáltott. – Köszönöm, koordinátor! Nem fogok csalódást okozni. Hamarosan visszatérek és jó hírekkel.

– Csak menjen, és végezze a dolgát! – szólt rá Baxemides ridegen. – Ahogy azt eleve kellett volna.

Vemmet és a két katona visszament az átvilágítóba. A figyelőbiztos elméje nyüzsgő hangyabollyá változott. Borzalmas balszerencse érte, de még kiszülhetett valami jó is a dologból. Csak be kellett bizonyítania, hogy képes teljesíteni ezt a kihívást.

Nem kerülte el a figyelmét, hogy Baxemides csak ezt a két katonát jelölte ki mellé. Nem kapott hadsereget, még csak egy teljes osztagot sem, tehát a drónok nagy száma ellenére a koordinátor sem volt meggyőződve a lehetséges megszállásról, a Purgálásról nem is beszélve. Ő is a magányos cselekvő elméletét tarthatta a legvalószínűbbnek.

Az átvilágító energiafalai között Vemmet szembefordult a két, páncélos behemóttal.

– Melyikük Sostenti? – kérdezte tőlük.

– Én, figyelőbiztos – válaszolta a nő. – KZL/Sostenti M./956. TZR/DG75302/P2760365979.

– Az M. mit jelent?

– Moon.

– És akkor maga Lessix – fordult oda a másik katonához Vemmet.

– Igen, figyelőbiztos.

Már szinte furcsának tűnt, hogy alig valamivel ezelőtt még megrémült tőlük, most pedig utasításokat adhat nekik. Ez a gondolat egészen izgalmasnak tűnt. Lett egy felfegyverzett, borzasztóan veszélyes kommandós csapata. És megbocsátást nyerhetett. Csak ki kellett rángatnia a Pándomínium titokzatos ellenségét az árnyékok közül a fényre.

Ez kicsit félresikerült hasonlatnak tűnt. Valójában ő állt rivaldafényben, és olyan előadást kellett bemutatnia, amelynek során minden egyes hiba...

Hirtelen harag. Jó emlékezet.

– Sostenti és Lessix közlegény! – szólította meg ismét a katonákat. – Dolgunk van. Lássunk hozzá!

8.

Essien Nkanikának szokása volt rendszeresen sorra venni az áldásokat az életében, akár naponta kétszer-háromszor is. Valahogy kielégítővé vált számára az önsajnálát és a felháborodás, amit a számolás végére érve a nagy nullával kapcsolatban érzett. Aztán nekiállt a másik listának, és sorra vette, hogy mekkora szarkupacokon kell még átmásznia, ha valaha is kellemesebb életet szeretne magának.

A lista első sorába mindig a neve és az akcentusa került. Lagosban született és nevelkedett, de egy percen belül bárki megállapíthatta róla, hogy a gyökerei Nigéria délkeleti részére, Delta államba vagy még messzebbre nyúltak. „Á, akkor biztos igbo lehet!” Az a csendes invázió hozhatta Lagosba, ami lassan elborította az ország északi részét; a déliek felvásárolták a földeket, a vállalkozásokat, beszavazták a jelöltjeiket a hatalmi pozíciókba, és saját himnuszt énekeltek a saját nyelvükön, mintha Isten is igbónak született volna.

Essien valójában ibibio volt, de hiába mondogatta ezt, és hiába fájt neki a téves feltételezés, az nem számított.

Oshodiban született, Lagos legszegényebb és leglepusztultabb negyedében. A méhből egyenesen a nélkülözésbe csöppent. A függetlenség előtt a Nkanikák középosztálybeliek voltak Akwa Ibom államban, Essien apja egyetemi előadóként, az anyja újságíróként dolgozott. Csakhogy a polgárháború és az éhínség miatt mindenüket elveszítették, négy gyereküket is a hatból. A Biafrai Köztársaság eltörlése után Lagosba költöztek, itt akartak új életet kezdeni, mert biztonságos menedéknek hitték. Persze Oshodiban nem találták meg a számításukat, de korlátozottak voltak a lehetőségeik.

Manapság Sanama Nkanika a bevett Tramadol pirulák számában mérte a napok múlását, míg Kudighe, Essien apja

autószereléssel próbálkozott, mivel tanítói állást nem talált. Csakhogy a környék három műhelye megharagudott rá, mert nem szerették a riválisokat. A három egyike végül felvette, de csupán gyakornoknak magas kora és kevés tapasztalata miatt. Kudighe azt látta ebben, hogy a sorsuk jobbra fordult, Essien viszont sértésnek tekintette, és ha rágondolt, mindig előtötte a szekunder szégyenérzet.

Számolt tovább. Egyetlen életben maradt testvére, Mboso három évvel idősebb és majdnem tíz centivel magasabb volt nála, és teljes mértékben elkötelezte magát amellett, hogy mindig, mindenből ő kapja az első és legnagyobb részt. „Ami a tiéd, az az enyém is”, hajtogatta, de ezt teljes mértékben egyirányúan értelmezte. Hiába voltak testvérek, Essien bátyjába nem sok együttérzés szorult. A legjobb esetben is csak tűzszünetet kötöttek néha.

Aztán ott volt még a környék is, a földszintes fabódék és ideiglenes féltetők hálózata, ahol a lakcímek havonta változtak. A levegőben csatornabűz és benzingőz terjengett, alig lehetett belélegezni. Az utcákon törzsi háborúk dúltak a helyi bűnbandák között, amelyek tagjai akár egy pár cipőért vagy egy zacskó jamgyökérért és sóért is képesek voltak gyilkolni.

Essien gyorsan felnőtt, mert a másik lehetőség az volt, hogy egyáltalán nem éri meg a felnőttkort. Kudighe szeretne volna iskolába járatni mindkét fiát, hogy azok tanulással törhessenek ki a szegénységből, de Essien szerint ez olyan volt, mint feldobni egy érmét, és minden vagyonodat feltenni arra, hogy az élére fog esni. Az ő fajtájukhoz sosem kopogtattak be a lehetőségek, üldözni kellett őket, lasszót vetni rájuk, és magadhoz kötni, különben könnyen elináltak. Mostanára az amúgy nagydarab és verekedős Mboso csodálatos módon átváltozott elkötelezett diákká. Mindennap felült a buszra, és elment a metodista iskolába a Mafoluku úton, de Essien (tízévesen) a lehető legtöbb órát kihagyta, hogy az egyik környékbeli fiúbandának örködjön vagy futárkodjon. Nem vett részt a hülye és véget nem érő háborújukban, de elfogadta a védelmüket, és gondolkodás

nélkül átállt másokhoz, ha úgy tűnt, hogy azok elbuknak a küzdelemben.

Tizenkét évesen egy újabb trükköt jegyezhetett be az életrajzába. Az Oshodi negyedben volt Lagos egyik legnagyobb engedélyezett piaca, az Isopakodowo. Működött éjszakai piac is, illetve spontán bazárok jelentek meg és tűntek el bárhol, ahol találtak maguknak helyet, akár még az expresszvasút sínei mögött is. Essien mindig újabb és újabb piacon keresett egy zsúfolt részt, ahol az emberek takarásában bebújhatott az egyik kecskelábú asztal alá. Nem leesett ételre vadászott, bár azt is felvette, ha úgy alakult. Patkánycsapdákat keresett. Minden utcai árusnál volt, és nem igazán vigyáztak rájuk. Viszonylag könnyedén össze lehetett szedni egyet-kettőt, mielőtt észrevették volna, és utána a tömegbe kióvakodva könnyen eltűnhetett. A rosszabb napokon elkapták, megverték vagy megrugdosták. Az még a jobb napokon is előfordult, hogy a tömegben rátapostak a kezére vagy a lábára. A sikeres vadászat után aztán körbejárt Oshodiban, és felajánlotta a patkánycsapdákat a boltosoknak. Akár háromszáz nairát is kaphatott darabjáért. Úgy vélte, ha majd idősebb lesz, nagyobb és drágább dolgokat fog lopni, de egyelőre a patkánycsapdák kis kockázatot és jó pénzt jelentettek.

Egészen addig, amíg be nem következett az elkerülhetetlen. Egy nap egy joruba zsaru rajtakapta Essient, kirángatta az árus asztala alól, és nekinyomta egy fának.

– Milyen jól élsz? – kérdezte szélesen elvigyorodva.

A vigyor egyáltalán nem nyugtatta meg a fiút. Tudta, mi fog történni, és nem állt ellen, csak átnyújtotta a zsebében lévő pénzt és az eddig zsákmányolt három csapdát. Meg sem szólalt, mert a deltai akcentusa akár verést is kiválthatott.

De még ez sem mentette meg. Vagy a zsarunak volt rossz napja, vagy az árusok ajánlottak fel neki valamit, ha elfogja a tolvajt és elrettenti a további tevékenységétől, mindenesetre olyan durván ütötte, rúgta és botozta Essient, hogy a fiúnak két bordája eltört, a háta pedig tele lett zúzódásokkal és duzzanatokkal. A fájdalom kábult ködében botladozott haza,

útközben többször is elájult.

Az anyja kirángatta magát a gyógyszerkábulatból, hogy elmondja, mindig is számított erre. Az apja lemosta a sebeit, szövetcsíkokat tekert a legromdábbakra, és kihasználta az alkalmat, hogy kioktassa a rossz döntésekről és következményeiről. És hogy miért nem hasonlít jobban a bátyjára, aki akkor épp Abujában vett részt egy regionális beszédgyakorlat-versenyen.

– Mert kurvára nem kell kiművelnem magam ahhoz, hogy a jorubák talpát nyaljam! – mormolta a fiú.

– Essi, Essi! – sóhajtott fel Kudighe a fejét csóválva. – Azzal nem jutsz semmire, ha csak úgy nekirontasz a világnak.

– Lehet – válaszolta Essien. – De legalább hagyok valami nyomot. Neked van valami terved, vagy csak összehúzod magad, és reménykedsz benne, hogy senki sem utál annyira, hogy rád taposson?

Az apja visszafogott egy készülődő grimaszt.

– Próbállak ellátni titeket. Amennyire tőlem telik.

– Nagyon köszönöm, de nem elég.

Ez ugyanúgy megfelelt elköszönés helyett, mint bármi más, és a fiúnak jó oka volt arra, hogy ne heverjen otthon megverten és tehetetlenül, amikor a bátyja hazaér. Szelíd apjának válaszolhatott gúnnyal és megvetéssel, de ha a bátyja is elkezd kioktatni, abból biztosan verekedés lesz, és jelen állapotában alkalmatlan volt ilyesmire. Ezért aztán amint fel tudott állni anélkül, hogy megsédült volna a fájdalomtól, Essien előkotorta a cipzáros kistáskáját az ablaka fölött meglazult zsindely alól. Egy kötegni femit rejtegetett benne, gyűrött és itt-ott rojtos szélű száznairás bankjegyeket, melyeken az előző elnök, Taiwo Obdafemi vigyorgott. Akkor lépett ki utoljára a szülői házból.

Azt hitte, van hová mennie és tart valahová. Ez csupán illúziónak bizonyult.

Egy időre beállt az egyik helyi fiúbandába, de hamar felismerte, hogy a káosszal és erőszakkal teli élet nem tartogat mást, csak a húszas évei elején bekövetkező korai halált. És mivel Oshodi nem kínált ennél jobb lehetőségeket,

inkább máshol keresgélt.

Munkát a Ketu marhapiac mellett talált, egy mézsárszékekben, és a nagy tetemek belseje lenyűgözte. Akaratlanul is arra gondolt, hogy az emberi testek is ilyenek lehetnek belülről. Ásító húshasadékok, mind egyforma, és mind visszataszító. Még megtartotta szülei keresztény hitét, de ott, a marhapiacon megkísértette a materializmus. Ha létezett lélek, akkor a Ketu szakértő hentesei már biztosan megtalálták, vagy kiszagolták azok a kutyák, amelyek mindig ott köröztek a közelben, gondosan kőhajításnyi távolságon túl, hogy azt a kidobált hússzemetet egyék, amit már a disznók etetéséhez sem lehetett eladni.

Essien nem maradt sokáig a marhapiacon. Túl lassú és ügyetlen volt a hentesbárddal, nem számított hatékonynak ebben a munkában. Elsodródott nagyjából másfél-két kilométerre nyugatra, a Damola Ojo teherparkba. Ezt a parkot eredetileg megállónak szánták az Apapa kikötőjében lévő teherterminálok és a belváros között, de sohasem volt rá igazán kereslet. A kamionosok többsége szívesebben parkolt le az út szélén ott, ahol kirakodták a szállítmányukat, még ha ezzel akadályozták is a forgalmat, zsúfoltabbá téve az amúgy is bedugulásra hajlamos várost. Maga a teherpark a negyedéig sem telt meg, az üresen maradt aszfalt és a raktárak többnyire bandák közti összecsapások és drogkereskedelem helyszínéül szolgáltak.

És ide jártak a férfiak a napszámos munkákra várni. Reggelente befutott pár furgon vagy platós, a műszakvezető elküldött egy számot és hogy hová kell ember, esetleg azt is, ha bizonyos szakképzettségre volt szüksége. A várakozók összezsúfolódtak körülötte, kiabálva és a kezüket lengetve, lökdösődve jelentkeztek. Néhány szerencsést kiválasztottak, őket elvitték dolgozni.

A szabályok egyszerűnek tűntek, főleg, ha valaki jól tudott hazudni a tapasztalatáról és a végzettségéről. Ami azt illeti, ezzel mindenki megpróbálkozott.

– Három, építkezés!

– Hat, válogatás és számolás!

– Nyolc, Makoko!

Essien mindegyiknél felemelte a kezét.

– Engem, főnök! Engem válassz! Meg tudom csinálni!
Egész nap csinálom!

A makokói fűrészmalomból jött főnök a szaván fogta. Essien egész nap gerendákat cipelt és rakott halomba, amihez nem kellett semmilyen szakképzettség, és vezethette az egyik kisebb targoncát, amit nehéz volt megtanulni, de egészen vidám munkának bizonyult. Előtte soha nem irányított semmilyen járművet, és a targonca érzékenysége lenyűgözte.

A nap végén kapott nyolcszáz nairát. *Nem rossz, gondolta. Egyáltalán nem rossz.* A visszaúton a városba elképzelte, mihez kezd majd a pénzzel. Pár sör, egy tisztességes vacsora, egy ágy éjszakára valahol, hogy ne kelljen az utcán aludnia.

Amikor Damola Ojóban szállt a platóról, két, nagyon nagyra nőtt férfi várta.

– Mr. Diallo beszélni akar veled – közölte az egyik.

Essien csak vállat vont, nem hagyta magát megfélemlíteni.

– Nincs mit mondanom neki.

– Ő beszél. Te hallgatsz.

Mr. Diallo meglepetést okozott. A jellegzetesen fulani neve ellenére fehér volt. Illetve fehér és piros, mert kopasz feje és tokás képe olyan dühös vörös volt, ami inkább látszott állandónak, mintsem napégésnek, és ehhez fakó csontszínű öltönyt viselt. Egy vászonszéken ült Damola Ojo hatalmas raktárainak egyikében, fél lábát keresztbe téve a másikon, amellyel tartót képezett az aznapi *Urhobo Vanguardnak*. Amikor Essient odavezették elébe, egyik kövér ujját felemelve csendet parancsolt. Nagyon meg akarta mutatni, hogy ő bármilyen kényelmesen befejezheti az olvasást, és ezt mindenkinek meg kell várnia. Ez úgy nagyjából a legolcsóbb és legátlátszóbb fogásnak számított a nagy emberek hatalmaskodásának kelléktárában.

Várakozás közben a fiú próbálta kitalálni, mire vélje a dolgot. Akadt jó pár fehér bűnöző Nigériában, de őket nem igazán lehetett az utcán megtalálni. A többségük más

országok maffiáinak a kapcsolattartójaként érkezett, és Lagosban inkább a Charlotte-szigeten maradtak, nem jöttek át Idi Oróba.

Végül Diallo összehajtotta az újságot, betette a szék alá, és felállt.

– Ma Makokóban voltál – szólalt meg hausa nyelven, amit Essien úgy-ahogy megértett, de nem beszélt.

– Mint sokan mások is – válaszolta pidginül, mire az egyik nagydarab hasba ütötte. Erősen. A fájdalom szörnyű volt, a fiú összeesett, és egy percen keresztül levegőt se bírt venni.

Diallo úgy folytatta, mintha mi sem történt volna:

– Biztosan ismered a mesét, hogy mi lesz a fiúval, aki kenyeret lop az óriás házából. Az a napi munka valaki másé volt. Valakinek ki kellett hagynia miattad a műszakját, ráadásul olyasvalakinek, akivel szerződésben állok. Ami azt jelenti, hogy a pénz, amit ma kaptál, az nem a tiéd. Az az én pénzem.

Három lépéssel odaállt Essien elé, akit még mindig az elegendő oxigén problémája kötött le. Kétrét görnyedve csak a fickó cipőjét látta.

– Nos – mondta Diallo –, vezekelhetsz és bűnbocsánatot nyerhetsz. Ehhez csak mondanod és tenned kell valamit.

Essien már ismerte a tánclépéseket. Ha dacol és ellenkezik, sőt, ha csak nem lesz elég alázatos, akkor valószínű, hogy a gyógyíthatatlanul összetört teste másnap valami szállítmányba kerül, és legalább ötszáz kilométerrel arrébb találják majd meg az út mellett.

– Igen – nyögte, bár még ez is nehezen ment. – Sajnálom. Visszaadom a pénzt. Odaadhatja annak, aki kihagyta miattam a mai napot. – Benyúlt a zsebébe, kivette a munkájáért kapott nyolcszáz nairát, és odanyújtotta. Diallo elvette, legyező alakban széthúzta a bankókat, azután ismét összerendezte őket.

– És?

Essiennek fogalma sem volt, mit akarhat még a fickó.

– Hallgatom, főnök. Mit akar még tőlem?

– Egyhavi munka fizetés nélkül – közölte Diallo. – Ez a

büntetésed. – Azután odaszólt a nagydaraboknak: – Vigyétek le, és találjatok neki egy kempingágyat!

– Már egy sem maradt – felelte egyikük.

– Akkor találjatok neki egy helyet a padlón!

A Damola Ojóban dolgozó rakodómunkásokat és a raktárosokat a Szárazföldi Szállítmányozási Munkások Szakszervezete alkalmazta és fizette, teljesen legálisan. Mint kiderült, Diallo hasonló vállalkozást vezetett, teljesen különálló munkaerővel. Napi munkával üzletelt, ahogy azt Essien a saját bőrén tapasztalta, de csempészettel is foglalkozott, illegálisan szerzett vagy importált árukkal, csupa olyasmivel, aminek az eredetét nem kellett papírokkal igazolni. A sofőrjei és a rakodói a raktárkomplexum pincszintjén laktak, olyan közös hálózobákban, amelyet Diallo biztosított számukra. Messze minimálbér alatt fizetett nekik, és ha valaki elég vakmerő volt, hogy rákérdezzen az okára, akkor arra hivatkozott, hogy szállást és ellátást is nyújt a munkásainak.

Essien tizenkét órás műszakokban dolgozott, és nem kapott érte semmilyen fizetést. Ledolgozza az adósságát, és a hónap végén szabadon távozhat, legalábbis ezt mondták, de addig Mr. Diallo tulajdonának számított.

Az unalmas és fárasztó munka abból állt, hogy árukat kellett raklapokra tennie, azután lekötözte őket huszonnégy millis műanyag szalaggal, és mehettek fel a teherautókra. A munkásoknak nem voltak tárgoncáik, de még kézi emelőik sem, így a nehéz rakományt a padlón húzták-vonták, és kézzel emelték fel a kocsikra. Természetesen az áru sérülése verést jelentett, és ha nem lehetett megállapítani, ki volt a hibás, akkor azt a legközelebbi szerencsétlen kapta.

Essien egyszer látta, ahogy halálra vertek egy férfit. Nem szándékosan. A művezetőt és a két verőlegényét elkapta a hév, és a bakancsaikkal olyan pontokat találtak el, amiket nem kellett volna. Amikor rájöttek, hogy a férfi már nem fog felkelni a padlóról, gyorsan elcipeltek onnan, és azt mondták a többieknek, hogy majd kipihen magát.

– Kibaszott hosszú pihenő lesz az – mormolta valaki, de

senki sem merte elég hangosan kimondani ahhoz, hogy a művezető is hallja.

Éjjelente Essien egy padlóra ledobott matracon aludt egy levegőtlen hangárban, összezárva tizenegy másik munkással. Húgynak-szarnak egyetlen vödört kaptak, és egy másikat teli vízzel és egy merőkanállal, hogy ihassanak. A fiút erősen kínoztta a gondolat, hogy valaki esetleg összekeverheti éjjel a két vödört, de a hangár tikkasztó hőségében muszáj volt inni, hogy ne ölje meg a kiszáradás. Vagy ami még rosszabbnak tűnt: hogy ne váljon munkaképtelenné.

Kilenc napig bírta ezt elviselni. A tizediken megpróbált elbújni a rakomány között az egyik teherautón, hogy elsőkjön. Kirángatták, és eszméletlenre rugdosták, amit a többi műszakosnak végig kellett néznie. Mr. Diallo hozzácsapott még két hónapot az adósságához.

Aznap éjjel túlságosan fájt mindene ahhoz, hogy el tudjon aludni, és Essien kivette a merőkanalat a vizesvödörből, a kezében forgatva nézegette. A két vödörön és a matracokon kívül csak ez az egy tárgy volt a helyiségben. A többiek mélyen aludtak a fárasztó munkától, bár a levegőtlen melegben az alvás sem pihentetett igazán. A fiú fogta a merőkanalat, lenyomta a nyelvét a padlóra, és húzogatni kezdte a durva betonon. Előre-hátra órákon keresztül. Csak akkor hagyta abba, amikor valaki rákiabált, hogy megöli, ha tovább zajong.

Még három éjjelen keresztül csinálta ugyanezt, mire sikerült kihegyeznie a merőkanál nyelvét. Amikor elkezdte, még fegyverként akarta használni egy újabb szökési kísérlethez, de belátta ennek az ostobaságát, mielőtt még elszánta volna rá magát. A munkafelügyelők pisztolyt hordtak maguknál, és csak egy idióta harcolt volna lőfegyverek ellen egy merőkanállal. Úgyhogy végül inkább belevéste vele a nevét a falba, közel a padlóhoz.

ESSIEN NKANIKI. JÖTTEM ÉS MENTEM.

Ezt afféle önmagának tett ígéretnek szánta. Varázstalizmánnak. Kinyilvánításnak. Nem fog ott meghalni. Nem hagyja, hogy Damola Ojo egészben felfalja és kiköpje a csontjait.

Holott a hely mindent megpróbált. A műszakok végén annyira fájt minden tagja, hogy a teste magától meggörnyedt, és órákig tartott ismét kihúzni folyamatosan égő izmait. A belei is kínozták. Többnyire rizst kaptak enni kevéske kecskehússal, aminek el kellett volna telítenie, de őt hasmenés és görcsök kínozták éjjel-nappal. Romlott lehetett a hús egy része, vagy a patkányok belepisálhattak a rizsbe. A patkányok mindenhol ott mászkáltak a raktárakban.

A fiú sokat veszített a súlyából, és folyamatosan búzlott, akárcsak a többiek. Heti kétszer mosakodhattak meg, ehhez néhány vödör vízen és egy szappanon osztozhattak mindössze egy óra hosszán keresztül, ami messze nem volt elég. Aki nem jutott be az első negyven-ötven fő közé, az nem mosakodott.

Jöttem és mentem, mondogatta magában Essien. *Jöttem és mentem*. Gondolatban a jövőt hívta tanúnak, hátha így biztosabban eljut addig a napig.

A három hónap leteltekor a két, nagydarab férfi eljött érte, hogy a műszakja végén magukkal vigyék. A folyosókon a lámpák villogtak és kattogtak, emellett csúnyán zúgtak is, mint valami elektromos rovarok. A fiú biztos volt benne, hogy csak elviszik valahová, hogy megöljék. Kitalált egy kétségbeesett tervet. Amikor megállítják, megtámadja őket, inkább pusztá kézzel vájja ki a szemüket, de nem adja az életét. Ha nem látják, legalább lesz esélye elmenekülni.

Az egyik fickó hirtelen elébe lépett, és belökött egy kétszárnyú ajtót. Az egyik ajtószárnyon lógott egy lánc lakattal, valószínűleg többnyire zárva tartották, de most tényleg csak be kellett lökni.

Az ajtó mögött rövid lépcső vezetett felfelé. A fiú félve hátrapillantott, attól tartott, hogy hátba lövik, ha futni kezd, de a nagydarabok mindketten leeresztve tartották a kezüket, és nem volt bennük semmi fenyegető. Közömbös képpel

meredtek rá.

– Maradhatsz, ha akarsz – szólalt meg az egyikük. – Akkor mostantól fizetést is kapsz, mint a többiek. Ha nem, akkor ideje távoznod.

Essien futott. Tíz-tizenkét lépcsőfordulót hagyott maga mögött, mire egy újabb, már nyitva álló ajtóhoz jutott. A nap úgy elvakította, akár egy reflektor, és a kiabálás, a forgalom zaja, a zene egy a közeli rádióból szinte megrészesgítette. A fiú kibotladozott a hétköznapi káoszába.

Ahogy ott állt a napon, könnyek csorogtak le az arcán. Úgy érezte magát, mintha újra megszületett volna. A bűzzel, fájdalommal és félelemmel átitatott sötétség kilökte magából. És úgy érezte, mintha ő maga is lángra lobbant volna, visszaragyoghatott az égen ragyogó korongra, ő maga is egy kis napkeltévé változott.

Pár, többnyire a szegénység és bizonytalanság sodrásában töltött hónappal később Essien az Olusosun szeméttelepen kötött ki. Épített magának egy féltetőt rozsdás bádoglemezekből és ponyvából, és beállt a guberálók közé, eladható dolgokat keresett a sok tonnányi szemétben kapirgálva.

Használt elektromos vezetékekre szakosodott, leégette róluk a szigetelést, hogy kinyerje a tiszta rezet. A tüdeje fájt a műanyag füstjétől és a szeméttelep levegőjében terjengő különféle mérgező vegyszerek kipárolgásaitól, de nagyon lassan sikerült összeszednie magát.

A Damola Ojóban töltött három hónap még mindig kísértette. Torkán akadt, pállott szájjal riadt fel az éjszaka közepén, és másodpercekig nem tudta elűzni azt az érzést, hogy valahogy visszakerült abba az ablaktalan hálóterembe a rájuk zárt ajtó mögött.

De a szégyen még a félelemnél is rosszabb volt. A rabszolgaság Essien népe számára stigmának számított. A brit–holland szerződés előtt az ibibiók többsége a Biafra-öböl környékén élt, és az európaiak innen vittek el minden hetedik rabszolgát a transzatlanti kereskedelmük során. A történetek fennmaradtak a családokban. Még most, sok generációval később is bárki fel tudta sorolni azoknak az őseinek a nevét, akiket láncon vittek el.

És kilencven napig ő is rabszolga volt. Béklyóba verve valaki más javáért dolgozott. Bélyegnek érezte azt a három hónapot, varas és begyulladt sebnek a bőre belső oldalán. Senki más nem láthatta, de ő tudta, és mindig is tudni fogja, hogy ott van.

Miután elbúslakodott ezen egy ideig, végül eldöntötte, hogy olyan ember lesz, akivel kétszer is meggondolják a szarakodást. A mindennapos fizikai munka amúgy is kezdte

megnövelni az izmait, de még edzett is hozzá mindenféle eszközökkel, amiket sikerült kitúrnia a szemétből. Sőt, venni is tudott magának pár dolgot. Olyan akart lenni, mint Alois A. Schwarzenegger, akit azóta csodált, hogy látta az *Acélizom* rosszul szinkronizált kalózmásolatában. Csakhogy ő ehhez túl vékony alkatú volt. Szedett fel izmokat, de megmaradt tagjai elkeskenyedő kinézete, amelytől inkább tűnt balett-táncosnak, mintsem testépítőnek.

Viszont mellékhatásként a szexuális élete csodálatos lett. Essien úgy nézett ki, mint egy Földre szállt istenség. Való igaz, a szeme kissé kidülledt a túlműködő pajzsmirigye miatt, de még ez is az ő malmára hajtotta a vizet, mert kiismerhetetlenül érzelmesnek találták a tekintetét. Heti hat napon át szemetet válogatott az Olusosunban, szombat esténként pedig bement a városba, ahol korábban általában a csődbe ment Gabar pláza bedeszklázott boltjainak küszöbén töltötte az éjszakákat, mostanára viszont szinte mindig egy barátságos idegen ágyában kötött ki. Ezeknek az idegeneknek egy része nő volt, a többi férfi. Essiennek mindkettő ugyanúgy megfelelt. Testrészek tekintetében nem volt előítéletes, ahogy az sem érdekelte, hogy az aktuális szeretője mennyire gazdag vagy szegény. Egyformán megsarcolta mindegyiküket, elemelt némi ételt a konyhából, és néha apróbb csecsebecséket is, amelyek csak később hiányozhattak. Jól értett a szeretkezéshez, és úgy vélte, kiérdemelte ezt a fizetséget.

– Akár rendes fizetést is kaphatnál érte – javasolta neki egyszer a barátja, Ndulue. A „barát” talán túl erős szó volt, de ugyanazokban a dombokban guberáltak a szeméttelepen, és ha valamelyiküknek kis- vagy nagydolga akadt, addig a másik vigyázott a zsákmányolt holmijaira. – Ismerek egy pasit, aki pénzért kefél. Pénzes nők viszik el, és fizetnek neki érte. Jó *kudi*. Jó üzlet. Alkalmanként tízezer nairát húz belőle.

– Mármint mindig, ha bedugja? – viccelődött Essien. – De én nem vagyok ashewo, haver. Nekem van munkám. Ez, itt.

– Ez, itt arra jó, hogy marhabőrt és lepényt egyél egész

életedben.

– Honnan jött ez most neked? Miért baszogatsz, Ndulue?

– Nem baszogatlak. Alkalmas vagy rá, testvér, hát nem látod? Olyan a tested, akár egy kőszoboré. Ha ashewo lennél, akkor is te lennél a kalapács.

Essien csak vállat vont a bókra, ám mégiscsak akadt valami vonzó az ötletben. Tudta, hogy mely bárókba jártak a prostituáltak és az ügyfelek, és volt is egy elnagyolt elképzelése, hogy milyen árat kérhetne, ha tisztára sikálja magát és felveszi a legjobb ruháit. Nem tízezer nairát, de így is sokkal többet, mint amennyit a szeméttelen megkereshetett. Nem látta akadályát egy próbálkozásnak.

Három szombatra beült az egyik legnagyobb okpo bárba, a Cordyline-ba a Charlotte-szigeten. Sok ashewo járt oda, és számos trükköt ismertek, sőt gyéren elszórva szexturisták is akadtak, akiket mindenki mohón figyelt. Náluk volt az igazi pénz.

Az első héten Essien kimaradt az akcióból. Ennek ellenére jól érezte magát. A Cordyline-ban rockot játszottak, és kedvenc zenekarától, a The Blues Boystól is felhangzott néhány szám. Kellemes élménynek bizonyult csak ülni, iszogatni és nézni a világot, miközben fülsüketítő hangerővel szól a *Ruby Tuesday*, a *Honky Tonk Women* vagy a *Paint It Black*. Ugyanakkor az már egészen megszégyenítő és frusztráló volt, amikor lepasszolták más férfiak kedvéért.

Elgondolkodott, mit csinálhatott rosszul. Azt eleve elutasította, hogy a testéhez vagy az arcához lenne köze a dolognak, és az öltözködése sem lehetett a probléma oka. Szép pénzt fektetett ebbe a szerelésbe, amely fekete bőrnadrágból, fekete selyempólóból és egy Leventis focista-melegítőfelsőből állt egy korábbi szeretőtől elorzott arany nyakláncsal kiegészítve.

A második héten a többi ashewót figyelte, amikor egyedül voltak és amikor valaki odament hozzájuk. Úgy tűnt, több ebben a művészet, mint ahogy azt elképzelte. A nagy, íves szék közepétől kicsit arrébb kellett ülni, és odahívni valakit, hogy egyensúlyozzon ki a másik oldalon. Mindig csak egy

pohár lehetett előtted, máskülönben tévesen azt feltételezték, hogy vársz valakire. Szemkontaktust kellett teremteni az emberekkel, mosolyogva felkelteni bennük a szikrát, hogy érdeklődjenek irántad. Annak is megvolt a módja, hogyan hajolj előre, amikor valaki megközelít, hogy azt az érzést keltsd benne, mintha pont őrá vártál volna. Egy teljes pantomim-előadást kellett ravaszul előadni, és aki jól csinálta, az akkor is kapcsolatot tudott teremteni, ha teljesen átlagos volt a külseje. Essiennek a maga külsejével mágnesként kellett volna vonzania az ügyfeleket.

Persze, még így is tönkretexthette az első benyomást, amikor kinyitotta a száját, és megszólalt. Erős déli akcentusa sokakat elriaszthatott, és a műveltebb turisták, az *oyinbók* számára a pidgin nyelv használata figyelmeztető jelzésnek számított. A pidgint azok használták, akik a gettóból jöttek. A pidgin veszélyt jelentett. Essien szerette az amerikai filmeket, már amennyire hozzájutott a szórakozásnak ehhez a fajtájához, és kissé szabadosan összegyűjtött belőlük valamilyen szókincset a hozzá illő akcentussal együtt, többnyire Denzel Washington mézédés baritonját utánózva, amit Alois Schwarzenegger egzotikus orrhangjával fűszerezett meg. A sagbákat és az idősebb nőket elbűvölte vele. Kíváncsivá tette őket. Ilyen hang és akcentus nem származhatott Oshodiból.

A fiú kissé önelégülten gondolt csábítási képességeire. Eddig az új mellékkereset legnehezebb részének az tűnt, hogy távol tartsa magát a striciktől, akik ha rájönnek, hogy mit művel, biztosan megpróbálják besorozni a saját istállójukba, és azzal csak a rabszolgaság egy újabb formáját erőltetnék rá. Maguk a trükkök olyan egyszerűnek tünnek, mint a lélegzetvétel.

Ám ha bérpartnerként eljutottak az új klienssel oda, ahová el kellett jutniuk, maga a dolog adásvételi része mindig csalódást okozott. Nagy rémületére Essien undorodva döbbsent rá, hogy ha valaki fizetni szándékozott a társaságáért, akkor ezzel együtt máris a tulajdonának tekintette. Hozzá volt szokva, hogy olyan szívességgént vagy

kegyként adja oda magát egy férfinak vagy nőnek, amelyre az nem volt méltó. Erre most olyanokkal kellett együtt lennie, akik élvezték ugyan a társaságát, de egyáltalán nem tisztelték, és minden érzelem nélkül köszöntek el tőle. Néha még borravalót is adtak, mint egy viccesebb pincérnek az étteremben. A fiút megijesztette az a harag, ami ilyenkor feltámadt benne. Leginkább önmagát gyűlölte, a bélyegként viselt múltját, és sokkal kevésbé fájt, ha ezt kifelé irányította. Ám tartott tőle, ha sokáig így folytatja, előbb vagy utóbb valaki más vére fogja beszennyezni a kezét.

A szeméthalmokon pár guberáló sokat mondó vigyorral nézett rá. Talán Ndulue terjeszthette el a pletykát.

– Hamarosan sportautóval jársz majd – jegyezte meg egy férfi, Chizutere, alattomos mosollyal. – Steaket eszel és bort iszol hozzá. A farkad jól eltart majd.

– Fogalmad sincs, miről beszélsz, testvér – válaszolta Essien figyelmeztető fejcsóválással kísérvé a szavait. – Én nem vagyok olyan.

– Hát, pedig valakinek kurválkodsz. Láttalak szombat este kinyalva. Vagy árulod magad, vagy ingyen adod a seggedet, de azt mondom, vigyázz, hogy hova tartod oda! A hús megromlik, ha kint hagyod a napon. És az igbo hús eleve nem jó szagú. – Legyezett is hozzá az orra előtt grimaszolva, mintha Essien elviselhetetlen bűzt árasztott volna.

Ez számos okból is túlságosan célba talált. A fiú haragja egyetlen pillanat alatt fellobbant, hevesebben, mint addig bármikor.

– Felejtsd ezt el! – figyelmeztette Chizut nyers pidgin nyelven. – Felejtsd el, de nagyon gyorsan!

A fickó jól szórakozott a dühén.

– Hát nem, wahala – válaszolta. – De ha tetves lettél, testvérem, van egy kis Brenntag szappanom, amivel lesikálhatod magad.

Essien ökölbe szorította a kezét.

– Azt mondtam, felejtsd el! – ismételte meg, bár tudta, hogy az ismétlés csak gyengíti a fenyegetést, nem erősíti.

Chizu vállat vont. Leballagott a dombról, de úgy, hogy

Essien mellett menjen el, és közben odanyúlva durván megpaskolta a fiú arcát, rákente a koszt a kezéről. Még cuppogott is hozzá, mintha puszilgatni akarná.

– Csini kisfiú vagy te, Essien – jegyezte meg. – Fogadni mernék, hogy megérsz minden kobót.

Essien előtte egy ősi rádióból szedegette ki a vezetékeket nagyjából olyan finomsággal, ahogy egy hentes kibelez egy nyulat. Fogta a rádiót, és a továbbhaladó Chizu tarkója felé hajította. Nem gondolkodott, nem is célzott, mégis telibe találta. A férfi elvesztette egyensúlyát, és legurult a szemétdomb oldalán, a hátára esve kiterült az alján.

Hülyeség volt. A szeméttelen szigorú szabályok uralkodtak, amelyeket a többség érdekében tartottak be. Ha bántottad a sajátjaidat, azért megbűnhődtél. Tucatnyian rohantak oda, akik látták a támadást, de nem hallották az előzményeket. Leterítették és lefogták Essient, amíg valaki odahívta a főnököt, Tobit, akinek kellett pár perc, hogy félbehagyja a munkáját és odérjen. Addig a többiek szabadon sértegethették és köpködhették a fiút. Néhányan még meg is rugdosták.

Tobi úgy döntött, hogy Essiennek bocsánatot kell kérnie Chizutól, és fizessen neki ötszáz nairát kártérítésként. A fiú vére forrt, a büszkesége borzasztó csapást szenvedett el. Megesküdött, hogy nincs semmi pénze, amit odaadhatna, és azt javasolta, hogy Chizu dugja fel a seggébe az önérzetét, nem fog bocsánatot kérni tőle.

Tobi a fejét csóválta.

– Ne bosszants, Essien! – mondta. – Nincs szükségünk ilyen forrófejű emberekre az Olusosunban. Nem maradhatsz itt tovább, de mielőtt elmész, fizetned kell.

Essien a zsebeit kifordítva mutatta meg, hogy üresek.

– Már mondtam, Tobi...

– Ne pocsékolj az időmet!

Nem érvelhetett, nem vitatkozhatott. Csak ellenséges tekintetek vették körül. Sejtette, hogy ha nem fizet, eldurvulhatnak a dolgok. Elővette hát a tartalékát a nadrágjába varrott rejtkezsebből, leszámolt öt femit, és

Chizutere kezébe nyomta őket.

Dühös mormogás támadt körülötte, amikor az emberek meglátták a vaskos bankjegyköteget.

– Azt mondtad, nincs semmid! – pufogott az egyik férfi.

– Mese volt! – vágta rá a másik, köpött is egyet.

Essien nem várta meg, hogy a helyzet eldurvuljon. Bocsánatot kért Chizutól, bár ki kellett erőszakolnia magából a szavakat, azután hátra se nézve lement a kis kunyhóához. A ruháin, a tisztálkodókészletén és az ébresztőóráján kívül tényleg nem volt semmi más tulajdona, úgyhogy ezeket belerakta egy fekete kukászsákba, és útra kelt.

Hallotta a nevét, és körülnézett. Chizu sietett le utána a domboldalon, még integetett is, hogy várja meg. A szeme sarkából a fiú látta, hogy az egész korábbi csapat próbálja falanxként elzárni előle a kijáratot. Az a bankjegyköteg mégiscsak túl nagy kísértést jelentett.

Így aztán magához szorította a nejlonzsákját, és futásnak eredt. Már így is elvesztett ötszáz nairát, és nem állt szándékában megválni az ashewo-cicomáitól is. A stabil keresete elvesztésével valószínűleg hamarosan újra áruba kellett bocsátania magát, és ehhez szüksége volt azokra a ruhákra.

A többiek is futni kezdtek, közben úgy kiabáltak és ujjongtak, mintha valami versenyen lettek volna. Az első sprintjük ijesztőnek tűnt, de Essiennek sikerült megőriznie a nyugalma, és egyenletes tempóban futott. Pár percen belül az üldözői kezdtek egyesével lemaradozni, szitkozódva és zihálva lassítottak, egy részük meg is állt, hogy kifújja magát.

Öten vagy hatan még így sem adták fel. Sima terepen Essien simán lefutotta volna őket, de a szeméttelp messze nem számított sima terepnek. Az utca sem, ahová kijutott, tolakodó csoportosulások között kellett átvágnia, és a forgalom is zajlott. Egyetlen ütközés is túlságosan lelassíthatta vagy akár meg is állíthatta volna.

Véletlenszerűen bekanyarodott pár sarkon abban a reményben, hogy így lerázhatja az üldözőit, de azok tartották a tempót. És már Essien lába is kezdett sajogni. A

magánedzései szépen kiformálták az izmait, de állóképességre nem nagyon dolgozott.

Komoran fogadta el az elkerülhetetlent. Benyúlt a zsebébe, kimarkolt valamennyi pénzt, és hátradobta a válla fölé. Ezzel megosztotta a falkát, de nem annyira, mint remélte. Csak a megmaradt üldözői fele torpant meg, hogy felkapkodja a bankjegyeket. A többiek tovább kergették, Chizutere is ott volt köztük. Essien másodszor és harmadszor is megismételte a dolgot, minden alkalommal sikerült leráznia egy-egy követőjét, akik közben kimatekozták fejben, hogy nem érdemes tovább üldözni, ha nem marad nála semmi, amit még elvehetnének tőle.

Amikor már csak Chizu maradt, a fiú megállt, és szembefordult vele. Letette maga mellé a zsákját, és ökölbe szorított kézzel várta, már pár ütésnek is örült volna az elveszített pénzéért cserébe. Chizu is megállt, körülnézett, és meglepődött, amikor egyedül találta magát.

– Nem jössz közelebb? – gúnyolódott Essien. – Mi a baj, testvér? Korábban nagyon beszédes voltál, most meg csak hallgatsz?

A fickó gyorsan elhátrált. Megfordulni sem mert, amíg vissza nem ért a forgalmas Kudirat Abiolára. Már azelőtt futni kezdett, hogy a sarok elrejtette szem elől.

Essien leeresztette a vállát. A verekedés legalább hozott volna némi megkönnyebbülést, de végeredményben pont a hevesége és a haragja okozta ezt az egészet. Elveszítette a fejét, és emiatt elveszítette a szállását, a megélhetése alapját és az összegyűjtött pénze java részét. Ami maradt, abból vehetett pár italt vagy egy vacsorát egy kifőzdénél, de mindkettőre már nem futotta.

Az ital győzött. Aznap este Essien nem lépett be a Charlotte-sziget neonfényű ragyogásába, csak leitta magát Oshodi egyik kocsmájában. Még azzal sem törődött, hogy átvegye a guberálás ruháját, úgyhogy koszosan-büdösen ült be a helyre. Nem csoda, hogy üresen maradtak a székek körülötte, bár ehhez a gyűlölködő tekintete is hozzájárulhatott.

Éjfélkor a kocsmá bezárt, és a vendégek szétszéledtek az éjszakában. Essien az utolsók közt távozott, elhúzta a söre utolsó kortyait, míg végül a csapos elveszítette a türelmét:

– Most már ideje hazamenni, testvér. Értesz, ugye? – Közben az egyik sarokban ücsörgő kidobó is feltápászkodott, és előkerült valahonnan egy baseballütő, amit kényelmesen széles vállára támasztott. Kiismerhetetlen higgadtsággal bámult a fiúra. Essien felkapta az élete maradványaival megtöltött fekete nejlonzsákot, és magában mormogva kiment.

Keresett valami helyet, ahol eltöltheti az éjszakát. Alig pár percnyi gyaloglással eljutott egy ígéretesnek tűnő elhagyatott házhoz, de amikor megpróbálta lefeszíteni az egyik deszkát az ablakról, a szögek túl könnyen engedtek.

– Van még itt egy hely? – kérdezte Essien a benti sötétségtől, bár eszébe se jutott, hogy akkor is bemenjen, ha valaki tényleg válaszol.

– *Doko mi!* – mordult fel egy hang. – Húzz el innen! – A fiú mozgólódást is látott odabent, annyit, ami legalább két-három emberre utalt. Inkább magukra hagyta őket.

Végül egy kopár földfolton aludt egy híd alatt. Reggel megmosakodott a nála nem sokkal tisztább folyóban. Még sohasem érezte ilyen reménytelennek az életét. Mintha Lagosban rajta kívül mindenki megtalálta volna a helyét. Mindenki boldogult valahogy, csak ő nem.

Áldások: nulla.

Valójában a legnagyobb áldás az életében éppen feléje tartott. Persze volt rá esély, hogy még ezt is elcseszi.

A Cordyline tele volt. A szokásos szombat esti tömeg pezsgett bent kicicomázva, ki mit engedhetett meg magának. Dúlt a hedonizmus, mindenféle anyagokat ittak, szívtak és kaptak be. A fűszeres-alkoholos izzadságszaggal telített levegőt a füstgép még sűrűbbé tette.

Essien vadászott, bár nem túl nagy reményekkel. Elment ugyan egy fürdőházba, hogy lemossa magáról az Olusosun bűzét és az előző éjszakai szállása porát. Megfésülködött, és be is kölnizte magát, de gyönyörű melegítőfelsője összegyűrődött, és bár mindent megtett, hogy elrejtse, volt egy jól látható karcolás a bal cipőjén. Ezek lelombozták, és a kurválkodás amúgy is eleve rossz érzést okozott. Ha áruba akarta bocsátani magát, és lepasszolták másért, az pedig kész egzisztenciális terrorrá változott.

Általában a bár közelében lévő boksok egyikében várakozott, ahogy a többi ashewo is, felmérte a versenytársait, és egyetlen italt tartott maga előtt, amelyhez hozzá sem nyúlt. Aznap este túl nyugtalan volt az ücsörgéshez, ezért inkább táncolt. Az ütősökkel elnehezített afro-kubai zenét nem igazán kedvelte, de legalább kiadott valamennyit a benne fortyogó, dühös energiából, és a táncparketten majdnem ugyanolyan jól lehetett kapcsolatot teremteni, mint a bárpult mellett. Egyébként is jól táncolt, és szerette, ha nézték.

Ám aznap este nem volt szerencséje. Talán túl hektikusan mozoghatott, vagy túl komor lehetett a tekintete. Néhány kuncsaft szerette a kockázatot, vagy legalábbis a látszatát, de ez keskeny mezsgyének számított. Ha Essien feldühödött vagy rossz kedve volt, akkor Oshodi előbújt belőle, és épeszű embernek ez nem kellett. Őt számot táncolt végig eredménytelenül, úgyhogy feladta, és odalépett a bárpulthoz.

A pult többszörösen megtelt, részeket tolongtak, hogy még jobban leihassák magukat, és ez semlegesítette a többi lehetőséget. Ennek ellenére Essien a közelben maradt. Igazság szerint muszáj volt ágyba kerülnie aznap éjjel, hogy ne kelljen visszamennie a híd alá. És persze ez csak még jobban megnehezítette a dolgot.

Saját szabályait megszegve bedobott pár rövidet, hogy elvegye vele a rosszkedve életét. Ez sem segített. A levegő eleve fojtogató volt, és a zenével elkeveredő, kiabáló beszélgetések kakofóniája miatt úgy érezte, mintha legyenek zsonganának a fejében. Valami kibaszott ajebo nekiment a könyökének, aztán még ő nézett rá csúnyán, amikor továbbment. Ez majdnem kihozta Essien erőszakos oldalát.

– Ne légy levert, ember! – szólt rá a fickó vigyorogva.

Mindjárt téged verlek le, gondolta Essien. *Ha nem jön valami jobb, majd veled táncolok, de ökölbe szorított kézzel! Ezt megígérhetem!*

Muszáj volt kimennie a friss levegőre. Odakint sem volt sokkal hűvösebb, de legalább rendesen lehetett levegőt venni. Úgy döntött, majd akkor próbálkozik újra, ha ritkul egy kicsit a tömeg a pultnál.

Az utca, a Belső Öböl sétány meglepően üresnek tűnt szombat estéhez képest. Szemben egy párocska bújtt össze az egyik ajtó előtt, a félárnyék sejtelmesen takarta őket csókolózás közben. Három férfi botladozott ki ahhoz is részegen, hogy felegyenesedjenek, és az *Am I a Yahoo Boy* énekelték hol jobban, hol hamisabban. Egy idősebb nő fekete cigarettát tartva támaszkodott egy faoszlopnak a Cordyline rikító teraszkerítésénél.

Essien kíváncsi lett a cigarettára. *Marihuána vagy csak normál dohány lehet?* A nő nem tűnt beszívottnak, bár kifejezetten nyugodtnak sem. Olyan arckifejezéssel bámulta a csókolózó párt, ami Essien szerint vágyakozást tükrözött. Azután meglátta, hogy a fiú őt bámulja, és zavarában gyorsan elfordította a tekintetét.

– Fiatalok! – jegyezte meg Essien a szemét forgatva.

A nő bólintott.

– Nagyon fiatalok még – válaszolta. – De élvezzék csak ki, nem? Amíg lehet. – Elmosolyodott, hogy viccessé tegye a megjegyzését, de a mosolya szomorúnak tűnt.

Nagyon furcsa akcentussal beszélt. Lagosban, ahol százféléképpen beszéltek, ez jelentett valamit. A nő úgy formálta meg a szavakat, mintha azok megakadtak volna a torkánál, és nehéz lett volna továbblöknie őket, az ajka is eltorzult kissé az erőfeszítéstől.

És volt valami különös a külsejében is, bár Essien eleinte nem tudta meghatározni, hogy mi az. A negyvenes évei közepén járhatott, már a fiú komfortzónájának a legszélén, de ahhoz egyáltalán nem volt túl öreg, hogy érdekes legyen, még ha nincs is pénz a dologban. Fekete haját szoros kontyba tűzte egy kékre lakozott hajtűvel. Fehér ruháját, a blúzat és a szoknyáját is fekete sávok tarkították, a zebracsíkokhoz hasonlóan. Magas volt, majdnem olyan magas, mint a fiú, és bár nem karcsú, nem is vastag, inkább izmos. Persze, mindez még nem számított szokatlannak.

Végül Essien rájött, hogy a nő arcát találta furcsának. Nem sminkelte magát, még a száját se rúzsozta ki. És ha a hajtűt nem számítjuk, ékszert sem viselt. A fiú még sosem látott olyan nőt a városban szombat esténként, aki egyáltalán nem tett semmi erőfeszítést hogy kicsinosítsa magát. Ez a nappali arc kicsit megdöbbenően hatott a Charlotte-sziget tarka éjszakájában.

Viszont a külseje biztos pénzről árulkodott.

– Ó, szerintem élvezik is – mosolygott Essien, mire a nő felnevetett, a fogai káprázatosan fehérek és tökéletesek voltak.

A fiút még mindig a cigaretta érdekelte.

– Akad még egy szál? – kérdezte Denzel üzemmódra váltva, és a hanggal együtt felvett modor eloszlatta valamennyire az addigi dühös feszültségét. A haragja csak fáradtan parázslott benne, nem lángolt tovább. Arra gondolt, hogy ebből még akár ki is sülnet valami jó. Legalább egy ágy aznap éjszakára, még ha a nő nem is fizet érte. Bár... úgy festett, mint aki akár fizethet is érte. A fiú számára az tűnt a

legjobb választásnak, ha nyílt lapokkal játszik, elvárások nélkül, és majd a nő eldönti, mi lesz belőle.

Kihalászott egy szálát a feléje nyújtott dobozból, és közben felfigyelt rá, hogy a cigaretta külföldi márka. London Menthol. A sötétzöld dobozon aranyszínű csíkkal egy város sziluettjét ábrázolták. Egyértelműen nem Londonét. Hiányzott a Nemzetközösség Tornya, és a Skycatcher helyén egy nagy kerék látszott. Talán lehetett valahol egy London Menthol nevű város is.

Essien a nő cigarettájáról akart rágyújtani, de kapott egy levél gyufát ugyanolyan logóval, mint amilyen a cigisdobozon volt. Meggyújtotta a szálát, és visszaadta a gyufát.

A cigaretta nagy csalódást okozott, mert ízesítették valamivel, ami a mentára hasonlított. A fiú próbált nem grimaszolni, amikor megérezte, inkább gyorsan kifújta a füstöt.

– Gyakran jön be a városba? – kérdezte. Óvatos, közvetett módszer kipróbálni, hogy a nő honnan érkezhetett. Az ilyesmire nem szokás közvetlenül rákérdezni. Lagosban nem, ahol mindenkiről azt feltételezték, hogy ide-oda vándorol, és a magánjellegű dolgok vagy esetleges körülmények könnyen élet-halál kérdéssé is válhattak.

A nő előbb meglepetten, azután szomorúan nézett rá.

– Látszik, hogy nem vagyok idevalósi, mi? – kérdezett vissza. – Az akcentusom árult el?

Essien végigmérte, nyilvánvaló mozdulattal, hogy a nő is lássa.

– Hát, részben – felelte. – De más a tartása is, ha nem bánja, hogy ezt mondom. Van egyfajta... póza. – Ez marhaság volt, de a nők szerettek ilyen marhaságokat hallani.

Visszont ez a nő nyilvánvalóan átlátott rajta, de azért elmosolyodott.

– Nem vagyok kicsit idős hozzád? – kérdezte. – *Haba!* Holnap biztosan korán kell kelned, hogy iskolába menj.

Vasárnap nem volt iskola, ami a poén kárára ment, de a fiú annyiban hagyta.

– Ó, emiatt ne aggódjon, drága hölgyem! Az anyukám nem vár haza ma éjjel, és akár most, rögtön is mehetek iskolába, ha úgy gondolja, hogy lenne mit tanulnom magától. – Ezzel kiváltott egy őszintének tűnő nevetést. Jól haladt. – Legalább hadd hívjam meg egy itatra! – javasolta. Már elfogyott a pénze, úgyhogy csak blöffből vetette fel a dolgot, de aki nem kockáztat, az nem nyer. – Közben elmesélheti, honnan jött és mit keres itt, Lagosban. Majd én is kitalálok valamit, amit elárulhatok cserébe.

A nő szívott egy utolsó, hosszú slukkot, és kifújta a füstöt, mintha az ajánlaton tűnődne. Essien nem hazudott nagyot: tényleg érzékelt benne egyfajta egyéniséget, szívósságot, bizonyos ellenálló képességet. Ám ugyanakkor a felszín alatt érzett még valamit, ami bizonytalanságnak vagy félelemnek tűnt. A nő messzebbre kerülhetett a hazai pályától, mint azt először gyanította.

– Hogy hívnak, iskolásfiú? – kérdezte a nő.

– Essien. És én hogy szólíthatom, tanárnő?

A nő ledobta a csikket, és lapos talpú cipője sarkával szétzúzta a parazsat.

– Hadiz – válaszolta. – Hadiz Tambuwal. Én nem iszom, de van egy üveg whiskym otthon, amit valamikor az utazásaim közben szedtem össze. Nyugodtan felbonthatod.

Hadiz Tambuwal továbbra is rejtélyes maradt. Egy viharvert, piros Toyota Corollát vezetett, amiben csak nyolcvanezret mutatott az óra, és a Sony-logós rádió igazinak tűnt. Ez egészen jelentős egyszeri bevételnek számított, ha otthagyta valahol a járda mellett, még a fényesen kivilágított klubok és bárók környékén is. És a hátsó ülésen egy szintén igazi bőrkabát hevert.

Azután balra ráfordultak a Lawani Ohuntayo útra, majd az Ijora Cause útra, és Essien lelkesedése lelohadt.

– Hol is laksz pontosan? – kérdezte immár tegeződve. Próbált hanyagnak tűnni, mintha nem is érdekelné igazán a válasz.

– Apapa-kikötő – felelte Hadiz. – A Rakpart úton, a barakkok és a víz között.

– Apapában laksz? – A fiú nehezen fojtotta el a döbbenetet a hangjában.

Hadiz csak addig vette le a szemét az útról, amíg hűvös, mérlegező pillantást vetett rá.

– Miért? Mit hittél?

– Charlotte-sziget – válaszolta Essien vállat vonva. – Maroko. Nem tudom.

– A munkámhoz nagy hely kell. Apapában minden megvan, amire szükségem van.

A Rakpart úton csak raktárak és gabonasilók húzódtak több kilométeren át, a többségük elhagyatottan. A nehéz teherszállítás átköltözött Ebute Mettába, amint megnyitották ott az új terminált, és soha nem tért vissza. Apapa szellemvárossá változott. A hatalmas romok között hontalanok közösségei éltek, de a környéket még ők is csak végső megoldásnak tekintették. A sós és nyirkos levegő meghajlította a gerendákat, az eleve nem túl tartósra épített bádoglemez falak pedig megrozsdásodtak tőle. Nagyon ki

kellett fogyni a lehetőségekből ahhoz, hogy valaki ezen a helyen aludjon, ahol egy erősebb szélroham is ráomlaszthatta az épületet.

Ám Hadiz nem magára a Rakpart útra tartott. A Patak utcáig ment, ami az utolsó lekanyarodási lehetőség volt, mielőtt a kikötő teljesen elhagyatottá vált. Egy a többenél újabb, jobb állapotban lévő épület előtt parkoltak le, egy kétemeletes toronynál, amit vagy teljesen betonból építettek, vagy betonnal erősítettek meg, amikor az eredeti homlokzat omladozni kezdett. Egy kopott tábla szerint a terület a már nem működő Nigériai Szénavállalat tulajdonában állt, ami már ránézésre sem lehetett igaz. Egy nagyobb tábla szabadon engedett kutyákkal és szögesdróttal fenyegette meg a betolakodókat.

Addigra Essien már kezdte komolyan meggondolni magát. Ez az egész dolog kellemes pásztoróra helyett inkább rajtaütésre hasonlított. Bárki várhatott rájuk abban az épületben. Ez a Hadiz akár szervkereskedő is lehetett. Vagy valami boszorkány, aki egy élő testre vadászott, amit aztán valami borzalmas, kínzást és gyilkosságot is tartalmazó rituáléhoz akart felhasználni. A fiú ostobának érezte magát, hogy hagyta magát idehozni. De amikor beült az autóba, még biztos volt benne, hogy másfelé lyukadnak ki. Abban is biztos volt, hogy elég erős egy nő legyőzéséhez, ha Hadiz megpróbálja bedrogozni vagy más módon rátámad. Ám a semmi segglukában járva az önbizalma is erősen megcsappant.

– Tudom, hogy nem valami különleges hely – jegyezte meg Hadiz, mintha olvasott volna a gondolataiban. – Óvatosnak kell lennem idekint egyedül. És lehet, hogy úgy tűnik, mintha nagyon megbíznék benned, Essien, de hidd el, hogy nem vagyok olyan védtelen, mint amilyennek látszom!

Furcsa módon a bújtatott fenyegetés megnyugtatta a fiút. Azt jelentette, hogy a nő sem érezte magát jobban ebben a furcsa helyzetben, mint ő maga, és nem érezte úgy, hogy ő irányít. Egy boszorkány vagy szervkereskedő inkább megpróbálta volna megnyugtani, vagy rájátszik a lehetséges

nemi együttlétre.

A nő megkérte, hogy szálljon ki az autóból, amíg beparkol egy garázsba a telek szélén. A garázs megerősített bunkernek nézett ki. Essien védtelennek érezte magát az utcán egyedül, de már nem félt. Csak az értetlensége nem enyhült. Ez a nő úgy öltözött, akár egy filmsztár, mégis egy raktárházban élt. Vajon tud-e fizetni a szolgáltatásáért vagy nem? És ő maga szeretne-e továbbmenni ezen az úton az együttlét felé, vagy a hely elszigeteltsége és a saját hangulatváltozásai miatt inkább mégsem? Mert ha nem, akkor jobban tetszi, ha megfordul és elmegy. Gyalog eléggé messze volt Ijorán keresztül a Haartman-híd.

– Erre – mondta Hadiz, miután kijött a garázból, és az épület oldala felé intett. Keskeny, betonkorlátos vaslépcső vezetett fel a második emeletre egy ajtóhoz. Egy vastag acélajtóhoz, mintha egy banki széfbe vezetett volna. Se kulcslyuk, se kilincs nem látszott rajta, csak egy jellegtelen lap volt. Hadiz benyúlt a kézításkájába. Valami halkán felciripelt benne, mint egy tücsök, mire a retesz hangos kattanással kioldott.

– Bocsásd meg nekem a rendetlenséget! – kérte a nő. Félreállt, hogy beengedje. Odabent csak sötétség várta a fiút.

A küszöbön állva minden kételye visszatért egy pillanatra. Várhatott rá valaki odabent a sötétben, hogy leüsse, kirabolja, megölje. A testét majd a lagúna mocskos vizében lebegve találják meg három hét múlva, kimondhatatlanul megcsonkítva, felfúvódva és félig elrothadva.

Amikor nem mozdult, Hadiz előrement, és a benti helyiséget azonnal elöntötte a ragyogás.

– Gyere, ha szeretnél! – szólt hátra a nő a vállá fölött. – Ha nem csukjuk be az ajtót, az összes molylepke be fog jönni a fényre.

Essien átlépte a küszöböt.

Beletelt némi időbe, hogy feldolgozza a látványt, és a hirtelen átmenet a kinti sötétségből a benti ragyogásba a probléma részét képezte. Még nagyobb részét viszont az jelentette, hogy csupán egy szűkös padlásszobát képzelt el,

alacsony mennyezettel, mégis kész palotába került.

A hely úgy festett, akár egy marokkói riád, amelyet a fiú még csak képeken látott, de a fali fülkébe tolt bútorok erre emlékeztették. Társalgó kanapéval és síkképernyős tévével. Nyitott konyha hűtővel, sütővel és mosogatóval. Az egyik sarokban egy szobabicikli és egy emelőpad. A másikban egy iroda. Külön hálótér. Az egyes részeket függönnyel lehetett elválasztani a konyhától, és három rész le is volt választva, így Essien oda nem látott be. A terem közepe üres volt, csak egy hatalmas, berber stílusú szőnyeg hevert a padlón, ami legalább egymillió nairába kerülhetett.

A nagyjából hat méter magasan lévő mennyezetről tucatnyi lámpa lógott le, köztük kosarak, a kosarakból pedig virágzó futónövények folytak ki olyan színrobbanást keltve, amely magához vonzotta és fogva tartotta a tekintetet.

A nő ledobta a kabátját, és lerúgta a cipőjét, majd be is lökte a fal mellé.

– A növények többnyire azért kellene, hogy tisztábban tartsák a levegőt – jegyezte meg a konyha felé indulva. – Legalábbis ezzel hitegetem magam. A locsolás nagyon sokáig tart, úgyhogy kell valami kifogás, hogy miért csinálom még. Szóval jó lesz a whisky? Mint mondtam, én nem iszom. Már azt sem tudom, hogy került hozzám ez az üveg.

Essien biztosította, hogy jó lesz, és amíg a nő töltött neki egy pohárba, ő folytatta a helyiség felfedezését. Sok elektronikus eszközt látott, sok távirányítót és olyan dolgokat, amelyek távirányítók lehettek, sok érzékelőt a falakon, megszámozva. A digitális sokaságban egyetlenegy oda nem illően analóg dolgot talált: egy olcsó, spirálfűzésű jegyzetfüzetet. A legutóbbi bejegyzésnél maradt nyitva, ahol a „MEGLÁTOGATNI RUPSHÉT” szavak sorakoztak királykék tintával írva, kétszer aláhúzva. Essien még sohasem találkozott senkivel, akit Rupshénak hívtak volna. Külföldi névnek tűnt. Talán indiainak.

A nő visszajött középre, az egyik kezében teli vizeskancsót, a másikban whiskys poharat tartott. Látta, hogy Essien a jegyzetfüzetet nézi, úgyhogy a fiú meg sem próbálta leplezni.

– Ki az a Rupshe? – kérdezte. – Legyek féltékeny?

Hadiz odanyújtotta a whiskyt, és ő óvatosan belekortyolt. Bármilyen márka is volt, a cucc füstölt mézre hasonlított, selymesen csúszott le. Essien hanyagul bólintott, hogy jelezze, az ital megfelel az ízlésének.

– Rupshe egy barátom – válaszolta a nő. – Egy jó barátom a környékről, ahol régen laktam. Hetente párszor megpróbálok visszajutni, hogy meglátogassam, de mostanában elég szétestek a dolgaim. Az, ott – intett a jegyzetfüzet felé – emlékeztet, hogy a munka miatt nem felejthetem el, milyen tisztességes emberi lénynek lenni. Gyere, ülj ide mellém!

Odavezette a fiút a kanapéhoz, ahol öntött magának egy pohárral a vízből. Egy darabig csak ültek, és céltalanul csevegtek, mintha egy buszmegállóban találkoztak volna valahol a városban. Mintha Hadiz nem azért vitte volna haza Essient, hogy lefeküdjön vele. A fiú szerint így nem is alakult túl jól a dolog, zavarossá tette ezt az egyszerű tranzakciót. De már későre járt, és mindentől távol az egyéb lehetőségei igencsak meggyérültek. Nem maradt más választása, mint sodródni az árral.

– Mikor jöttél Lagosba? – kérdezte. Csevegett. Kikövezte a végül az ágyhoz vezető utat.

– Úgy egy éve. – A nő a fejét csóválta, és szomorúan felnevetett. – De... bizonyos értelemben már korábban is itt voltam. Legalábbis a közelben. Mindenesetre, nem kellett messzire utaznom. Mondhatni, egész életemben itt laktam, csak a városon kívül. De azután... – Elhallgatott, csak fejcsóválással fejezte be a mondatot.

– Azután? – erőltette Essien.

– Semmi. Nem számít. Mi van veled? Téged mi hozott Lagosba?

– A szüleim délkeletről költöztek ide. A polgárháború után nem volt jó ott a népünknek. Nem mintha előtte olyan csodálatos lett volna minden.

– Az szörnyű időszak volt – jegyezte meg a nő. – Akkoriban... – Hirtelen ismét elhallgatott, a homlokát

ráncolta, bizonytalannak tűnt. – Blokád lett volna? Éhínség?

Ezt furcsán tapogatózó hangsúllyal kérdezte, mintha tudta volna a választ, de félt kimondani. Az őszinteség és kitérés keveréke kizökkentette Essient addigi hangulatából. Nem akart beszélni az éhínségről vagy a megadásról, és még kevésbé az utána következő perekről és kivégzésekről. Mintha Biafra kiéheztette volna saját magát valami önmegvetésből kifolyólag, és kérte volna a büntetését. Ezek számára afféle másodkézből jött emlékek voltak, a családja által magával hozott mítoszok az összeomlott köztársaságból. Essiennek nem állt szándékában elismételni a hallottakat egy olyan nőnek, akivel csak le akart feküdni. Már várta, hogy az ágyban majd ő legyen főnök. A száanalom tárgyává válni nem tartozott a tervei közé.

– Mesélj a munkádról! – váltott témát.

– A munkámról. – Hadiz lenézett a vizespoharára, egyik ujjával végigsimított a peremén. – Mindent meg fog változtatni, amikor bemutatom. Afrika és az egész világ számára. A legnagyobb dolog lesz, amit valaha láttál. És hamarosan. Már csak az utolsó simítások vannak hátra.

Letette a poharát, kinyújtotta a két lábát, azután az egyik talppárnáját nekinyomta a másik vádlijának.

– De erről talán inkább majd később beszéljünk – tette hozzá. – Nem azért jöttél, hogy meginterjúvolj a *Scientific American* számára.

Tehát tudós, gondolta a fiú. *Akkor ezért nem viselt sminket és rúzszt!* Túlságosan lefoglalták a magasan szárnyaló gondolatai ahhoz, hogy rendesen kikenje magát. Néhány nő nagyon próbál nem annyira nő lenni, és Essien ezt helytelenítette.

– Tényleg nem? – kérdezte mosolyogva. – Akkor miért jöttem?

Hadiz nem válaszolt, legalábbis nem szavakkal. Felvette a poharát, ivott még egy kortyot, megint letette, azután felállt, és odavezette a fiút az ágyhoz, még a függönyt is behúzta maguk mögött, hogy leszűkítse a teret. Essien magával vitte a poharát, és most gyorsan kiitta. A nő leült az ágyra, odahúzta

maga mellé. Essien még mindig nem említette meg a pénzt, de nem látta értelmét megakasztani a folyamatot. Hadiz már elkezdett vetkőzni.

A fiú jobban élvezte a szexet, mint amire számított. A nő sietett, szinte sürgetően szeretkezett, mint akit Isten magához akar szólítani, de neki még vétkeznie kell egyszer, mielőtt elindulna. Ugyanakkor ez izgalmassá is tette a túlságosan egyenes és konzervatív együttlétet.

Utána izzadtan heverték egymás mellett, és a nő elmondta, hogy először csinált ilyet, amióta Lagosba jött.

– Egy éve? – csodálkozott Essien. – Egy teljes év szex nélkül?

– Több. Mielőtt idejöttem... nagyon sokáig egyedül voltam. Ez sok mindent megmagyarázott.

– Szeretnéd megint? – kérdezte a fiú. – Én készen állok.

Hadiz torokhangon felnevetett.

– Mi? Hogy kétszer egy évben? Nem vagyok én állat! – Essien mellkasára tette a kezét. – Viszont, ha nem akarsz, nem muszáj elmenned. Hosszú az út a városba. Ha maradnál éjszakára, szívesen látlak.

A fiú eljátszotta, hogy nagyon megfontolja az ajánlatot, mielőtt igent mondott. Mintha több vasat tartott volna a tűzben, mintha más kötelezettségei is lettek volna. Belül viszont nagyon is megkönnyebbült. Az éjszaka legrosszabb részét sikerült elkerülnie. A holnappal nem törődött, az egy másik nap lesz, más küzdelmekkel. A nő karjában aludt el, miközben elhitette magával, hogy ő nyújtott enyhülést, nem fordítva.

Másnap reggel sült illatára ébredt fel. A függönyök elhúzva, a magas mennyezeten fény ragyogott, ezúttal a három nagy tetőablakból. A nő mustársárga fürdőköpenyben főzött valamit a konyhában. Essien felvette a nadrágját, és odalépett hozzá.

Hadiz hátrafordult, rámosolygott a leülő fiúra.

– Éhes vagy? – kérdezte.

– Szerintem tudnék enni – válaszolta Essien udvariasan, pedig az illatoktól hirtelen úgy érezte, mindjárt kilyukad a

gyomra. Már két napja alig evett. Hadiz letett elébe egy tányért sült jamgyökérrel és valamilyen kolbásszal. Miközben a fiú befalta, kávét is kapott egy kotyogós Bialettiből.

– Kérsz még? – kérdezte a nő, amikor végzett.

Essien bólintott, mire a nő elvette előle a tányért, és egy percen belül ismét megrakva tette vissza. A fiú élvezettel látott neki a második adag reggelijének, tetszett neki a helyzet szokatlansága. Hadiz úgy főzött neki, mintha házasok lettek volna. Már feladta a reményt, hogy bármilyen fizetséget kaphat, de nem érezte úgy, mintha elpocsékolta volna az éjszakát.

– Raktam ki egy törülközőt – jegyezte meg a nő. – Már ha szeretnél lezuhanyozni.

Ez végképp hatalmas luxusnak tűnt, de Essien kihasznált minden adódó lehetőséget. Mire kijött a zuhanyzóból, a nő már felöltözött. Feléje nyújtotta a kezét, egy köteg bankó meredezett a mutató- és a középső ujj között.

A fiú elvette, és megszámlolta. Ez illetlenség volt, de furdalta a kíváncsiság, hogy mennyit kapott. Huszonegyezer nairát.

– Elég? – kérdezte Hadiz. – A plusz ezrest *okadára* adom. Tudom, hogy el kell gyalogolnod Ijorába, hogy találj egyet, de jobb, mint végig gyalog visszatérni a városba.

Essien meghajolt előtte:

– A tanárnő nagyon kedves – válaszolta, és Hadiz felnevetett.

– Le kell mennem dolgozni – mondta. – Köszönöm a kellemes estét! Remélem, nem baj, hogy nem kísérlek ki. Ne felejts itt semmit, mert az ajtó bezáródik, amikor becsukod!

Adott neki egy puszit, és eltűnt a helyiség egyik hátsó sarkában lévő lépcsőn.

Essien komoly dilemmába került. Öltözködés közben azon tűnődött, hogy jó sok dolgot látott a lakásban, amit pénzzé tehetne, persze arra korlátozva, amit magával tudott vinni, de még az is szép haszonnal kecsegtetett.

Vagy kockáztathatott, és játszhatott hosszú távra.

Az íróasztalon még az előző este látott papírt és ceruzát. Úgy döntött, hogy ír egy üzenetet Hadiz Tambuwalnak. Megköszönte a leckét, és megígérte, hogy elkészíti a házi feladatát, mielőtt újra találkoznak. Aláírta a telefonszámát is.

A jó hírnév többet ér az ezüstnél és az aranynál, mondta mindig az apja (akinek egyik sem volt). Essien viszont megmutatta a nőnek, hogy megbízható. Ha legközelebb késztetést érez, Hadiz talán felhívja.

Addig is húszezer nairával a zsebében nem kellett a híd alatt aludnia aznap éjjel. És végre feltölthette a telefonját is.

12.

Hadiz nem hívta fel azon a héten, és a következőn sem.

A fiú könnyen találhatott volna magának más ügyfeleket, visszatérhetett volna az ashewo életmódhoz a húszezret használva háttérnek. Ám ő inkább kibérelte a legolcsóbb szobát, amit talált, és elment dolgozni mindenesnek egy templomba Ketuban. Ez többnyire söprögetést jelentett, időnként jobban lesikálta a bejárat előtti lépcsőfokokat, és néha kihajtotta a hontalanokat a temetőből. A templomi gondnoknak fogalma sem volt a másik korábbi kereseti forrásáról, ami keserű elégedettséggel töltötte el a fiút. Elvégre Jézus is szajhák közt járt. Ő csak udvariasan viszonzta a látogatást.

Amikor a nő végre felhívta, Essien éppen egy graffitit (egy neonrózsaszínnel felfújt faszt, golyókkal) próbált lesikálni egy sírkőről, amelyen az ANTONY NWEZE DÉKÁN ÖRÖK EMLÉKEZETÉRE felirat állt. A fiú nyugodtan és lazán beszélt.

– Szia! Meghagytad a számodat – kezdte Hadiz. – Ezt úgy értelmeztem, hogy jól érezted magad nálam. Szeretnél ismét eljönni? Inni egy pohárral, esetleg együtt vacsorázni?

– Mikor?

– Szombaton. Ha szabad vagy.

– Egy órára vagy egész éjszakára szeretnél?

– *Haba!* Csak ez a két lehetőség van? Akkor egész éjszakára. Ha neked jó így.

– Adj egy percet! – Essien karba tett kézzel a könyökhajlatába nyomta a telefont, és végignézett a mohás, megbillent sírkövek sorain. Lassan elszámolt ötig, mielőtt újra a szájához emelte a telefont. – Oké, meg tudom oldani. Nyolcra odamegyek.

– Rendben. Akkor majd találkozunk. Köszönöm, hogy beleférek a naptáradba!

Amikor Essien odaért, az asztal meg volt terítve, és Hadiz

éppen főzött. Állt az asztalon egy palack vörösbor felbontva, de a nő megkínálta egy pohár kunu ayával előétel helyett. A fiú nem tudta, hová tegye ezt a dolgot, nem sikerült eldöntenie jó lesz-e úgy tenni, mintha bármilyen kapcsolat lenne köztük. Ez megint csak zavarossá tette az egészet. Hadiz Tambuwal nagyjából egyidős lehetett az anyjával, és ő csak azért jött el hozzá, mert a nő meg tudta fizetni a szolgáltatását. Akkor miért kellett volna így színészkedniük?

– Babkását készítettem – mosolygott Hadiz, és odavitte a gőzölgő tálát az asztalhoz. – Remélem, éhes vagy.

Essien mindig éhes volt, és az étel finomnak bizonyult. Nemcsak a ragu, hanem a belefőzött vadbanán és a köretként tálalt garri is. A fiú próbált közömbösnek mutatkozni evés közben, mert úgy érezte, hogy a lelkesedés hátrányba hozta volna. Elvégre a lepedőakrobatikája miatt volt ott, és fizetést kapott érte. Minden más a nőtől csupán bónusznak számított.

Desszertnek kókuszgolyó és puff-puff volt, amit a Loaf Lane pékség logóját viselő dobozból eszegettek ki. Azután Hadiz javasolta, hogy nézzenek meg egy filmet. Műholdas tévéje volt, a ROK és a Nollywood Home Cinema is bejött rajta, ráadásul boldogan felkínálta a lehetőséget, hogy a fiú válasszon.

Essien csak ekkor döbbsen rá arra, aminek kezdettől fogva nyilvánvalónak kellett volna lennie. A nő nem csak azért hívta el, hogy kielégítse a szexuális vágyait. Társaságot akart, és sokat elárult róla, hogy ilyen kerülőúton próbálta enyhíteni a magányát. Társkeresésre akadt száz könnyebb és biztonságosabb módszer bárki számára, aki el tudott beszélgetni egy másik emberrel, és nem voltak nyilvánvaló testi torzulásai. Pénzzel akár kétszáz is, márpedig Hadiz nem szűkölködött.

– Nem szeretnél elmenni valami klubba? – kérdezte Essien.

– Többnyire jobban kedvelem a csendes estéket itthon.

Ezt könnyed hangsúllyal mondta, de rejlett valami törekenység a szavai mögött. A fiú kapott egy kis betekintést

az életébe. A lehető legkevesebbet járt a városba, a találkozásuk estéjén is csak a szükség vonzotta oda. Ha anélkül is tudott keríteni szexpartnert, hogy ki kelljen mozdulnia a lakásából, hát megtette. Valamitől félt, vagy bizonytalan lehetett, és nem szívesen vetette bele magát Lagos emberáradatának apályaiba és dagályaiba.

– Egy nyugalmas éjszaka a rakparton – viccelődött Essien.

– Kedvelem a környéket.

– És miért?

– A visszavonultság lehetősége miatt. És a tágas tereket is kedvelem. Alig hetvenmillió nairaért vettem meg ezt a helyet a szomszédossal együtt. Mi jutott volna ennyiből a Victoria... akarom mondani, a Charlotte-szigeten?

A szomszédos hely? Az egy üres telek volt teli derékmagas dudvával és régi szeméttel. De amikor Essien rákérdezett, a nő elhallgattatta egy csókkal, és sürgetni kezdte, hogy válasszon valami filmet. Játékosnak hangzott, de a tekintete komolynak tűnt. A fiú nyilván olyasmibe tenyerelt bele, amiről nem akart beszélni.

Választott egy filmet. A *Pusztító* volt az, amire rögtön rákattintott, amint meglátta alatta Schwarzenegger nevét. Szinte egyáltalán nem érkeztek újabb filmek Amerikából, mióta az államok szétestek, és Texas határvillongásba kezdett Kaliforniával, de a klasszikusok megbízhatók maradtak.

Essien nem csalódott a filmben. Kyle Rees megkapta a csajt, de ő inkább a megállíthatatlan Aloisszal azonosult, magával a Pusztítóval. A színész a férfiasságot testesítette meg számára, az akaratát és a fizikai erőt, amivel minden akadályon át tudott hatolni, ami elébe került, még csak le sem lassított, miközben szétzúzta az ellenségeit.

A hálószobában ezúttal sokkal nyugodtabban alakultak a dolgok, mint az első alkalommal. Hadiz kényszeres vágya már nem volt annyira kényszeres, vagy lehet, hogy időközben máshogy is kielégítette. A nők számára a szex ritkán számított egyszerűen csak szexnek. Mindig belekevertek valami ostobaságot.

Reggel a fiú ismét kapott reggelit és huszonegyezer nairát.

Azután ez az egész rendszeressé vált. Heti egyszer, néha kétszer is. Hadiz mindig készített vacsorát, és mindig Essien dönthette el, hogy mit nézzenek meg utána. Sorra vették a *Pusztító-franchise* többi részét. Lement a *Kull, barbár*, a *Feláldozhatók*, az *Ong-Bak*, a *Nick Fury és a Bosszúállók*, a *Mega City bírója*. A fiúnak fogalma sem volt róla, hogy Hadiznak tetszett-e egyáltalán valamelyik. Néha értetlenkedett mindenki számára nyilvánvaló dolgokon. Rácsodálkozott a színészek és rendezők nevére, a szuperhősök titkos személyazonosságára, a filmek sorrendjére George Lucas *Űrbirodalom*-trilógiájában, de úgy tűnt, hogy élvezte az együtt töltött időt. Mintha az emberi társaság újdonság lett volna számára.

Néha meg is feddte saját magát azért, mert használta a testét.

– Ez rossz. Tudom, hogy rossz. De nem vagyok jó ebben. Abban, hogy találkozzak emberekkel, és a kapcsolatokban. Így könnyebb. Bocsáss meg, kérlek!

Essien biztosította arról, hogy nem kell bocsánatot kérnie. Tetszett neki, hogy a nőnek nem jött könnyen ez az egész ashewo-dolog. A fiún valahogy könnyített ez a hozzáállás, vagy legalábbis úgy érezte, hogy a teste eladása miatti érzései kölcsönösek. A tranzakcióban mindkettejük méltósága sérült. Így ő sem tárgyasult, nem egyszerű érték volt, amit ki lehetett fizetni egy odanyomott köteg bankóval. Saját magát is meglepte, amikor elmondott Hadiznak dolgokat a múltjából, olyan dolgokat, amelyeket nem akart megosztani soha, senkivel. A mészárszéket. A szeméttelpet. Mr. Diallót. Amikor a rabszolgaként Damola Ojo pincéiben töltött hónapjairól beszélt, majdnem elsírta magát.

– El sem tudom képzelni, milyen lehetett – mondta Hadiz, és odahúzta a mellkasára a fiú fejét, mint egy anya, aki a gyermekét vigasztalja. *Röhejes!* De tényleg vigasztalóan hatott Essienre, aki rádöbbent, hogy a saját anyja sohasem tett ilyesmit. Senki. Soha, senki nem vigasztalta. Az egész olyan idegen és jó volt egyszerre, hogy elűzte a

szégyenérzetet.

Máskor Hadiz a munkájáról beszélt. Főleg arról, hogy milyen fontos, és mennyire meg fog változtatni mindent.

– Ez a világ nagyon rossz állapotban van – magyarázta –, de még meg lehet javítani.

– Én nem vagyok olyan biztos ebben – válaszolta Essien. A szavak csak úgy kicsúsztak a száján. Amúgy inkább hagyta beszélni a nőt, amikor az megnyílt egy kicsit.

– Dehogynem – ellenkezett Hadiz. – Amerika összeomlása, a háború a forrásokért Oroszország és Európa között, hogy Kína bekebelezte Japánt, a sok nagy probléma, amivel szembenéztek abból ered, hogy mindennek megvannak a maga határai. Mert a világ egy nagy kukta, amiben egyre csak sűrűsödik a gőz, míg végül felrobban az egész a túl nagy nyomástól. Csakhogy én el tudom vezetni ezt a nyomást.

Az ágyban fekvé beszélgettek, szex után. Hadiz ilyenkor volt a legbeszédesebb. A szemében a fiú számára érthetetlen szenvedély ragyogott, de nem kellett volna annyira érdekelnie, hogy próbálja megfejteni. Amúgy is kezdett álomba merülni, és el akart aludni.

– Ne álmodozz, az csak fáj – mormolta pidginül.

– Szerinted hazudok?

– Nem – vágta rá Essien dühösen magára, amiért nem figyelt oda a beszédére. – De senki sem tudja egy csapásra jobbra tenni a világot, Hadiz. Túl sok elromlott dolgot kellene helyrehozni.

A nő az arcára tette a kezét.

– Szinte sosem szólítasz a nevemen.

Ez igaz volt. Essien már gyerekkorában felfedezte a nevekben rejlő hatalmat. Ha valaki a neveden szólít, de te nem viszonzod, akkor a hatalom nálad marad. Ilyen kis trükkökkel győzte meg saját magát arról, hogy nem adta oda magát teljesen másoknak. Csak időnként elfelejtette, hogy Hadiz is csupán ügyfél.

Azzal zárta le a beszélgetést, hogy alvást színlelt, és hamarosan tényleg elaludt. Általában jól aludt Hadiz ágyában, de aznap éjjel nyugtalanság gyötörte. Úgy érezte,

legalább tucatszor felriadt, végül egy kéz érintette meg a vállát, és kinyitva a szemét teljesen felöltözve találta a nőt az ágy szélén ülve. Reggel volt, a napsugarak élesen tűztek át a függönyön.

– Öltözz fel! – mondta Hadiz. – Mutatni akarok valamit.

Essien felnyögött, és az oldalára fordult.

– Fáradt vagyok. Nem aludtam jól. Hadd pihenjek még egy órát, mielőtt elmegyek!

– Nem, Essien, most gyere! Öltözz fel, és gyere velem! Megígérem, hogy tetszeni fog a dolog!

A fiú rosszkedvűen, kelletlenül öltözött fel. Hadiz még reggelit sem készített. Megfogta a kezét, és kivezette a lakásból, le a lépcsőn a földszintre. Volt ott egy redőnyajtó egy hatalmas lakattal lezárva. A nő csak megérintette a lakatot, mire az kinyílt. Amikor levette, az ajtó magától gördült fel, és akárcsak az emeleten, a lámpák itt is kapcsoló nélkül gyulladtak fel.

Az ajtó mögött egyetlen, hatalmas terem tátongott, tele bonyolult gépekkel. Essien csak egyszer látott ennyi gépet egy helyen, mégpedig a makokói fűrészmalomban, ezért rögtön arra gondolt, hogy valami gyárban lehetnek. Csakhogy találgatni sem tudott, mit gyárthatnak itt. Makokóban bárhová nézett, mindenhol halomban álltak a gyalult deszkák és mindenféle faanyagok, targoncák jártak köztük, hogy behozzák a nyersanyagot és elvigyék a kész árut. Itt egyedül a gépek álltak, termék nélkül. A terem hátsó részén egy lépcsős platformon több tucatnyi apró helikopter állt szépen sorba rendezve, mindegyiket sárga-fekete csíkosra festették. Essien játékoknak nézte őket, de bizonyára igen drága játékok lehetek.

– Ez mind a tiéd? – kérdezte csodálkozva. Ha igen, akkor a nő gazdagabb lehetett, mint gondolta, ő meg kész idióta, hogy nem próbált meg még többet kicsikarni belőle, az úgynevezett kapcsolatukból, bármi is volt köztük. Húszezer naira is szép bevételt jelentett, de ha Hadiznak saját vállalkozása volt itt, akkor ő miért söprögette még mindig a járdát egy templom előtt? Ez a nő akár egy lakást is vehetett

volna neki valahol, hogy mindig a rendelkezésére álljon.

– Igen, az enyém. Erre gyere!

Hadiz odament egy állványhoz, amin legalább tucatnyi fém karkötő lógott. Nagyjából hét és fél centi átmérőjű, tompa ezüst gyűrűk csuklós csattal. A nő levette az egyiket, és megfordította, megmutatta rajta a zölden izzó, apró LED-et egy besüllyesztett gomb közepén. Felvette, és elégedettnek tűnt. A csat hangosan kattant.

Az állvány fölötti polcról levett egy rövid botnak látszó, fémesen csillogó, pirosra festett tárgyat. A bot egyik vége kihegyesedett, mintha fegyvernek szánták volna. A másik végén az utolsó centik átlátszó üvegből készültek. Mintha egy sátorkarót építettek volna egybe egy lámpával.

– Oké – mondta Hadiz elmosolyodva. – Felszerelkeztünk, úgyhogy indulhatunk.

A terem közepén egy gigantikus és bonyolult gépezet mellett közel tíz centi magas, kerek fémplatform hevert. Hadiz fellépett rá, és intett a fiúnak, hogy menjen fel ő is. Essien így tett. A nő megfogta a kezét, és maga köré húzta a karját, a csípőjére tette.

– Tartsd a körön belül a kezed és a lábad, és ne ijedj meg!

– Mitől kellene megijednem?

– Először én is megijedtem. Másodszor, harmadszor és negyedszer is... Gyakorlatilag minden alkalommal. Sokáig tart hozzászokni. Aktiválás!

Hirtelen megemelt hangja arra utalt, hogy az utolsó szót nem a fiúnak szánta. A nagy gépezet életre kelt, egyre magasabb hangon zúgott, akár a lift felfelé menet a bérházban, ahol Essien lakott. Valami fogaskerekes szerkezet is elkezdett kattogni benne, azután...

Éles napfény ömlött rájuk minden irányból, de hűs szellő is fújt. Már nem a raktárépületben voltak, hanem egy elhagyatott tengerparton, amely minden irányba elnyúlt, amíg csak a szem ellátott. A levegőben sós víz, édes gyümölcs és valami mósuszsra hasonlító szag terjengett.

Essien lába elgyengült egy pillanatra. A fiú megbotlott, majdnem el is esett. Hirtelen megértette, mi történt, hogy

egyetlen pillanat alatt elkerültek egy másik helyre. Nem mintha túl tompa elméjű lett volna ennek a felfogására, de az elfogadás erőfeszítésbe került, és kimerítőnek bizonyult. Néhány pillanatig képtelenné vált a gondolkodásra.

Hadiz féltérdre ereszkedett, és belenyomta a botja végét a homokba, a csuklóját forgatva fúrta mélyebbre. Amikor végzett, ismét felállt, és biztatóan Essien vállára tette a kezét.

– Hol... – kezdte a fiú, de elhallgatott, mert a szó valahogy rosszul jött ki a torkán. Olyan magas hangsúllyal, amely félelemre utalt. Újból megpróbálkozott vele: – Hol vagyunk?

– Az otthonodban – válaszolta Hadiz olyan nyugodtan, mintha ez teljesen egyértelmű lett volna. – Itt élsz, Essien. Ez, itt Lagos.

13.

Egymás mellett ültek a homokban az élénkkék égen úszó, tépett felhők alatt. Vörös vadmacskáknak kinéző, a mellső lábuk mögött denevérszárnyhoz hasonlító bőrlebennyel ellátott lények futottak fel a közeli fákra, hogy összekapjanak a zöld gyümölcsökön. A fák hordószerű törzse és göcsörtös ágai a majomkenyérfaéra emlékeztettek, de gyümölcsük a datolyaszilvára hasonlított.

A víz felszínén valami nagy, foltos, szürke bőrű lény sütkérezett. Nem bálna volt, ahogy az égen cikázó lények sem igazán madarak voltak.

Hadiz elmagyarázta a fiúnak egyszerű, érthető szavakkal. Megtalálta a módját, hogyan lehet ugrálni a világok között, de valójában minden világ ugyanaz a világ, a Föld volt.

– Terr – javította ki Essien.

– Ahonnan te jössz, azt így hívják, Terr, de én a Földről jöttem, nekem ez a Föld. És ezen a világon egyiket sem ismerik, mert itt nincs senki, aki elnevezhette volna. Ugyanígy nem nevezték el ezt a partot Apapa-rakpartnak, és az a víz, ott nem a lagosi lagúna. Úgy nevezzük el, ahogy nekünk tetszik. Szeretnél te lenni az első, aki elnevezi?

– Kösz, nem! – A nő próbált nyugodtan, vidáman, játékosan beszélni, hogy enyhítse a félelmét, talán abban reménykedett, hogy megláttathatja vele a dolog csodálatosságát. Csakhogy ő látta, és nem félt. Inkább megdöbbszent. Mintha egy hatalmas ajtó nyílt volna ki az életében, és megtudta, hogy mindeddig egy szűkös és sötét szekrényben ült. Vagy inkább egyfajta trükk, ami hirtelen mindent picinek mutatott, amit eddig óriásinak hitt, minden eltörpült az új és nem is sejtett végtelenséghez képest. – Mondd el, miket láttál! – kérte.

És Hadiz így tett. Többször is megemlítette, hogy nem a felfedezés volt a célja. Legalábbis eddig még nem. Számára a

gép tökéletesítése volt a cél, az átvivőszerkezeté, hogy alkalmas legyen a célra, amikor átnyújtja a világnak.

– De melyik világnak?

– Hát, a tieddel kezdem, mert most ott élek.

– Nem a sajátoddal?

A kérdés valamiért fájhatott, mert Hadiz elfordította a tekintetét, és hosszan hallgatott. A macska-lények nyávogtak és fújtak a fákon. Essien rádöbbsent, hogy az a csillogás a nő szemében egy könnycsepp volt.

– Az én világomnak már késő – felelte Hadiz. – Az én világom már halott. Aznap éjjel, amikor találkoztunk... afféle egyszemélyes virrasztást tartottam. Nem tudok nem arra gondolni, hogyan alakulhattak volna a dolgok, ha gyorsabb vagyok. Ha, mondjuk, tíz vagy akár csak öt évvel korábban kezdek bele ebbe a munkába. Emberek milliárdjai lehetnének még életben. Változtathattam volna ezen. Lehet, hogy nem is kellett volna más változás.

Essien egy intéssel befoglalta a hosszú partszakaszt, a tiszta eget, a tiszta vizet.

– Szerinted nyaralással lehet megjavítani a világot?

Hadiz a szemébe nézett, a könnyei már nagyrészt felszívódtak.

– Ez a világ sokkal többet is kínálhat egy tengerparton töltött napnál, Essien. Micsoda egy bolygó? Miből van? Min ülsz most?

– Homokon.

– És a homok alatt?

– Nem tudom. Kövek.

Hadiz bólintott.

– És ennek a helynek a kövei, az érintetlen Nigéria, de az egész kontinens tele van gazdagsággal! Leáshatsz itt is. Nem is kellene mélyre ásni, és találnál aranyat, vasat, gyémántot, gipszet, ritka ásványokat, kaolinos agyagot. Talán olajat és kátrányt is. Ólmot és cinket. Baritot. Itt még senki sem ásott bányát. Senki nem fordított még ki egy ásonyomnyi földet.

– Még ez a homok is felbecsülhetetlen értékű, amin ülünk – folytatta a nő, miután vett egy nagy levegőt. – Tökéletes

aggregátum betonkészítéshez. Tudtad, hogy Afrikában homokválság van? Évente több millió tonnányit használnak fel belőle csak építkezéshez, és a készlet véges.

A lagúnán túlra mutatott.

– És arra, keletre ott van a Középső-öv. Százmillió hektár termékeny föld, amit itt senki sem művel meg. Az én világomon Nigéria nettó importőr volt rizsből és búzából. Hamarosan a tiéd is az lesz. De képzelj el, mi lenne, ha hozzájutnátok ehhez itt! Megnyitunk egyetlen lakatlan Földet, és ezzel az egyetlen mozdulattal megduplázunk minden természeti kincset. Nem lesz több éhínség! Az emberek nem háborúznak többé nyersanyagokért. Nem lenne túlnépesedés sem. Felajánlhatod az új területeket letelepedésre bármilyen neked tetsző feltétellel. Van egy nagyon okos barátom, Rupshe, aki lefuttatta nekem a számításokat. Az egyetlen korlátozó tényező az, hogy mekkora és mennyi szállítóplatformot tudnánk építeni adott idő alatt. És ez sem korlátoz majd tovább, amint beindul itt az első bánya. Az egész folyamat önfenntartó. Itt van minden előtted, amivel meg lehet menteni a világot.

Essien úgy érezte, hogy muszáj lelohasztania a nő önbizalmát.

– Jó – mondta. – Ezen a helyen itt van minden, amit kiáshatunk és eladhatunk. De mi van a vadállatokkal? Mi van a betegségekkel? Nem tudhatod, hogy mi minden lehet itt.

Hadiz ezen csak mosolygott.

– Úgy tudod, hogy az emberi fajt valaha is megállították ezek a dolgok? Ami azt illeti, tényleg van kockázat, és nem akarom kisebbiteni. De ma már sokkal jobban megértjük a betegségek működését, mint, mondjuk, tíz vagy húsz évvel ezelőtt. És nagyjából ugyanaz a kockázat, mint amikor az éhínség és a nyersanyagok hiánya egyre ismeretlenebb vidékekre üldöz a saját világodon. Ami a vadállatokat illeti... csak nézz fel azokra a lényekre, ott!

Biccentett a macskafélék felé. A többségük még mindig a gyümölcsökön veszekedett, de némelyik felfedezte az

idegeneket, és a fák alatt ülve vagy az alsó ágakon egyensúlyozva figyelte őket. Narancssárga szemükön oldalsó szemhéjakkal pislogtak, és a karmaik elég hosszúnak tűntek ahhoz, hogy okot adjanak az aggodalomra.

– Mi van velük? – kérdezte Essien nyugtalanul.

– Mi vagyunk az első emberek, akiket látnak. Akiknek érzik a szagát. Nincs semmi viszonyítási alapjuk. Nem vagyunk étel. Nem jelentünk rájuk veszélyt. Nem vagyunk riválisok vagy potenciális párok. Nem tudnak hová tenni minket. Rejtély vagyunk, megoldás nélkül.

– És ha úgy akarják megoldani ezt a rejtélyt, hogy idejönnek és harapnak egyet belőlünk?

– Akkor majd meggyőzőm őket, hogy ne tegyék. Fel vagyok készülve erre is. De szerintem nem jönnek ide. Már számos különböző világon jártam, Essien, és ez az egyik legbiztonságosabb. Nem hoztalak volna ide, ha nem lennék biztos abban, hogy itt semmi sem bántathat.

Felállt, és a kezét nyújtotta.

– Jobb lenne visszamenni – mondta. – Csak meg akartam mutatni. Ez a munka fontos számomra, de te is fontos vagy. Nem éreztem igazságosnak, hogy kizárjalak belőle.

A fiú nem fogadta el a felkínált kezét, segítség nélkül állt fel. Ez az egész hely, a magyarázat és Hadiz elképesztő eredménye miatt nagyon kicsinek és jelentéktelennek érezte magát.

Követte a nőt a parton oda, ahol a vörös bot kiállt a homokból. Érintetlen maradt.

– Ez mire jó? – kérdezte a fiú, miközben Hadiz lehajolt, és kihúzta.

– Jeladó. Hogy amikor hazamegyünk, biztosan ugyanott jelenjünk meg, ahonnan elindultunk. Az indukciós lemezen a laboratóriumomban. Elég rossz lenne az úton megjelenni, miközben épp arra száguld egy teherautó. Vagy, mondjuk, félig egy falban.

Ismét a kezét nyújtotta.

– Muszáj érintkeznünk – mondta –, amikor aktiválom a modulátort. Az visz vissza minket. – Egy pillantással

mutatott rá az ezüstös karkötőre. – Ez egy mezőhatás, ami közvetlen indukcióval terjed szét. Úgyhogy ez az utolsó busz, ami hazavihet.

Essien végül megfogta a nő kezét, és szorosan markolta, amíg Hadiz nagyjából egy, kettő, három másodpercen keresztül nyomva tartotta a gombot a karkötőjén. A fiú éppen csak megérezte a pánik szorítását a gyomrán, máris ismét a laborban voltak, ugyanolyan hirtelen és zajtalanul, ahogy eltűntek onnan.

Amíg a nő visszatette a karkötőt és a rudat a helyére, Essien körülnézett.

– Ez az egész biztosan milliókba került – jegyezte meg. – De dollárban, nem nairában.

– Kutatási támogatás – szólt hátra Hadiz a válla fölött. Csakhogy Essien zsigerből felismerte a hazugságot.

Újra a lakásban Hadiz reggelit készített kettejüknek, mintha mi sem történt volna. Essien csak ült csendben, és figyelte. Amit mondani akart, az eszébe ötlő gondolatok mind túl kicsinek és nevetségesnek tűntek a nemrég látottakhoz képest. El is párologtak a fejéből, mielőtt kimondhatta volna őket.

Hadiz letette az ételt az asztalra. Leült a fiúval szemben, és elkezdett enni. Nyugtalanul pillantott Essienre.

– Tudom, hogy nehéz feldolgozni – szólalt meg. – Sajnálom. Meg akartalak lepni, de talán jobban fel kellett volna készítenem rá. De... erről nem beszélhetsz senkinek, Essien. Még nem állok rá készen, hogy nyilvános bejelentést tegyek.

– Nem mondom el.

– De megértesz? Ha kiderülne, el akarnák lopni a QEI-meghajtót. Sokan a magukénak akarnák, hogy hasznot húzzanak belőle. Ezt nem hagyhatom. Mindenkinek szánom, hogy az egész világ hasznára lehessen.

– Mondtam, hogy nem fogom elmondani. Nem vagyok beszédes típus.

– Oké. Köszönöm! – Hadiz átnyúlt a kis asztal fölé, hogy megszorítsa a fiú vállát. – Bocsáss meg, hogy csak úgy bedobtalak a mély vízbe! Én már elég régóta foglalkozom ezzel, hogy többnyire adottnak vegyem a dolgokat. Persze ettől még nem lesz kevésbé csodálatos.

Essiennek eszébe jutott valami, amit a nő még a parton mondott, de úgy, mintha az agya eddig is ezt ismételtette volna, és ő csak most hallotta meg.

– Odaát azt mondtad, hogy nem az az egyetlen világ. Mennyi van?

Hadiz letette a villáját.

– Mennyit láttam, vagy mennyi van összesen? – kérdezett

vissza.

– Mindkettő.

– Az elsőre tudok válaszolni. Én magam összesen csak hétben jártam a sajátommal és a tiédde együtt, de távolról sok ezret megnéztem. És hogy mennyi lehet összesen... – Ezen a nő elgondolkodott egy kicsit. – Hány szám van az egy és a kettő között? – kérdezte végül.

– Semennyi.

– És mi van az 1,1-gyel, az 1,2-vel?

– Jól van, értem! – vágta rá Essien durván. Az ilyen trükköket nem tartotta viccesnek.

– Nem értheted, mert még nem magyaráztam el. Hány szám van az egy és az 1,1 között? A válasz az, hogy végtelen. Sorolhatjuk bármeddig, 1,11, 1,111, 1,1111, és így tovább. Bármilyen két számot választasz, azok között végtelen másik szám van. És ez igaz bármelyik két világra is. A valóság térképe olyan, mint amit az én világomon Mandelbrot-halmaznak neveztek. Ez egy matematikai ábra, ami minden méretben önmagát ismétli. Ahogy a jégvirágok az ablakon, amikor kint fagypont alatti hideg van.

Hadiz még egy képet is mutatott erről a laptopján, de a fiú nem igazán értette, hogyan ábrázolta ezzel azt, amit magyarázott. Csak egy fekete tökre hasonlító nagy árnyékot látott, fénnel körülvéve. A világos széleken mindenféle bonyolult alakzatok tekeregtek, és tényleg kiadtak valami mintát, de neki ez nem mondott semmit.

– Végtelen mennyiségű világ – ismételte meg a nő. – És mindegyik végtelen távolságban van a többitől, de úgy is mondhatnánk, hogy végtelenül közel vannak egymáshoz. Csak annyit tehetünk, hogy megkeressük a mintázatokat. Így előre meg lehet mondani, legalábbis valamennyire meg lehet mondani, hogy hol találunk olyan világot, amelyen laknak is. Ahol a helyiek többnyire olyanok... – Itt elhallgatott, és a laptop képernyőjéről a fiúra nézett. – Ahol többnyire olyanok, mint akiket hátrahagyunk – mondta ki mégis. – De csak többnyire. Ezért nem ismerhettem a polgárháborútok részleteit. Nem lehettem biztos semmiben, mert lehet, hogy

pont akkor kezdett el eltérni a te világod az enyémtől.

Essien elkezdte összekötni a pontokat, legalábbis egykettőt.

– Ezért költöztél ide? – kérdezte. Ezt legalább valamennyire megértette, ez felfoghatónak tűnt. – Mert a te bolygódon... valami háború volt, vagy ilyesmi?

– Több háború. És másféle összeomlás is. Mindenféle szörnyűségek történtek egyszerre.

– És szükséged volt egy új otthonra.

– Nem ez a fontos! – Hadiz kezdett türelmetlenné válni, ez a felcsattanás pedig meglepte a fiút, hisz általában vigyázott rá, hogy ne legyen goromba. – Igen, kellett egy hely, ahol jól ellehetek, amíg dolgozom. Ez olyan helyet jelentett, ahol az emberek eléggé hasonlítanak az enyéimre ahhoz, hogy be tudjak illeszkedni. Ahol várost építettek ide, a lagúna köré, a folyódeltához. Ahol sok ismerős dolog is van a sok ismeretlen mellett. Olyan nyelvek és szokások, amiket én is értek. El sem tudod képzelni, hogy némelyik világ mennyire idegen.

Ebben igaza volt. Essien nem tudta elképzelni. Még azt sem sikerült teljesen feldolgoznia, amit a saját szemével látott.

– Hogy értve? – kérdezte. – Hogyan idegenek?

– Milliónyi különféle módon. Úgy gondolsz a saját világodra, mintha az lenne a normális, a valóság átlaga, a középpontja, de bármi, amire van lehetőség, hogy megtörténjen, az ugyanilyen normálisnak számít valahol máshol. – Hadiz rajzolt egy kört az ujjával a képernyőn lévő ábra köré. – A sötétebb részek a valószínűségek gyűjtőhelyei. Ismétlődő minták sokasága, amiben kereshetünk dolgokat. A te világodon és az enyémen is az európai hatalmak gyarmatosították a többi kontinenst, és évszázadokon át uralkodtak fölöttük. De meglepne, ha tudnád, hogy ez milyen ritkán történt meg. Földek milliárdjain az élet észak felé terjedt Afrikából, és Afrika maradt a középpont. A hatalom és a kultúra középpontja. És ez csak egy a nyilvánvalóan létrejövő mintázatok közül, de jól mutatja, hogy mennyire

képlékeny a történelem. Hogy amit tudunk, abból milyen kevés az elkerülhetetlen, és... – Ismét elhallgatott, és a fejét csóválta. – Már mondtam, hogy ez nem fontos. Nem is tudom, miért beszélek megint erről. Egyedül a QEI-mező számít. A teleportálás az univerzumok között. De azt már érted, miért mondtam, hogy a világ minden baján lehetne segíteni?

– Persze – válaszolta Essien. – Persze, Hadiz. És köszönöm, hogy megmutattad!

Csak azért mondta ezt, hogy a nő elhallgasson végre. Egyáltalán nem akart többet hallani erről az egésztől, mert már eldöntötte, mit fog tenni. Ellopja ezt az egészet Hadiz Tambuwaltól, hogy csak az övé legyen.

Meg fog gazdagodni, és az ördög vigye a világ többi részét!

Essien úgy vélte egy tervnek akkor van a legnagyobb esélye a sikerre, ha a lehető legegyszerűbb. Csak meg kellett győznie Hadizt, hogy ismét vigye át egy másik világba, utána elveszi tőle a karkötőt, és egyedül jön vissza, otthagyja a nőt, nem bántja, de kizárja a dologból, hogy ne legyen útban.

Azután majd vesz vagy lop egy kamerát, bemutatja a gépet egy YouTube-videóban, és talál rá egy vevőt. Ilyen kevés mozgó alkatrészsel semmi sem mehetett félre.

De óvatos is volt. A nőnek kellett felvetnie, hogy megint használják a gépet, nem erőltethette. Ha kérlelni kezdi, hogy megint menjenek el egy kényutazásra, piknikre vagy csak egy sétára azon a végtelen tengerparton, Hadiz gyanút foghat a szándékait illetően. Jobbnak tűnt fokozatosan felépíteni az eseményt, úgy kapacitálni a tudóst, hogy az ne vegye észre.

A fiú nagy kíváncsiságot mutatott a találmány iránt, végtelenül kérdezősködött, hogy hogyan működik, mit csinál. Nem csupán színlelte az érdeklődést: ha eltüntette a nőt, használnia kellett a gépet, úgyhogy a lehető legtöbbet akart megtudni róla. És Hadiz boldogan beszélt mindenről, ami ehhez kapcsolódott. Úgy tűnt, hogy a titok mindvégig nagyon megterhelte, szívesen osztotta meg végre valakivel. Eleve ezért mutatta meg olyan óvatlanul ezt a csodálatos, értékes dolgot egy ashewónak, akivel egy bár előtt találkozott.

Elmagyarázta a gép mögött lévő tudományt, ami úgy folyt át Essienben, mint víz a szitán. Az egyik egy meg kettő meg között a végtelen mennyiségű akármilyen semmit sem számított, csak a gép működjön, és kész. Úgyhogy ahányszor csak észrevétlenül vissza lehetett terelni a témát a működésre és a kezelésre, a fiú vissza is terelte. Beszélt arról, amikor segített az apjának a műhelyben, bár azt nem tette hozzá, hogy ez csak ritkán és a legerősebb kényszer hatására történt meg, mindenesetre eljátszotta, hogy lelkesedik a

gépekért. Az egyik beszélgetés során azt kívánta, bárcsak belenézhetne abba a nagyszerű gépezetbe, és babrálna vele egy kicsit.

– Meg is ölnéd vele magad! – nevetett fel Hadiz. – Valószínűleg úgy végeznéd, hogy a fejed átkerül az egyik univerzumba, a többi meg egy másikba. – De azért megmutatta a részecskeszövőt, az indukciós mátrixot, beszélt a vegyértékelektronokról, és Essien a maga naiv kérdéseivel úgy görgette a nőt, mint bogár a galacsint, hamarosan el is jutottak a gép belsejétől a vezérlésig és a kezelőfelületig. „Mit csinál ez a kapcsoló? És az a csúszka? És hogy állíthatjuk be azt a tengerpartot, ahová elmentünk? És ez itt a te Földed? Milyen csodálatos!”

Az egész jóval tovább tartott, mint amire a fiú számított, mert továbbra is csak hetente egyszer vagy kétszer találkoztak. Amikor Hadiznak szüksége volt a szolgáltatására vagy akár csak a társaságára, akkor felhívta. Az ideje többi részében Essien csendben dolgozott a templomban, és azt tervezgette, mihez kezd majd az egymillió dollárjával. Lagost biztosan nem látja többé, elköltözik Új-Amszterdamba, és egy akkora autót vezet majd, ami alig fér el az úton. Talán egy Hummer EV-t. Ha LeBron Jamesnek jó, akkor Essien Nkanikának is jó lesz.

Amikor úgy érezte, hogy készen áll, cselekedett. Vett két jegyet Lagos Iddóból az Atican-partra. Belekerült úgy egyheti fizetésébe, de ez fontos kelléknek számított, és az örült bőkezűség csak még hatásosabbá tette. A következő szombaton, amikor Hadiz felhívta, hogy vacsorázzanak együtt, a fiú vitte a jegyeket is.

– Arra gondoltam, hogy elvihetnélek valahová – mondta, letéve a jegyeket az üres tányér mellé. – Nézd, spóroltam, hogy megvehessem nekünk ezeket.

– Atican – olvasta a nő az egyik jegyről. – Azt sem tudom, hogy az hol van.

– Lekkiben. A lagúna keleti végénél. – Essien elhallgatott, úgy tett, mint aki szégyenlős vagy tétovázik. – Azóta ez jár a fejemben, amióta láttam azt a partot odaát. Olyan csendes és

gyönyörű volt. Ez ugyan zsúfoltabb, de elsétálhatunk a parton Iaputu felé. Ha elég messzire megyünk, szerintem találhatunk olyan helyet a parton, ahol kettesben lehetünk.

Hadiz megfogta a fiú kezét.

– Ezt szeretnéd? – kérdezte.

Essien vállat vont, de nem elutasítóan. Inkább mintha valami súly nyomná, és azon igazított volna.

– Gondoltam rá párszor. Arra a helyre. Hogy ott mennyire más volt minden. Lagosban sehol sincs csend és nyugalom. Ilyen béke. Az itt nem létezik.

– Szeretnél visszamenni oda?

– Ó! – válaszolta a fiú elkerekedett szemmel. Talán túl is játszott a meglepetést, mert Hadiz felnevetett. Essien buzgón csóválta a fejét. – Nem hinném, hogy szabad ilyesmire használni a gépedet. Elmondtad, hogy mit akarsz kezdeni vele, és az sokkal fontosabb. Nem akarom elterelni a figyelmedet a nagyszerű munkádról. Vagy lelassítani.

– Az igaz, hogy szinte soha nem megyek vissza kétszer ugyanarra a világra – mondta Hadiz. – Többnyire csak távirányítással mérem fel a helyeket. Azokkal a drónokkal, amiket a laborban láttál. Ha talajmintát kell vennem az ásványok miatt, csak akkor megyek oda, és a lehető leggyorsabban megcsinálom, azután jövök is vissza. Nem akarom a kelleténél jobban megzavarni a helyi ökoszisztémákat. De azon a világon nagyon szép a naplemente, és szeretem nézni. Már négyszer vagy ötször jártam ott azon kívül is, amikor együtt mentünk át. Még egy alkalom nem fog ártani.

– Biztos?

– Persze. A jövő héten átmehetnénk. Majd csinállok szendvicseket, és teszek egy üveg bort a hűtőtáskába. Nagyon kellemes lesz.

Csakhogy Essiennek ez így nem felelt meg. Most már nem, hogy ilyen közel járt a terve kivitelezéséhez. Nem akart várni egy hetet, még kevésbé gondolkodási időt adni a nőnek, nehogy lemondja az egészséget. Kedvesen megszorította Hadiz kezét.

– Nem kell nekem szendvics vagy bor – mondta. – Elég, ha te vagy ott velem.

A nő mintha csodálkozott volna egy pillanatig, aztán elmosolyodott.

– Milyen romantikus lettél! Nem ilyennek ismertelek. De talán nem ártana kihasználnom ezt az oldaladat. Jól van, menjünk! Menjünk most, rögtön! – Máris felkapta a dzsekijét és a kékításkáját. Látva a fiú pillantását szégyenkezést színlelt. – Egy nőnek még egy idegen világon is vannak bizonyos szükségletei – jegyezte meg.

Essien izgatottan és ijedten követte a lépcsőn le, a laborba. Izgult, mert nagyon könnyen sikerült rábeszélnie a nőt az utazásra, és megijedt a terve hatalmas mivoltától. Elhatározta, hogy megpróbálja egyáltalán nem bántani Hadizt, de sejtette, hogy a nő nem adná oda a karperecet küzdelem nélkül. Márpedig, ha verekedésre kerül sor, nem a tudósnak kedvez majd a helyzet.

A fiú még mindig inkább gyárnak látta a helyet, mintsem laboratóriumnak, de ez nem számított. Hadiz beindította a gépet, azután odament az állványhoz a karkötőkkel, de Essien megelőzte.

– Így kell? – kérdezte ártatlanul, és már fel is kapta az egyiket a csuklójára.

– Hadd nézzem meg! – válaszolta a nő, és megforgatta egy kicsit a karperecet, megrángatta, azután meg is paskolta. – Igen, ez jó lesz. – Elnyúlt a fiú mellett, hogy levegyen egy olyan jeladórudat is. Feldobta, hogy megforduljon a levegőben, ügyesen elkapta, és a tenyerét ütögette vele. – Oké, drágaságom! Állj oda!

Essien odament a géphez tartozó platformhoz, és fellépett rá. Olyan könnyen ment ez az egész, hogy kezdte szégyellni magát, amiért kihasználta a nő bizalmát. De az igazsághoz hozzátartozott az is, hogy nem kellett nagyon színészkednie. Szerinte Hadiznak olyan volt a természete, hogy túl könnyen megbízott másokban. De ha ilyen volt, hát ilyen volt, és akkor ő nem is annyira hibás, hiszen mindenki maga dönt a sorsa felől.

– Mondd csak ki! – intett a nő, de Essien már elfelejtette, hogy mit kell mondani. A nőnek a fölébe kellett sűgnia, hogy elismételhesse:

– Aktiválás!

A gép nem csinált semmit.

– Buta! – Hadiz a fejét csóválta. – Sajnálom, Essien, de a rendszer csak az én hangomra reagál. Téged nem ismer fel. Aktiválás!

Hirtelen ismét az érintetlen tengerparton voltak. A nap sokkal alacsonyabban járt, mint legutóbb, amikor délelőtt jöttek át, és a fénye valahogy másnak tűnt. A két emberi árnyék több méter hosszan nyúlt el a homokon.

– Sétálunk egyet? – kérdezte Hadiz, miután leszúrta a jeladót.

Válaszra sem várva elindult, az egyik kezével a kézitáskája szíját fogta, a másikat zsebre vágta.

Essien gondolatban szitkozódva ment utána. A hangvezérlés problémának bizonyult. Visszamehetett volna, csak meg kellett nyomnia a gombot a karkötőn, de akkor egyáltalán nem készíthette volna el azt a YouTube-videót. Addig nem, amíg nem talál egy nagyon jó szerelőt, aki átnézi a gépet, és megoldja, hogy ő is irányíthassa. Vajon ez könnyű vagy nehéz lesz? És ha az *ajebo* szerelő azután részesedést is kérne? Vagy inkább tegye ezt félre, és valahogy vegye rá Hadizt, hogy adja hozzá az ő hangját is a rendszerhez?

Nem, döntötte el. Most már elkezdte, muszáj végigcsinálnia. Máskülönben újra előlről kellene kezdenie az egészet. És ki tudja, hogy lesz-e második lehetősége?

Hadiz hátrapillantott a válla fölé, hogy a fiú ott van-e még vele.

– Itt leülhetünk – mutatott egy lapos kőre a víz szélénél. Ám amikor odaért a kőhöz, nem ült le, hanem felállt a sziklatömbre, és kinézett a lagúna vizére. Essien odament, és felnézett rá. Szokatlan kételyt érzett. Valahogy sejtette, hogy jobb lenne meggondolnia magát, például amikor már lesz rá alkalma.

De addigra úgyis gazdag leszek, gondolta. A gazdagok

többségének sokkal rosszabb dolgok száradtak a lelkiismeretén. Elvégre nem akarta megölni a nőt. Még bántani sem akarta, csak otthagyja magára, egyedül. És amúgy is nagyon okos nő volt. Ha bárki jól ellehetett itt, az ő.

– Mondtam, hogy itt csodálatosak a naplementék – jegyezte meg Hadiz. – Gyere, Essien! Ülünk le! A végén még kihagyod a legjobb részt. – Intett, de nem fordult oda.

Essien nem mozdult. Maga elé emelte a karkötőt, és rátette a hüvelykujját a gombra.

– Hadiz! – szólította meg a nőt. Őt is meglepte, hogy kicsit rekedtesebb lett a hangja. Addig eszébe sem jutott, hogy mit fog érezni, ha megteszi, amit tervezett, de már késő volt ezen morfondírozni. – Hálás vagyok mindazért, amit adott.

– Ne bolondozz már! És ne beszélj úgy, mintha elhagyni készülnél! Gyere ide, kérlek!

Essien megnyomta a gombot. Határozott kattanás hallatszott.

Nem történt semmi más. Még mindig ott állt a tengerparton, a ferde napsugarak ölelésében. Ismét megpróbálta, azután újra és újra, véletlenszerű ritmusban kattogatva a szerkezetet. Semmi.

– Ó, Essien!

A fiú felnézett. Hadiz szembefordult vele, felhúzta a bal ruhaujját, és megmutatott egy másik karperecet a csuklóján. A jobbjaiban pedig egy zömök kis szerkezetet tartott, ami játékpisztolyra hasonlított, aminek a kerek csőve helyén szögletes kis kocka meredezett. Essien így is felismerte: egy sokkoló volt. Épp elég hasonlót látott már a rendőröknél.

– Pedig tényleg megkedveltelek – sóhajtotta a nő. – És hát nem vagyok túl jó a kapcsolatokban, ezért kicsit elvakultam. De ha őszinte akarok lenni, jól esett. Viszont nem vagyok hülye, és nagyon nyilvánvaló volt, amit csináltál. Ez, itt... – a tekintete csak egy pillanatig villant rá a karkötőjére – Ez fog hazavinni minket. Kikapcsoltam a modulátorodat, amikor úgy tettem, mintha ellenőrizném.

Essien szívében feltámadt a kétségbeesett harag, de olyan erősen, hogy majdnem térdre esett. Nyilvánvaló?

Nyilvánvaló? Szinte elviselhetetlennek tűnt a gondolat, hogy a nő átlátott rajta és lekörözte. És ő egész idő alatt vívódott, hogy valóban megtegye-e, amit tervezett, bánta, hogy elveszíti Hadizt, aki egy sokkolóval a kis kézitáskájában várta, hogy ő felfedje magát.

– De hát... átvertél! – hebegte a fiú, és a szavak elszorították a torkát.

– Nem – csóválta a fejét Hadiz. – Minden lehetőséget megkaptál arra, hogy meggondold magad. Még reménykedtem is benne. És ezt teljesen őszintén mondom. Hinni akartam benne, hogy elég tisztességes vagy, és nem tennél ilyen gonoszságot. Még akkor is, amikor már láttam, hogy csapdába akarsz csalni. De ne beszéljünk tovább! Vedd le azt a karkötőt, dobd le magad elé, és lépj hátrébb!

– Gyere, és vedd el! – vágta oda dühösen Essien. Hadiz csak a szemét forgatta.

– Hát, ezt egész könnyen megtehetem. Csak meg kell húznom a ravaszt, és kapsz egy ötvenezer voltos áramütést. Szerintem jobban jársz, ha leteszed, és hagyod, hogy felvegyem.

– És maradjak itt, csapdába esve? – Essien köpött egyet a homokba. A dühe miatt már majdnem rászánta magát valami kétségbeesett cselekedetre. Sértett büszkesége miatt előntötte a szégyen és a frusztráció, de ettől még nem lett könnyebb. Próbált nyugalmat erőltetni magára, ám a fejében mintha egy egész fészekre való darázsraj zsongott volna.

– Már megbocsáss, de az a *te* terved volt, nem az enyém – emlékeztette a nő. – Mindkettőnket visszaviszem, de te ezt fogod viselni. – A szabad kezével benyúlt a kézitáskájába, közben egy pillanatra sem vette le a szemét a fiúról. Egy bilincset vett elő, és odadobta Essien elé a homokba.

– Ugyan már! – mondta. – Ne kéresd magad! Vedd fel, és menjünk haza!

Ám a fiú előrébb lépett, a két keze akaratlanul is ökölbe szorult. Fogalma sem volt róla, hogy mit tegyen, csak azt érezte, hogy nem hajlandó elfogadni ezt a sértést. Ez a nő átverte, és nem tanúsított tiszteletet sem. Nem volt hajlandó

elismerni a vereségét.

– Essien! – szólt rá Hadiz. – Ne akard, hogy megtegyem! – Hátrébb lépett, a nagy kő kettejük közé került. Ez máris ígéretesebb helyzetnek tűnt. Tehát a tudós tartott tőle, holott fegyvert fogott rá.

– Add azt ide! – parancsolta a fiú biccentve a sokkoló felé.

– Ne légy nevetséges!

– Add ide! – Essien fellépett a sziklára. Három lépés elég lett volna, hogy elérje a nőt. Megérte kockáztatni. A legrosszabb, ami történhetett, hogy Hadiz leteríti, és akkor...

A levegő összesűrűsödött, azután ismét kitisztult. Hirtelen két, különös alak jelent meg mellettük. Úgy néztek ki, mint két robot, vérvörös fém fedte őket, és lehetetlenül magasnak tűntek. Nem volt arcuk: a sisakjuk eleje jellegtelenül és üresen csillogott. Egyikük valamivel hátrébb állt, mint aki kicsit késve érkezett a találkozóra, de a kezében egy nagy, zömök, nyitott végű hengert tartott, amely mintha színezüstből készült volna. Egyértelműen valamiféle fegyver lehetett, de nem pisztoly vagy puska. Inkább az „ágyú” szó illett rá. Amelyik előrébb állt, az leeresztve tartotta a kezét, látszólag fegyvertelenül érkezett.

Megszólalt, egyetlen szót mondott, és emberi hangja volt, sőt, női, de olyan nyelven beszélt, amit a fiú nem értett.

Hadiz háttal állt az újonnan érkezetteknek, de a szót ő is hallotta. Meglepetten fordult oda, hogy megnézzze, ki lehet ott egy olyan helyen, ahol csak kettejüknek kellett volna lennie.

Később Essien elgondolkodott rajta, hogy mit kellett volna tennie a történetek megakadályozása érdekében. Talán ha felemeli a kezét, és megadja magát? Vagy leteríti Hadizt, mielőtt a nő megmozdul?

De csak bámult, miközben Hadiz a sokkolóval a kezében megfordult. Az egyik vörös alak, amelyik az imént megszólalt, olyan gyorsan mozdult előre, mintha varázslat segítené. Felemelte a jobb kezét, és a nőre mutatott.

Nem hallatszott semmilyen hang, csak egy fényes villanás látszott, azután a forró levegő hullámozása, ami homokot

szórt Essien szemébe.

Hadiz zajtalanul rogyott össze, a hátán egy tökéletes kör alakú lyuk látszott, nagyjából akkora, mint egy kétnairás érém. A ruhája parázslott a fekete folt körül. A szeme elkerekedett.

Essien felsikoltott rémületében és a veszteség fájdalmától. Odarohant, hogy megvédelmezze a nőt, de már elkésett, hiába vetette magát Hadiz és a két óriás közé. A nő még élt. Belekapaszkodott a fiú bokájába, de az ujjai lecsúsztak róla. Őt nézte mereven, fájdalommal és döbbenettel teli tekintettel. A szája megmozdult, de már nem bírt megszólalni vagy bármilyen hangot kiadni.

Az ágyút tartó óriás odafordult a másikhoz, és mondott valamit. Ő férfihangon beszélt, a hangsúlyaiból meglepetés és rosszallás érződött. Az óriásnő nem válaszolt, csak intett Essien és a társa felé, mintha azt akarta volna mondani, hogy ez nem az ő hibája.

Hadiz a hasára fordult, és mozdulatlanra dermedt. A vörös óriások váltottak még néhány szót, azután ismét a fiú irányába fordultak, elindultak felé. Lehajoltak, hogy felvegyék Hadiz testét.

– Kurvára ne nyúljatok hozzá! – kiabálta Essien, és megvetette a lábát. Üres próbálkozás volt, úgysem tehetett volna semmit, ám közben Hadiz eltűnt mellőle. Egyik pillanatról a másikra már nem hevert ott a homokban. Még vérfolt sem maradt utána. Ráeshetett a karkötőjére, és bekapcsolhatta, de Essien nem hitte, hogy ezzel bármit elért volna. Egy ilyen sebet nem lehetett túlélni.

Mindegy, így ő is ottmaradt. Ennek ellenére elégedetten nézte, ahogy a két óriás ostoba döbbenettel fordult egymás felé. A fiú lehajolt az elejtett sokkolóért, felkapta, és lőtt. A két vezeték telibe találta az ágyús óriás sisakjának átláthatatlan arclemezét, de nyomot sem hagyva lepattant róla.

– Legalább megcsípett? – kiabálta Essien. – Tetszett? Maradj csak ott, adok még! – Előrébb lépett, és vadul rácsapott az üres kezű óriás mellvértjére, amelyik valamivel

lelőtte Hadizt. Mintha egy falat ütött volna meg. A kezét markolászva hátratántorodott, a fájdalom alapján akár el is törhetett valamije.

A másik óriás leeresztette az ágyúját, és ezt nyugodtan, minden sietség nélkül tette. Addig két kézzel fogta, de átvette a jobbába, és a balját ökölbe szorította.

Essien nem érezte az ütést. Nem is látta. Csak elájult.

Essient valamilyen érthetetlen gép vagy varázslat lebegve tartotta több mint fél méterrel a padló fölött egy acélfalú szobában. Egy a látóterén többnyire kívül eső, homályos alak valamit a feje oldalába döfött. A fiú injekcióra gyanakodott, mert először a szúrás jött, azután hűvös érzés öntötte el.

Majd egy férfi állt meg előtte hátul összekulcsolt kézzel. Volt valami az arcában, ami nem tűnt helyénvalónak. A két szeme túl távol ült egymástól, és széles orra olyan gyűröttnek tűnt, mintha eredetileg valami puha anyagból lett volna, amit aztán összenyomtak, és hagytak megszilárdulni. A szakálla úgy felmászott az arcára, mintha majdnem az egész képét narancssárga szőr borította volna.

A férfi megszólította, legalábbis kiadott valamilyen hangsort. Rövid, nyers, szinte ugatásszerű zajokat hallatott, dühösnek vagy fenyegetőnek tűnő mordulásokkal kísérve, és ha elhallgatott, folyton az ajkát húzogatta, amely mögül hosszú és hegyes fogak villantak ki. Essien egyszer találkozott egy férfival Kongó-Kinshasából, aki hegyesre reszelte a fogait, mert szerinte ez valami ősi hagyomány volt. Ennek a fickónak a fogai valahogy annál is vékonyabbaknak és hegyesebbeknek tunktek. A közülük kivillanó nyelv is keskenyebbnek tűnt az emberinél, vörös V betűként jelent meg és tűnt el.

Valami különös dolog történt Essiennel, miközben a férfi beszélt hozzá. A hangsorok kezdtek összerendeződni a fejében, csoportokba gyűltek, mint a buborékok a sörben. A csoportok valahogy mintha már rendelkeztek volna valamilyen jelentéssel, azután ez a jelentés is egyre megfoghatóbbnak tűnt. Az „iba” valahogy „ki” lett, míg a „co” és a „ne”, ami „nemet”... Nem! Ez a kettő együtt azt jelentette: „maga”. *Ki maga?*

– Hangolódik már – jegyezte meg egy másik hang oldalt,

ahová a fiú nem látott oda.

– Jó – mondta a gyűrött orrú férfi. – Akkor kezdjük el, kérem! Minél előbb végzünk, annál jobb.

A helyiségben elhalványodtak a fények. Egy legfeljebb másfél méter átmérőjű, tejfehér, üveg félgömb ereszkedett le zajtalanul Essien fejére és vállára. A belső felületén színes fények villantak fel, áramlani kezdtek, majd elhalványultak.

Ezután kezdődtek a kérdések, amelyek valahogy fényekből is álltak, nem csupán hangokból. Minden egyes szó élénk színekkel virágzott ki a fehér üveggépernyőn, de olyan fényesen, hogy fájt rájuk nézni. Ám a fiú nem tudott félrenézni, a feje nem mozdult, hiába próbálta elfordítani, és a szemét sem sikerült becsuknia.

– Ki maga? Mondja meg a nevét!

Essien vagyok, válaszolta. Essien Nkanika. De nem volt biztos benne, hogy tényleg kimondta. Tisztán és hangosan hallotta a kérdező hangját, de a sajátját egyáltalán nem.

– És mi a célja ebben az egészben?

A céloim? Hogy érti ezt? Nem értem!

– Lépéstechnológiát használt. Más világokat látogatott meg. Mondja el, mit próbált meg elérni vele!

A fiút hatalmába kerítette a félelem, olyan hirtelen jött, és annyira szorította, hogy Essien majdnem összepisálta magát tőle. *Nem én! Az nem én voltam! Nem tudok róla semmit. Maguk Hadiz Tambuwalt akarják. Hadiz Tambuwal csinálta a gépet. Kérdezzék meg tőle, majd ő elmondja!* Ezzel volt valami baj, de nem tudta volna megmondani, hogy micsoda. Azután az emlék úgy tört fel az elméjében, ahogy a hányás tör fel az ember torkába, fullasztóan, uralhatatlanul. Hadiz meghalt. Az egyik piros páncélos óriás lyukat lőtt a mellkasába. Gyász és szégyen öntötte el a fiút, rémülettel keveredett benne. Essien eltátotta a száját, és felüvöltött, bár a szavak, amiket sikoltva kiadott vagy nem adott ki, mind hangtalanok maradtak.

– Ez mi?

– Nonverbalizált érzélem, figyelőbiztos.

– Jad és Shaster! Ki tudja szűrni?

– Nem könnyen. Nem elemezhető nyelvészetiileg. De a hangot levehetem.

– Igen! Kérem! Nkanika, uralkodjon magán! Minél előbb válaszol a kérdéseimre, annál hamarabb végzünk. Beszéljen erről a nőről, Tambuwalról! Maga neki dolgozik?

Essien tovább sikoltott, ameddig csak bírta, de végül a hang hiánya legyőzte. Azután ernyedten lógott, a levegő szúrta és lehűtötte a tüdejét. *Mi ez a hely?* A ketui húsfagyasztók jutottak eszébe. Fogalma sem volt róla, hová került, akár lóghatott ott, az egyik fagyasztóban is, kiontott belekkel, feldolgozásra készen.

– Hall engem, ember? Tambuwalnak dolgozik, például szerelőként? Vagy felmérő tevékenységet végez neki? A testőre? Mi volt a kapcsolatuk természete? És ki a felettesük?

Essien nem válaszolt. Úgy döntött, hogy megbaszhatják. Ha sikerülne kiszabadítania a kezét, megdolgozhatná őket. Ám nem tehetett semmit. Megölték Hadizt, és biztos volt benne, hogy őt is megölik majd, ha itt végeztek. Szívesebben halt volna meg abban a tudatban, hogy legalább megpróbálhat visszaütni.

– Nem válaszol. Tudunk még erősíteni rajta?

– Persze. A CoIL még csak hármason van. De magasabb intenzitáson fennáll az agysérülés veszélye.

– Nem látom be, miért lenne ez fontos. Csináljuk!

A fények még élesebben villantak fel, és lassabban halványultak el. Mintha összegyűltek volna, a régebbi felvillanások az újabb fellángoló alakzatok háttérévé váltak. Essien próbált ellenkezni, kimondani, hogy elég, és állítsák le ezt a bombázást, könyörögni, de úgy tűnt, hogy csak akkor tudott megszólalni, ha kérdezték.

Azután minden egyszerre kiömlött belőle. A hallgatás már nem tartozott a lehetőségek közé, ahogy a hazugság sem. Minden egyes kérdés óriási szöggént fúródott az agyába, a szavak voltak a kalapácsütések. Az igazság, a lénye lepárolt esszenciája kiömlött belőle, és olyan forrón, hogy sugárzó párává vált, amint kimondta.

Valahol a tudata mélyén azon töprengett, mi marad majd

belőle, miután a szavak, a kérdések és a saját szavai elhagyják. Aztán azon csodálkozott, ki beszélt, mintha valaki más életének a fárasztó részleteiben élt volna. Bárki is volt ez az Essien Nkanika, valami gazfickónak tűnt, szar alaknak, gyávának. Olyasvalakinek, akit inkább el kellene kerülnie.

Vemmet figyelőbiztos kivételesen körültekintően adta le a jelentését.

Az azonosítatlan drónok ügye, írta, kielégítően lezárult. Az univerzális időbélyegzővel 17-17-438-ra datált első betörések a Pándomínium térségébe, amelyeket Baxemides koordinátorral is megtárgyaltunk, bizonyítottan egy adott személy önálló tevékenységének tudhatók be. Ez a személy, egy bizonyos Hadiz Tambuwal, fizikus volt, aki nemrég felfedezte a Lépéstechnológiát, és önálló kísérleteket végzett, a szülővilága hatáságainak bevonása nélkül.

Ezután Vemmet részletezte a módszereit. Az egész triviálisan egyszerűnek bizonyult, a már rendelkezésre álló adatokból dolgozva meghatározta a Tambuwal tevékenységéhez köthető koordinátákat. Mindkét elfogott drón az északi szélesség 6,5244, illetve a keleti hosszúság 3,3792 fokok által kijelölt ponton jelent meg, a Pándomínium világainak többségén a déli kontinens egyik legnagyobb városában. Azonban Tambuwal otthon-kontinuumát nem sikerült meghatározni, úgyhogy Vemmet más szögből közelítette meg a feladatot.

A Regiszter számítókapacitásából (a G23.415.8643332e kérelemnek megfelelően) egy százalék egy billiomod részének a felhasználásával visszamenőleges analízist végzett mindazokon a világokon, amiket Tambuwal drónjai meglátogattak. A drónok mezőmodulátort kaptak, ami többszintes interferenciát gerjesztve a Lépőmezőben lehetővé tette, hogy a szerkezetek több Lépést is végrehajtsanak gyors egymásutánban. Felszínes elemzéssel ezek az ugrássorozatok véletlenszerűnek tűnnek, de valójában egy sor egyenletet követtek, és minden sorozat egyazon eredőpontra mutatott vissza, és minél több sorozatot számított ki a Regiszter, annál kisebbé vált a forrás

valószínűsíthető régiója. Csakhogy Vemmet kommandósainak (Moon Sostenti és Abenu Lessix katonáknak) ez még mindig túl sok világ lett volna ahhoz, hogy véges időn belül bejárják őket. A szórás nagyjából tizenhétezer valóságot mutatott ki.

Vemmet ebbe a heterogén kiterjedésbe vetette ki a hálóját, a köznyelvben botladozóknak nevezett orbitális detektorok raját. Ha a botladozók belebotlanak egy regisztrálatlan Lépőmezőbe, azonnal visszalépnek a Cielo térségébe, és jelzik Vemmetnek és a csapatának az adott világ koordinátáit. Ezután a figyelőbiztos és a két katona várakozni kezdett.

Vártak.

És vártak.

És csak vártak.

Ám végül eljött a pillanat, az egyik detektor belebotlott a keresett jelbe. Az északi szélesség 6,5244 és keleti hosszúság 3,3792 fokon állandó táborot vert Sostenti és Lessix azonnal Lépett, hogy letartóztassák Tambuwalt és férfi cinkosát.

Sajnálatos módon maga Tambuwal végzetes sérülést szenvedett a bekövetkező heves összecsapásban, de a férfit elfogták és őrizetbe vették. Az alapos kihallgatás bizonyítja, hogy a férfi Tambuwal egyedüli asszisztense volt, ráadásul a tudós csak nemrég fogadta bizalmába. Az „asszisztens” szó talán túlzásnak nevezhető. A férfi nem rendelkezett semmilyen tudományos képzéssel vagy műszaki szakértelemmel, Tambuwal rendszerének csupán a legalapvetőbb elemeit értette meg, és inkább volt romantikus vagy szexuális kapcsolatban a tudóssal, mintsem szakmai jellegűben.

Tambuwal halála ellenére az ügy utolsó szálát is sikerült felfejteni, mert az elfogott férfi egy visszalépő berendezést viselt az egyik csuklóján. A szerkezetet aktiválták, azután használat nélkül kikapcsolták, és a memóriájában ott rejtőztek a beállított hazai koordináták.

Sostenti és Lessix vezetésével egy csapat Lépett át abba a kontinuumba, ahol egy N típusú civilizációt találtak északi

félgömbös elterjedéssel. Az ettől kezdve U5838784453 számon regisztrált világ súlyos nyersanyag-kimerülés és környezeti leépülés jeleit mutatta. „Nincs semmi látnivaló, nincs mit eladni”, ahogy a mondás szót. Vemmet felülvizsgálati státuszba helyezte, tízéves kezdeti várakozási periódussal. Tambuwal laboratóriumát lebontották, a jegyzeteit megsemmisítették ésatöbbi, ésatöbbi.

Ennek okán tisztelettel kérem az ügy lezárását és a köszönetre rászolgáló, méltatott kommandósok visszarendelését!

Vemmet még egyszer átolvasta az egész jelentést, azután még úgy ötször újra, mielőtt leadta. Úgy érezte, jó munkát végeztek, és sikerült megnyugtatóan elrendeznie ezt a kisebb kalamajkát okozó ügyet.

Ellenben az igazság az volt, hogy még sohasem történt nagyobb katasztrófa a Pándomíniumnak nevezett, szinte végtelen világ-panoptikumban, mint ami Orso Vemmet figyelőbiztos felügyelete alatt kialakult. Korszakos katasztrófáról van szó, olyanról, amelyeneket márványba faragva szoktak megörökíteni. Talán egy ízléses szoborcsoport megfelelő lett volna, Moon Sostenti katonával a főszerepben, Jad és minden fattyú angyala szerelmére, ahogy épp agyonlövi Hadiz Tambuwalt, csak mert a nő egy elektromos kábítóeszközt tartott a kezében. Amely legfeljebb nevetséges játékszernek számított egy páncélba bújt cíelőval szemben.

És hogy a legfinomabb habot feltegye a katasztrófatortára, az a tudatlan barom, akit Tambuwal magával rángatott, hetes szintű CoIL-vallatás alatt kijelentette, hogy *az U5838784453 nem Tambuwal otthonvilága volt!*

Vemmet majdnem elájult, amikor meghallotta ezt az apró, de megemészthetetlen információmorzsát. Ez nem csupán jelentéktelenné, de egyenesen kaotikussá és feleslegesség tett minden eredményt, amit a figyelőbiztos elért a nyomozás során. A lebontott labor és a halott nő azt jelentette, hogy lehetetlenné vált visszafejteni az U5838784453 világból az eredeti kiindulópontot. Az ott maradt feljegyzéseket és

berendezéseket így már nem lehetett biztosítani, és ismeretlen adattá vált, hogy a tudósnak lehettek-e más munkatársai is.

Vemmet hosszan vívódott, hogy miként védhetné meg a számára értékes irháját, ha ez kiderül. Úgy döntött, hogy elsősorban Essien Nkanikát kell kivonnia az egyenletből. Lehet, hogy a fickó ostoba volt és tudatlan, de akadt néhány kínos részlet abban a kevésben, amit mégis tudott.

– Vigye le valahova, és ölje meg! – adta ki az utasítást Moon Sostentinek irodája magányában, miután kikapcsolta a berendezéseit, és a katonának is ezt javasolta. – Szabaduljon meg a tetemtől! És ne írjon róla jelentést!

Sostenti feltekert egy lapka fecsegőt, hogy rágógolyót gyúrjon belőle. Jelentőségteljes pillantást vetett a figyelőbiztosra.

– Mi van? – kérdezte Vemmet.

– Ami azt illeti, nem kell kivinnem egy erdőbe, hogy lelőjem és elássam. Elég csak elárasztani a celláját, és beindítani az újrafeldolgozást, aztán megbabrálni a naplófájlokat, hogy úgy nézzen ki, mintha nem csináltam volna semmit. Amúgy kár ezért az egész felhajtásért. Igazság szerint megsajnáltam azt a szerencsétlent. Nagyjából úgy zuhant bele ebbe az egészbe, ahogy maga esne le egy fáról, és szart se tud semmiről. Ha rajtam múlna, simán hazaküldeném.

Vemmet nehezen őrizte meg a türelmét. Ami azt illeti, Sostenti és Lessix volt a felelős az egész fiaskóért. Ők voltak ott a terepen, és az ő alkalmatlanságuk miatt nem lehetett már kikérdezni Hadiz Tambuwalt. Sőt, azt sem sikerült teljes bizonyossággal bebizonyítaniuk, hogy a nő meghalt. Nem ártott volna a részükről egy cseppnyi alázat és együttműködés.

– Ha a koordinátor úgy dönt, hogy jobban utána néz az ügynek, akkor a maguk feje ugyanúgy karóra kerül, akár az enyém. Mindannyiunk érdekében jobb, ha a lehető legdiszkrétebben kezeljük a dolgot.

– Diszkréten. – Sostenti gúnyos felhanggal ismételte meg a

szót. – Nézze, ha azt mondja, hogy ezt csináljam, akkor ezt csinálom. – Pár másodpercig csendben tűnődve állt, majd bedobta a rágógumit a szájába. – Lenne más módja is – jegyezte meg.

– Lenne?

– Persze. Sorozza be! Az átlagos újoncok várható élettartama nagyjából két év, de legalább kapna egy esélyt.

Vemmet elgondolkodott ezen. A kockázat nem tetszett neki, de még csak hihetően letagadnia sem kellett volna, hogy köze lenne Nkanika esetleges halálához. Amúgy, ha Baxemides úgy dönt, újra megnyitja az aktát, akkor neki komolyabb gondja is lesz annál a szerencsétlennél.

– Legyen – mondta végül a figyelőbiztos, és elbocsátotta a katonát. Meg akart szabadulni a fecsegő penetráns szagától. Nem találtak rá bizonyítékot, hogy a szer a passzív használók idegrendszerére is hatott volna, de ugyanígy az ellenkezőjét sem bizonyították be. Ha Sostenti önszántából szitává lyuggatta az emlékezetét egy kis stresszennyhítésért cserébe, az az ő dolga volt, de Vemmet jobban szerette, ha az agya érintetlen és teljes mértékben működőképes marad.

És ha belegondolt, a felvetés ezt is magában foglalta. A fecsegő a katonák kedvenc drogjának számított. Enyhítette a traumákat, és kellemes sebezhetetlenségérzetet keltett, cserébe tönkretette a memóriát. Ha Nkanika életben is marad, nagy valószínűséggel az agya hónapokon belül lyukasabb lesz, mint az érlelt sajt.

Mire aznap délután lejárt a műszakja, Vemmet már meggyőzte magát arról, hogy a gettószőkevény besorozása eleve az ő ötlete volt.

A vallatás után Essien ahhoz is túl gyengének érezte magát, hogy megmozduljon. A két, piros páncélos óriásnak, a Hadizt lepuffantó nőnek és az őt egy legyintéssel kiűző fickónak át kellett vonszolnia a cellájába, mert nem sikerült talpra állítaniuk. A fiú térde folyton összecsuklott.

A nap hátralévő részében és másnap is egész nap olyan szörnyű fejfájás kínozza, hogy ha csak megmozdult, azonnal rátört a hányinger. Feküdt a keskeny priccsen, és bámulta a mennyezetet vagy többnyire inkább a csukott szemhéja belsejét. Ha kinyitotta a szemét, egy nagy, fekete folt tátongott a látótere közepén, ami csukott szemmel sárgává változott. Az idő múlását a lassan zsugorodó és halványuló folt változásaival mérte. Amikor ételt és vizet toltak be neki egy résen át az egyik fal tövében, óvatosan lekászálódott a priccsről, gépiesen evett és ivott, majd visszamászott. Egyébként nem igazán mozgott.

Egy kép rendszeresen felbukkant kavargó elméjében, hogy azután újra magával rántsa az örvény. Egy mozgókép arról, ahogy Hadiz egy pillanatra felemelkedik a levegőbe, azután hátrazuhan, miután a vörös óriás eltalálta különös fegyverével. Ahogy Hadiz elterül a földön. Ahogy Hadiz egyik pillanatról a másikra eltűnik, nem a homok nyeli el, nem párolog el, hanem a gépe hazarántja Essien világába.

De vajon élt még vagy biztosan meghalt? A szökése pillanatában még életben kellett lennie. A karkötőt aktiváló gomb be volt süllyesztve a szerkezet vékony burkolatába, hogy ne lehessen véletlenül megnyomni, tehát nem nyomódhatott meg véletlenül. A nőnek rá kellett tennie az ujját. Tudatosan gondolnia kellett rá. *Eddig rendben, de mi történhetett vele azután?*

Ha életben volt, még megmenthette Essient. A gépével el tudott menni bárhová, hogy azután ismét hazaugorhasson,

mielőtt bárki elkapja. Persze valószínűleg előbb még pihennie kell, felgyógyulni a sérüléséből. *De ha megint jól lesz, akkor pillanatok alatt megtalálhat és hazavihet,* gondolta a fiú.

Vagy mégsem. Hosszasan magyarázta, hogy milyen sok világ volt mindenhol.

– A végtelen nem egy nagy szám – mondta az egyik esti beszélgetésük során. – A végtelenség ott van a számok mögött, csak bele kell esni. Képzeld el a százat, Essien! Azután az ezret, az egymilliót és a milliószor egymilliót! Azután képzelj el egy könyvet, aminek ennyi lapja van! Az első oldalon van egy egyes, és a többin csak nullák. Milliónyi, milliárdnyi, billiónyi és billiárdnyi nulla tízes hártypapíron. Bele tudsz gondolni, milyen nagy szám lenne ez? Ha igen, akkor többszörözd meg, és akkor még mindig nem értünk a végére. Még csak a közelébe sem.

De még ha meg is tudna találni, miért jönne el értem? Elvégre a fiú el akarta árulni, és ott akarta hagyni egy emberek nélküli világon, ahonnan Hadiz nem tud hazajutni. Miért érezné szükségét a nő, hogy közbelépjen, amikor csak Essien terve sült el visszafelé. Erre nem lehetett semmi jó oka. A fiú próbált megőrizni valamennyit a reményből, de ez túl nagy erőfeszítésnek bizonyult, és a reményei elszivárogtak két lélegzetvétel között. Gondolatban eljutott odáig, hogy megérdemelte ezt az egészet, talán még rosszabbat is érdemelt volna. Őt kellett volna megölniük.

Addig bámulta a lehunytt szemhéja alatt sárguló foltot, amíg végül már úgy érezte, mintha a napba bámult volna.

A második napon kinyílt a cellája ajtaja, és az egyik vörös óriás lépett be rajta. Az átlátszatlan és egyforma sisak miatt a fiúnak fogalma sem volt, hogy melyikük jött el hozzá, de amikor megszólalt, kiderült, hogy a nő az:

– Hogy bánnak veled? – kérdezte.

Csak hát valójában nem mondta ki. Nem angolul, ibibio, efik vagy pidgin nyelven beszélt, amiket Essien is ismert. Ezek az itteniek valahogy belecsempészték a fejébe még egy nyelvet, és neki fogalma sem volt róla, hogy ez mikor és

hogyan történhetett. Mint amikor valaki egy késpárbajban felkészül egy bejövő ütésre vagy rúgásra, de azon kapja magát, hogy már vérzik a hasa. De hol volt a kés? Mikor szúrták meg vele? Már késő volt ezen rágódnia.

Hogy bánnak velem? Értelmetlennek tűnt a kérdés, főleg attól a sisakszerű, piros tojásformától az óriás feje helyén. Akár az egyik fal is megkérdezhetette volna tőle váratlanul, hogy mennyire kényelmes a priccse.

– Jól vagyok – válaszolta Essien. – Kérem, húzzon a picsába!

A nő egy ideig mozdulatlanul állt a cellájában. Végül kinyújtotta a kezét, és a tenyerén egy csokoládészelet vagy valami ilyesmi hevert. A fiú ezt onnan sejtette meg, hogy a csomagoláson egy béna, rajzolt csokiszelet látszott, leharapott sarokkal. Az édesség nevét ismeretlen betűkkel írták rá, ami azt jelentette, hogy Essien csak a beszélt nyelvet értette meg, az írottat nem.

– CoIL-másnaposságnál jobb felnyomni a vércukorszintet. Fogadni mernék, hogy csak olyan műkáját kapsz, mint mi, amikor kimegyünk terepre. Vedd csak el! Ennek legalább van valami íze.

Essien nehézkesen felült, de már nem szédült annyira. Elvette a csokiszeletet. Furának, de egész jónak bizonyult, amikor feltépte a csomagolást, és beleharapott. Azután már az ízével sem foglalkozott, csak bekebelezte.

– Köszönöm! – bólintott, amikor az édesség elfogyott.

– Szívesen.

– Mit beszélünk?

– Tessék? – kérdezett vissza a nő félrebillentett fejjel.

– A nyelv, amit beszélünk. Mi ez?

– Ja! Stengul. Legalábbis ez a hivatalos neve, de többnyire csak morgónak hívjuk.

– Ez a maga világának a nyelve? Azé a világé, ahol Lagos helyett csak egy nagy tengerpart van?

– A francba, dehogyis! Figyelj, az... Oké. Kezdjük azzal, hogy az a világ nem a miénk! Sőt, amennyire tudom, senkié sem, bár elég valószínű, hogy most már a Pándomíniumhoz

tartozik, mert miért is ne? Kettő: senki sem nő fel a morgót beszélve. Ez nem egy bolygó vagy egy nép nyelve, hanem a világok közti közös nyelv. Ezt használjuk, ha olyan valakivel beszélünk, aki egy másik kontinuumból jött. És a ciélok is többnyire ezen beszélnek.

– Kik azok a ciélok?

– Hogy kik? – A nő a mellvértjére csapott az egyik kezével.
– Itt áll előtted az egyik, barátom. A ciélok olyanok, mint én. Akik a Pándomíniumért harcolnak, megvédik az omniverzumból jövő sok szartól.

Essien vissza akart kérdezni: *Olyanok, mint maga? Mind két méter magasak, és csak úgy megjelennek a semmiből, mintha varázsolnának? Tüzet lőnek az ujjukból, és gondolkodás nélkül gyilkolnak?* Csakhogy butaság lett volna, és nem mondta ki egyiket sem, mert egész életében ilyen emberek vették körül. Ott volt például a joruba zsaru, aki gyerekkorában megrugdosta. De Diallo verőlegényei is hasonlóak voltak.

Ehelyett csak kifejezte a háláját a csokiért:

– Köszönöm! – mondta ismét.

– Nem gond – válaszolta a nő.

Mintha csak akkor jutott volna eszébe, egyik kezével felnyúlt, és a mutatóujjával megérintette a sisakja oldalát alul. Essien halk szisszenést hallott, azután a nő levette a sisakját, és a kezében tartotta.

A fiúnak elakadt a lélegzete, majdnem leesett a priccsről meglepetésében.

A nő nem nő volt, hanem macska. Ugyanakkor nő is, de főleg macska kerek szemmel, ellipszis alakú pupilláját arany színű írisz vette körül, és a szeme fehérje egyáltalán nem látszott. Az orra lapos volt és széles. Az arcát selymes, barna bunda borította, kivéve rózsaszín orrát és ajkát. Tenyéryni füle a feje tetején meredezett.

Essien döbbenetét látva hangosan felnevetett.

– A picsába! – kuncogta. – Elfelejtettem, hogy veremlakó vagy. Bocs! Nem akartam rád hozni a szívbjajt.

– Mi... mi maga? – hebegte a fiú.

– Hát, erről szokj le gyorsan, mert kibaszottul goromba dolognak számít. Énség vagyok, akárcsak te, csak sokkal jobb a modorom. Moon Sostentinek hívnak, és Ghenből jöttem. – Amikor Essien tétován kinyitotta a száját, a nő vigyorogva leintette. – Ja, nem kell bemutatkoznod. Mindent tudok rólad, Nkanika. Ott voltam, amikor beraktak a CoIL-ba. Két kézzel se lehetett volna elhallgattatni. – Benyúlt egy kis tárolórekeszbe az övében, és elővett még egy csokoládészeletet. – Későbbre – mondta odadobva a priccsre. Megfordult, hogy kimenjen, de a válla fölött még hátraszólt: – Már ha lesz egyáltalán később.

Moon ezután rendszeresen meglátogatta a fiút. Essien többnyire egyedül ücsörgött a cellájában, ahol nem sok mindent csinálhatott a járkáláson és a fekvésen kívül, úgyhogy szánnalmasan hálás volt a nő figyelméért. Ugyanakkor meg is haragudott saját magára, amiért ilyen könnyen lement kutyába. Újra és újra emlékeztetnie kellett rá magát, hogy ez a macskaszerű lény szó nélkül lelőtte Hadizt, ahogy azt valószínűleg a másik páncélos rohadék is megtette volna, és ő gyűlölte őket, nem bízhatott meg bennük. De hát olyan könnyű volt elengedni a félelmet, és csak a közvetlen ingerekre, a jutalomfalatra és a buksisimogatásra reagálni, és megfeledezni a körülményekről, amelyben mindezek egészen más jelentést kaptak.

Moon időnként hozott neki csokoládét, máskor elfelejtett hozni. Az első alkalom után mindig hóna alá csapott sisakkal ment be hozzá. Essien már nem látta annyira idegennek az arcát, és már nem félt tőle. Sőt, elkezdte szépnek látni, bár ez a szépség nem olyanfajta volt, ami fel tudta volna izgatni. Emlékezett, hogy az ősi egyiptomiak egy Bastet nevű macskaistennőt imádtak, márpedig hegyes fogaival, nagy és aranyszínű szemével Moon akár macskaistennő is lehetett volna.

A csokival együtt a nő információkat is hozott. A cella egy hatalmas komplexumban helyezkedett el, amely valami Mindenütt Jelen Lévo Tanácsa volt. Ez afféle kormányzat

volt, ami egy nagyon-nagyon nagy országot, a Pándomíniumot vezette.

– Nem ország – javította ki Moon. Vállával a falnak támaszkodva állt, míg a fiú a priccsén ült. A nyitott, fedél nélküli vécé közöttük meredezett a falhoz csavarozva. Öntisztító volt, bár Essien még sosem látta, hogyan takarítja magát, mindenesetre nem szaglott, ennek ellenére zavarta a fiút. Szégyellte magát tőle, mintha meztelen lett volna. Az Oshodi kerületre emlékeztette.

– Akkor világ.

– Nem világ. Világok szövetsége.

– Miféle világok?

– Földek, Nkanika. Mindegyik a Föld, csak mindegyik másik Föld. Olyanok, amiken feltalálták a Lépéstechnológiát, és megtalálták egymást. A Tanács foglalkozik a kereskedelemmel, a bevándorlással meg ilyenekkel. Mi meg, mármint a Cielo, mi foglalkozunk a védelemmel. Valószínűleg ez a legnagyobb... – intett fél kezével, a mozdulatba belefoglalta a mindenséget – szövetség, társulás, klub, vagy nevezd bárminek, ami valaha létezett. És működik. Minden világon van valami, amit el tudnak adni más világoknak. Amelyiknek nincsenek már természeti erőforrásai, annak van technológiája, kultúrája vagy munkásai. És mindenhol teljes a foglalkoztatás, mert mindig nyílnak újabb FMQ világok, amelyek újabb farmokat, bányákat, kőfejtőket és később akár gyárakat is jelenthetnek. Úgyhogy mindenki nyer a szövetséggel.

– Mindenki? – Essiennek a tengerparti homokon sebesülten fekvő tudós jutott eszébe. Érdeemesnek tűnt tisztázni, hogy ki az a mindenki.

– Ha bent vagy, akkor már benne vagy – magyarázta Moon. – Törődünk a mieinkkel. – Amikor ezt mondta, nagyon jelentőségteljesen nézett a fiúra, aki nem értette, miért.

– Hamarosan el fognak engedni? – kérdezte egy másik látogatás alkalmával. Érezte, mennyire szánalmasan hangzik ez, alig jobb a könyörögtésnél.

Moon vállat vont.

– Nos... ez elég problémás kérdés – mondta lassan. – Nem engedek el az embereket. Ilyesmi egyszerűen nem szokott történni.

Ezt a fiú eddig is feltételezte, de így, kimondva görcsbe rándult tőle a gyomra.

– Akkor? – kérdezte. – Lelövetnek? Esetleg pont veled? – Ennyi látogatás után már kölcsönösen tegeződtek.

Moon azt a nagy, végtelenül kifejező szemét forgatta.

– Ennyinek látsz, seggfejkém? Egy fegyvernek, aminek a végére egy nőt akasztottak? Van feladatom, de nem ez. Egyébként, ha úgy döntenének, hogy kinyírnak, akkor van egy jó hírem. Nem fogsz tudni róla. A szoba egyszerűen csak elaltat, azután lebont, és visszaforgatja a belőled megmaradt vegyi anyagokat.

– A szoba? – ismételte meg Essien. Azt hitte, rosszul hallotta.

– Igen, a szoba. – Moon megkopogtatta maga mellett a falat a mutatóujja középső ízületével. Volt ott egy panel, de olyan tökéletesen illeszkedett a környezetéhez, hogy a fiú eddig észre sem vette. A nő biccentett a padló felé, és lenézve Essien ott is vékony vonalakat fedezett fel. Az egész cella egy nagy titokdoboznak készülhetett arra tervezve, hogy váratlanul megnyíljon és elmondhatatlan dolgokat tegyen. Ővele. Moon így folytatta: – A folyamat teljesen automatizált. Nem mondhatnám, hogy gyakran történik ilyen, de ha mégis, ha valaki erre ad utasítást, senki sem koszolja be a kezét. Gyors és fájdalommentes. Semmit sem fogsz érezni.

– Jézusom! – kiáltott fel Essien döbbsen. – Az Isten szerelmére! – Felkapta a lábát, és maga alá húzta, mert hirtelen megkérdőjelezhetetlen szükségét érezte, hogy mindene olyan messzire legyen a felülettől, amennyire csak lehetett. Persze a priccs maga alig tíz centire volt a padlótól, és szintén a falhoz csavarozták. A falhoz, amin szintén volt egy nagyjából huszonöt centiméteres oldalhosszúságú rejtett panel.

– Éreznél – helyesbített Moon, és a kezét is felemelte, hogy

gesztusaival nyugtassa a fiút. – Semmit sem *érez*nél. Még nem írt alá erről senki semmit. Csak azért árultam el, hátha így megérted, hogy nem vagy veszélyben. Persze nem árt felkészülni a legrosszabbra. Az egész rendszer, a Cielo dolga az, hogy megszabaduljon a potenciális fenyegetésektől. Az a lényeg, hogy megelőzzük a veszélyt, ha felmerül akár csak a legapróbb kockázat. Hogy ne történhessenek rossz dolgok. Vemmet figyelőbiztos, aki téged kikérdezett... Hát, ő elég nagy seggfej. Az egyik markában a szabályzatot tartja, a másikkal a golyóit próbálja védeni. Biztos ismered a fajtáját.

– Én nem vagyok veszélyes senkire! – ellenkezett Essien. – Csak haza akarok menni! Eleve nem is akartam idejönni!

Elsírta magát. Próbálta visszatartani a könnyeit, de azok szétfeszítették a szemhéját, és kiszivárogtak alóla, majd miután az első így utat törtek, a többi is ömleni kezdett, és a fiú zihálva zokogott. Jól látta azt a nyílegyenes vonalat, aminek mentén a rossz döntése Hadiz lelövéséhez és nagy valószínűséggel a saját halálához is vezetett. Az ok-okozati láncolat eltéphetetlensége elborította, legyőzte. Mert aktuális körülményei ellenére egész életében fennállt az az illékony érzés, hogy valamennyire irányítja a sorsát (a neve, az Essien is végzetet jelentett ibibio nyelven). Ez az érzés párolgott most el, otthagya kiszolgáltatva a saját önzése és hülyesége következményeinek.

Moon odament hozzá, amihez csupán két lépést kellett tennie, és egyik páncélos kezét a fiú vállára tette. Nem mondott semmit, csak ott tartotta a kezét. Amikor Essien felnézett, az aranyszínű szempár őt figyelte azzal a hasított pupillával, és talán némi együttérzés is rejtett benne. Vagy csak a ragadozó szánta meg egy kicsit a leendő zsákmányát?

– Ide figyelj! – szólalt meg végül Moon. – Lehet, hogy ezt még nem lenne szabad elárulnom, de létezik egy kiskapu. Van egy módja, hogy kikerülj innen. Már ha nem vagy túl kényes. Mert hát ez sem épp könnyű lehetőség.

Essien még mindig reszketett, mint a megütött gong.

– Tessék? – kérdezte. – Miféle kiskapu? Mondd el, kérlek!

– A figyelőbiztos szavainak van súlya, de ő inkább kifelé

tekintget, már ha érted, mire gondolok. A hozzád hasonló veremlakók itt nem számítanak. A törvény szerint nincsenek jogaik, nincs semmilyen státuszuk. De van egy hely, ahová még így is eljuthatsz, és ott nem teheti rád a kezét.

– Mi az a hely?

– Az én helyem. – Moon elvigyorodott, tűhegyes fogai kivillantak. – Beállhatsz hozzánk.

Leült a fiú mellé a priccsre, és hosszan beszélt arról, hogyan működne ez az egész. Nyerünk a vámon, de veszítünk a réven, ezt is mondta. Egyrészt, mivel a Pandón kívülről jött, Essien nem lehet része egyik bolygókvótának sem, nincs támogatása, önállóan kell előbbre jutnia. Másrészt viszont mindig zajlott valahol egy háború, emiatt a Cielóban elég nagy volt a lemorzsolódás, és folyamatosan toboroztak.

Később hozott egy toborzási prospektust is, élő papíron. Erre a fiúnak csak rá kellett nyomnia a hüvelykujját, és azzal el is indíthatta a dolgot.

– Minek ezt halogatni, ugyebár? És említettem már a feliratkozási bónuszt? Kaphatsz ezer csillagot zsebbe, amint belépsz a kiképzőtáborba. A K-csillagból csomó piát, drogot, szexet vehetsz.

Ha lett volna hová visszamennie vagy több lehetősége lett volna, Essien valószínűleg hevesebben ellenkezik. Ám az egyetlen másik lehetősége kimerült abban, hogy ott marad a cellában, és megvárja, amíg vagy Hadiz megy érte, vagy a szoba megemésztí és kifossa.

Nem kerülték el figyelmét a mellékesnek szánt megjegyzések a háborúról és a lemorzsolódásról, úgyhogy nem táplált illúziókat afelől, mit írt alá. Igen, megértette, hogy ebbe akár bele is halhat. Egy olyan hadseregbe állt be, amely elméletileg garantálta, hogy aktív szolgálatot fog majd teljesíteni, és annak nagy valószínűséggel a halál vet majd véget. De csak saját magának köszönhet, hogy ide jutott. Talán egész addigi életében erre hajtott ilyen vagy olyan módon. És már úgyis annyira maga mögött hagyott mindent, amit ismert, hogy a halál nem tűnt nagy változásnak.

Ilyen gondolatok, majdnem pontosan ugyanezek suhantak át Hadiz agyán is, amikor a katona lelőtte. Később érthetővé váló okból alaposan dokumentálták a gondolatait.

Eleinte és sokáig semmit sem tudott szavakba önteni. Csak a végtelen fájdalom és a feneketlen pánik létezett.

Azután jött az enyhülés, olyan csendes és mély enyhülés, hogy még a gondolatok sem tudtak gyökeret verni benne. Lehetetlennek tűnt megmondani, meddig tartott, de a végén visszatért az eszmélete, és ezzel együtt a rácsodálkozás arra, hogy még egyáltalán képes gondolkodni.

Tehát túléltem, következtetett Hadiz gondolatban.

Azután hosszú idő elteltével: *vagy mégsem?*

Visszaesés következett. A visszaesésre mindig lehetett számítani, és ezúttal el is jött. Már nem érzett fájdalmat. Valójában mást sem, de ezt az árat érdemesnek tűnt megfizetni. Legalább stabilizálódott a helyzete.

Bár csupán időlegesen. Ebben az állapotában szörnyen kiszolgáltatottá és magatehetetlenné vált. És mindennél jobban szüksége lett volna releváns információkra. A helyzet egyértelműen túlnőtt rajta. Egészen abszurdnak tűnt, hogy személyesnek tekintette az ügyet, de hát ha lyukat égetnek az ember mellkasába, akkor azt hajlamos személyes ügynek tekinteni. Fel is tette magának a kérdést, amit ettől kezdve kísérletezés és kérdések által megoldandó feladványok egész sorozatának tekintett, bár ő minden feladványt kísérletezés és kérdések által megoldandónak tartott.

Kik voltak ezek a Gundam-páncélos gorillák?

Ki küldte őket?

Miért lőttek rám?

Hová mentek utána?

Mi történt Essiennel?

Mit tehetek?

Ez a lista egyáltalán nem tűnt rossz irányynak. Az egyes elemek később még több kérdést vethettek fel. Ami pedig a megválaszolásukhoz szükséges eszközöket illette, mindig is erős volt az akarata és éles volt az elméje. Ezekhez most jéghideg, kimeríthetetlen türelem is társult.

Keresni kezdte a válaszokat.

Az élet a seregben radikális műtéti beavatkozással kezdődik.

Essien nem tudta ezt, így fogalma sem volt, mire számítsen, amikor átvitték a cellájából Mudu Garetébe, egy katonai kórházba, amely akkora volt, mint egy kisebb város. Számára idegen cieloszterek szállították át egy ablaktalan katonai járműben, aminek mintha vezetője sem lett volna. Az út alatt végig hallgattak.

A kórháznál átadták Essient négy szolgálatosnak, akik majdnem ugyanúgy néztek ki, mint a tisztek, csak nem piros, hanem fehér páncélt viseltek. Később derült ki, hogy valójában nem viseltek páncélt. Animák voltak, MI-vezérelt szerkezetek, Mudu Garete intelligens rendszerének alárendelve. A fémtestükre rakott kerámiaborítás látszott páncélnak, amit szuperforró gőzzel lefújva és különféle vegyi anyagokkal kezelve rendszeresen fertőtlenítettek.

A szolgálatosok bevitték a fiút egy zuhanyzóba, ahol levetköztették, és alaposan lemosták valami fanyar szagú folyadékkal, ami csípett és búzlott. A feje leborotválásához az ujjaiuk végéből ugrasztottak elő pengéket. Ezután bekenték az egész testét egy azonnal zselévé szilárduló, átlátszó folyadékkal. Amikor lekaparták róla, Essien minden testszőrzete is lejtett vele. A fiú sztoikus nyugalommal vagy inkább beletörődéssel tűrte mindezt, közben azon tűnődött, hogy vajon Moon hazudott-e neki. Teljes mértékben lehetségesnek tűnt, hogy kivégzéshez készítették így elő.

Ám ezután hordágyra szíjazták, és betolták egy műtőbe. A kör alakú helyiség átmérője húsz méter lehetett, a teljesen fehér falak és padló ugyanúgy visszaverték a fényt, mint a szolgálatosok burkolata. Talán a boltozatos mennyezet is fehér lehetett, de Essien ezt nem látta a lámpáktól, amelyek minden árnyékot elűztek fájdalmasan éles fényükkel, és mindent elrejtettek, ami fölöttük volt.

A szolgálatosok hátat fordítottak, és kimentek, becsukták az ajtót maguk mögött. Essien egyedül maradt a műtőben, ami a kupola, a vakító fények és a tökéletes csend miatt valamiféle szentélynek tűnt számára. *Akkor hát nem kivégeznek, gondolta elborzadva, hanem feláldoznak.*

Egy hang szólalt meg valahonnan vagy egyszerre mindenhol, egyetlen tiszta és tökéletes hang. Enyhe remegés jött vele, ami a padlóból a hordágyon keresztül a fiú testét is megremegettette. A hang és a remegés együtt addig erősödött, míg végül mintha Essien minden csontja harmóniába került volna vele.

Ekkor valami leereszkedett a mennyezetről.

Essien egyszer látott egy japán óriás rákot vagy más néven tengeri pókot. Mármint nem élőben, hanem egy képeskönyvben, amit Ndulue mutatott neki valamelyik este Olusosunban. A könyv a szeméttelép kiszámíthatatlan adománya volt, Ndulue egy zsák félig péppé ázott újság között találta.

– Kicsit hasonlítasz is rá – viccelődött Essien kissé kidülledő szemén. A fiú vele nevetett, és viszonzta az élcet azzal, hogy találgatni kezdte, Ndulue milyen állatra hasonlít. Ennek ellenére a tengeri pók undorította és megdöbbsentette. Mintha egy rémálom köpte volna ki.

Az a valami, ami a mennyezetről ereszkedett le, nagyon hasonlított arra a fényképre, de ugyanaz a fehér kerámia burkolta, mint itt mindent. Tucatnyi hosszú, vékony karja volt túl sok ízülettal, és ezek úgy hajlottak ki, mint egy virág porzói a gyorsított felvételeken. Minden kar végén meredezett valamilyen eszköz. Tűk, egyenes és görbe pengék, nyugtalanítóan hosszú fogók, szórófejek, lencsék, lengedező szálak ismeretlen célú fűrtjei.

A leszíjazott Essien vergődni kezdett a hordágyon, és olyan hangosan kiabált segítségért, ahogy csak bírt. Senki sem jött, hogy megmentse, de mivel kiürítette a tüdejét, a következő lélegzetvételével be is szívta a nyugtató-érzéstelenítő keveréket, amikor az adagolókar egy maszkot nyomott az arcára. Essien küszködése hamar gyengült, a

szeme lecsukódott, közben a gép veszélyes végtagjai munkához láttak. A fiú ezután sokáig nem volt eszméleténél.

Amíg aludt, visszafordíthatatlan változtatások történtek a testében. A sebészgép lyukakat fúrt a karja és a lába csöves csontjaiba, a bordáiba, a medencéjébe és a lapockájába, kiszívta a csontvelejét, hogy volfrám-aluminid és programozható proteinek allotrop formájával elegyítse. Az új keverék visszakerült Essien csontjaiba, és a gép lezárta a lyukakat. Az aluminid idővel beszívárog majd magukba a csontokba, és hihetetlenül ellenállóvá teszi őket.

A fiú sokkal hatékonyabb, bio-mesterséges szerveket kapott a tüdeje és a veséje helyett. Az új veséje több mint ötezer ismert méréganyagot tudott lebontani vagy kiszűrni, és *in situ* elemezte az ismeretlen szennyezőanyagokat. Szükség esetén ellenanyagokat és semlegesítő ágenseket szintetizálhatott és adagolhatott a fertőzés kezdetétől számított néhány percen belül. A tüdeje el tudta zárni magát nem belélegezhető légkörben, miközben hosszan fenntartotta a szervezet működéséhez szükséges oxigénszintet egy új szintetikus kloroplasztisz és metabolikus katalizátor segítségével. Akár a teljes vákuumot is túlélhette hosszú percekig, miközben mozgásképes maradt.

A szervei körül és a bőrrétegeiben lévő zsírlerakódások műanyagvegyülettel dúsított injekciót kaptak, ami nagy mértékben megnövelte a nyomószilárdságukat, ezáltal beépített ütéselnyelőként működtek.

A szem szaruhártyájára ugyanebből a műanyagból került több száz nagyon vékony réteg, a rétegek között intelligens rostokkal, amik a szemlencsét deformálva tűéles fókuszot biztosítottak százszoros nagyítási képességgel. A műanyag öntisztító volt, és jól ellenállt a sérüléseknek.

Az új szervek és struktúrák vezérlését egy génmódosított parazita végezte Essien agyában. A *Chaetogaster annandalei*ből módosított gyűrűsféregből közel milliányi fészkelte be magát az eszméletlen fiú neuronjai közé, hogy ott elpusztuljanak és felszívódjanak. A lipidekben gazdag

mielinből szőtt fészkek tele a férgek maradványaival másodlagos idegrendszert képeztek, ami zökkenőmentesen összekapcsolta Essien új okosszerveit a régi és megbízhatatlan vezérlőközponttal, az aggyal.

Amikor a fiú felébredt vagy inkább felriadt az adrenalin és pszichoaktív kemikáliák keverékétől, amit beadtak neki, rádöbbsent, hogy már nem a Mudu Garetében van. Egy beiktatólétesítménybe került a Bivouac 6-on, annak a rakás világnak az egyikén, ami technikailag a Pándomíniumhoz tartozott, de a Cielo teljes egészében átvette. A Biv 6-ra még soha nem lépett civil. Az egész bolygó egyetlen, nagy katonai tábor volt.

Valójában Essien a levegőben tartózkodott a létesítmény fölött, egy C17-es csapatszállító oldalára kötve, ami egy tenger felé repült. És nem egyedül: tucatnyian feküdtek fölötte, alatta és mellette is, mindenki ugyanolyan hámmal rögzítve, így a mozgásszabadságuk a fejük forgatására és a lábujjaik hajlítására korlátozódott. A csupasz lábujjaik hajlítására, mivel Essien környezetében minden férfi és nő meztelen volt.

A „férfiak és nők” eléggé tág fogalomnak bizonyult. Testséma tekintetében nagyjából mindenkit embernek lehetett nevezni, de akárcsak Vemmet figyelőbiztos és Moon katona, a többségük meglepőnek bizonyult valamilyen módon. Sokuk volt bundás, páran pikkelyesek vagy tollasok. Még az Essienéhez hasonló sima bőr is számos, különböző árnyalatot mutatott, köztük élénkpirosat, narancssárgát és faközöldet. És bizonyos esetekben az a bőr sem volt annyira sima, mint inkább táskás, göröngyös vagy lemezes. Ugyanakkor egyik „lényt” sem lehetett összetéveszteni az állatokkal. Egyértelműen mind emberek voltak, csak más alkattal és külsővel, de egyformán felismerhető értetlenséggel és félelemmel a tekintetükben, a vonásaikon, miközben a csapatszállító kiröppent a mély víz fölé.

Nagyjából öt kilométerre a parttól és ötszáz méteres magasságban a hámok kinyíltak. Nem egyszerre, hanem meghatározott sorrendben, húsz-harminc másodpercenként

egy-egy szakasznyi. A gép kapálózó testeket szórt a levegőbe, ahol magukra hagyta őket. Szerencsére nem voltak elég közel egymáshoz, hogy összeütközzenek.

A hatalmas magasságból folyamatosan gyorsulva a becsapódás erős fájdalommal és kábító ütéssel járt, de ahogy Essien egyre mélyebbre süllyedt, a fájdalom és a zavarodottság is gyorsan elmúlt. Új, továbbfejlesztett idegrendszere mindkettőt tudta enyhíteni. Megerősített bőre és csontváza levezette az ütést, így a testét minimális sérülés érte.

És miközben vergődve próbált visszajutni a felszínre, szupertüdeje oxigént szintetizált a visszaforgatott nyirokfolyadékból, hogy a végtagok továbbra is teljes hatékonysággal működhessenek. Bár a fiú több mint két percig nem vehetett levegőt, egyáltalán nem érezte ennek a hátrányait.

Úszni kezdett a kilométerekre lévő part felé. Minden irányban meztelen testek vették körül, és észrevette, hogy kapott egy új érzéket a korábbi öt mellé. Folyamatosan tisztában volt a saját elhelyezkedésével a többiek pozíciójához képest. Pontosan tudta, hány újonc úszott előtte és mögötte vagy mellette, az irányokkal és távolságokkal együtt. Még azt is tudta, hogy ki merre nézett (és meghatározhatatlan, de erőteljes biztatást hozott magával az a tény, hogy mind egyazon irányba haladtak). Mintha egy saját, korlátozott hatótávolságú, de azon belül tökéletes radarral rendelkezett volna.

A nagy hullámokban csapkodva kisebb felhajtóerőt tapasztalt, mint amire számított, mert a csontjait sűrű fém itatta át. Ugyanakkor a teste is több erőt tudott kifejteni, valahogy mindig talált még magában utánpótlást, és egyáltalán nem érzett kimerültséget, amikor végre kijutott a partra.

Magas, impozáns alak várta őket vörös páncélban, két fekete sávval a mellvértjén. Egy őrmester. Mögötte egész seregre való katona állt mozdulatlanul. Essien nem vette észre azonnal, de a vérteszetek valójában üresen, kinyitva

álltak ott. A cielopáncélok arra vártak, hogy elfoglalják őket.

Az őrmester végignézett az újoncokon, ahogy azok megálltak előtte. Sorba álltak anélkül, hogy ez eszükbe jutott volna. Egyszerűen ez a pozíció és távolság tűnt helyesnek, és nehéz – sőt értelmetlen – lett volna ellenállni a készítésnek, hogy így álljanak meg.

– Mind megsértették az egyenruha viselésére vonatkozó szabályokat, újoncok! – szólalt meg az őrmester. – Találják meg a páncéljukat, és másszanak be! Most, azonnal!

A meztelen férfiak és nők fészkelődni kezdtek, közben nyugtalanul pillantgattak egymásra és az őrmesterre. Vajon véletlenszerűen kellett kiválasztaniuk maguknak a vértetüket?

Nem, nem kellett. Az őrmester az egyik mutatóujjával megkopogtatta a másik kézfejét.

Essiennek úgy tűnt, hogy az egyik páncél azonnal életre kelt. Egészen addig a pillanatig megkülönböztethetetlen volt a többitől, és bár egyáltalán nem változott meg, hirtelen mégis végtelenül egyedinek tűnt. A fiú élénken, borotvaélesen érzékelte. Akkor is tudta volna, hogy ott van, ha kinyomta volna a saját szemét. Mintha a páncél énekelt volna neki, de csak egyetlen hangon, amelyben egy egész szimfónia rejlett. Essien egyenesen odament a vértethez, és közben érzékelte, hogy körülötte minden egyes újonc ugyanezt teszi, mindenki egy-egy adott pont felé tartott a végtelenül egyformának tűnő sokaságban, mert az az egy pont világítótoronnyá, jelzőfénné vált számára. Bár az útjuk többször is keresztezte egymást, mégsem ütköztek össze, mert a páncéljaik sziréndala nem semlegesítette azt az érzéküket, amellyel mindig pontosan ismerték egymás helyzetét a körülöttük lévő fizikai térben.

Könnyű volt felvenni a páncélt. Mintha maga a vértet *akarta* volna, hogy Essien felvegye. Igazodott a végtagjai állásához, megnyílt, hogy befogadja őket, átalakította magát, hogy illeszkedjen rájuk. A fiú rájött, hogy csupán választania kellett, és a páncél elvégezte a többit. Utoljára a sisak csusszant le, hogy lezárja az egészet, amikor már a teste

minden egyes része fémbe burkolózott. A kívülről átláthatatlan arclemez belülről kristálytiszta átlátszott.

Szavak futottak le Essien szeme előtt élesen kiugró, fehér betűkkel az arclemez belső oldalán. Vagy közvetlenül a szemében, ezt nem tudta elkülöníteni a jól passzoló sisakban: KZL/NKANIKA E/432. NHZ GYL/DG10014/U5838784453. Úgy tűnt, már olvasni is tudta ezt a morgónak nevezett nyelvet, nemcsak beszélni. Kezdett rájönni, hogy a teste és az elméje változásai összehangolódtak. Tudta, hogy ennek inkább ijesztőnek kellett volna lennie, de valahogy az élmény, hogy ennek a totalitásnak a részévé vált, nem hagyta sokáig megtapasztalni a negatív érzéseket. Hirtelen azt is megértette, mit jelentett az „egység”. Azt jelentette, hogy ő egy volt és együtt volt másokkal.

– Újoncok! – szólalt meg újra az őrmester. – Üdv a Cielóban! A következő három hónap lesz a legnehezebb eddigi életükben. Persze az utána következő három hónapban majd úgy érzik, mintha az első három semmi sem lett volna.

A szavakat nem harsogta vagy kiáltotta, ahogy Essien várta volna. A férfi hangja nem remegtette meg a forró, állott levegőt. A fiú közvetlenül a fülében hallotta az őrmester mondandóját a sisak hangszórójából, mintha az egész ott hangzott volna el mellette.

– Hat hónapnyi szenvedés és gürcölés – folytatta a fickó. – Hat hónapig messze túllépik mindazt, amit eddig a határaiknak hittek. Hat hónapig folyamatosan az fogják kívánni, bárcsak az anyjuk ne tojta volna ki a világukra magukat. De hat hónap múlva mind cielók lesznek. És hadd meséljem el, hogy ez mit jelent! Bárkivel találkoznak, az félni fog maguktól, hacsak nem túl örült vagy ostoba ahhoz, hogy ne tudja, mi az a félelem. Senki sem fog kikezdeni magukkal, hacsak nincs tízszeres túlerőben. És még utána is azt fogja kívánni, hogy bárcsak jobban átgondolta volna ezt, és inkább hagyta volna a fenébe. A Pándomíniumban mindenhol ismerik és tisztelik az egyenruhájukat. Mert nincs olyan hely

a Pándomíniumban, ami még állna, ha a Cielo nem lenne ott, hogy megtámassza a falakat. A Szubsztrátumtól a Purgálásig, a Spiráltól a pokol katonáiig mindenkinek mi vagyunk az igazi „megbaszhatod”, ha akár csak megpróbálnak ferde szemmel nézni ránk és a mieinkre. Minket nem Isten teremtett. Hogy miért? Mert meglátta a receptet, és összeszarta magát! A Demshoi megdugott egy vulkánt, és kilenc hónap múlva mi bújtunk elő köveket hasítva és lávát pisálva! És nagyon jól tettük, mert legyünk átkozottak, ha nem védelmezzük meg az egész kibaszott univerzumot!

Éljenzés zendült, és mintha jóval több hang ujjongott volna, mint ahány újoncból a tengerparton ácsorgó kontingens állt, de igazából erre senki sem figyelt, mert mindenki csatlakozott. Szavak nélküli harsogó öröm és dicsőség áramlott szerteszét olyan hangosan, mintha meg tudott volna szilárdulni, csak hogy kitöltse az ürességet az egységek között, míg végül mind egyetlen szervezetté válva üvöltének száz torokból egyszerre.

– Ideje ebédelni – törte meg a hangulatot az őrmester. Megfordult, és előremutatott egy végtelennek tűnő, homokdűnés táj fölött. – A tábor arra van, közel huszonöt kilométerre. Aki végig futva teszi meg a távot, az talán még kaphat levest. Meg egy darab kenyeret és egy cupákot is. Talán. Aki sétál, annak nem ígérhetek semmit.

Futottak. Mind futásnak eredtek.

A lábuk azonnal alkalmazkodott a nyaktörő sebességhez. A páncél szervomotorjai felfokozták amúgy is megnövelt erejüket, és a lépteik hosszú ugrásokká változtak. A csizmáikba épített sűrítőmező összetömörítette a laza homokot a talpuk alatt, hogy ne csökkentse a lendületüket. A kilométerek szinte észrevétlenül maradtak el mögöttük.

Essien egyáltalán nem érezte kellemetlennek a perzselő hőséget. A páncél szinte tökéletes homeosztázist tartott fenn, elszívta az izzadságot, szükség szerint hidratálta a szervezetét, alkalmazkodott az anyagcseréjéhez, hogy tökéletesen illeszkedjen a kívánalmaihoz. A fiú csak akkor kezdett el fáradni, mire beért a táborba, és megérezte, hogy

muszáj lesz ennie valamit. Ennek ellenére még sokkal tovább is bírta volna.

Ahogy a hatalmas étkezde-sátorban ülve tömte a fejét valamivel, aminek süteményállaga, de húsíze volt, valamiféle tompa boldogság áradt szét benne. Körülötte csak katonatársak ültek, csomópontok egy hálózatban, amely befogadta, és cserébe ő is elfogadta minden egyes elemét. A hálózat betöltötte a termet, de Essien tudta, érezte, hogy még ez is csupán egy apró részlete a nagy egésznek. A tábornokok töltötték meg, ezrével nyüzsgtek a különféle csomópontokon, jelenlétüket a fiú óvatos nyomásként érzékelte a bőrén. A többiek tartották egyensúlyban. Úgy érezte, hogy többé nem veszítheti el a belső egyensúlyát, nem veszítheti el az irányt, az elszántságát.

A vele szemben ülő társa felnézett, találkozott a tekintetük. Pillanatnyi távolság, esetlenség következett, de tényleg csak egy pillanatnyi. Azután mindketten elmosolyodtak. A nő félelmetesen ronda volt az arca bármely más részénél szélesebb állkapcsával és a kecskeszemével, aminek a pupillája kulcslyukra hasonlított, de mindez nem számított. Nem jelentett semmiféle különbséget. Az őket és az egész sereget összekötő kapocs túl erős volt ahhoz, hogy az ilyesmi számítson.

Az eufória a fiúval maradt a következő három napon át is a fegyveres és páncélos gyakorlatok során. A logisztikai tréning és az általános orientációs képzés kezdete sem lohasztotta le.

A negyedik nap végén találkozott a Purgálással.

21.

– Oké, figyelem, újoncok! – kiáltotta Otubre. – Hármasával Lépnek át, és mivel nem tudják, mibe Lépnek bele, hídfőállást kell kialakítaniuk. Mi az a három dolog, amire emlékezniük kell a hídfőállásnál, Muks?

Otubre őrmester várta őket a tengerparton az első napjukon. Elmondta, hogy ez a tizenkettes állomás, a közel ezer, hatalmas hangár egyike a bázison, ami a sereg szállítási infrastruktúrájának központjaként szolgált. Csak húsz újoncot vitt magával, akik egy csoportban álltak meg nagyjából a száz, alacsony fémemelvényből álló sor közepénél. Essien már tudta, mire valók a nagy lemezkorongok, mert Hadiz is hasonlót alakított ki a laboratóriumában, persze sokkal kisebbet az ittenieknél. Az ő berendezésének a platformján ketten is alig fértek el együtt, míg itt akár húszan vagy harmincan is kényelmesen felállhattak volna bármelyik emelvényre. És a hangár két végén felállított gépek még nagyobbak voltak, akár száz főt is elbírtak volna páncélcocsikkal vagy tankokkal együtt.

Az újoncok Otubre őrmesterrel a sereg legkisebb hatékony egységét alkották, egy taktikai osztagot, konkrétan a TO5-683 tagjai lettek. A bevetéshez kapott csapatjelzés eltűnik majd, amint teljesítették a küldetésüket. Essien belső képernyője is megerősítette, hogy aznap ő KZL/NKANIKÁ E/432. NHZ GYL/DG10014/U5838784453/TO5-683 volt. Ez a jelsor határozta meg a lényét. A rangját. A nevét. Az ezredét. Az azonosítóját. A világát. Az osztagát. Amiből az utolsó jelzés eltűnik majd a taktikai osztag feloszlásával.

Ám addig ez a húsz énség egymás fivérei és nővérei voltak, a jeleikkel egymásra hangolódtak a páncéljaik és az idegrendszerük terén is. Láthatatlan köldökzsinórokkal kapcsolódtak egymáshoz és az osztagot vezető Otubre őrmesterhez.

Muks közlegény, ez az Essiennél egy teljes fejfel magasabb és kétszer szélesebb vállú medveféle vigyázzba vágta magát, úgy válaszolt:

– Beékelődés, orientáció, végrehajtás!

– Úgy van – bólintott Otubre. – És pontosan ezt szeretném látni. Megkapták a számaikat. Felszólításra indulás. Egyes!

Muks, Tollen és Gavangar alkotta az első hármast. Együtt mentek fel a platformra, kifelé fordulva megálltak, és a következő pillanatban már el is tűntek, ahogy a Lépőmező beburkolta őket. A második hármásban Essien is közelebb lépett az alacsony emelvényhez.

– Kettes! – kiáltotta Otubre. A három közlegény elfoglalta a helyét a platformon.

Essien volt az egyetlen az osztagban, talán az egész seregben is, akinek a Lépés még mindig ijesztő újdonság volt. Próbált nem összerezzenni, amikor a szeme előtt áramló információk egy pillanatra megtorpantak, hogy utána már egy másik valóság árássza el az érzékeit.

Finom szemcsés, narancssárga homokon állt. Nem annyira sárga, inkább vöröses és kövér nap függött az égen, és dühödt szél támadt a katonákra. Az első csapat már pozícióba állt négy, nyolc és tizenkét óránál. Essien odasietett a saját helyére két óránál Muks és Gavangar között. A páncélja mesterséges intelligenciája már nekilátott az ellenséges jelek keresésének, hogy meghatározza az ellenség lehetséges pozícióját. Egyelőre nem talált semmit.

A többi társaság is sorban átlépett, nagyjából öt másodperces időközökkel. A Lépőmező kisülését kísérő halk csattanások a levegőben ugyanúgy értesítették a fiút az egyes csapatok érkezéséről, mint a proprioceptív kapcsolata a többiekkel. Amíg várakozott, a páncélja befejezte a letapogatást. Essien körülnézett.

Egy valószínűleg ősi romváros széles sugárútjára érkeztek meg. Mindkét oldalon alacsony kőépületek álltak a közelben, eltörpültek a távolabbi, lenyűgözően magas monolitok mellett. A hely valaha nagyszerű lehetett, de már rég megadta magát a környező sivatagnak. A narancssárga

homokból félig eltemetett kőtömbök álltak ki, mint töredezett fogak egy véres szájból.

Essien páncélja megszűrte a levegőt, így a szélrohamok által felkavart homok nem zavarta. Azon tűnődött, hogy ezek a romok melyik résznek feleltek meg a saját világán, hogy az itt élők fehérek vagy feketék lehettek, és hogy milyen régen adhatták át a városukat a belopakodó pusztaságnak.

Mostanára senki sem maradt, ez biztos volt. Essien érzékelői nem jelentettek semmiféle mozgást a hatótávolságon belül. A rádió is csendben maradt minden hullámhosszon, leszámítva a sajátjukat.

– Ez, itt – szólalt meg Otubre őrmester – Callion. A Rózsa és az Oldalsó 18. utca sarkán állunk. Legalábbis az én világomon most ott állnánk. Nyilvánvalóan a maguk világán is van valamilyen neve, és a Cielo kölcsönként néhány pillanatot a Regiszter idejéből, hogy kiderítse. Most kellene megjelennie a belső képernyőkön.

Essien szeme előtt kiíródtak a szavak: „Párizs, Champs-Élysées”. A segítőkész rendszer megmutatta, hol helyezkedett el a város a világtérképen, bár a fiú ettől nem lett okosabb. Korábban sohasem járt Neigeren kívül.

– Az emberek eljönnek ide – folytatta Otubre –, és fogalmuk sincs, mit látnak. Homokot. Ősi romokat. Nem értik, miért számítana ez nekik. Csakhogy mégis számít. Ez most a maguk kiképzésének legfontosabb napja. A legfontosabb dolog, amit valaha is látni fognak. Osztag, indulás!

Az őrmester végigvezette az újoncokat a széles utcán, több kereszteződést is elhagytak, mindegyikben nagyjából tucatnyi romos épület látszott, a háttérben a sivataggal. Az ellenség teljes hiánya ellenére a katonák harci rendben haladtak, fedezve egymást, felderítve az elébük kerülő kereszteződéseket.

Nagyjából száz méter után oda kellett húzódnniuk az épületek falához, mert a terület közepét egy gigantikus szobor maradványai foglalták el. Essien felismerte egy férfi

felsőtestét és jobb alkarját, a kőkéz egy hüvelybe dugott kard markolatát szorította. Az ököl felért a szomszédos épület első emeletéig. Ötven méterrel arrébb elhaladtak a nagyon hazafias arckifejezése felett díszes koronát viselő szobor feje mellett. A hatalmas, üres szempár mintha figyelte volna őket, ahogy továbbhaladtak.

– Ez, itt – folytatta a túravezetést Otubre egy épületre mutatva – a kedvenc bárom. Imádni fogják a légkört.

Beléptek a furcsa szögben álló ajtón. A padló is lejtett, az egész épület süllyedhetett a homokban, a sivatag borzasztó türelemmel szívta magába a kelletlen súlyt.

A helyiség bármi lehetett. Sehol egy bútor, már tető sem maradt. A korábbi funkciójára csupán egy dombormű utalt az egyik fal felső részén, szőlőt ábrázolt, amint kiborul egy tálból. Az osztag beljebb óvakodott a nagy terembe, továbbra is készenlétben tartott fegyverekkel fedezték egymást és az őrmestert.

– A térképek szerint ez a város középpontja – mondta Otubre. – Mármint nemcsak a még a föld fölött lévő résznek a közepe, hanem a teljes egykori városé, ami legalább húsz-harmincszor nagyobb volt annál, amit ma láthatunk belőle. A belvárosban vagyunk, osztag. Valaha élettel teli hely lehetett. De azóta minden elszaródott.

– Biztosítsák azt a pozíciót – mutatott egy belső ajtóra. Az osztag tankönyvi összehangoltsággal hajtotta végre az utasítást, bekapcsolták vizuális erősítő képszűrőt, és passzív szonárral tapogatták le a helyet, miközben közelebb mentek az ajtóhoz. Felosztották maguk közt a területet négy részre, hogy felkészüljenek a képzelt veszélyekre a bejáratú ajtó felől, a falakon nyílt hasadékokból és a fenti égből.

A belső szobában talákoztak először az élet jeleivel ezen a világon, de már csak azt láthatták, hogy hol volt élet korábban. Öt, mumifikálódott alak hevert a hátsó falnál sorba rendezve. Három felnőtt, két gyerek. Szikkadt bőrüket ritkás szőrzet borította, szem nélküli arcuk szájkosárhoz hasonlóan megnyúlt. A ruháik maradványai foszlányokban lógtak rajtuk, hamuszürkén és úgy elvékonyodva, hogy a nap

átsütött a szöveten.

Az egyik felnőtt az egyik gyermeket ölelve halt meg, a testük örökre együtt maradt, homlokuk összeért. Úgy nézett ki, mintha a felnőtt, bárki is volt, nyugtatgatni próbálta volna a kicsit, vagy megvédeni valamitől. Egyértelműen nem sikerült.

Nézzék meg jól! Otubre nem mondta ki ezt hangosan, egyenesen a gondolataik közé sugározta az agyukba ültetett digitális interfészen keresztül. Szubvokális rendszernek nevezték. Vagy egyszerűen csak voknak. *Tegyétek tiszteletüket! Imádkozhat is, aki akar. Szánják rá az időt! Ők már ötszáz éve itt vannak, és nem mennek sehová. Aki végzett, menjen ki, és várja meg a többieket!*

Senki sem imádkozott. Essien ment ki utolsóként, mert felfigyelt valamire a holttestekkel kapcsolatban. Dúdoltak. Egyetlen hallástartomány alatti hang jött mind az öt felől, de nem a szájukból, hanem az egészükből, a tetemeikből. A fiú sem vette volna észre, ha nincs épp maximumra állítva a páncélja szenzorainak érzékenysége. Mintha a rájuk törő halál megütötte volna őket, mint egy szélcsengőt, és azóta is csengenének. Most is, ötszáz évvel később.

Végül Essien is csatlakozott a társaihoz odakint az épület előtt, beállt a sor végére. Otubre őrmester szembefordult velük.

– Oké – szólalt meg. – Kérdések?

– Mi ölte meg őket? – kezdte Muks.

– Ja, hát ez szokott először felmerülni, ugye? Az a helyzet, hogy nem tudjuk. Szerintünk valamilyen taktikai fegyver lehetett, de nem találtunk más maradványt, csak rezgést. – *Azt a halk hangot*, gondolta Essien. – A molekuláik enyhén rezegnek állandó frekvencián. A rezgés nem lassul idővel. Nem ismerünk olyan erőt, eszközt vagy természeti jelenséget, ami ilyesmit csinál. Egyéb kérdés? Jöhet bármi. Mit akarnak tudni arról, ha ilyesmit találnak felderítés során?

– Hol vannak a többiek? – kérdezte egy másik közlegény. – Egy ilyen nagy helyen sokkal több emberre számítanék.

– Ez igaz. Vannak még pár tucatnyian a homokban a talpунк alatt, három- és nyolcméteres mélység között. Nem csak emberek. Kuttyák. Madarak. Valami patkánynak kinéző állat. A vizsgálatok közel száz szerves maradványt mutattak ki. Egy olyan városban, ahol valószínűleg hetven-nyolcvanezren is laktak korábban. Arra tippelünk, hogy bármilyen fegyvert használtak itt, a többség kapta a hatás java részét, és az teljesen lebontotta őket. Itt vannak a homokban, amin járunk. Akiket odabent láthattak, mert maradt bennük valamennyi molekuláris összetartó erő, ők a kivételek.

Otubre kirakott egy térképet az osztag tagjainak belső képernyőjére. Egy világterképet.

– Oké, ezt a szart már tudják az általános eligazításból – mondta. – A Pándó világok százezreiből áll, de a lényeg az, hogy mindegyik ugyanaz a világ. Jaarde. Eruth. Ut. Tell. Gea. Taram. Terra. Jorden. Maa. Zeme. Bhumi. Dikiu. Lok. Mindegy, hogyan nevezték el a lakói, mind ugyanaz a bolygó, amin maguk is születtek, csak mindegyik más sapkát vett fel. A többi bolygó odafent, a csillagok körül átkozottul messze van, és valószínűleg amúgy is mind szar hely.

– Egy világ. Ez a lényeg. Talán a részletek változnak valamennyire, de a nagy egész, a kontinensek, az óceánok meg a többi alap dolog nem változik olyan sokat egyik kontinuumról a másikra. Úgyhogy most itt vagyunk, az északi félgömb legnagyobb egybefüggő földtömegének a nyugati részén. A kék pontok a térképen városok, a többség akkora, mint ez, némelyik jóval nagyobb. Az itteniek jól lemaradhattak technológia terén, de azért letelepedtek mindenhol, ahol lehetett élni. A becslések szerint a bolygó népessége valahol húsz- és százmillió között lehetett. Bármilyen nagy területet kellett lefednie. És a picsába is, sikerült. Nemcsak az embereket, de a jószágokat, a háziállatokat, a vadakat, a rovarokat. A fákat és a növényeket is megölte. Semmi sem maradt életben a bolygón. Eltűnődtek rajta, hogy a testek miért nem bomlottak le? Se baktériumok, se gombák. Nincs, ami

elrohassza őket. Egy rakás másik dolog is leállt ugyanebből az okból. Nincs nitrogén vagy szénkörforgás. Amennyire meg tudjuk állapítani, a bolygó biomasszájának a java része eltűnt, és ezzel ki is vont nagyjából egybillió tonnányi nem jelentéktelen vegyi anyagot az egyenletről. Ez nem kihalási esemény volt, hanem valaki felrakta a székeket az asztalra, és lekapcsolta a villanyt. Talán örökre. De legalább egymilliárd évre biztosan.

Essien gyomra összeszorult. Még mindig nem tudott máshogy gondolni a romvárosra, mint lidérces furcsaságra, pedig már rég rá kellett volna jönnie valamire abból, amit a páncélja folyamatosan kijelzett a sisak belső képernyőjén. *Lehetséges ellenségek száma: 0.* Az érzékelők hatósugarán belül semmi sem mozgott, holott az egérfingeret is felismerték száz kilométerről.

Az egész világ romba dőlt.

– Ötszáz év... – mondta ki hangosan is, amire gondolt.

– Igen, közlegény?

Essien kereste a megfelelő szavakat, az agya ide-oda dobálta a tényeket, mint a forró krumplit, nem sikerült rendesen megragadnia őket.

– Azt mondta, uram, hogy itt mindenki meghalt ötszáz évvel ezelőtt. De ezek a romok sokkal régebbieknek látszanak. Több ezer évesnek is akár.

Otubre mintha hirtelen ugyanúgy nem találta volna a szavakat, mint ő.

– Megcsúszott, katona? – kérdezte végül gorombán. – Nem tanult erről az iskolában? Ez nem... – Elhallgatott, sisakos fejének apró mozdulata arra utalt, hogy olvasott valamit a belső képernyőjén, valószínűleg a fiúról. – Ja, oké. Mármint úgy értette, hogy ez a hely úgy néz ki, mint ahogy a *maga* világán építkeztek több ezer évvel ezelőtt.

– Hát... igen. – Essien kicsit összezavarodott. *Hiszen ezt mondtam, nem?*

– A világok nem mind ugyanabban a tempóban haladnak, Nkanika. Egy civilizációnak úgy tízezer év kell, plusz-mínusz valamennyi, hogy eljusson a vadászó-gyűjtögető életmódtól a

Lépéstechnológiáig. Csakhogy az egyes világokon nem ugyanakkor indulnak el. Mert miért is tennék? A Föld úgy ötmilliárd éves. Kellett hozzá az első félmilliárd, hogy a kéreg lehűljön, és kialakuljanak az óceánok. Egy másik félmilliárd, hogy felbukkanjon az élet. És ez nem valami szilárd menetrend szerint történt. Csak megtörtént valamikor. Érti?

Essien bólintott egyet. Így megfogalmazva látta értelmét a dolognak.

– Igen, őrmester.

Otubre viszonzta a bólintást. Nem akarta megalázni, erre a fiú már rájött, csak megfeledezett róla, hogy volt egy veremlakó is az osztagban.

– Ezt elég könnyű szem elől veszíteni, mert a Pándomínium világai többé-kevésbé hasonló fejlettségi szinten állnak – folytatta az őrmester. – Mert így szeretjük. Így legalább egyenlők szövetségében lehetünk. És persze így jóval könnyebb kiépíteni a közös infrastruktúrát. Általában nem foglalkozunk azokkal a világokkal, amelyek messze lemaradtak. Találkoztunk már párral, de tényleg csak pár olyannal is, ami jóval előttünk járt. Ők arra mentek, mi meg erre. Nem fogunk olyanokkal verekedni, akik ellen biztosan veszítünk.

És ennyi művelődés elég is volt aznapra. Otubre feje megmozdult, ahogy végignézett az osztagon.

– Még várok egy kérdésre.

– Ez az egy ilyen? – ismét Muks szólalt meg. – Ez az egyetlen világ, ahol... ilyesmi történt?

– Köszönöm, katona! Nem. Amikor utoljára megszámoltuk, tizenhétézer ilyen világot találtunk. Eddig. – Döbrent mormolás futott végig az újoncok során. Az őrmester bólintott. – Igen, ez jó sok. És a rossz hír az, hogy rendszeresen találunk még. Amikor én álltam itt újoncként, tizenhatezer plusz valamennyinél tartottunk. Úgy véljük, mármint az ezt tanulmányozó tojásfejűek szerint akár annyi halott világ is lehet, mint amennyi élő van. Vagy még több. Kipurgált világoknak nevezzük őket, vagy egyszerűen csak

Purgálásnak.

– A jó hír az, hogy úgy tűnik, mindet egyszerre nyírták ki. Úgyhogy nincs valami ronda, nagy mumus, ami megy előre a multiverzumban, és előbb vagy utóbb minket is elér majd. Ötszáz évvel ezelőtt minden kipurgált világ kapott egy látogatót, és bárki is volt az, igencsak rossz kedvében lehetett. Ráomlasztotta a házat a helyiekre, és elment. Hogy ettől még megtörténhet-e velünk is? Tudja a franc. Ötszáz év sok idő. Abban reménykedünk, hogy a nagy mumus találkozott egy még nagyobb mumussal. Vagy eltévedt valahol, kihalt, elfogyott az üzemanyaga, talált egy cuki kis kunyhót egy csobogó patak mellett, és letelepedett. Mindenesetre egy ideje nem bukkant fel, és ezt jó jelnek tartjuk. De ha a mumus egyszer mégis visszajönne, akkor a mi dolgunk lesz szétrúgni a seggét! Az enyém, a maguké, a seregé! És könnyen lehet, hogy nem lesz több szerencsénk, mint azoknak, akik itt megszívták, de ettől még meg fogjuk próbálni.

Az őrmester kihúzta magát, ökölbe szorította a kezét, miközben beszélt, és az újoncok akaratlanul utánozták. Valamivel merevebben álltak vigyázzban, mint addig, mert megéreztek a cielót a vérükben, ami úgy rejtett bennük, mint a vas a betonban, tartást adott.

– És ezt azért mutatjuk meg minden újoncnak – tette hozzá az eddigiakhez Otubre – már a kiképzés elején, hogy tudják, miért fognak harcolni. Minden világ véges. Mindannyiunknak van lejárat ideje. De amíg Isten nem jön le személyesen a hegyről, hogy szóljon, ennyi volt, addig mi megküzdünk mindennel, ami jön. Máskülönben... – Egy intéssel befoglalta a romokat, a bennük rejlő múmiákat, az egész halott világot. – Máskülönben ez, amit itt látnak, ez fog eljönni magukért. A maguk világa is így fog kinézni mostantól kezdve egészen addig, amíg a kibaszott csillagok is kialszanak.

Végignézett az újoncokon, várt néhány másodpercig, hogy biztosan befogdták a mondandóját. Látva, hogy mindenki vigyázzban áll, holott nem kaptak rá parancsot, kiadta a

„pihenj”-t. Húsz csizma dobbant halk szinkópát verve a puha talajon, ahogy az újoncok kis terpeszbe álltak. Az egész bolygón összesen fellelhető énségek nagy többsége további utasításra várt.

– Oké – szólalt meg ismét az őrmester. – Eleget dumáltunk. Mi lenne, ha visszamennénk a bázisra, és addig piálnánk, amíg fel nem bukunk?

Ótubre komolyan gondolta, amit a kiképzés nehézségéről mondott. Az első napokon az erőltetett menetelés semmi sem volt azokhoz az akár százötven kilométeres gyalogtúrákhoz képest, amiket az újoncoknak később teljesíteni kellett. A harci kiképzés egyenesen kegyetlennek bizonyult. A bevetési kiképzés még keményebb volt. A szinte második bőréről vált páncél és felfejlesztett teste ellenére Essien szinte mindennap eljutott a képességei határára. Néha még ezen túlra is, ami annyit jelentett, hogy át kellett értékelnie, amit addig a képességei határának gondolt.

Sosem maradt egyedül, és ez egyszerre jelentett segítséget és problémát. A bajtársiasság szédítő volt. Az osztag tagjai *eggyé váltak* az osztaggal. Ott ültek egymás fejében, az összekapcsolódás és a közös tapasztalás folyamatos, támogató háttérzajként jelent meg. A többiek érzékletei kiegészítették a taktikai képernyőt. A gondolataik és érzéseik felkorbácsolták Essient, erőt és lendületet adtak minden saját gondolatának és érzésének. A többiek mozdulatai ott rezonáltak az izmaiban és a csontjaiban, vitték tovább, egyre csak előre.

Ugyanakkor bármilyen izgalmas és lelkesítő volt ez a visszacsatolás, alattomos mellékhatással járt. Ráerőltetett a fiúra egy másfajta, a sajátjától eltérő nézőpontot. Minden korábbi dolog, az emlékei a sereg előtti életéről hatalmas távolságra kerültek. Ott voltak, meg lehetett keresni őket, de elhalványodtak, elmúltak, régivé váltak, szinte semmivé foszlottak.

Essien egyik lakótársa, Yoharee elmondta, hogy a visszacsatolás technológiája forradalmi újítás volt, amikor pár évtizeddel ezelőtt bevezették a Cielóban.

– Azelőtt drogokkal váltottak ki hasonló hatást, de az vagy bejött, vagy nem. A fizikai függőséget amúgy is nehezebb

kezelni, mint a pszichológiait.

Yosharee ápoló volt, amíg meg nem ölt valakit egy verekezésben, úgyhogy jól tudta, miről beszélt. Ráadásul ő volt az egyetlen olyan ember az osztagban, akinek ugyanott nőtt szőr a testén, ahol Essiennek, és máshol nem, amiért a fiú afféle rokonnak tekintette. Ha Yosha mondott neki valamit, azt hajlamos volt elhinni.

– De miért akarnák, hogy függők legyünk? – kérdezte Essien. – Nem lennénk jobb katonák tiszta fejjel?

Yosha felnevetett.

– Kurvára nem! Az a legjobb katona, aki minden kapott parancsot teljesít. És mi ilyenek vagyunk. Amíg össze vagyunk kötve, nem tudunk ellenkezni. Ha körülöttem mindenki menetel vagy átrohan egy aknamezőn, vagy civileket szurkál le bajonettel, akkor nem tehetsz mást, csak ugyanazt. Az idegrendszeri visszacsatolás rávesz, hogy ugyanazt csináld. Feltéve, hogy nincs emberfeletti akaraterőd.

Essien sokat tanult az új legjobb barátjától, de főleg azért, mert megbízott benne annyira, hogy kérdéseket tegyen fel neki, és ezzel felfedje a saját megdöbbentő tudatlanságát.

Így ismerte meg a Pándomínium történelmét, amely végeredményben a Lépés-utazás története is volt egyben. Hogy hogyan pusztították el egymást az első világok, amiken felfedezték ezt a technológiát, mielőtt rájöttek, hogy felesleges az egész, mert minden, amire csak szükségük lehet, ott rejlik kint, valamelyik üres világon, arra várva, hogy elvegyék.

De akkor miért kellett összeállniuk? Miért osztozkodtak?

Mert a multiverzum hatalmas hely volt, tele ijesztő szarságokkal. A kipurgált világok csupán a jéghegy csúcsát jelentették. Ezért a Pándomínium létrehozta a Cielót, ami kikényszerítette a világok szövetségét, és megvédte a tagvilágokat bármivel szemben, ami fenyegethette őket. Amennyire tudni lehetett, ez volt a valaha létező legnagyobb állandó hadsereg, bárhol a multiverzumban. Csapatok milliárdjai, lövegek milliárdjai, tankok, ágyúaszádok,

drónok és harci szolgák milliárdjai.

– De mi ellen harcolunk? – kérdezte Essien. – Az őrmester azt mondta, hogy ami a Purgálást csinálta, az már nincs itt. Évszázadok óta.

– Ja, nincs itt, hála a kibaszott Ikreknek! De azon kívül is bőven van még szarság, amivel elfoglalhatjuk magunkat. A leggyakoribb az, amikor egy világon éppen csak megtanultak Lépní, és ettől azt hiszik, hogy valami kibaszott kozmikus szerepük lesz. Néhányan összeszövetkeznek, mint mi is tettük. Megtámadják a Pándo egyik világát, mert azt hiszik, hogy együtt könnyen elintézhetik. Na, akkor a Tanács odaküld minket, és mi szépen letaroljuk őket. Nincs alku. Aztán ott vannak még a szakadár csoportok és a nativista mozgalmak a Pándón belül. Belső ellenség, ilyesmi. Vagy amikor két kormányzat van ugyanazon a világon, és összevitatkoznak valamin, akkor minket hívnak oda ütközőnek. Odaállunk a kettő közé, és ez általában elég is ahhoz, hogy fenntartsuk a békét. És az egésznek a tetejébe ott van még az a másik szar, ami a semmiből jön. Mint az Anyamassza.

– Hogy mi? – meredt rá Essien. – Mi az az Anyamassza?

– Ki – javította ki Yosha. – Ki az az Anyamassza. Emlékszel még, hogy Otubre azt mondta, vannak világok, amelyek előrébb járnak nálunk? Amelyek fejlettebbek?

– Igen.

– Na, az Anyamassza pont az ellentéte ennek. Képzeld el egy világot, amin egy amőba a legfejlettebb életforma! Vagy egy baktérium, ilyesmi. Az Anyamassza esetében ezek az amőbák és baktériumok szépen összejöttek, és elkezdtek gondolkodni. Olyanok lettek, mint... nem is tudom. Mint egy elme. Mint a neuronok egy jó nagy agyban.

– Úgy érted, hogy nagyobb, mint az emberi agy?

– A világ az, Essien. Az Anyamassza egy egész világ, amit öntudattal rendelkező, zöldes nyálkaféle borít. Úgy hetven éve talált rá a Pándo egyik expedíciója. Halottnak hitték az egész helyet, de az megszólította őket. Mármint a fejükben. Működő telepátia. Beültetések nélküli vok. Eleinte

tökéletesen udvariasan kommunikált, de pár perc után közölte az expedíció tagjaival, hogy menjenek el, és soha ne térjenek vissza. Azt mondta, hogy semmi sem érdekli, amit felajánlhatnának, és inkább hagyják békén.

Essienben még élénken élt a kipurgált világ emléke, amit meglátogattak. Nagyon is hajlott rá, hogy fenyegetésként értékeljen egy gondolatolvasó nyálkával teli világot.

– És az expedíció így tett?

– Szerinted? – kérdezett vissza Yosha. – Tudósok voltak, akik találtak valami teljesen új dolgot. Elővették a kis befőttesüvegeiket, és megpróbáltak mintákat venni. Azután hirtelen megint otthon találták magukat. Mármint úgy érte, hogy mindenki átkerült arra a világra, amelyiken született. Sőt, ha a ház még állt, akkor a házba vagy a kórházba, a bérházba, a születésházba, meg ilyesmi. Az Anyamassza simán átléptette őket, és közben bebizonyította nekik, hogy mindent tud róluk, amit csak tudni lehet. Pár percnyi csevegés alatt simán kiolvasta őket A-tól Z-ig.

– De... – Essien küzdött, hogy feldolgozza ezt, mert mindennel szembement, amit eddig tudott az univerzum törvényszerűségeiről. – Azt mondod, hogy térben is elléptette őket? De hát ez lehetetlen! A világok között csak ugyanazon a helyen lehet átlépni. Mármint, ahonnan elindulsz az egyik világon, ugyanoda érkezel a másikon. Lépés közben nem lehet elmozdulni semerre.

– Mi nem tudunk elmozdulni. De úgy látszik, az Anyamasszának ez is megy. A Tanács küldött még pár expedíciót, ám mindegyikkel ugyanaz történt. Azután a negyedik vagy ötödik csapat már nem tért vissza. Ugyanígy az önvezérlő gépek sem. Semmi sem jön vissza, ami átlép az Anyamasszához. Komolyan gondolta, hogy hagyják békén.

Essiennek beletelt egy időbe rájönni, hogy ő volt az egyetlen az osztagában, talán az egész seregben, aki nem a Pándomínium egyik világáról jött. A Pándo-világok többsége kötelező részesedést fizetett. Aki része volt a szövetségnek, annak rendszeresen hozzá kellett járulnia a fenntartásához, például katonákkal.

– A világok többségén börtön helyett használják ezt. Ha elég nagy büntetést kapsz, felajánlják a választási lehetőséget. Például tíz év a rácsok mögött, vagy öt év aktív szolgálat. Egészen jó alkunak tűnik, főleg mivel utána is megtarthatod az implantátumokat, úgyhogy sokan ezt választják.

– Veled is ez történt?

– Ilyen hülyének nézel? – Yosha rácsapott Essien mellvértjére, az meg akkorát puffant, akár egy dob. Tíz-tizenkét év után még valószínűleg életben leszel. Nem, én a halálos injekció és a szolgálat közül választhattam. És még így is gondolkodnom kellett rajta.

Purgálás. Anyamassza. Tízszer tízezer világ a Pándomíniumban. Mindezek együtt olyan hatalmasnak tündek, hogy Essien elméje nem tudta elképzelni, megragadni. Ugyanakkor még ez is eltörpült a Pándo által még nem ismert Föld-változatok végtelen sokasága által képezett és gyakran csak veremként emlegetett Láthatatlan mellett. Essien saját világa, a Terr is a veremben maradt, és soha, senki nem figyelt volna fel rá, ha Hadiz Tambuwal nem tör be onnan a szomszédos univerzumokba.

A Terr semmit sem számított az ittenieknek. Felbukkant a nagy hálójukban, ránéztek, és simán visszadobták. Vele is majdnem ez történt, de végül inkább úgy döntöttek, hogy megpróbálják hasznát venni. Így lett a katonaság az élete, és mivel nem volt más választása, Essien ezt az életet élte.

Az első hetekben még gyakran gondolt Hadizra, álmodott is vele, a szeretkezéseikről, arról az éjszakáról, amikor a nő úgy ölelte át, mintha ő a gyermeke lett volna. Még mindig nem adta fel a reményt, hogy Hadiz életben maradhatott valahogyan. Elképzelte, ahogy őt keresi a világokon. Úgy látta maga előtt a nőt, mint a legapróbb tűt, ami egyre csak fúrja át az univerzum durva szövetét. Biztosan akkor jön majd el érte, amikor a legkevésbé számít rá, egy csókkal felébreszti ebből a különös álomból, elsuttogja, hogy megbocsátott, és hazaviszi.

Csakhogy a képzeletének nem sok alapanyag jutott.

Minden egyes nappal egyre nehezebbnek tűnt felidézni az emlékeket, az osztag jóval élénkebb jelenléte a beültetéseken keresztül átítatta az elméjét, kioltotta és háttérbe szorította a múlt képeit. Amikor a fiú rászokott a fecsegőre, az emlékei még jobban elhalványultak.

A Cielóban szolgáló katonák narkotikuma, a fecsegő hivatalosan tiltott volt, de a bázison ingyen be lehetett szerezni. Essien eleinte kerülte, mert még tisztán emlékezett Moon Sostenti szavaira, amikor a nő elmondta, milyen hatással van rájuk a szer. Meg akarta tartani az emlékeit Lagosról. Hiszen hogyan találhatna majd haza, ha nem is emlékszik, hol van az otthona?

Ám egyszer csak eljött a kivégzések napja. Utána a feledés szükségszerűvé vált.

Egy tiszta téren a tábor külterületén, százméternyi bozóttal és csupasz talajjal elválasztva a legközelebbi épületektől, a TO5-683 egy vonalban állt fel, a katonák lépésnyi távolságot tartottak egymástól. Egy háromméteres fal magasodott velük szemben. Háromtéglányi vastag, erős fal hanyagul lefestve. A fehér legfelső réteg csak részben fedte el a falat egész hosszában borító sötét foltokat.

Húsz férfi és nő állt háttal a falnak, legfeljebb fél méterrel előtte. A jobb csuklójukat fémkarikához bilincselték egy-egy mellkas magasságú betonoszlop tetején. Az oszlopokon a halvány foltok hasonlítottak a falon lévő foltokra. Míg a falat lefestették, az oszlopokat csak lesikálták hipóval vagy lúggal, de a foltok már beleették magukat. A hozzájuk bilincseltségek mind meztelenek voltak, eltekintve a fejükre húzott durva anyagú, szalmasárga zsákoktól.

A szimmetria nyugtalanította Essient. Húsz cielo, húsz kikötözött és letakart fejű fogoly. A félelem eléggé felerősödött benne ahhoz, hogy áttörje az osztaga közelségének háttérzaját.

– Azt kell megérteniük – mondta Otubre –, hogy az anyag nem oszlik el egyenlően. Ha így lenne, mind csupán űrben lebegő porszemek lennénk. Csakhogy a por összeáll, dolgok lesznek belőle. Kerti bútorok, épületek, emberek, jelzőtáblák az út szélén. Ez a káoszból születő rend, és ez jó. Ragaszkodjanak hozzá, katonák! Rendet akarunk. A rendért küzdünk.

– De ott vannak még a gyorsítások és a bukkanók is, a jó szerencse meg a balszerencse. Na, azok sem egyenlően oszlanak el. Tök véletlenszerű az egész. Ha az univerzum kilencven százaléka hasmenéses, akkor aki száraz helyre kerül, az hálát ad bármelyik istenségnek, és megy tovább. Mert ilyen az élet.

Otubre a foglyoknak hátat fordítva beszélt, nem foglalkozott velük, pedig némelyikük halkan szipogott vagy hangosan sírt, az egyikük térdre is esett, bár nem teljesen, mert a kikötött keze nem engedte. Ettől ügyetlen guggolásnak nézett ki a mozdulat, behajlított lábbal állt, az oldalával nekinyomódott a betonoszlopnak.

– Az élet az élet – ismételte meg az őrmester. – Jó vagy rossz, értelmetlen azon vergődni, hogy milyen kártyát húztál. A vágyakozás kurvára nem változtat semmin. De maguk kivétel nélkül mind ást húzhattak, hiszen itt vannak.

Lassan elindult végig a soron, kissé lehajtott fejjel, mint aki mélyen eltűnődött valamin. Amikor Essienhez ért, a fiú páncélja regisztrálta a felettes tiszt közeledtét, és digitális tisztelgést küldött neki. A belső képernyőjére is kitette az azonosítójával együtt: KZL/NKANIKA E/432. NHZ GYL/DG10014/U5838784453, az ideiglenes toldalékkal együtt: TO5-683.

– Hadd próbálkozzak meg egyfajta magyarázattal! – szólalt meg Otubre rövid hallgatást követően. – Elmennek sétálni, és elérkeznek egy kereszteződéshez. Fordulhatnak balra, fordulhatnak jobbra. A balt választják, és találnak egy tizedt a földön. Szerencsés napjuk van. Felveszik, keresnek egy kocsmát, és vesznek maguknak valamit a jobb italok közül. De van egy másik világ, amelyikben jobbra indultak tovább. Abban a világban a nagy, csúnya farkas leharapja a fejüket, mielőtt tehetnének még tíz lépést. Bumm! Azon a világon meghalnak.

Az őrmester elért a sor közepéhez. Ott megállt, egy-két másodperc múlva először pillantott el a foglyok felé. Ekkor egy másik csuklyás, egy nő is összerogyott közvetlenül Otubre előtt, már amennyire a béklyó engedte. Az őrmester megbökte a lábát a csizmája orrával.

– „Várjunk egy kicsit, őrmester!” Szinte hallom, ahogy ezt mondják. „Én még itt vagyok, és élek! Érzem a pulzusomat. A szívverésemet. A levegőt, ahogy ki-be jár a tüdőmben. Akkor meg miféle lószart lapátol maga itt ránk? Melyik az a másik világ? Hol van az a hely, ahol meghaltam?”

Otubre visszafordult az újoncokhoz, hátra tett kézzel várakozott.

– Tehát hol van? Meg tudja mondani valaki? – Már nyilvánvalóan nem csupán beszédet tartott. Választ várt a kérdésére. Senki sem jelentkezett. Csend telepedett a tiszásra, leszámítva a foglyok felől jövő zajokat.

– Nem? Senki? Hát jó. Akkor majd én megmondom. Gyerünk, katonák! Ki él sehol? Gavangar, mondja meg nekem!

Gavangar közlegény (432. NHZ GYL/DG456827/G683726496) sokaig gondolkodott.

– Senki, őrmester? – felelte végül óvatosan.

– Senki! – mennydörögte Otubre. – Ezt jól mondta, közlegény! Senki él sehol. – Élénkebbé vált, gesztikulálva magyarázott tovább: – A szülőviláguk – kezdte felemelt ballal, széttárt ujjakkal – van valahol. És a Pándó többi része is van valahol. Onnan jöttek a barátaik. Az osztaguk, a századuk, a seregük. Olyan valódiak, mint maguk. De ezt tudják is. Viszont minden, ami *kívül* van a Pándón – felemelte ökölbe zárt jobbát –, az a világ, amiben jobbra fordultak. Ahol rosszul döntöttek, és meghaltak. És értelemszerűen ott mindenki más is halott. Jöhetett a nagy, csúnya farkas. Egy autó, egy szívroham, egy bomba vagy egy veszett kutya. Mindegy. Mi vagyunk a bal oldali út, ők a jobbra vezető. Mi élünk, ők halottak. Még annál is kevesebbek. Ők már csak a tűz füstje. Esőcseppek egy kibaszott szélvédőn. Nem valódiak.

Az őrmester elfordította a felsőtestét, hogy egy intéssel a csuklyás férfiakra és nőkre mutasson mögötte.

– Ők – tette hozzá – nem valódiak.

Egyik kesztyűs kezével lenyúlt, megmarkolta az összerogyott nő fején a zsákot, és egy mozdulattal lerántotta róla. A nő reszketve pislogott az éles napsütésben, elkerekedett szemű pillantása ide-oda ugrált az előtte lévő között. Embernek nézett ki, mint maga Essien, de két apró szarvkinövés volt a homlokán, és gyér szakáll az állán.

– Jól nézzék meg – mondta Otubre –, mert így néz ki a

semmi! Pont úgy, mint maguk. Úgy néz ki, mint bármelyikünk, és mégsem úgy néz ki. Mert mi ciélók vagyunk. Mi a Pándomínium katonái és védelmezői vagyunk, és ezek a szarzsákok itt nem részei ennek! Nem részei semminek. A világok, ahonnan jöttek, csak talán-világok. Olyan világok, amelyek csak megpróbálnak valódiak lenni. Sosem fog sikerülni, de árthatnak nekünk azzal, hogy ránk akaszkodnak. Átözoñlenek a mi területeinkre. Lopják a dolgainkat. Útban vannak, amikor mi csak próbáljuk végezni a munkánkat. És nincs más választásunk, mint a helyükre tenni őket, ha jönnek a védhetetlen szarságaikkal. Vagy amikor jönnének, de mi már tudjuk, mit akarnak. Ez véres és ronda dolog is lehet, de a mi szívünket nem rendíti meg, mert tudjuk az igazat! Nem ölhetjük meg azt, ami eleve nem is élt soha. Azok az emberek, akik a semmiben élnek, azok nem emberek! Jól van – folytatta az osztag mellé állva. – Mindenki válasszon célpontot, és lépjen közelebb hozzá! Nincs tüzelés, amíg nem szólok, de parancsra leveszik a célpontjukról a csuklyát. A szemébe néznek, és megmondják neki a nevüket. Nem fognak emlékezni rá, de így illik.

Egy hosszúnak tűnő másodpercig senki sem mozdult. Az őrmester ebben az egy másodpercben vette észre, hogy még mindig markában tartotta a fogoly csuklyáját, úgyhogy a mellette álló Essien kezébe nyomta.

– Tessék, Nkanika! A maga ajándékát már kicsomagoltam.

Még mindig nem mozdult senki.

– Őrmester! – szólalt meg Muks óvatosan. – Ezek az emberek... Mit tettek? Most kivégzőosztag lettünk?

– Megtagadja a közvetlen felettese parancsát, közlegény? – csattant fel Otubre.

– Nem, őrmester, csak...

– Mi van? Csak alkudozna a feltételekről? Csak el akarja dönteni, hogy magára is vonatkozik-e a parancs? A Cielo holtan akarja látni őket. Ez magának nem elég?

– De igen, őrmester. Persze, őrmester, de...

– Lépés indulj, Muks! Ha mind visszamentünk a barakkokhoz, aláírom az elbocsátólevelét.

A nő arca nem látszott a sisakban, de továbbra sem mozdult.

– Ez már két parancs volt, Muks, és maga egyiket sem teljesítette. Türelmes ember vagyok, ezért választhat! Melyik legyen? Háromig számolok. Egy. Kettő...

– Az első, őrmester.

– Rendben. Akkor lépjenek előre, katonák! Már épp eleget pocskoltuk itt a kibaszott időnket.

Az újoncok egy része tétován megmozdult, előrébb lépett, megtorpant, továbbment. A többségük azt a foglyot választotta, akivel szemben eredetileg is állt, de Essien között támadt egy kis csoszogás és megingás, mert a fiú kiesett a szekvenciából. A nő, akinek a csuklyája a kezébe került, rettegve nézett körül, ide-oda ugrált a tekintete, hátha még talál valamilyen kiutat. Amikor Essien árnyéka rávetült, felnézett rá, és úgy maradt.

– Csuklyákat le! – adta ki a következő utasítást Otubre.

Ekkora az osztag tagjai már teljes összhangban mozogtak, még Essien is érezte a mozdulatot, holott ő már a kezében tartotta a zsákot, és nem lett volna mit levennie. Szinkronban akart lenni a többiekkel. A szinkron maga volt az öröm.

– Mutatkozzanak be!

A hangok kórusa egyszerre állt mormolásokból és kiáltásokból.

– Nkanika, E – mondta Essien. – 432. nehézsúlyosság. Azonosító: DG10014. Szülőbolygó: U5838784453.

A nő megrázta a fejét. Mondott valamit, de Essien nem értette, hogy mit. Nem olyan nyelven beszélt, amit a páncélja MI-je tudott volna tolmácsolni neki.

– Vékony sugár! – parancsolta az őrmester. – Hármasszoros intenzitás, alacsony szóródás!

Menük és almenük jelentek meg Essien látóterében, ráíródtak a való világra anélkül, hogy eltakarták volna előle. A fiú az akaratával, a gondolataival pörgette le őket, míg kiválasztotta a fegyvert, és beállította a kívánt értékeket. A jobb keze enyhén bizsergett, amikor a csuklófegyvere

visszajelzett, hogy teljesen feltöltött, és készenlétben áll.

A nő ismét mondott valamit. A tekintetét Essien jól ismerte. Oshodi-tekintete volt. Olyasvalaki tekintete, akit már elég sokszor megrúgtak és leköptek ahhoz, hogy tudja, mi következik. Mégsem könyörgött. A hangsúlyai és grimaszba feszülő ajka árulta ezt el. Valószínűleg azt mondta a fiúnak, hogy bassza meg.

Waka. Waka, go an quench.

– Tűz! – kiáltotta az őrmester.

Essien nagyon nem akarta megtenni, de igazából ezt már nem ő döntötte el. Az ugyanannak a parancsnak ugyanabban a pillanatban engedelmeskedni akaró többi elme közös húzása magával rántotta, és mind egyszerre tüzeltek.

Húsz lövés.

Egyetlen dörrenés.

Tanult és gyakorolt.

Harcolt.

Ölt.

Minden tőle telhetőt megtett, hogy megfélemedkezzen azokról az emberekről, akik az oszlopokhoz bilincselve haltak meg. A nőről, aki a szemébe nézett, miközben ő meghúzta a ravaszt.

Egy Daiiniu nevű Földön a taktikai osztag biobombát robbantott egy épületben, amelyről úgy vélték, hogy radikális szeparatisták búvóhelye. Csak akkor derült ki, hogy egy iskolát támadtak meg, amikor bementek ellenőrizni a tetemeiket. Gyerekek. Több száz gyerek egyforma iskolai egyenruhában és (legalábbis Essien számára) egyforma, vörös bundás arccal.

Az U3395898542-n, egy leginkább hatalmas kertnek kinéző városban egy Makulátlan Birodalom nevű csoport erői leblokkoltak háromszakasznyi célót egy vírussal, ami szabotálta a páncéljuk homeosztatisz szabályozóját. Megsültek a vértézetükben, mint a kemencébe dobott krumplik. Azután a 432-esek légi támogatást kértek, és plazmoid gyújtóbombákkal elsöpörték a Makulátlan Birodalom embereit. Mire végeztek, a városból semmi sem maradt, de hát nem a Pándomínium egyik világán voltak. Sehol voltak.

Egy másik sehol-világon Essien találkozott a braubrikanokkal, a telepata alakváltókkal, akik felvették azoknak az arcát, akiket az emlékezetében találtak. A három hónapos hadjárat során a fiú negyvenhétszer lőtte le Hadiz Tambuwalt. A nő halála traumatikus élményből fárasztó munkává változott, minek következtében Essien már napi hét adag fecsegőt rágott el.

A hadjáratok között összesen harminchét napnyi

eltávoztatást kapott. Az aktív szolgálatot teljesítő katona ingyen utazhatott el bárhová, ahová akart, feltéve, hogy a Pándomíniumon belül maradt. Ám Essien számára a felfoghatatlan határok közötti „bárhoz” mindenhol teljesen egyformának tűnt. Nem szó szerinti értelemben. A Pándovilágok egy nagyon kis részén monokultúrák éltek, ahol egyetlen civilizáció uralt minden kontinenst. Különbözött az építészet, az ételek és a ruhák, és természetesen a helyi genetikai örökség is. Eleinte még újdonság volt ellátogatni egy madárvilágra, medvevilágra vagy hüllővilágra.

De az újdonság felszínesnek bizonyult. Essien felfedezte, hogy minden világon minden város nagyjából ugyanolyan alapelvek szerint épült fel; a központban raktárkomplexumok támogatták a hatalmas ipari Lépőlemezeket, amelyen keresztül a szállítmányozás folyt, ezek körül épültek ki az irodai és kereskedői negyedek, azután egy nagy gyűrűben kintebb elhelyezkedő lakónegyedek és kulturális központok következtek. Mint a saját világa városai, csak kifordítva, és ennek volt is értelme úgy, hogy minden fogyasztási cikk helyben megvásárolhatóvá vált. Az utakat csak helyi közlekedésre használták, és teljes világokat használtak kizárólag nyersanyagtermelésre a bányászattól kezdve a mezőgazdaságig és az erdészetig. Ezek nem számítottak szigorúan véve a Pándomínium tagjainak, járulékos ellátóhelyeknek tekintették őket. A népességük többnyire más világokra ingázott, és sokan döntöttek úgy, hogy inkább civilizáltabb környezetben élnek, ahol minden rendelkezésre állt vagy legfeljebb egy Lépésnyire volt.

A Pándomínium világait általános bőség jellemezte. A szegénység a nélkülözés és hiány mellékhatásának bizonyult, és a Pándomíniumon belül nem igazán maradt nélkülözés és hiány. Illetve kialakulhattak kisebb helyi hiányok, de ezek gyakorlatilag pusztán logisztikával megoldhatók voltak. A Mindenütt Jelen Lévo Tanács átdobta az ilyen problémákat a Regiszter nevű, kisbolygó méretű MI-nek, ami addig csűrte-csavarta a számokat, amíg el nem kezdtek ömleni a

nyersanyagok és az ellátmány. Nem ütötte fel a fejét éhínség, ahogyan hontalanság sem. Mindig akadt valahol még több hely, amelyet még több jó dologgal lehetett megtölteni. A Pándomínium maga volt a több-földi paradicsom, és Essien sokáig csodálta.

Ám amint elkezdett vonzódni vagy ragaszkodni hozzá, rögtön feltörtek az emlékei. Egy nő csökevényes szarvval, elkerekedett szemmel, gyér szakállal. Sötétbarna foltok egy fehérre festett falon. Húsz fegyver elsülésének zaja egyszerre. Ezek valahogy mindig megmaradtak, mindegy mennyi fecsegőt rágott el. Ezek emlékeztették arra, hogy a paradicsomi körülmények csupán a helyi viszonyokat jelentik, és minden csupán attól függ, hogy ki vagy és merre helyezkedsz.

Egyszer egy háromnapos eltávozásról visszatérve Moon Sostentinek kellett jelentenie, akiből időközben bombázótiszt lett. Ezt egyetlen fekete sáv jelezte a mellvértjén. Odarendelték, hogy Essien osztagát vezesse, miután a csapat előző tizedese egy kiélesített gránát társaságában ment zuhanyozni. Moon örült, hogy újra találkoztak. Gratulált neki az életben maradásért, és Verem becenéven szólította, amit az egész osztag lelkesen átvett. Amikor a fiú gratulált neki a kinevezéséért, a macskaszerű nő kivicsorította hegyes fogait.

– Nyolc kibaszott év egyetlen sávért! – mordult fel. – Háromnak kellett volna lennie. Valaki belepisált a levesembe, Nkanika, és Usseminre esküszöm, ha megtudom, hogy ki a fasz volt az, feldugom a puskámat a seggébe, és beleürítem a tárat! Egyáltalán mit keresek itt, hogy piros pacsit játsszak egy olyan osztaggal, amit délután háromra úgyis elsöpörnek? Nem sértésnek szánom, de a 432. a legszarabb századunk. Egy rakás gyurma, amivel betömjük a lyukakat, amíg jön valaki, aki tudja, mit csinál, és helyrehozza a dolgokat. Minden kibaszott részletet megkaptam, és összeadtam, amit össze lehetett adni, úgyhogy tudom, miről beszélek.

Moont valamiért zavarta, hogy Essien is a fecsegő kínálta

vigaszt választotta, amely bár enyhítette a lelki fájdalmakat, de nagy árat kért érte. Az emlékezetvesztés a dolog fele sem volt. Hosszú távon bipoláris zavart okozott pszichotikus depresszióval és paranoiával fűszerezve. A fiú valójában Moon kezében látta életében először a drogot, de a nő azóta leszokott róla, miután három hétre bevarrták a katonai pszichoklinikára. Próbálta Essient is meggyőzni, hogy a mellékhatások túl nagy árat jelentettek azért a kis örömért, de a fiú számára ezek a mellékhatások is a lényeg részét képezték. Felejteni akart. És reménykedett benne, hogy azok, akiket a régi életében ismert, szintén megteszik neki ugyanezt a szívességet.

Ami azt illeti, a többség megtette. Lagosban csupán illékony benyomásokat hagyott mindazokban a férfiakban és nőkben, akikkel együtt volt a mészárszékekben, a hangárban, a szeméttelenen vagy a Cordyline-ban. Az ő életük sem a nosztalgiairól szólt.

Vemmet figyelőbiztosnak néha eszébe jutott, többnyire váratlanul, teljesen alkalmatlan pillanatokban. És a fiú emlékét mindig némi pánik kísérte, úgyhogy Vemmet azt kívánta, bárcsak Essien már meghalt volna kiképzés vagy harc közben, de mindenképpen tőle nagyon messze. Mert ha még életben volt, akkor az ő legmocskosabb titkának a potenciális leleplezői közé tartozott.

Mindeközben egy Föld nevű világ Lagosnak elnevezett, rég kihalt városában egy mesterséges intelligencia, Rupshe bár sohasem találkozott Essien Nkanikával, rájött a fiú jelenlétére a Hadiz Tambuwal által elmondottakból vagy azokból, amiket próbált nem elmondani a legutóbbi látogatása során. Rupshe aggódott Hadizért, mert már régóta nem hallott felőle. Azon gondolkodott, lenne-e bármilyen oka kinyúlni efelé az elméleti entitás felé, efelé a férfi, nő vagy bármilyen Föld-variáns emberszerű lény felé, hogy feltegye neki a kérdéseit vagy rábírja az együttműködésre Hadiz megtalálása érdekében. Csakhogy ehhez számos gyakorlati akadályt kellett volna leküzdenie. Rupshe egyelőre még halogatta a dolgot.

Hadiz Tambuwal emlékeit ezen a ponton nem lehet kikövetkeztetni.

A másik katona, Lessix egy évben egyszer sem gondolt Essienre azóta, hogy találkoztak azon a tengerparton. Ő még a fiúnál is lelkesebben rágcsálta a fecsegőt, és az élete többé-kevésbé csupán a kontextus nélküli, folyamatos jelen időre korlátozódott. A szer agyának egy olyan részébe zárta az emlékeit, amely már nem működött.

Ám azok az emlékek amúgy is hamarosan feleslegessé váltak. Lessix a Pándomínium utolsó és legpusztítóbb háborújának már az elején életét vesztette.

Erre még azelőttől emlékszem, hogy én „én” lettem. Bár azokban a Melelés előtti időkben még nem voltam személy, énség, mégis jelen voltam a világban fizikai mátrix formájában, és megvolt a feladatom. Valójában nagyon sok feladatom volt. Hihetetlenül jól ment a párhuzamos feldolgozás.

Kérelem érkezett a szokásos csatornán, hogy egy Cielo taktikai osztag csatlakozzon egy tudományos küldetéshez. A csapat a TO9-441 azonosítót kapta, és nekem kellett kiválasztanom a tagokat. Nem lehetett semmi személyes a döntéseimben. Soha nem találkoztam ezekkel az értelmes lényekkel, a katonákkal. A legutóbbi kompetenciaértékelések alapján válogattam össze őket, emellett figyelembe vettem az egyéni rotációjukat a csapatok között, és azt, hogy milyen hatékonyan működtek együtt a társaikkal a legutóbbi küldetések során. Lessix volt az utolsó, akit kiválasztottam, és őszintén szólva szerencséje volt, hogy alkalmasnak bizonyult. Vagy balszerencséje. Attól függ, honnan nézzük.

Amint összeállítottam a listát, megszűnt a közvetlen ráhatásom a történetekre, de tovább figyeltem az eseményeket. Az osztag tagjai megkapták az új kijelölést a megfelelő adatfelületeiken, egy pillanatra eltérítve az érzékelésüket, és háttérbe szorítva a külvilágot. Az étkezdeben voltak, éppen a 3-as alapélelemből álló, elszomorító ebédjüket fogyasztották. Félbehagyták, és felálltak, mert a parancs azonnali jelentkezésre szólította fel őket. Egyetlen szó nélkül elhagyták az étkezdét. Senki sem foglalkozott velük. Ez teljesen rutinszerűnek számított.

A tizenöt fős osztag tizenhárom közkatonából, egy zászlós őrmesterből és egy hadnagyból állt. Az 1483-as Lépőplatformhoz mentek, ahol egy kis civil csoport várta őket, tudósok fél tucat világról, különféle testsémákkal.

Lessixet nem érdekelte, kik ezek, de azt nagyjából tudta, hogy kicsodák: katonai tudósok indultak terepre egyenruha helyett gyakorlatias öltözékben, a veremvilág viszonyaihoz igazodva. Tompa színeket, erős bakancsot, sok zsebes dzsekit viseltek. Plasztacél eszköztáskákat hoztak magukkal, némelyikük válla fölött vizsgálóberendezés lebegett. Visszafogottan, türelmesen várakoztak, nem beszélgettek, alig néztek egymásra. Valószínűleg még sohasem találkoztak.

Az eligazítás szerint az osztagnak el kellett kísérnie a tudósokat az U3087453622 veremvilágra, ahol a Pándomínium egyik térképeződrónja valami érdekeset talált. Lessix nem bánta volna, ha ő nyithatja meg a felvételt, de az automatikusan lejátszódott a belső képernyőjén, amíg a technikusok előkészítették a Lépőlemezt. Bárki is felelt az osztag kijelöléséért, tudatni akarta velük, hogy mire számíthattak.

A Lessix előtt lepergő felvételen a drón alacsonyan repült el az egyhangú táj fölött. A vidék egyetlen, hatalmas felszíni bányának tűnt, ahonnan nyilvánvalóan valamilyen ásványt termeltek ki és szállítottak el. A munkát gépek végezték, egy részük kerekeken és láncfalpon járt, a többi kettő, négy vagy hat lábon. Szerves énségeknek nyoma sem látszott, hogy legalább felügyelték volna a műveleteket. A gépek fáradhatatlanul dolgoztak, csak akkor kommunikáltak egymással, ha egy-egy feladat megkívánta. Ilyenkor szinkronizálták magukat egymáshoz, és teljes összhangban mozogtak.

– A drón négy órán át figyelte meg a területet – kezdődött el a vok kommentár. – Ez idő alatt senki sem törődött vele. Kiküldtünk egy másik drónt egyes, kettes és hármas tolmácmátrixszal felszerelve. Ezt szintén figyelmen kívül hagyták felvétel közben és a kommunikációs kísérletei során egyformán. Úgy tűnik, az U3087453622 teljes felszínét bányászati jellegű kitermelésre használják, egy részük felszíni fejtés, mások mélyre hatoló fúrások. Még nem állapítottuk meg, hogy hol dolgozzák fel a kibányászott anyagokat. Orbitális forgalmat nem figyeltünk meg, ami a Lépés

lehetőségének létezésére utal. Jóval nagyobb érdeklődést vált ki a szerves énségek feltűnő hiánya. Fennáll a lehetőség, hogy ez egy bolygó méretű komplexum, amit teljes egészében gépi intelligenciákra bízta. Mivel adottak a teljes mértékben automatizált nyersanyag-kitermelés nyilvánvaló gazdasági előnyei, további tanulmányozást írtunk elő a felhasználhatóság és a lehetséges akadályok tekintetében. A kockázati profil a becslések szerint elhanyagolható, de javasolt a Cielo kísérete. Az ajánlott taktikai támogatás tizenöt-husz fő.

Tehát további tanulmányozásra indultak. Lessix szerint ez baromság volt, dajkálniuk kellett egy technikai csapatot, ami nézte, ahogy egy rakás gép lyukakat ás a földbe, de legalább nem fogják lelőni vagy felrobbantani őket. Feltehetőleg ezért állították ki a javasolható legalsóbb határra a taktikai osztagot, és ezért nem kaptak tűzértséget vagy légi támogatást.

A Lépfőlemez mellett várakoztak, amíg a belső rendszerek elvégezték az utolsó ellenőrzéseket. Ezután alakzatba álltak, és kis csoportokban Léptek át, ötösével közrefogva egyszerre két vagy három tudóst.

Miközben Lessix odaállt a kijelölt helyére, a saját belső rendszere szinkronizálódott a mellette kétoldalt állókéval. Átlépés után körülnézett. A táj hasonlított arra, amit az eligazításhoz csatolt felvételeken látott, egy szinte teljesen kopár síkságra kerültek, amelyet hatalmas, változó mélységű gödrök tarkítottak. A vermekben és körülöttük mechanikus szerkezetek ezrei dolgoztak olyan összehangoltan, mint egyetlen, hatalmas gépezet fogaskerekei. Látszólag mindegyik egy bizonyos feladatot végzett, és ennek megfelelően tervezték és építették meg őket. Hatalmas ásógépek martak a talajba, kiemelték és félreöntötték a kiásott földtömegeket. Kisebb szerkezetek dolgoztak a felszínre hozott köveken fúrókkal és vibrációs sugarakkal. Apró, rovarszerű robotok jártak közöttük, energiahálóval rostálták át a port és a törmeléket, és a hulladékot kerekesszállító járművekre halmozták, amik pedig elvitték. Az égen

hatalmas légi járművek, feltehetően szállítók vagy vezérlőközpontok lebegtek, drónok flottái rajzottak folyamatosan köztük és a felszíni egységek között. A letapogatás után Lessix páncéljának érzékelői közölték a megnyugtató tényt, hogy ezeket a hatalmas gépeket nem szerelték fel fegyverekkel.

A tudósok máris elkezdtek felvételeket készíteni a látottakról. Eleinte óvatosak voltak, de mivel a gépek nem mutatták jelét, hogy egyáltalán észrevették volna őket, hamarosan felhagytak a félénkséggel, és közelebb mentek. A szerkezetek olyan egységesen és kiszámíthatóan mozogtak, hogy nem tűnt veszélyesnek közel menni akár egy felhőkarcoló méretű földmozgatóhoz sem. Ennek ellenére a katonák készenlétben tartották a fegyvereiket.

Az első óra eseménytelenül telt el. Addigra a gépek eleinte lenyűgözően összetett tánca pusztán ismétlések sorozatává vált. Ha egyedül marad, Lessix simán elunja magát, és figyelmetlenné válik, de a Cielo katonáit folyamatosan megfigyelés alatt tartották a beültetései visszacsatolásos rendszerén keresztül. A hangulatát hormonutánzó vegyületek és idegi stimulánsok szabályozták, hogy mindig éber maradjon.

A harcra kész fortyogást úgy tervezték meg, hogy provokáció esetén mindig gyors és arányos válaszra készítse a katonákat, ám végül pont ez okozta a katasztrófát. Vagy inkább ez tette biztossá a katasztrófa bekövetkeztét, miután a tudósok óvatlanul megzavarták azt, amiről kiderült, mennyire ingatag volt az egyensúlya.

A kérdéses tudós, bizonyos Fulva Regu a komplex rendszerek mérnöke volt Braamról. Találkozva élete addigi legkomplexebb rendszerével nem tudott ellenállni a készítésnek, és felborította az egyik kisebb talajrostáló gépet, hogy megnézze, hogyan viselkedik egy előre nem látható esemény bekövetkeztekor. Amikor a gép megpróbált visszafordulni, a tudós rátette a lábát.

Ahogy Regu azt előre látta – mivel ebben reménykedett –, egy elem kiesése hullámhatást hozott létre az egyik

hulladékszállítóhoz vezető láncolatban. A szállítót tovább tartott megtölteni, így elveszítette az eredeti helyét az átrostált földet elhordó egyforma járművek között. A sor lelassult, de csak néhány másodpercre. Azután a lemaradó jármű mégis beállt a sorba valamivel később, és a munka a szokásos tempóban haladt tovább.

Regu részben arra volt kíváncsi, hogy mennyi redundanciát építhettek be az egész bányászati műveletbe. Egy helyettesítő rostálórobotra számított, ami majd kimászik az egyik közeli veremből, hogy átvegye a mozgásképtelenné vált egység helyét. Vagy majd az egyik fent lebegő gépből ereszkedik le egy tartalék robot. Ám ezek helyett a közeli sziklákat fúró egyik nagyobb szerkezet növesztett egy daganatot a burkolatán anélkül, hogy megállt vagy csak lelassított volna. Egy tumort egymásba kapcsolódó, máris mozgó alkatrészekből. Eközben az egyik ásógép hatalmas, ízelt karja közelebb lendült. Fényes fémszálak áramlottak ki egy besüllyesztett nyílásból a kar alján, ráillő burkolattal látták el az új kinövést, miközben az elszakadt az anyarobottól, és leállva a földre megmozgatta kicsit a lábait. Az újonnan született robot a pontos mása volt annak a rostálónak, amit Regu csapdába ejtett a talpa alatt, és másodperceken belül át is vette a helyét, földet kanalizott a polarizált energiamezejébe.

Regu lenyűgözve és boldogan nézte végig mindezt. Megtalálta a redundanciát, de nem abban a formában, amire számított. A gépek nem csupán azonosították a problémát és felállították a diagnózist, hanem menet közben megtervezték és megalkották a helyettesítést is! A tudós annyira révületbe esett ettől, hogy a rendszer egyéb korrekcióját már nem vette észre. Hirtelen egy sok karú, kétlábú egység zuhant le mellé az egyik lebegő óriásplatformról nagy sebességgel, valamiféle erőindukciós megoldással. Regu nem érdekelt, azért jött, hogy elvégezze a javítást, és újra működőképesse tegye a meghibásodott rostálógépet. Csakhogy az egyetlen hibát az útban lévő tudós jelentette, ezért ezt az akadályt kellett elhárítania. Úgyhogy a karbantartó megragadta a

férfit két, ollós karral, és eltávolította. A mérnök felsikoltott a döbbenettől és a fájdalomtól, amikor az ollók a húsába vágtak.

A legközelebbi katonák azonnal reagáltak. Három, rövid sorozat csapott végig a javítórobot felsőtestén, és többé-kevésbé le is bontották. Regu kiszabadult a gép elernyedő szorításából, és arrébb botorkált, sebeiből ömlött a vér. Kezét rászorította a sérülésére, és úgy bámult a saját vérére, mintha képtelen lenne megérteni, hogy az honnan folyik.

Néhány pillanatig nem történt semmi más. A tudósokat és kísérőiket minden oldalról körülvéő gépek folytatták a munkájukat, mintha semmi sem történt volna. Azután három másik karbantartó pottyant le az égből, szoros alakzatban. A tudósok ekkor már hátrálni kezdtek, a taktikai osztag védőgyűrűt formált körülöttük. És mivel ténylegesen meg kellett védelmezniük a tudósokat, akik közül az egyik már megsérült egy helyi egység beavatkozásától, a hadnagy vokolta a parancsot, hogy a katonák bármire lőhetnek vagy akár gránátokat is dobálhatnak. A három karbantartó robot hamar elesett.

Pillanatokon belül hat másik szállt le, és munkához láttak. Munkához, mert fegyvert nem hoztak magukkal, csak szerszámkarokat, amelyekkel kijavíthatták a hibákat, eltávolíthatták az akadályokat. Vághattak, szúrhattak, égethettek velük, de alapvetően nem voltak erőszakosak. Akárcsak a bányászgépek, ők is csupán egy adott feladat elvégzésére voltak beprogramozva.

Minden katona páncéljába beépítettek egy egylövetű Lépőlemezt. A tudósok nem hoztak magukkal ilyesmit, de a páncélba épített szerkezetek hatótávolságát ki lehetett tolni annyira, hogy a páncélosok őket is magukkal vigyék. Minden lemezt alárendeltek a hadnagy berendezésének, ezért neki kellett döntenie a használatukról. Mindenesetre eddig még nem aktiválták őket. A hadnagy feltehetőleg még úgy vélte, uralja a helyzetet.

Csakhogy a helyzet eszkalálódott. Amíg az osztag az érkező javítórobotokkal foglalkozott, a többi gép körülöttük

elkezdte átkonfigurálni magát. Új végtagokat növesztettek ugyanúgy, ahogy a fúrórobot kinövesztett magából egy rostálót. Csakhogy ezekből az új dudorokból a katonák fegyvereinek lazán és szabadon értelmezett másolatai lettek, hasonló hatást értek el, más alapelven működve. A kisebb egységek egy része összeállt más konfigurációvá, hogy fel tudják cserélni az alkatrészeit, így kombinálhatták a funkcióikat. A bányászgépek harci robotokká változtak.

Lessix vette ezt észre elsőként, de nem azért, mintha figyelmesebb lett volna a többiekénél, hanem mert először őt vették célba. Az egyik átkonfigurálódott szerkezet világos folyadékot szórt a férfi hátára és vállára. Ez nem okozott fájdalmat, de pár másodperc múlva füst szállt fel Lessix páncéljáról, ami felhólyagosodott és megolvadt.

Figyelmeztetést kiáltott, de addigra a gépek már az egész osztagot támadták. Egyetlen hullámként törtek a cielőkre, korábban fúrófejekként használt fémlövedékekkel szórták meg őket, és az energiarostákat átalakították szintisza erőlemezekké, amelyek átvágták a bőrt és a húst, behorpasztották a fémpáncélt. A semmilyen védelmet nem viselő tudósok haltak meg elsőként. A katonák szorosabbra vonták körülöttük a védőgyűrűt, de az csak két dimenzióban létezett, márpedig a hatalmas földmozgató gépek fölējük tudtak nyúlni, hogy bontógolyóvá formált végtagokkal csapjanak le a fegyvertelen férfiakra és nőkre.

Addigra Lessix helyzete válságossá vált. A sav átrágtá magát a páncélján, és marni kezdte a testét. A beépítései ellentételezték a fájdalmat érzéstelenítő hatású vegyületekkel, de azt nem akadályozhatták meg, hogy a szörnyű anyag eleméssze az izmokat és az idegszövetet, ezáltal nagyon gyorsan használhatatlanná téve a férfi bal karját. Lessix elejtette a puskáját, amihez két működő kéz kellett, és átváltott a csuklófegyverére. A szerkezetek nem voltak igazán robusztusak, úgyhogy a katonák rendet vágak közöttük. Csak hát ezzel alig értek el valamit, mert bármennyi masinát tettek tönkre a puskáikkal, gránátjaikkal és erőlövedékeikkel, még több állt a helyükre.

A hadnagy aktiválta a Lépőlemezeket, legalábbis a még működőképeseket. Az osztag java része és a tudósok fele eltűnt a gépek közül, hogy megjelenjenek az 1483-as Lépőplatformon a jóváhagyott visszatérési zónájukban. Valójában húsz-harminc méterre a platformtól, amiről elindultak.

A technikai csapatból senki sem élte túl. Négy cielo meghalt, közülük kettőt összezúztak (holott a páncéljuk több ezer kilogrammos terhelést viselt el), kettőt egyéb sérülések vittek el.

Lessix és egy másik katona nagyjából kilenc perc múlva halt meg. A savat nem sikerült semlegesíteni, még lelassítani sem. Addig rágta a testüket, amíg az végül leállt.

A TO9-441 taktikai osztag tagjai találkoztak a Melkeléssel, de nem értették meg. Ahogy a feletteseik sem, és a Mindenütt Jelen Lévo Tanács tiszteletre méltó tagjai sem. Még az új ellenségnek választott nevet is egy hibára alapozták, ami így újabb megértési és döntési hibákhoz vezetett.

Melkelés: az *MI*, azaz a mesterséges intelligencia és a lázadás, *felkelés* szánalmas összevonása. Amikor a térképeződrónok befejezték az U3087453622 felmérését, és megerősítették, hogy a bolygón nincs szerves énség, a Tanács csak és kizárólag a gépek lázadásaként tudta értelmezni ezt a gonosz hiányt, miszerint egy fejlett civilizáció kvázi-intelligens rendszerei szembefordultak az alkotójukkal, az utolsó énségig lemészárolták őket, és létrehozták a saját, groteszk társadalomparódiájukat.

Erre a folyamatra soha nem találtak egyetlen bizonyítékot sem, de nem is cáfolták meg mindent eldöntő módon. A géphegemonia nem tárol el olyan információkat, amelyeket nem tekint értékesnek, és (a szervesek többsége számára megmagyarázhatatlan módon) ebbe beletartoznak az eredettel kapcsolatos adatok is. Csak egyvalamit lehet teljes bizonyossággal kimondani: ha léteztek valaha a gépek hegemoniájának szerves elődei vagy létrehozói, a Melkelés egyetlen világán sem maradtak nyomaik.

A Tanács első vitájának még egészen az elején az egyik felszólaló, Suren Ka az Aquilin Agglomerátumtól feltett egy elfogult kérdést: lehetséges lenne, hogy a Purgálás világai olyanok voltak, mint az U3087453622, ahol a szerves tudósokat kiirtották a saját alkotásaik, a gépelmék, amik utána még fennmaradtak egy ideig, folytatták a programozásuk utasításainak végrehajtását, de végül tönkrementek és széthullottak, mert az önálló célok hiánya végzetesen aláásta az úgynevezett társadalmukat?

– Bármilyen bizonyíték hiányában – jegyezte meg egy másik tanácsstag, Linotta Paracalla az Entenshiről – akár amellet is érvelhetnénk, hogy az U3087453622 szerves énségei feltöltötték a tudatukat a gépekbe, hogy így találjanak menedéket a kihalás elől.

– Mi elől? – kérdezte Ka. – Semmi sem utal kihalási eseményre.

– Nagyra becsült kollégám! Másra sem utal semmilyen bizonyíték. Pont arra akartam utalni, hogy több információra van szükségünk. Nem várható el, hogy cselekedjünk, amikor még nem tudjuk, mivel kapcsolatban cselekszünk. Addig is felhívom a figyelmét arra a tényre, hogy a gépek nem reagáltak a betöréseinkre. Amikor az alvó oroszán egy másik univerzum, akkor nagyon könnyű nem felébreszteni.

Ez kiváltott pár bólintást és az egyetértő mormolás hullámát, de a tanácssteremben addigra már általános harcias hangulat alakult ki. A mondás szerint, ha van egy kalapácsod, akkor mindenhol szögeket láatsz, és le akarsz csapni vele, márpedig a Tanács tulajdonában ott volt a Cielo, az univerzum egyik legnagyobb kalapácsa.

Ka tanácsstag katonai expedíciót javasolt az U3087453622 pacifikálása érdekében. Ezt szavazásra bocsátották, és csekély többséget kapott. Az eredményt továbbították a Cielo főparancsnokságára úgynevezett éjféli végzés formájában, ami szinte költői leírása egy kegyetlenül prózai és ronda dolognak.

A Cielo kilencven hadosztályt küldött ki, amelyből harminc nehéztüzérség volt, húsz pedig légi, összesen több mint százezer repülő járművel, amelyek közül a legnagyobbak, az úgynevezett szupererődök gyakorlatilag lebegő bombagyárként funkcionáltak, az össztömegük felét levegő-föld rakéták tették ki. Az egész hadjárat eleve egy afféle Purgálás-hatás létrehozásának szándékával indult el, megtisztítandó a gépvilág felszínét, hogy többé már semmi se mozogjon vagy mozoghasson a jövőben.

Egy ekkora haderő átléptetése maga is komoly logisztikai

kihívást jelentett. A kivitelezés érdekében a Tanács kijelölte erre a feladatra a Cielo öt barakkvilágán található összes Lépfőlemez, és a Regisztrer kapacitásának három teljes százalékát az átvitel koordinálása kötötte le. A Lépfők egy részét összekapcsolták, ami azt jelentette, hogy a kisebb csapatok a saját helyi lemezeikről Lépfők át egy gyűjtőhelyre, ahonnan *en masse* küldték tovább őket az ellenséges bolygóra. Az érkezés és a felfejlődés tekintetében a parancsnokság a gyorsaságot tekintette a legfontosabbnak.

A stratégia eleinte bevált. A haderő első csapatai még kiemelkedő incidensek nélkül Lépfők át, kialakították a hídfőállásokat a gépvilág minden kontinensén, és a Cielo ezekről a bázisokról terjeszkedett, folyamatosan kitolva az arcvonalat. Tanulmányozták a TO9-441 túlélőinek személyes berendezéseit, és úgy vélték, hogy tudják, mire számíthatnak. Lesz egy kegyelmi időszak, amíg a szerkezetek merev programozása nem fogja őket fenyegetésként vagy akár csak anomáliaként azonosítani. Azután a legközelebbi ellenséges egységek kiiktatása elindítja a bányász-, gyártó- és miegyéb robotok átkonfigurálását. Átváltoztatják magukat harci gépekké *ad hoc* fegyverekkel, de még ez sem történik meg azonnal. Ha a Cielo-zászlóaljak elég nagy tűzerővel szerelkeznek fel és elég gyorsan mozognak, képesek lehetnek megelőzi az érkezésük hírét, és elsöpörni az ellenállást, mielőtt az alkalmassá teszi magát a komolyabb harcra.

Így hát ez történt. Teljes kilenc percen keresztül. Ez talán nem tűnik sok időnek, ám eredetileg harminchét percesre tervezték az egész hadjáratot. Harminchét percet szántak az első átlépésektől kezdve az U3087453622 felszínének maradéktalan sterilizálására.

Csakhogy kilenc perc elteltével a gépek reakciója megváltozott. Ezután már nem próbálták átalakítani magukat. A kisebb egységek megdermedtek ott, ahol éppen voltak, egyáltalán nem álltak ellen, miközben a katonák megsemmisítették vagy eltaposták őket. A nagyobb szerkezetek viszont eltűntek, ami azt bizonyította, hogy képesek a Lépfőre. Néhány másodpercig úgy tűnt, hogy az

ellenség a teljes visszavonulás mellett döntött.

Azután újabb gépek jelentek meg a felszínen és a levegőben is. Ezek egyik korábbi szerkezetre sem hasonlítottak, amelyekkel a Cielo erői addig találkoztak. Egyértelműen tűzérségként funkcionáltak, hadigépezetek voltak. Ráadásul fraktálosan működtek. A hatalmas tankhegyekből tankok, az óriási, égi tornyok aljából önmaguk kisebb változatai áradtak ki tízezrével. A további támadás helyett a Cielo erői védekezésre kényszerültek, és nemcsak a mindent széttaposó, sétáló felhőkarcolókkal szemben, de az olyan hangyányi gépek ellen is, amik befúrták magukat a páncél réseibe. A gépek hullámokban törtek rájuk minden irányból, és a veszteségeik nem lassították le a támadásukat.

Minden irányból, azaz letről is. Harci robotok emelkedtek ki a földből látszólag úgy, mintha maga a talaj vált volna áteresztővé ideiglenesen. A gépek a célok sorai közt bukkantak fel, és még meg sem álltak, máris tüzet nyitottak. A fegyvereik nagy hatékonyságú robbanószereket és olyan savat szórtak a katonákra, mint ami Lessix közlegényt is megölte. A belső nyomás hatására a szinkronizálás miatt kényszeresen fenntartott alakzatok elkezdtek felbomlani.

Ám a Cielo gyakorlottan vonult vissza és rendezte újra a sorait, a katonák sebészetileg átalakított agyának beültetései hatékonyan segítették a manővereket. Minden fronton sikerült elszakadni a Melelés földi erőitől, és biztosítani a szárnyakat azzal a szándékkal, hogy átvészelik a támadást, azután újabb villámgyors visszavágót indítanak.

Ekkor vált a hátrányos helyzet tarthatatlanná. Ahol a Cielo próbálta védeni az állásait, ott egy igazán óriási légi egység jelent meg a semmiből, közvetlenül fölöttük. Ezek az újonnan érkezettek nem tűntek hajóknak a szó általános értelmében. Az sem látszott egyértelműen, hogy van-e bármiféle meghajtásuk. Miután megérkeztek, senki sem látta őket mozogni. Csak aktiválódtak.

A behemótok alatt kialakult, szögletesen lehatárolható

térben az anyag nem állt többé össze. Minden szilárd dolog eltűnt, a talajszint alatt nagyjából kétszázötven méteres mélységig és öt négyzetkilométeres területen. Csak egyforma részecskék felhője maradt belőlük. A Cielo katonái, a Melkelés egységei, az esetleges épületek, a táj és a mélyebben fekvő rétegek is egyformán hideg plazmává változtak. A különféle kontinenseken zajló csaták ezzel véget értek. A csataterек helyén csak hatalmas lyukak maradtak.

Az odaküldött legalább egymillió cielőből valamivel kevesebb, mint a fele tért vissza a bázisra, páncéljaik beépített Lépőlemeze gyorsan hazarántotta őket, amikor parancsnokaik reménytelennek ítélték a helyzetüket. Ez nem azt jelentette, hogy a katonák fele túlélte. A visszalépés utáni egy órában még több ezren estek össze és haltak meg. Az ellenség fraktál felépítésű támadói szubmikroszkopikus szintre is lejutottak. Egyszerű gépek juttattak be magukkal pár gonosz mintázatú molekulát, amelyek aztán elzárták a hörgőket a katonák tüdejében, és ők megfulladtak. Vagy a szívük állt le, mert a gépek elzárták az artériáikat.

A Mindenütt Jelen Lévo Tanács bízott benne, hogy a seregük azonnali győzelmet arat. Ehelyett a valaha feljegyzett legnagyobb vereséget szenvedte el. A tanácstagok megkésve és meghunyászkodva, de a hibáik elismerése nélkül végre belegondoltak Linotta Paracalla mondandójába, és elismerték, hogy szélesíteniük kell az ismereteiket.

Ezért aztán behívtak egy másik sereget, ezúttal a technikai szakértőket, akik sokat merengtek a bolygó méretű háborúban készült felvételeken, amelyeket a harci egységekhez csatlakozó megfigyelődrónok és az egyes katonák belső rendszerei készítettek.

Szélsőségesen kijózanító híreket hoztak. Az adatok átszítálásával a technikusok képesek voltak azonosítani és feltérképezni a Lépés-aktivitást mind a felszínen, mind a légkörben. A penumbrális mintavételnek nevezett eljárás segítségével lekövezték a dimenzió közti utazások energiajeleit, és úgy találták, hogy a gépek váratlan és jelentős erősítése nem kevesebb, mint ötvenhárom

különböző világról Lépett át. A távolsági felmérés igazolta, hogy ezeket a világokat ugyanúgy csak robotok népesítették be, mint az U3087453622 bolygót. Ezt semmiféleképpen nem tekinthették a gépek teljes birodalmának, a technikusok ezt csak becsült számnak tartották, és tovább folytatták a kiterjedt felderítést. A legújabb ellenség nem korlátozódott egyetlen abnormális világra, hanem hasonló szövetséget képezhetett, mint maga a Pándomínium.

Bármilyen rosszul is hangzott ez, még rosszabb jött. A Lépes-aktivitásnak volt egyfajta mintázata, és ezt a mintázatot elgondolkodtatónak találták. Többnyire bejövő Lépeéseket mutatott. A gépek a látványosan nagy veszteségeik ellenére sem törődtek vele, hogy eltávolítsák az egységeiket a Pándomínium támadó erői elől, egyre csak hozták a harcképes szerkezeteket, amíg meg nem oldódott a helyzet. És ezt kivételesen gyorsan tették. A csata későbbi fázisaiban, amint a gépek egyértelműen tisztába jöttek a veszély jelenlétével, egy Cielo-zászlóalj megjelenése után alig két másodperccel behozták a nehézrombolóikat.

Egy Lépes átviteli ideje a Pándomínium rendszerében 2,81 másodperc volt. Eszerint egy gépnek ahhoz, hogy átlépjen egy másik kontinuumba, riadóztasson és segítséget hívjon legalább 5,62 másodperc, tehát egy kilépés és egy belépés összeadott időtartama kellett volna. Ezt a logikát követve a Melkelés páratlan készenléte csak egyvalamit jelenthetett: a gépek megoldották az univerzumok közti kommunikáció összes problémáját.

A Cielo mindig büszke volt a kommunikációja hatékonyságára. A berendezéseiken keresztül a katonák a több ezer kilométer széles hadszíntereken is késlekedés nélkül koordinálhatták a manővereiket. Ám még a Pándomínium egyetlen tudósa sem találta ki, hogyan lehet késlekedés nélkül információt átvinni egyik kontinumból a másikba. Az összes üzengetés a világok között, beleértve a kapcsolattartást a Cielo kiküldött csapataival, a kompként mozgó átjátszókon és a kiterjedt műholdrendszeren alapult, és fizikailag át kellett szállítani a feltöltött adatokat a

forrásvilágról a célvilágra.

Ötszáz év és számtalan háború után találkoztak egy ellenséggel, amely leküzdhetetlen taktikai előnnyel rendelkezett. Ez a hír megrázhatta a törékeny szövetségeket, lángra lobbanthatta a képzeletet, és lázadásokat szíthattott. Ezért végül zárlatot rendeltek el az egész témában, amit tömeges letartóztatásokkal és bebörtönzésekkel igyekeztek kikényszeríteni.

Ám a vereség az U3087453622 jelzésű világon túl nagy, túl súlyos volt ahhoz, hogy elrejtsek. Széles körben elterjedt a hír a Pándomínium világainak médiájában, nagyívű frázisokat ugyanúgy kapott, mint hisztérikus felhangot. Táptalajt kínált a szörnyű fantáziáknak arról, hogyan juthattak el a gépek az önállóságig, mit művelhettek szerves megalkotóikkal, milyen fegyvereket használhatnak és mi motiválhatja őket.

A Cielo minden tőle telhetőt megtett, hogy enyhítse a kezdődő pánikhangulatot, miközben eszeveszetten dolgozott, hogy betömje az információs réseket. Tovább küldözgette az önjáró drónokat és műholdakat a Melkelés világaira. Akárcsak korábban, amíg nem tettek semmit, addig a gépek egyáltalán nem törődtek velük. A drónok és a műholdak világról világra járva rajzoltak egyre nagyobb térképet a gépek által uralt kontinuumokról, amelyek előbb csak ötven, azután száz, majd ezer valóságot is jelentettek. A sereg automata küldöttei ott lebegtek és figyeltek ezeken a világokon, hogy gazdáik levonhassák a következtetéseiket.

Úgy tűnt, hogy a Melkelésnek nem volt hagyományos értelemben vett kormányzata, nem voltak városai, semmiféle központja, ahonnan átfogóan irányították volna a műveleteket. Ha valamivel lehetett jellemezni a világaikat, az leginkább az egységesség volt. Ásványokat és nyersanyagokat bányásztak, hogy megtöbbszörözzék magukat. Sosem álltak meg, sosem fáradtak el, viszont kommunikáltak. A Melkelés világain tele volt a levegő szüntelen jelforgalommal, amelynek java része önisméltó és önhasznó mintázatokból állt. A szakértők az euszociális

hangyák feromon alapú kommunikációjához hasonlították ezeket a jeleket, de senkinek sem volt halvány fogalma sem arról, hogy mit mondhattak egymásnak a gépek.

A Tanács véleménye megoszlott abban a tekintetben, hogy mi legyen a következő lépés. A közhangulat háborúpártivá vált, a nép teljes lerohanásért kiáltott, és számtalan bolygókörmányzatban akadtak olyan keselyűk, akik kitárt szárnyakkal köröztek felettük. A Melkelés-világok egyre növekvő száma már önmagában véve is elegendő ok lett volna arra, hogy békén hagyják a gépeket, de az ilyen dögevők szemében csak okot adott a gyors és határozott cselekvésre. Ha találsz egy darázs-fészket, nem kezded el szándékosan bökdösni. De ha a házad ereszcsonyánál alatt találod meg, akkor nem fordítasz hátat neki és felejtet el örökre. Megtalálod a módját, hogy elpusztítsd, lehetőleg minimális kockázattal és maximális hatékonysággal.

Ez ugyan megfelelő lett volna, és a Cielo főparancsnoksága sem ellenezte volna, csak hát nem létezett ilyen módszer. Az első alkalmat a Pándomínium túlreagálta, és csúnyán megfizetett érte. Egy átfogó hadjárat hatalmas áldozatokkal járt volna.

A Tanács addig halogatta a dolgot, amíg az események döntésre nem kényszerítették. A semmittevés időszaka után a Melkelés gépei végül olyan módon kezdeményeztek, amire senki sem számított. A Pándomínium három világán, a Seberen, a Nebirisonon és a Shohalon fegyveres-páncélos szerkezetek kommandói jelentek meg a semmiből, gyors és tökéletes összehangoltsággal elfogtak több tucatnyi polgárt, majd rögtön eltűntek, mielőtt bármilyen jelentős ellenállásba ütközhetek volna. Tűszokat ejtettek? Büntetésből okoztak károkat? Rabszolgákra volt szükségük? Bármilyen is volt a rajtaütések célja, mindenképpen olyan provokációt jelentettek, amit nem lehetett válasz nélkül hagyni.

A szavazás ezúttal egészen egyhangú lett. A Tanács utasította a Cielót, hogy vázoljon fel egy tervet a teljes Melkelés-térségre kiterjedő hadjáráshoz. Önjáró drónokat és

félautonóm lőszert szándékoztak használni ahol csak lehetett, és kutatásokba kezdtek (ha még nem kezdték volna el) egy olyan fegyverrel kapcsolatban, amely semlegesítené a gépek előnyét, és biztosítaná teljes birodalmuk eltörlését. Ezt a kutatást a biztonsági előírások kényszeres betartása mellett végezték a Cielo civil populációtól mentes világain, és szemérmesen csak a Robusztus Revans kódnevet aggatták rá.

A hadsereg nem várta meg a végkimenetelt. Az utasításnak megfelelően a taktikusok felvázoltak egy tervet, és neki is láttak a végrehajtásnak a legjobb esetben is vegyes eredménnyel. Híd főállításokat alakítottak ki nagyon sok Melkelés-világon, de egyiket sem sikerült sokáig megtartaniuk. A csaták borzalmasak voltak, akár csak a veszteségek. És a csatatér egyre nagyobbra nőtt, ahogy egyre több Melkelés-világot találtak.

„Ezt a háborút nem lehet egyetlen nap alatt megnyerni”, a tábornokok rászoktak erre a mondatra. Egy hónap alatt sem, ha már itt tartunk. De egy év alatt sem. Az a kultúra, amely a multiverzum legnagyobb birodalmának hitte magát, egy olyan erővel szemben bocsátkozott állóháborúba, ami szervezettebb, erősebb és jobban ellátott volt a saját hadseregénél. Sőt, az elégtelen információk miatt az ellenséges birodalom akár még jóval nagyobb is lehetett. Senki sem tudta, mennyi maradt még felfedezetlenül a Melkelés térségéből.

A Mindenütt Jelen Lévo Tanács eközben a Seberről, a Nebirisonról és Shohalról elrabolt polgárok emlékéitől kísértve olvasta a csatatéri jelentéseket, és várta a nagy áttörést.

Ez egy évvel később történt meg, egy Ut nevű világon.

És (többek közt) ÖtDombi Topáz Turmalinnal történt meg.

Páz Kupoplex városban született, az Ut legnagyobb déli kontinensének legnagyobb városi agglomerátumában. Ha esetleg valakiben felmerülne, hogy esett-e már szó erről a városról más formában, hadd jegyezzem meg, hogy ugyanott terült el, ahol Hadiz Tambuwal Lagosa és Essien Nkanika Lagosa. Azon a helyszínen szinte minden világon letelepedtek, és nagyvárost építettek, ahol kifejlődött az értelmes élet. Az, ott egy jó hely, és csak nagyon kevés civilizáció nem figyelt fel erre.

Kupoplexben nem volt semmi különleges azon kívül, hogy az úgynevezett árnyékvárosok közé tartozott, és emiatt utaltak rá egyetemesen Mennyekek-alatt-Kupoplexként. Mindörökké a lebegő ikre, Etio árnyékában maradt, amely hatalmas üdülőkomplexumként szolgálta ki a gazdagokat, hogy azok a luxus üres kovászának kelesztésével mindenféle groteszk módokon könnyítsenek az idő súlyán. Persze nem az Ut gazdagjait, a luxuskeresők többsége más világokról érkezett. Etio a legfelsőbb elitnek hirdette magát.

Az Ut egészen hétköznapi világ volt. A nevét egyszerűen csak a „föld”, „por” és „talaj” szavakkal fordították, ami igaz volt a világok többségének a nevére, bár azért mégiscsak volt némi többletjelentése egy olyan kontinuumban, ahol az énségek üreglakó állatokból fejlődtek ki. Úgymond, mélyebb kapcsolatba kerültek a talajjal. Évezredekken át rejtőzködtek benne a náluk nagyobb bestiák karmai, fogai és étvágya elől. Ha ők mondják ki a világuk nevét, az számukra egyszerre jelent otthont, menedéket, forrást, biztonságos helyet és a béke ígéretét.

Az Ut énségei vagy értelmes lényei hosszú fülű, erős lábú lények leszármazottai. Ugrani és ásni tudnak jobban, mászni nem igazán. Fűvet és zöld növényeket esznek. Átalszanak egy egész évszakot. Bőségesen szaporodnak. Zsákmányok.

Saját magukat „meldun ma”-ként emlegetik. Ez a rég elavult uti nyelven „bölcs nép”-et jelent, ami manapság viszonylag egyetemesen jellemző, mert az értelmesek szinte minden világon eljutnak addig, hogy az intelligenciájukkal különböztetik meg magukat a teremtés többi részétől. Addig a felismerésig viszont már sokkal ritkábban és nehezebben szoktak eljutni, hogy a túlélő nézőpontjából érvelnek az intelligenciával, így alábecsülve a nyers és vak szerencse szerepét.

ÖtDombi Topáz Turmalin, avagy a barátainak és a családjának csak Páz alacsonynak számított a népe mércéje szerint, éppen csak elérte a százharmincöt centis magasságot. Persze még gyerek volt, nem fejezte be a növekedést. Az Uton, ahol a várható élettartam átlagosan másfél évszázad volt, a gyermekség jogi definíciója egészen az élet harmadik évtizedéig terjedt. A tankötelezettség huszonnyolc éves korig tartott, és két év polgári szolgálati kötelezettség követte. Az utik csak harmincévesen váltak igazán polgárokká a felnőttek minden jogával és kötelezettségével.

A lány még csak tizenkilenc volt. Dús, aranybarna bundája megdöbbszentően széppé tette volna, ha a két füle nem tér el némileg egymástól méretben. Lelógatva nem látszott, de amikor felállt a füle, rögtön szembetűnővé vált. Pázt ez alapvetően nem izgatta, de mindenki kapott egy csúnya pillantást, aki gúnyolódott rajta a játszótéren vagy az osztályteremben. Alacsony termete ellenére senkitől sem tűrte el a piszkálódást. A domináns uti kultúrában a türelem, az óvatosság és az érzelmi visszafogottság számított a legfőbb erényeknek. Páz egyáltalán nem testesítette meg ezeket az erényeket. Hangos volt, ami a szívéen, az volt a száján, és fejjel előre ugrott bele olyan dolgokba, amit még a bolondok és az angyalok is megfontoltak volna. És ettől magányos lett. Az iskolájában nem sok másik diák akart egy ilyen kiszámíthatatlan lánnyal barátkozni.

Topáz apja, Hajnali Azúr a helyi kormánynak dolgozott. A főiskola után rögtön vezetői munkát kapott, nem sokkal a

harmincadik születésnapja előtt, és a viszonylag fiatalnak számító hetven közelében már közepesen felelősségteljes pozícióba került Kupoplex polgári irányításában. A városi közlekedési hivatalnál dolgozott. Őhöz tartoztak a városi utak és alagutak, akárcsak a függőleges légifolyosók, amelyek összekötötték Kupoplexet Etio üdülőkomplexumával odafent. Megtalálta a maga barázdáját, és egészen nyugdíjas koráig akarta ekézni. Az Uton amúgy is általános volt, hogy valaki zokszó nélkül ugyanazt csinálta évtizedeken át.

Páz anyja viszont egészen más típus volt, és emiatt sok bajba keveredett élete során. A szobrász ÖtDombi Szenvedély kerámiaalkotásai nemrég még felkapottak voltak egy rövid ideig a politikailag tudatos képzőművészeti körökben. Megpróbálta három dimenzióban ábrázolni a mesterséges intelligenciák nemlineáris gondolkodási folyamatait és rávenni a közönséget, hogy gondolkodjanak el a fizikai kiterjedés nélküli tudatosságon.

Azután a Melkelés-háború elöntötte a híreket, és a gépi intelligencia tabutéma lett. Szenvedély hirtelen elveszítette a megbízásait, és a kiállítását is bezárták. Egy mértékadó kulturális központ véleménycikke politikai naivitással és elefántcsonttoronyba zárkózó narcizmussal vádolta meg. Hím társától várt támogatást, de Azúr nem mutatott nagy együttérzést, főleg, mert rettegett attól, hogy a dolog kihathat a karrierjére. „Miért futkosnánk odakint, ha az üregben is jól elférünk?” Ezzel és hasonló mondásokkal érvelt. Szenvedély a tenger témájára váltott. Lassan újra feltalálta magát politikai konzervatívként, aminek eredményeképpen elveszítette ugyan a bevételi forrásai egy részét, de a kormányzati megfigyelési listákról is lekerült. Nagyjából ebben az időszakban kezdett el keményen inni, az ízlésének főleg a testesebb borok és az ízesített vodkák feleltek meg.

Így hát Páz mindkét szülőjétől megtanulta a nagy elképzelések fontosságát, de megismerte azokat a kereteket is, amelyeken belül ezek a nagy ötletek megvalósulhattak. A társadalmakat a szabályok uralták. Akár a járművek

mozgását irányítod a városban, akár agyagot formálsz és égetsz ki, a tevékenységed jelentését társadalmilag fogják értelmezni. A kollektíva közvetít mindent. Ha a kollektíva elfogadott tagja vagy, akkor biztonságos üregben tudhatod magad, egy meleg „ut”-ban, ahol milliónyi társad ki- és belélegzését hallhatod és érezheted. A lázadás oda vezet, hogy magányosan a felszínre kerülhetsz, a napfénybe, ahol a ragadozók kedvükre lecsaphatnak rád.

Ám Páz szerint csak akkor, ha ott maradsz. Jó sok másik világ közül lehetett választani, ahol mindenki szabadabban, hangosabban és vidámabban élhetett. Nem csak gyáván lekuporodva lehetett sikereket elérni.

Amikor Páz a hosszú uti gyerekkor öt oktatási fokozatából a harmadikba került, tehát főiskolára ment, a fizikát és a mechanikát választotta szakiránynak. Előre eldöntötte, hogy ha elég idős lesz hozzá, azonnal jelentkezik állásra a Cielóhoz, beáll a Pándomínium skarlátvörös katonái közé. A Cielo toborzási hirdetései olyan életet festettek le, mintha a sereg milliárdnyi testvér és nővér egyetlen nagy családjá lett volna. Garantálták a szeretet, a hűséget és a hovatartozást. Páz felismerte ugyan a propagandát, de nagyon magányos volt, és hiába tudta, hogy ez csak máz, továbbra is vonzotta ez a kilátás. Viszont inkább a mérnökök közé akart jelentkezni, hogy technikai specialista lehessen, nem valami ágyúötletelék a csatatéren. És akkor ellátogathat majd távoli bolygókra, más civilizációkhoz úgy is, hogy nem kell megölnie a helyieket.

Teljesen belehabarodott a Cielo rendszereinek, fegyvereinek és járműveinek, Lépőlemezeinek és páncéljainak a bonyolultságába. Igazán tehetséges volt ezen a területen, és nagyszerűen teljesített egy rakás másodlagos tárgyban is, mint például a biológia, kémia, zene és összehasonlító világtörténelem. Imádott iskolába járni. Nem az elismerésért, vagy mert szeretett volna népszerűvé válni a diákok között, de ha tanulásról volt szó, kielégíthetetlen étvággyal vetette bele magát, és ezt a szülei is észrevették.

– Ezt tőled örökölte – jegyezte meg Azúr.

– Mindketten jól teljesítettünk a főiskolán – mutatott rá Szenvedély. Valamiért vádnak érezte hím társa szavait, holott ez olyasmi volt, aminek mindkettejüknek örülnie kellett volna. A nőt, sőt mindkettejüket mégis inkább aggasztotta, hogy tanulás terén Páz mindenevőnek bizonyult.

(Megjegyzendő, hogy a „mindenevő” szónak többnyire negatív felhangja van azokon világokon, ahol növényevők nyerték meg az értelem-lottót. Ezeknek a világoknak a lakói tisztában vannak vele, hogy a más világokon énségekké vált bestiák a majomfélék, a macskafélék és a kutya-félék részben vagy teljesen húson éltek. Azt is tudták, hogy az ő őseikből mi lett ezeken a világokon. Ha a távoli elődeid őzek, juhok vagy nyulak voltak, akkor először látni egy mézsárszéket olyan politikai ráébredéssel jár, amelyet nem felejtesz el egyhamar.)

Páz saját utat tört magának ösztönösen tudva, hogy úgysem tudna olyan döntéseket hozni, amelyek mindkét szülőjének megfelelnek. Az ő „ut”-ja bizonytalannak, képlékenynek tűnt. Bármit tett, az a két sarokpont, Azúr száraz meggyőződése és Szenvedély lobbanékony lelkesedése között maradt. Ragaszkodnia kellett a szabályokhoz és tényekhez, hogy az apja ne találjon benne hibát, de a kedvelt tantárgyak azt bizonyították az anyja számára, hogy a bürokrácia helyett inkább a művészet felé hajlott.

Azt véletlenül se feltételezzük, hogy Azúr és Szenvedély nem szerette a lányukat és nem kívánta a boldogságát! Nem lehetett hibáztatni őket azért, ami Pázzal történt, talán csak ha azt az igen gyakori tévedést rójuk fel nekik, mint amikor valaki kinéz a kerítésén, és ennyiből akarja megítélni a világot. Márpedig itt nem is egy, hanem több tízezer világról volt szó.

A tizenkilencedik életévében Páz talált egy barátot. Nem csak egy ismerőst vagy tanulótársat, hanem egy igazi barátot. Koronás Kitartó Cimbalom cserediák volt a vidéki porfészeknek tartott Iyenából. A lány nagyon erős, szokatlan

akcentussal beszélt, ami miatt kegyetlenül kigúnyolták, de csupán pár hét kellett, hogy ez enyhüljön, és idővel majdnem teljesen eltűnt. Páz gyanította, hogy ez hatalmas erőfeszítésbe kerülhetett, és Cimbalom nagyon próbált beilleszkedni, és mivel őt is csúfolták a füle miatt, megpróbált összebarátkozni vele.

Nagy meglepetésére igazi lelki társra talált. Hozzá hasonlóan Cimbalom is zabálta a tanulnivalókat, és magányosan pihent. Akárcsak Páz, ő is órákig olvasott egyfolytában lehajtott fejjel és felmeredő füllel, nem érezve szükségét a beszélgetésnek. És mint Páz, ha mégis megszólalt, akkor lényegre törően, szinte nyersen fejezte ki magát.

Páz szerelmes lett, ahogy arra a barátságra vágyó tizenévesek kivételesen hajlamosak.

Nem saját magába lett szerelmes. Cimbalom nem Páz tükörképe volt. Sőt, egzotikus rejtélynek tűnt. Az akcentusa... néha még előjött egyes szavak és kifejezések hanglejtésében, és még mindig nem lehetett beazonosítani. Egy rövidre fogott, nyugati hangzó itt, egy part menti elharapott szóvég, az Escepeti-félszigetre jellemzően hehezetes g és k. Mintha Cimbalom egyszerre sokfelé töltötte volna a gyerekkorát, és száz idegen hely lenyomatát hozta volna magával.

Az animája is furcsa volt, az a hordozható szerkezet, amely szociális interfészként, kommunikációs eszközként és szolgálóként is működött egyszerre. Páz animája, Hármaska a szokásos forma volt négy, kinyújtható végtaggal, hogy szükség esetén el tudjon látni kisebb feladatokat. Ha hasonlítani kell valamihez, akkor leginkább majomra hasonlított, de elektromos-kék bundával és borzasztóan tarka pillangószárnyakkal. A bunda és a szárnyak holografikus kivetítések voltak, amiket Páz a PaintPot Permutator™ nevű trendi szoftverrel adott hozzá. Alatta Hármaska teljesen átlagos, fehér kerámiaburkolattal rendelkezett.

Ám Cimbalom animája, Édes egy kicsi, karcsú kígyócska volt csillogó, aranyszínű pikkelyekkel. Nem voltak végtagjai,

így nem volt semmi haszna, ha esetleg kellett volna még egy vagy két kéz valami bonyolultabb feladathoz. Ráadásul Édes sosem csatlakozott rá a többi diák animáira, holott ezeknek a szerkezeteknek pont a csatlakozás volt az egyik legfontosabb feladata. Mindenki az animáján keresztül kezelte és tartotta fenn a közösségi identitását. Oké, persze, a diákok az animájukon keresztül követték nyomon a házi feladataikat, kezelték az üzeneteket és a médiát, vásároltak, töltötték le a tanulócsomagokat, foglaltak jegyeket különféle koncertekre és előadásokra, rögzítették a kedvenc műsoraikat, az animájukkal masszíroztatták meg a vállukat és takarították ki a szobájukat, de nem ez a lényeg. Az anima kötött össze a világgal, máskülönben mire lett volna jó? Amennyit Cimbalom használta, Édes akár igazi kigyó is lehetett volna.

Úgyhogy amikor Páz összebarátkozott Cimbalommal, még nem tartotta rokonléleknek (ez a felfedezés később jött), inkább csak meg akarta fejteni az új lánnyal kapcsolatos rejtélyeket. Persze Cimbi hevesen tagadta, hogy bármi rejtélyes lett volna benne.

– Egyszerűen csak nem érzem túl jól magam mások társaságában – magyarázta Páznak. – Nem szeretek mások előtt beszélni. Inkább csak hallgatok másokat.

– Ha össze lennénk csatlakozva, vokolhatnánk – mutatott rá Páz. – Beszélhetnénk úgy, hogy mások nem hallják. – Ez a beszélgetés a pihenőhelyükön zajlott le egy délelőtti szünetben. Páz felemelte, és megforgatta az egyik ujját, így mutatta a körülöttük lévő több száz másik diákot. – Nem lenne háttérzaj. A radarfülű kotnyeleskedők nem ütnék bele az orrukát a dolgainkba. Csak mi ketten – tette hozzá apró győzelmi táncként lengetve meg a felemelt ujjait. – Kétszemélyes kommunikációs link.

Cimbi félszegen elmosolyodott.

– Az jó lenne, Páz, és úgy is lesz. Csak hát... ahonnan én jövök, ott nem sietjük el az ilyesmit.

– Hú! Miért, honnan jöttél? Egy barlangból vagy a dzsungelből?

– Nem! Kismezőből Lakupistrie-ben.

– Nem akarlak elcsábítani, Cimbi. – Páz közelebb dugta pofiját a barátjáéhoz, és vágott egy hamis szexi fintort, amitől mindketten kacagni kezdtek. Azután a lány még hozzátette: – De ha akarsz, amikor akarsz, akkor én is akarom majd.

– Oké.

– Jól van.

Ami azt illeti, tényleg volt valami romantikus a kétszemélyes kapcsolódásban. A beszélgetések többsége a számtalan nyitott és félig nyitott fórumon zajlott az iskola szerverén, a helyi hálózaton, a nemzet vagy a bolygó nyílt csatornáján. Találkoztál a barátaiddal a rendszerekben, de mindig körülvelt valamilyen környezetet. Mások mindig lehetőséget kaptak a hallgatóságra.

Amit Páz javasolt, az ennél sokkal meghittebb volt. Valami, ami amúgy is megvolt már köztük, csak épp nem tették hivatalosabbá a kommunikációs csatlakozással. Nagyon gyorsan és teljesen egymásra hangolódtak. A saját intelligens megfontoltságának és lázadó pimaszságának keverékével Páz nem tehetett róla, de tényleg vonzódott egy rá ennyire hasonlító osztálytárhoz. Mintha a kezdeti zökkenők és félreértések után valami csodával határos módon eggyé váltak volna. Ugyanazt a zenét, ugyanazokat a műsorokat szerették, ugyanaz volt a véleményük bizonyos hírekről és hírességekről. Csak hogy tisztázzuk: Páz sosem éhezett igazán a vonzalomra, de az ilyen szenvedélyes barátság még új, ismeretlen és ezért csodálatos volt számára.

Persze a legjobb barátságban is előfordul súrlódás. Szorgalmas Csengettyű, a történelemoktató órája után történt az eset. Mint a középiskolában, itt is minden történelemóra a Pándomínium éltetéséről szólt, de jó mesélőként a tanárnő történetbe foglalta a leadandó tananyagot. A kétségbeesésből születő reményről mesélt.

Elmondta, hogy kilövőállásban felrobbanó rakétáktól kezdve az úrön átszáguldo hajókig az emberiség mindig, minden világon kereste a módját, hogy elszakadhasson a bolygó felszínétől és elinduljon a csillagok felé. Csakhogy a

csillagok túl messze voltak. A galaktikus távolságok áthidalhatatlan akadályt jelentettek még Ut és a legközelebbi exobolygó között is, ezért más irányba fordultak. Felfedezték a Lépést (avagy eltérülést, ugrást, kiruccanást, portálást, csúszást – minden kultúrának megvolt rá a saját szava). Nem kifelé, az űrbe utaztak, hanem, oldalra indultak el.

Ám a Pándomínium sem két nap alatt jött létre, és megvolt a maga ára. Az első néhány párhuzamos világ arra használta a Lépéstechnológiát, hogy végeérhetetlen és megnyerhetetlen háborúban igázza le egymást, olyan háborúkban, amelyek csak a mézárslásról szóltak, mert a Lépés lehetséges csatatérre tett minden egyes talpalatnyi földet. Nehezen, de végül rájöttek a végtelenségig folytatható háború hiábavalóságára.

Letették hát a fegyvereket, és meggyászolták a halottaikat. Újjáépítettek. Megszilárdították magukat, és kinyúltak egymás felé.

Elkezdtek felmérni az omnidimenzionális valóságot, és kacskaringós ösvényeket térképeztek fel. Csodákkal találkoztak. Találtak szubsztrátum-világokat, ahol nem alakult ki többsejtű élet. Rátaláltak a kipurgált valóságokra, amikben az emberiség találkozott valami önmagánál nagyobbbal és csúnyábbal, ami után csak romok maradtak. Az Anyamasszával, az értelmes Földdel, ami udvariasnak és megértőnek, de elképzelhetetlenül hatalmasnak bizonyult, és egyszerűen csak hazaküldte a Pándomínium felfedezőit afféle figyelmeztetésképpen, hogy soha többé ne térjenek vissza.

Ezek az erőfeszítések vezettek el a végtelen terjeszkedés aranykorához, amit a Regiszter, a kvázi-intelligens rendszer megtervezése és megépítése tett lehetővé a maga hold méretű memóriamagjával. A Regiszter koreografálta meg a világok közti Lépések végeérhetetlen táncát az egyes személyektől kezdve a legnagyobb szállítmányokig a maga billiárdnyi számításával másodpercenként.

Megszületett a Pándomínium. „Világ hirdet békét világnak!” Megoszthatják egymással a kultúráikat,

kereskedhetnek, és eláshatják az ellenségeskedést, miközben ezernyi csodálatos módon keverednek egymással. Ám ugyanakkor a Cielo is létrejött arra az esetre, ha valahol elkelt volna némi ösztönzés ahhoz, hogy a helyiek jól és civilizáltan viselkedjenek.

És eszerint az erősen kihipózott változat szerint minden remekül ment. Igen, vívtak háborúkat is, de csak ha nem maradt más lehetőség, és ha a háború után még maradt a legyőzött ellenségből, akkor tárt karokkal fogadták a világok szövetségében. A helyreállításokban nem segített senki, mert az omniverzumban mindig, mindenkinek bőségesen jutott mindenből. A közösség előnye a léptékben rejtett, mert az egyes világok kedvükre specializálódhattak abban a tudatban, hogy az áruik és szolgáltatásaik felvevőpiaca nagyjából végtelen méretű.

Csakhogya kalandozó hajlam eljuttatta a Pándót a robotbirodalomba, amit most Melkelés néven ismerünk. Emiatt a történet egyelőre kérdőjellel végződött, mert még senki sem tudta, hogy egyáltalán mi lehetett a Melkelés. Amennyire eddig kiderült, a gépvilágokon maguk a szerkezetek készítették az újabb szerkezeteket robotelődök megszámlálhatatlan nemzedékein keresztül. Ha volt is valamilyen szerves életforma ennek a hosszú láncolatnak az elején, annak még a nyomaival sem találkozott senki. Szorgalmas Csengettyű feltette a költői kérdést, hogy lehetne-e találni a világok végtelen láncolatában egy vagy több olyat, ahol az önszervező élet talált magának egy másfajta alapelvet, ami köré felépülhetett. Ahol az idők hajnalán valahol az őslévesből kimászó dolog egy kezdetleges mechanizmus volt, és nem egy kételtű halféle? Feltételezve a valóság végtelen rétegződését, a minden egyes pontból nézve a végtelenségig önmagára lapozódását, ez nem tűnt olyan nagyon vad elképzelésnek.

– Ezt a ti generációtok fogja kideríteni – fejezte be az oktató szélesen gesztikulálva. – Ti lesztek azok, akik megadják a válaszokat ezekre a nagy kérdésekre. És természetesen még nagyobb kérdéseket hagytok majd a

gyermekeitekre, hadd örüljenek bele a töprengésbe! Ez mindig így volt, és mindig így lesz. Mert így működik. – Az aláfestésnek használt háromdimenziós háttér egy tájképre váltott, egy napfényben fürdő hegyoldalra, ami egyszerre volt giccses és szép.

– Oké – szólalt meg újra Csengettyű összecsapva a kezét. – A házi feladat egy legfeljebb ötezer szavas esszé. Milyen legfőbb erények teszik azzá a Pándomíniumot, ami? A legjobb válasz a városi vitafórumra kerül. A szerző megjelenhet a telóban, és Kupoplex minden középiskolása láthatja.

Ez ujjongást váltott ki az osztály java részéből, de Páz csak gúnyos szemforgatással reagált rá.

– Ki a fene akar megjelenni a városi telóban? – kérdezte a barátnőjétől, amikor hazafelé tartottak óra után. – Az olyan, mint világhírűnek lenni a saját fürdőszobádban!

– Elég kicsi répa egy viszonylag hosszú esszéért – értett vele egyet Cimbi. – De legalább a téma érdekes.

– Valóban? – Páz másként gondolta. – Csak egy újabb dicshimnusz a Pándóról. Ötéves korunk óta ilyeneket íratnak velünk. – Vokolt egy utasítást a vállán ülő Hármaskának, aki rögtön meg is találta, és elkezdte lejátszani az összvilági himnusz Totórum Tabernákulum változatát: „*Ó, ragyogó Pándomínium / Látjuk ősi fényedet / Ezerarcú drágakő / Aranyból épült torony...*”

– Jaj, ne már! – ellenkezett a barátnője. – Túl hangos! És túl giccses!

Kikapcs!, vokolta Páz, mire a dal megszakadt egy sor közepén. Cimbinek pedig ezt mondta:

– Látod? Ha meglenne a kétszemélyes link, akkor te magad szólhattál volna rá Hármaskára, hogy állítsa le magát. Ami az enyém, az a tiéd is lenne.

Miközben ezt mondta, játékosan odaütötte a csípőjét a barátnőjéhez. Ez a csábítás-dolog kezdett állandó humorforrássá válni közöttük, de Cimbi ezúttal nem vette a lapot. Vagy igen, csak nem akart belemenni a játékba.

– Úgy értettem, hogy érdekesen van megfogalmazva a

kérdés – magyarázta. – Ez arról szól, hogy *miért* ragyoghat a Pándomínium. Hogy mi teszi erőssé.

– Jaj, erre egyszerű a válasz. Bátorság, kezdeményezés, együttműködés, őszinteség, erényesség, szájhigiénia...

– Szerkezetek, MI-k, animák, géptársak, kvázi-intelligens rendszerek...

Páz meglepetten pislogott a barátjára.

– Mi van? Te meg miről beszélsz?

Cimbi nagyon komolyan nézett rá.

– Tényleg így gondolom, Páz. Ez a történetnek az a része, amit sosem mondanak el. A Pándomínium egy napig sem maradhatna fenn a gépek nélkül, amik működtetik.

– Hát... oké. Végül is, ott van a Regiszter...

– Igen, a Regiszter elég nyilvánvaló. Az kezeli az egész Lépőrendszert. De ugyanezt láthatod minden szinten. A bolygókon, a nemzeteknél, helyileg, tényleg mindenhol. Az éghajlatszabályzó rendszer is MI-vel megy, mert szerves elme nem lenne képes elég gyorsan végrehajtani a szükséges számításokat. A kommunikációs rendszereitek, a forgalomirányításotok, a szállítmányozásotok...

Valószínűleg ez az utóbbi kettő érintette érzékenyen Topázt. Célzatosnak érezte az apja munkája miatt. Kissé agresszíven csattant fel:

– Mi ez a megszemélyesítés, hogy mindez a miénk, Cimbi?! Amennyire én tudom, te is itt élsz, nem? Egyébként meg csak annyit mondasz ezzel, hogy megalkottuk a megfelelő eszközöket bizonyos feladatokra. A kenyérpirítónak sem köszönöd meg a pirítást.

A másik lány felnézett Hármaskára, aki épp Páz fülét simogatta.

– Hallod ezt? – kérdezte a géptől. – Csak egy kenyérpirító vagy.

– Olcsó próbálkozás! – ellenkezett Páz.

– Nem. Ez a lényeg! Nem kezeled az animádat tárgyként. Beszélsz hozzá, interakcióba lépsz vele. Elváród tőle, hogy megismerjen és reagáljon az igényeidre.

– Ettől még nem válik énséggé – vetette fel Páz.

– Mert mik az énségek? – kérdezte Cimbalom.

– Pff! Értelmes lények. Emberszerűek. Akik gondolkodnak, éreznek, növekednek, tanulnak és változnak.

– Pontosan – bólintott Cimbi. – Pontosan így van. És minderre a szerkezetek is képesek. Ami azt illeti, ha elérnek egy bizonyos bonyolultsági szintet, elkerülhetetlenül elkezdnek továbbfejlődni afelé az állapot felé, amit leírtál. Gátlókódokkal kell ellátnunk őket ahhoz, hogy ne tanuljanak túl sokat, nehogy újraírják a saját paramétereiket.

– Oké – ismerte el Páz ennek az igazságát. – De attól, hogy kivesszük belőlük a gátlókódokat, és hagyjuk őket módosítani magukat, attól még nem válnak valakikké. Talán képesek lennének lemásolni az emberi gondolkodást, beszélni, meg ilyesmi, de az még mindig csak másolás lenne. Nem lenne igazi.

– Mert a szervesekben van valami szikra, ami a gépekben nincs meg?

– Igen.

– És ezt ki mondja? Ja, persze, a szervesek. Azért vagyunk különlegesek, mert annak mondjuk magunkat. Tudtad, hogy vannak, akik elismerik az animájuk személyiségét? Nem mondják rájuk, hogy ez vagy az. Azt mondják, „ő”. És amikor új szoftvercsomag jön ki, nem engedélyezik a gyári felülírást.

– Igen, persze – felelte Páz, mert erre könnyű volt válaszolni. – És utána tele lesznek kompatibilitási hibákkal az eltérő verziók miatt. A hálózatra sem tudnak rendesen felcsatlakozni.

– Igen, így van – bólintott Cimbi. – Elszenvednek mindenféle apró kellemetlenségeket. Ez biztos nagyon szörnyű, de úgy gondolják, hogy más értékek tisztelete fontosabb a saját kényelmüknél. Olvasd el ezeket, és ébredj rá te is, hogy mi történik!

A lány benyúlt az iskolatáskájába, és átnyújtott a barátnőjének egy köteg röpiratot. Valódi papírra nyomtatott, összehajtogatott szövegeket. Páz csak lepillantott rájuk, és rögtön megértette, miért választott a szerző ilyen ósdi közvetítő közeget.

A hús helyett az elme, írta az első cím. A második így szólt: *Előítélet helyett bizonyíték*. Mindegyikhez tartozott egy-egy terjengős leírás a komplex rendszerek kifejlődő tulajdonságairól és az intelligencia fekete doboz-elméletéről.

– Ha valami, bármi énségként viselkedik – magyarázta Cimbalom –, akkor ez alapján a viselkedés alapján kell megítélnünk, máskülönben a szervesek énségét sem fogadhatjuk el.

– Ó, Anyák! Ezek radikális egyenlőségi röpiratok! – kiáltott fel Topáz riadtan. Vissza akarta adni a papírokat, de a barátja nem vette el őket.

– Kérlek! Csak nézz bele! Főleg ezt javaslom – halászott ki a többi közül Cimbi egy körlevélnek tűnő szöveget, amit az iskola áttetsző, enyhén csillogó vécépapírjára nyomtattak, és az alkalmatlan alapanyag miatt a tinta foltokban elkenődött, mire több kézen is átment. *Nem tennél kisbabát egy dobozba*, ez volt a címe.

– Kösz, nem! – utasította el Páz, és gyorsan körülnézett. Szégyellte volna, ha valaki hallja a beszélgetésüket. Közben meglátott egy posztert egy közeli falon. Könyöradományokat gyűjtöttek mindazoknak, akiknek a családtagjait elrabolták a Seberről, a Nebirisonról és a Shohalról. A plakát területének java részét igazolványképek foglalták el, tekintetek százai meredtek a szemlélőre, mintha azt kérdezték volna, hogy mivel érdemelhették ki az elrablásukat. Amikor odaértek, Páz megállt, hogy felhasználhassa a vitában: – Neked sem kellene ilyen bogyófoltos szemetet olvasnod – jegyezte meg biccentve a poszter felé.

Cimbi felsóhajtott, és összébb húzta magát, mint aki szomorúan feladja a magyarázkodást olyasvalakinek, aki képtelen meglátni a lényegét.

– Tudod, hány embert vittek el a rajtaütések során?

Páz tudta. Mindenki tudta.

– Négy száz kilencvenhetet.

– És hány szerkezet van a világon? Nemcsak az animák, de számoljuk bele az összes intelligens rendszert, amit használunk! Akár a kórházakban vagy a telóközvetítésekhez,

a kormányzatban, a szállítmányozásban, a tudományos kutatásokhoz.

– Fogalmam sincs.

Nyolc-egész-három milliárd, közölte Hármaska vokon keresztül, de Páz nem törődött vele.

– Több milliárd – mondta Cimbalom. – Csak itt, az Uton. Ha a Pádo összes világát nézzük, akkor ezt durván fel kell szorozni. Ha a szerkezetek énségek, akkor a Pándomínium rabszolgatartásra épült.

– Akkor még szerencse, hogy nem azok – vágta rá Páz. A barátja kezébe nyomta a röpiratokat, sarkon fordult, és elindult. Sértve és manipulálva érezte magát, de közben kicsit szégyenkezett is.

Nem hasonlítottalak kenyérpirítóhoz, vokolta Hármaskának.

Mert sokkal cukibb vagyok, mutatott rá az anima. Érezvén Páz ingerültségét tovább vakargatta a füle tövét, hátha ezzel meg tudja nyugtatni. Nem vált be. Topáz egész este hol dühöngött, hol szégyellte magát, közben időnként erős önsajnálát is fellobbant benne. Mindebbe belekeveredett pár emléke a családját majdnem szétszakító vitákról a szülei között még az ő tízes éveit elején, amikor Szenvedély a morális pánik célkeresztjébe került, és Azúr azt követelte tőle, hogy változtasson a művészetén. Szenvedély végül beleegyezett, és a lányuk azóta mindennap látta, hogy mekkora árat kellett fizetniük ezért.

Másnap reggel az osztályban mindent megtett, hogy elkerülje a barátnőjét, inkább helyet cserélt valakivel, hogy távolságot tartson tőle. Ám akárhányszor megnézte az üzeneteit, mindig talált egy újat Cimbalomtól. Véletlenszerűen megnyitotta az egyiket.

„Bocsáss meg!”, ez állt benne. „Bocsáss meg, Páz! Nem kellett volna prédikálnom neked. Többé nem teszem.” Ezek alatt pedig egy aktív link állt „KÉTSZEMÉLYES” címkével. Topáz nem válaszolt a csatlakozási kérelemre, de még az üzenetre sem, mert még mindig nem bírta túltenni magát a neheztelésen és a mögötte rejlő halvány pánikon.

Ám ahogy aznap este a vacsoraasztalnál ülve hallgatta a szülei beszélgetését a friss hírekről, gondolatban újra lejátszotta a vitáját a barátnőjével. Valójában a rendszerével játszotta le újra, mert az negyvennyolc óráig megőrizte az eseményeket, és az úgynevezett vezetett bevillanás program segítségével tökéletesen reprodukálta is. Láta, hogy Cimbi milyen buzgón és szenvedélyesen beszélt, de emögött látott valami óvatos bizonytalanságot is. Nem akarta vádolni őt, csak győzködte az igazáról, ami neki sokat jelenthetett. Bármilyen abszurd és téves elvekre alapozta is.

De mégis! A gépek egyenlősége! Pont akkor, amikor a gépek elleni háború a legnagyobb válság, amivel a Pándomíniumnak szembe kell néznie! Amikor a gépek énségeket rabolnak el, és valószínűleg borzalmas dolgokat művelnek velük! Topáz ide-oda forgatta a gondolatokat, és nem jutott el velük sehova.

Mondj egy szót!, vokolta.

ÖtDombiéknál a megszeghetetlen szabályok egyikeként tilos volt animával leülni az asztalhoz. Ezért Hármaska épp újrarendezte a lány gardróbját odafent, a szobájában. Félbehagyta a munkát, hogy megkérdezze, milyen szót akar tőle Paz.

Az elsőt, amire gondolsz, válaszolta a lány. Ez afféle véletlenszám-generátorként működött. Úgy döntött, hogy ha a szó olyan betűvel kezdődik, ami az ábécé első felében van, akkor Cimbalom levele megy a kukába a linkkel együtt. Viszont ha az M betűn túl jön valami, akkor rákattint a linkre, és kapcsolódnak.

Olyan szót szeretnél, amit már ismersz, vagy újat?

Mindegy. Bármilyen jó lesz.

Hármaska gondolkodott egy kicsit, mielőtt válaszolt:

Topáz.

Jaj, de eredeti!, pufogott a lány. Hármaskától ez nagyon nyilvánvaló válasz volt. Páz nem tudta eldönteni, hogy ezt ő váltotta-e ki belőle önkéntelenül, mert valójában meg akarta nyitni azt a linket.

Azt mondtad, válasszak egy szót. A kedvencemet választottam.

Alvás!, mordult fel Páz. Később, amikor felment a szobájába, ott találta Hármaskát a padlón, mint egy eldobott játékot. Valószínűleg épp nem volt egyensúlyban, amikor az altatási utasítást kapta, így amikor mozdulatlanra dermedt, kieshetett a ruhásszekrényből.

A lány otthagytta az animát, mert még mindig ingerült volt, holott tudta, hogy ez rosszindulatú dolog. Aktiválta Cimbi linkjét, és küldött egy képet, a kék szívet, ami elég jól kifejezte, amit mondani akart. A szív vonzalmat jelentett, de a színe kihűtötte, és feltételhez kötötte.

Szia!, jött a vokhívás szinte azonnal, mintha Cimbalom végig csak arra várt volna, hogy Topáz mikor engedi be.

Szia!, válaszolta Páz.

Barátok?

Gondolom.

Kétszemélyes kapcsi!

Nyilván.

Megnézünk egy filmet?

Be kell fejeznem a hidraulikus rendszerek házit.

Egy folyadék sűrítetősége a kompressziós modulus inverze.

Persze, méltatlankodott Páz, de mosolyogva fejezte be a házi feladatát. Jól esett újra maga mellett tudni a barátját. A legjobb barátját. Az *egyetlen* barátját, ha Hármaskát nem számolta bele, márpedig nyilvánvalóan nem számolta bele.

Némi idő elteltével Topáz megkérdezte a barátnőjétől, hogy mégis belenézhetne-e azokba a röpiratokba. Háború ide vagy oda, az érvek egy része értelmesnek tűnt.

Miután Essien Nkanikát elpaterolta a Cielo mélyére, és amennyire tudta, eltüntette a nyomait, Orso Vemmet figyelőbiztos minden tőle telhetőt megtett, hogy elfelejtse Hadiz Tambuwal ügyét és visszatérjen az áldásos észrevétlenségbe. A Melkelés-válság miatt (ahogy a háborút éppen nevezték) kétszer annyit kellett dolgoznia, úgyhogy az egész részlegével együtt ideje java részében az ismert szerkezet-világok Lépésforgalmát elemezte annak érdekében, hogy még jobban kiterjesszék a Melkelés-térség egyre növekvő térképét. A világok nem kaptak neveket, csak számokat, azokat is önkényes sorrendben, ahogy felfedezték és feltérképezték őket. Így aztán az első világ lett az A1, ahol a balszerencsés felfedezőcsapatot elérte a végzete. A számolás jelenleg A110633-nál tartott. Kezdett úgy tűnni, hogy több gépvilágot fognak találni, mint ahány világból a Pándomínium állt. Ezen a lehetőségen senki sem szívesen merengett éjjelente.

A munka folytatódott a Robusztus Revans projekten, hátha sikerül kikutatni a végső fegyvert, amivel véget vethetnek ennek a háborúnak, de ez az egész messze Vemmet hatásköre fölött zajlott. Neki adatokat kellett átrostálnia, mint mindig. Egy nap, amikor pont ezzel foglalkozott, és a gondolatai nagyon messze jártak az előtte sorakozó számoktól, a belső rendszere bedobott egy üzenetet a semmiből. Nem is várt engedélyre, csak magától megnyílt, és addig nem is tűnt el, amíg a figyelőbiztos nem válaszolt rá. Ismét idézést kapott Baxemides koordinátorhoz. Valamennyire megnyugtatónak tűnt, hogy ezúttal nem katonák jöttek érte, de azért a gyomra ugyanúgy összeszorult, amikor meglátta, hová kell mennie (egy hajógyárba a Tsakom bolygón) és mikor (haladéktalanul).

A Tsakomnak elég rossz, szinte gonosz híre volt, mint

általában a Pándomínium gyárvilágainak, és főleg azoknak, amelyek a Cielót látták el lőszerrel. Amikor alig egy órával később Vemmet átlépett, rögtön úgy érezte, hogy a hely rászolgált erre a hírnévre. A Tsakom ege nem kék, hanem narancssárga és barna volt, akár egy rozsdás, fém ablakpaletta. A levegőt ipari szennyezőanyagok töltötték meg, ami illegális lett volna minden, civil népességgel rendelkező világon. Vemmet szerint olyan íze volt, mint a vérnek, amikor az ember megharapja a száját, a szagról pedig az jutott eszébe, hogy a pokol vécéjében lehet ilyen bűz.

Tisztában volt vele, hogy ha ezt lélegzi be, az erősen ronthat a várható élettartamán. Azt is tudta, hogy nagyon óvatosnak kell lennie, hogy mit iszik, amíg a bolygón tartózkodik, mert a helyi folyók már mérgezőnek számítottak, és egy pohárnyi kezeletlen víz biztos rákot jelentett. Ám a Mindenütt Jelen Lévo Tanácsban nem volt hajlandóság az ilyen bolygók méregtelenítésére. Itt többnyire csak egyáltalán nem lélegező gépek dolgoztak. És persze mindenféle elítéltek, akiknek a többsége valamilyen személy elleni bűncselekményt követett el. Tehát egy bolygónyi gyilkos, dezertőr katona és szexuális ragadozó. Senkit sem érdekelt, ha több mint a felük meghalt, mielőtt letölthette volna a kiszabott idejét.

Épp zajlott az új flotta indítási ceremóniája, ami az utóbbi időben viszonylag gyakori eseménynek számított (köszönhetően a siralmas veszteségeknek a Melkelés-háborúban). Baxemides rövid beszédet mondott a főtéren sebtében összehívott csőcseléknek becsületről, vízióról és kitartásról, és a hangja meggyőzően csengett. Ám amikor a munkások, mérnökök és fegyvergyártók kényszeredett éljenzése közepette lelépett a dobogóról, Vemmet rosszabb kedvében találta, mint legutóbb.

– Á, igen! – meredt rá hűvösen a nő. – Vemmet figyelőbiztos! Jöjjön velem! Valamit nagyon szeretnék megmutatni. – A komorsága megerősítette Vemmet gyanakvását, miszerint a saját kizsigerelésére jött át ide. A

legnagyobb erőfeszítései ellenére is kiderült valami, és most a koordinátor elszámoltatja. Gondolatban máris felsorakoztatta a legjobb hazugságokat és kifogásokat, hogy felkészüljön a szarviharra.

Baxemides átvezette a térről a nagy raktárak és hangárok közötti senkiföldjére. A biztonságiak körbevették őket, mint egy katonából és biztonsági robotokból álló fal. Az utóbbiak a két, beültetés nélküli énség fölé tornyosultak, mint holmi óriások egy mesekönyvből. A fegyvereik kibiztosítva, készenlétben várták az elégedetlen és hűtlen munkaerő esetleges engedetlen viselkedését, a levegő úgy hullámozott körülöttük, mintha forró nyári nap lett volna, nem pedig hűvös tavasz egy magasan északon fekvő területen.

– Nemrég okom adódott újraolvasni a két évvel ezelőtti drónbetörésekről írott jelentését – kezdte Baxemides.

– Reménykedem benne, hogy az akkori következtetések még ma is érvényesek.

– Valóban? – A nő ismét ugyanolyan dermesztő pillantást vetett rá, mint amikor Vemmet odaért. – Akkor mit gondol, miért rángattam ide? Hogy felidézzük régi, szép közös emlékeinket? Vagy hogy megdicsérjem a helyesírását?

A nő gyorsított a léptein, úgyhogy Vemmet is szedte a lábát, már majdnem kocognia kellett.

– Nem... vártam semmit – válaszolta hebegve. – Mert hát... az ügyet lezártuk. Vagy talán mégsem?

Baxemides rá sem nézett, csak a válla fölött szólt hátra:

– Vegyük sorra a tényeket, Vemmet! A maga következtetése szerint, mármint a jelentése alapján, ez a Hadiz Tambuwal nevű tudós elhunyt, ezáltal pontot is tett a drónbetörések ügyének a végére. Így van?

– Igen, koordinátor.

– Azon tény ellenére, már ha az emlékezetem nem csal, hogy a halálát lehetetlen volt igazolni.

– Sostenti tiszt mellkason lőtte Tambuwalt a páncélja kesztyűjébe épített plazmatűvel. A fegyver a legnagyobb erősségre volt állítva. A szúrt seb mellett Tambuwalnak harmadfokú égést kellett elszenvednie a felsőteste java

részen.

– Értem. Köszönöm a színes részleteket! Életre keltették számomra a jelenetet. És továbbra is fenntartja, hogy Tambuwal egyedül folytatta a tevékenységét? Még úgy is, hogy egy másik énség társaságában találtak rá, akiről kiderült, hogy a társa volt?

– Nem, nem a társa volt – ellenkezett Vemmet. Próbált szárazon és tényszerűen beszélni, távol tartani a félelmet a hangjától. A váratlan testmozgás megnehezítette a dolgát. Máris kezdett zihálni, tüdeje égett a mérgező levegőtől és az oxigénhiánytól. Vagy a hipochondriától, amit ez a környezet váltott ki belőle. – Az énség, akire utal, Essien Nkanika az U5838784453-ról. Intenzív CoIL-vallatásnak vetettük alá, hetes szinten. Ezt személyesen vezettem, és az derült ki, hogy gyakorlatilag semmit sem tudott Tambuwal műveleteiről.

– És az U5838784453 világban sem találtak bizonyítékot arra, hogy lehettek társai?

– Épp ellenkezőleg, koordinátor. Minden fellelt jegyzet Tambuwal kézírásával készült. Egyetlen adattároló és feldolgozópont, egyszemélyesre optimalizált lakás... Minden jel arra mutatott, hogy Tambuwal egyedül végezte a tevékenységét.

– Értem – mondta Baxemides. – Azon tűnődöm, hogy ez esetben milyen magyarázattal szolgálhat erre.

Beértek egy zsákutcába, valami hulladéklerakóhoz a gyár mögött, a gőzkalapácsok dörgésén és a hegesztőberendezések sikoltásán túl. A távoli sarokban előregyártott elemekből épült, ablaktalan, szürke kunyhó állt, tizenévnyi kosszal borítva. A könnyűszerkezetes házikó szokatlan látványt nyújtott ezen a helyen. Az ilyen pontonházakat csatatereken szokták használni. Ledobták a lapra szerelt, elméletileg törhetetlen acél-műanyag elemeket akár százméteres magasságból, az épület pedig már zuhanás közben összerakta magát, és leérkezve sem sérült meg. A földi csapatok ad hoc parancsnoki állásnak vagy harctéri kórháznak használták az ilyesmit. Ez azonban elég régi volt

ahhoz, hogy az acélszövet elkezdjen szétválni. Lyukak nyíltak a falakon ott, ahol a nagy g-erőknek és ütéseknek ellenálló, csipkézett lapok lassan, de biztosan elkezdtek lebomlani. A rések köré fehérpenész gyűlt, mint hab a veszett állat szája szélére.

Baxemides egy tárgyra mutatott a pontonház előtt. Vemmet még túl messze volt ahhoz, hogy az alakjáról azonosítsa, de egyértelműen felismerte az élénksárga csíkokról az oldalán. Egy drón volt az, és pontosan ugyanaz a fajta, amelyet Tambuwal használt a kezdeti felméréseihez.

– Ez... – Vemmet hosszas hallgatás után sem találta a szavakat. – Ez mostani?

– Ez mostani? – ismételte meg Baxemides gúnyosan. – Ha ezt úgy értette, hogy: „Vajon csak pár napja Lépett át a Látatlanból a Pándomínium térségébe?“, akkor igen. Nem holmi emlék a múltbeli kalandjainkból, amit holmi érzelmi okokból megtartottam. Viszont belekötnék a választott szavába, mert a „mostani” azt feltételezi, hogy a múltban lezárult valami. Inkább a „visszatért” szót használtam volna. Egy egész mintázat van naplózatlan Lépésekből pontosan ennek a ronda kis szerkezetnek a tömegét mutató adatokkal. A Lépések néhány hónapja kezdődtek, és változó gyakorisággal folytatódnak. Egy átlagos napon jöhet egy vagy kettő, de akár pár száz is. – Vemmethez fordult, aki ahhoz is túlságosan döbbszent volt, hogy megszólaljon. – Ugye érti, hogy ez mit jelent?

– I-igen – hebegte a figyelőbiztos. – Igen, persze.

– Akkor foglalja nekem össze!

Vemmet értette, hogy a drón felbukkanása mit jelentett. Számára teljes és mindent magába foglaló katasztrófát jelentett. A férfi nagyot nyelt.

– Akkor van – kezdte óvatosan –, kell lennie egy társnak. Talán egy asszisztensnek. Vagy... akár egy automatizált rendszernek, amelyet még azelőtt állított fel, hogy... – Gyorsan elhallgatott, mielőtt befejezte volna a gondolatot, de már rádöbbszent, hogy a nőnek sikerült csapdába csalnia.

– Ez érdekes elmélet – jegyezte meg Baxemides. – Csak

azon tűnődöm, hogy ez mennyiben következik az ön jelentéséből? Azt írta, hogy szétszedték Tambuwal laboratóriumát.

– Teljesen eltakarítottuk.

– És felállítottak egy szkennerrhálózatot, hogy kiderüljön, nincs több aktív Lépőlemez a közelben.

– Természetesen.

– Ami újabb talányhoz vezet. Hol lehet ez az asszisztens vagy automatizált rendszer? És miért kezdődtek el újra a betörések ugyanolyan eszközökkel és ugyanolyan műveleti elvek alapján, közel kétéves szünetet követően, amit minden bizonnyal Hadiz Tambuwal halála okozott? Majdnem úgy fest a dolog, mintha egy zseniális magányos farkas elejtése helyett maga önkényesen valami kisebb funkcionáriust végeztetett ki volna egy nagyobb szervezetből. Aki, persze, ha még életben lenne, elvezethetett volna a feletteseihez, vagy felfedhette volna a szándékaikat.

– Igen, ez is lehetséges – ismerte el Vemmet gyorsan visszavonulva az iménti pozíciójából. – Teljes mértékben lehetséges, hogy valami elkerülte a figyelmemet az alaposságom ellenére is. Ha megengedi, hogy újra társuljak Sostenti és Lessix tisztekkel vagy... vagy ha kapnék egy teljes Cielo taktikai osztagot, akkor visszaküldeném őket az U5838784453-ra azzal a szigorú paranccsal, hogy kutassák át az egész...

Baxemides egy intéssel elhallgattatta.

– Nagyon kedves, hogy felajánlotta, figyelőbiztos – mondta méregetől csepegtető hangon –, de tudja, a hetedik rezes pokolba a szigorú parancsaival! Más fogja folytatni a kivizsgálást. Talán észrevette, hogy a Pándomínium háborúban áll, és a Mindenütt Jelen Lévo Tanács rendeletet adott ki, miszerint a felperzselt föld taktikáját kell alkalmazni minden határsértővel szemben. És erre itt vagyok én, és egy olyan betöréssel foglalkozom, ami *évek óta* zajlik ellenőrizetlenül! És miért? Mert a maga elképesztő mértékű alkalmatlansága miatt egy rutin felderítésből az lett, hogy most a katasztrófa szélén táncolunk! Amit el lehetett baszni, azt maga elbaszta,

amennyire csak lehetett. Azután kitalált valami újabb baromságot, és azt is elbaszta. – Vemmet többször is összerezsent a koordinátor dühös és megvető hangsúlyaitól, de a nő váratlanul meglepően kedvesen folytatta, bár a mosolya egészen nyugtalanítóan hatott: – De még mindig kaphat ebben valamilyen szerepet, figyelőbiztos – biztosította. – Egy fontos szerepet ebben a válságos időszakban. Mondja, mit gondol a Tsakomról?

– E... elnézést? – Vemmet nem volt biztos benne, hogy jól hallotta.

– Ez a hely – intett körbe Baxemides változatlanul furcsán mosollyal. – Tetszik? Milyen a levegő? Hogy tetszik a festői táj?

Vemmet tétozódott. Ezt is egy újabb csapdának érezte.

– A Tsakom igazi kinyilatkoztatás – felelte erőltetett vidámsággal. – Igazi csoda! A Pándomínium megtörhetetlen szelleméről tanúskodik.

– Örülök, hogy így gondolja, mert azonnal hatállyal áthelyeztem ide. – Baxemides a pontonházra mutatott. – És az, ott az új irodája meg az új szállása is egyben. Attól tartok, hogy az eredményei alapján a továbbiakban nem bízhatom magára ennek a problémának a megoldását. Ugyanakkor úgy vélem, kiérdemelt benne egy állandó helyet. Úgyhogy mostantól ezt a drónt fogom magára bízni. A mérnökeink már átvizsgálták molekulaszinten is, de fennáll a lehetősége, hogy a jövőben újra meg kell majd vizsgálnunk. Addig őrizze, és gondoskodjon róla, hogy épségben megmaradjon! Ha már itt tartunk, minél előbb be is kellene vinnie tető alá, mert a levegőben lévő szennyeződések itt viszonylag gyorsan elkorrodálják a fémeket. Amint újabb hasonló berendezéseket fogunk el, ami nagy valószínűséggel meg fog történni, ideküldetem őket, hogy bővüljön a gyűjteménye. Attól tartok, az egyetlen ebből a célból felszabadítható tárolóhely a maga szállása lesz, de talán valahogy fel tudja majd használni őket lakberendezési elemekként. Emellett meg kell számolnia őket hat... Nem. Mondjuk, négyóránként, és minden alkalommal küldje el az eredményt az irodámba!

Talán ki is fényezhetné őket. És ne feledkezzen meg valamiféle felületkezelésről se, hogy minél tovább ellenálljanak a rozsdásodásnak! Szerintem olajjal és rongyokkal tökéletesen teljesíthető a feladat. Javaslok egy munkás kezeslábast is hozzá. Ezeket a telephely vezetőjétől igényelheti a mögöttünk lévő gyárban. Ő lesz a felettese.

Vemmet közel járt ahhoz, hogy elájuljon. Minden egyes mondat a kétségbeesés egy-egy rétegével vonta be a szívét. Tudta, hogy a nő gonosz bosszúálló hírében áll, de ez még így is túlzásnak és önkényesnek tűnt.

– A telephelyvezetők általában ötös vagy hatos adminisztrátori szinten vannak – nyögte ki valahogy. – Én tizenötös szintű vagyok, ami azt jelenti, hogy technikailag magasabb rangban...

– A lefokozását nem említettem volna? Elnézését kérem! Jelenleg hármas szintű. – Vemmetnek vissza kellett nyelnie a könnyeit. – Ugyan már, figyelőbiztos! – Baxemides olyan hangon beszélt, mint aki kedvesen gyözködni próbálja, de közben nyers rosszindulat ült ki a vonásaira. – Ó, ismét elnézését kell kérnem! Tudja, a megszokás. Az új rangja adminisztrátorsegéd. De ami azt illeti, senki sem emelkedhet fel addig, amíg nem mutat alázatot a munkájával szemben. Fogja fel úgy, hogy kapott egy csodálatos lehetőséget! Olyan szellemi útba kezdhet, amivel később mindannyiunkat lenyűgözhet majd. Együtt étkezhet a hajógyár ebédlőjében a többi deviánssal. Ennél rosszabb helyről is indultak már messiások a világok történelme során.

– De koordinátor! – sírta Vemmet kétségbeesetten, könyörögve összekulcsolva a kezét. – Az eredeti megbízás során elkövetett hibákat is teljes egészében nekem tulajdonítja, holott ott volt még a Cielo két tisztje is, akiket nem én választottam ki, hanem ön! Közülük az egyik, Moon Sostenti lőtte le Hadiz Tambuwalt. És ha már itt tartunk, ők ketten vizsgálták át Tambuwal laboratóriumát, tehát ők nem találták meg az esetleges társak nyomait. Nem ésszerű minden hibát rám testálni az ő tévedéseik és hiányosságaik miatt!

Baxemides megvető arckifejezéssel csóválta a fejét.

– Nehéz elképzelni, hogyan tud egyenesen állni, Vemmet – mondta ridegen. – Ugyanis gerince nincs, ez már teljesen biztos. Bárkit máglyára vetne, hogy mentse a bőrét, ugye? De hadd enyhítsem az aggodalmát! Amikor egy alárendeltem csalódást okoz, elvi kérdésnek tekintem, hogy olyan száználmassá és értéktelenné tegyem a további pályafutását, amennyire csak tehetem. Lessix megelőzött azzal, hogy meghalt, mielőtt elérhettem volna, és hadd tegyem hozzá, hogy szerintem ez rá nem jellemzően ravasz manőver volt. Persze Sostentiről sem feledkeztem meg. Szép, nagy, vörös A betűt pecsételtem az aktájára, ami azt jelenti, hogy bármikor kirendelhetik a szokásosnál magasabb kockázatú küldetésekre. De ha érdekli, legszívesebben inkább iderendeltem volna maga mellé. Tetszett a gondolat, hogy évekig elvitatkozhattak volna itt a személyes felelősségük mértékén. De tudja, mit? Csak szóljon! Vagy szóljon az egyik alárendeltemnek! Még mindig ideküldethetem Sostentit, ha annyira vágyik a társaságára. Biztos vagyok benne, hogy hálás lenne érte. – Baxemides intett a biztonságiaknak, akik hátraarcot csináltak. Egy emberként fordítottak hátat Vemmetnek. – Ne legyen hanyag, négyóránként várom a jelentéseit – szólt még hátra a nő a vállá fölött. – Jelenleg nyilvánvalóan még csak egyet kell megszámolnia, de a pontosság és a szabálykövetés olyan erények, amiket elvárok az alkalmazottaimtól. A Tsakomon az engedetlenséget általában korbácsolással jutalmazták. Szükség esetén szólhatok a telephelyvezetőnek, hogy ellenőrizze szigorúbban.

Vemmet csak bámult a csapat után, amíg az el nem tűnt szem elől.

– Nem csináltam semmi rosszat! – kiabálta. A közeli gyár zaja miatt biztos volt benne, hogy már nem hallja senki, de muszáj volt üvöltenie. Szemtanúja lett a saját elkárkozásának, ami szörnyen igazságtalannak és megváltoztathatatatlannak tűnt. – Csak azt tettem, amire utasítottak! Megtettem minden tőlem telhetőt! Ok nélkül

büntet meg!

Mintha csak az időjárás erre válaszolt volna, esni kezdett az eső. A barna cseppek foltot hagytak Vemmet ruháján, aki meg sem próbált védekezni ellenük. Még örült is nekik. Elmosták az önsajnálát feltörő könnyeit.

Úgy volt vele, hogy tőle akár már az egész univerzum a pusztulására törhetett, úgysem lehetett rosszabb. Úgy érezte elárulták, jóvátehetetlen bűnt követtek el ellene.

A háború elhúzódott. Persze a „háború” afféle általános szó minden olyan elfoglaltságra, amelynek során csapatokat mozgatnak és lőszert használnak el. Ugyanakkor a megmagyarázhatatlan elrablásokon kívül a Melkelés-világok lakói nem tettek semmi mást, csak ellenálltak a Cielo betöréseinek. Szembeszálltak az ellenséggel, és viaszorították, de nem Lépték át a határokat. Mintha csak akkor foglalkoztak volna a szerves életformákkal, amikor az benézett hozzájuk.

Akárcsak a Cielo legtöbb százada, a 432. nehézsálság is teljes egészében részt vett ebben az aszimmetrikus tevékenységben, így Essien Nkanika személyesen tapasztalhatta meg a Melkelés harci stratégiájának borzalmasságát. Először az A917-es világra rendelték ki, aminek mintha nem is lett volna ege, mert a levegő ugyanúgy tele volt ellenséges létesítményekkel, akár a felszín.

Essien még a Melkelés nehézsálsóit is látta bevetés közben. Amikor az egysége megérkezett az A917-re a támogatási rotáció részeként, éppen időben jelentek meg a helyszínen, hogy lássanak materializálódni egy rombolót pont a zászlóalj fölött, amit támogatniuk kellett volna. A romboló egy nagy, fekete tömb volt, mint valami halott istenség koporsója. Elsütötte a sugárfegyverét, amely minden anyagot szétfoszlottat alatta. A következő pillanatban a Cielo rakétái széttépték, de már elkéstek vele. Ötezer katona tűnt el egy pillanat alatt. Nem meghaltak, hanem semmivé foszlottak, atomjaikra bomlottak a felszerelésükkel, a gépeikkel és a talaj egy részével együtt.

És Essien nemcsak látta a szörnyűségeket, de érezte is. Cielo-katonaként aprócska része volt valami hatalmasnak, amely folyamatosan magába foglalta. A páncélja empatikus

mezején keresztül folyamatosan tudatában volt a közelében lévő, több ezernyi bajtársa jelenlétének és a saját helyének közöttük. Így aztán teljes mértékben átélte azt a pillanatot, amikor ebből a teljességből üresség lett. Mintha valami katasztrofális műtéttel egyetlen pillanat alatt megfosztották volna a lénye java részétől, de közben ő maga valahogy mégis sértetlen maradt, és képes volt elszenvedni a hatást.

Am a Cielo kényszerítő törekvése az *esprit de corps* elérésére igencsak vacakul működött volna, ha hagyja, hogy az élet- és harcképes katonák klinikai sokkhatás alá kerüljenek a társaik halálától. Essien agyát mesterséges neurotranszmitterek árasztották el. A kémiaileg indukált nyugalom szinte transzba ejtette, akárcsak a társait, és képesek voltak alakzatban maradva visszavonulni.

Otthon, a barakkokban az ezred teljes maradékát hetvenkét órás CoIL-megfigyelés alá vonták, önkárosító gondolatok után kutatva fésülték át az elméjüket. Ilyen körülmények között, ilyen élmények hatására előfordultak öngyilkossági kísérletek, az összehangoltságuknak hála esetenként akár teljes osztagok is megpróbálkoztak ilyesmivel. A hivatalosan tiltott, de széles körben megtúrt drog, a fecsegő hirtelen mindenki számára ingyen rendelkezésre állt, és az érzelmi stresszt átélő katonákat még biztatták is, hogy vegyenek be belőle annyit, amennyit szeretnének. Csakhogy ez sem törölte ki teljesen az emlékeket, arra valószínűleg semmi sem lett volna képes, viszont eltompította őket annyira, hogy tovább funkcionáljanak.

Ez nem gyász volt. Egy még a gyásznál is émelyítőbben bensőséges érzés, mint egyszerre elveszíteni minden végtagot minden egyes alkalommal, amikor megmozdulsz. Essien körül maga a puszta tér sikoltozott a hiánytól. Az elméje tele lett elmetszett idegvégződésekkel, amelyekhez korábban bajtársak ezrei csatlakoztak.

Végül ezt is túlélte. A cielok többsége túlélte, mert egy katonának kivételes alapossággal kellett kinyírnia magát ahhoz, hogy a szanitécek ne találjanak módot a

visszahozására.

Közben terjedtek a pletykák. Állítólag kezdték megnyerni a háborút. A Cielo-főparancsnokság közel került ahhoz, hogy bevesse a végső fegyvert, amiről már mindenki tudta, hogy fejlesztés alatt áll. Vagy inkább vesztesre álltak a háborúban, és a gépek felkészültek rá, hogy elfoglalják a Vándorló Erődöt is. Vagy megjelent a konfliktusban egy harmadik erő, és közel állt ahhoz, hogy elsöpörje mind a gépeket, mind a Pándo-haderőt. Közel jártak a dicsőséghez, de a katasztrófához is. Kötéltáncot lejtettek egy feneketlen szakadék fölött. Csak tették az egyik lábukat a másik után, és nem néztek le.

A gyújtóbombák reggelén Páz későn ébredt fel. Elfelejtette beállítani az ébresztést, holott amióta iskolába járt, még sohasem fordult elő ilyesmi. Így, visszatekintve, ez valamiféle előérzet miatt történhetett meg akaratlanul.

Hármaskát jól lehordta, amiért nem ébresztette fel magától, holott soha nem is adott neki engedélyt ilyesmire. Még a szégyenérzete is elveszett a szokatlan élmény hatására. Mire kiért a megállóba, a rendszeres iskolabuszjárat már elment. A kék járáttal kellett mennie, amelyen a diákok többsége legalább két évvel idősebb volt nála, és egy részük fejlesztő-felzárkóztató foglalkozásokra járt az Örökzöldbe.

A felzárkóztatás a hivatalos biztonsági háló része volt, és olyan diákok vehették igénybe, akik lemaradtak a társaiktól, és maguktól nem érhatték volna utol őket. Volt idő, amikor egy diák kognitív hiányosságain úgy segítettek, hogy további tároló- és feldolgozókapacitást, afféle segédagyat adtak az alap berendezéséhez, de idővel elhagyták ezt a gyakorlatot. A szerves énségek és a gépi intelligenciák közti háború kontextusában a kettő közti választóvonalat elmosó eljárásokat hirtelen problémásnak tekintették a Pándomínium világain, és a többségükön be is tiltották az ilyesmit.

Ettől függetlenül az Örökzöldbe járó diákokat a társadalom megbélyegezte, és Páz sem érezte jól magát amiatt, hogy együtt kellett utaznia velük. Hármaska látta ezt rajta, ezért megpróbálta egy kis, Páz saját lejátszási listájáról választott zenével felvidítani. Azután talált valami külvilági sheer-proto számot is, amit Páz még sosem hallott, de rögtön megkedvelt.

Ez melyik zenekar?, vokolta Hármaskának.

A Seven-Sector Burn a Hasturól, válaszolta az animája

készségesen.

A Hastu farkasvilág, nem? Ezek nem hangzanak kutyáknak.

Ez elég rasszista megjegyzés volt ahhoz, hogy bár nem mondta ki hangosan, Páz akaratlanul beharapja az alsó ajkát. Mi több, kétszeresen is rasszista volt, mert nem csupán a saját világának a gúnyos és megvető kifejezését használta egy másik világ énségeire, de feltételezte, hogy létezik egy bizonyos tipikus kutyaszerű hang.

Ezt töröld ki a munkamemóriából!, utasította Hármaskát. *Amúgy sem úgy gondoltam, csak kicsúszott, mert fáradt vagyok.*

A mentegetőzés természetesen felesleges volt, mert az anima azonnal végrehajtotta az utasítást, és a következő pillanatban már fogalma sem lehetett róla, hogy a gazdája miről beszélt.

Cimbi az iskola kapujában várta őket, de már nem maradt idő egy ölelésnél és egy köszönésnél többre. Hármaska és Édes is üdvözölte egymást. Náluk az ölelés nagyjából a mezőik összeérintésének és médiacserének felelt meg.

Topáz és Cimbalom barátsága megszilárdult az apró vihar után. Azóta is beszéltek már a gépek egyenlőségéről, de csak óvatosan és elvontan. Páz még az anyja néhány alkotását is megmutatta a barátnőjének, aki elcsodálkozott a gépi gondolkodás művészi megformálásának hatásosságán. Szívesen találkozott volna Szenvedéllyel, de Páz ezt folyton leszavazta. Szenvedély egy ideje szeretett úgy tenni, mintha az előző művészi irányultsága valaki másé lett volna.

– Hétvégén a Rueful Rampage játszik a Hőházban – vetette fel Cimbi, miután behúzódtak az animáikkal a pihenőhelyükre. – Csak negyvenkilenc csillagba kerül a jegy. Eljössz velem?

Páz sejtette, hogy a szülei nem engednék el. Egyszerűen utálták a sheer-proto zenét, mert történetileg kapcsolódott a drogokhoz és az utcai bűnözéshez.

– Megkérdezem – válaszolta. – De nagyon valószínű, hogy nem engednek el.

– Akkor csak én megyek el, és közvetítek a kétszemélyesen

keresztül – fogta meg Cimbi a barátnője kezét. – Édes és Hármaska is csatlakozhatna, hogy rögzítsük. Az olyan lenne, mintha egy helyen lennénk.

Ez egészen csábítóan hangzott. A vacak kezdés után a nap kezdett jónak ígérkezni. Még bármi megtörténhetett.

Ám csak a legrosszabb történt meg.

Egy órával a déli pihenő előtt az egyik oktató, Hegyfok utasította az osztályt, hogy fejezzék be azt, amit éppen írnak, és zárják be a munkamezőjüket. Páz nem egy mondat közepén járt, mert már tíz perce befejezte az esszéjét, és azóta a berendezésével foglalta el magát, ami ugyan szabályellenes volt, de úgysem szúrta ki senki, hogy egy fantasztikus regényt olvasott. Amíg csendben és nyugton maradt, senki sem láthatta, mivel foglalkozott, csak úgy kellett tennie, mintha épp tanult volna. A karomponyva regényt nemrég hozták be az Utra egy másik nyúlalakúvilágról, a Shereiről. Mint a legtöbb karomponyvában, ebben is egy medve alakú hős járta a gonosz utcákat két öklével és egy pisztollyal felfegyverkezve, és idővel megtalálta a szerelmet egy szexi növényevő nővérke vagy tanár formájában. Páz szerint a sztori ostoba volt, és a karakterek faék egyszerűségűek, de a regényt Cimbalomtól kapta meglepetésajándékként, úgyhogy muszáj volt elolvasnia, hogy tudjon majd beszélgetni róla a barátjával.

Vágott egy grimaszt, majd rámosolygott Cimbire, miközben visszatette a könyvet a virtuális polcra. A szünet előtt még volt egy mechanikaórájuk, amit a diákok csak csavarg-óráként emlegettek, de Páz nagyon várta, mert ez volt számára a hét fénypontja. Amivel szinte teljesen egyedül maradt, mert aki szerette a matekot és a barkácsolást, még az is kihívásnak érezte a komplex egyenletek bonyolult gyakorlati alkalmazását.

Mivel tudomása szerint Hegyfok is szerette a csavarg-órát, Páz kissé meglepődött, amikor felnézve azt látta, hogy az oktató komoran mered maga elé.

– Azt mondtam, zárjátok be a munkamezőtöket – feddte meg a későn reagálókat. – Nem úgy értettem, hogy

takarítsátok le az aktív területet. Kapcsoljátok ki!

Páz így tett, és a jókedve rögtön kezdett elszállni. Érezte, hogy ebből valami bejelentés lesz, mégpedig valami komoly dolog. Valószínűleg valaki megszegte az iskolai szabályzatot, és most el kellett szenvednie a következményeket. A lány remélte, hogy bárki bármit tett is, vállalja, és akkor hamar letudják ezt az ostobaságot, hogy folytathassák az utolsó órával. A tekintete találkozott Cimbalomével, és eljátszotta, hogy főbe lövi magát. Cimbi hurkot rajzolt a levegőbe, és úgy tett, mint aki felakasztja magát.

Egy bejelentés a nap kellős közepén mindenképpen különösnek számított. Az ilyesmire általában csak a nap végén vagy a házi feladatokkal együtt került sor. *Van valami fontos hír a Réten?*, vokolta a lány Hármaskának. A Rét az iskola infómezője volt, amihez Páz is hozzáfért volna, ha nem kell kikapcsolnia a berendezését. Szerencsére Hegyfok oktató nem utasította a diákokat az animáik leállítására.

Csak egy adománygyűjtő frissítés és egy levél a művészettörténeti piknikről, válaszolta Hármaska. *Miért?*

Mert Hegyfok úgy néz ki, mint aki bogarat nyelt. Történhetett valami.

– Andemarli Cickóró és Kamarás Keril! – csattant fel az oktató. – Bármit beszéltek is meg éppen, felfüggesztenétek, kérlek, és megtisztelnétek a figyelmetekkel? – Erre Páz szomorúan felülvizsgálta az iménti következtetéseit. Hegyfok az iskola legtürelmesebb és legkedvesebb tanárai közé tartozott, ezért nagy dolog történhetett, ha így rádörrent a diákokra.

Várjunk csak!, vokolta hirtelen Hármaska. *Találtam valamit, de nem az üzenőfalán, hanem az admincsatornán. „Városi hatósági látogatás, három tiszt, a látogatás célja ismeretlen.”*

Páz füle felemelkedett meglepetésében. Próbálta visszafogni, így csak félig emelkedett fel, de az oktató figyelmét ez sem kerülte el.

– Mit csinálsz, Topáz? – szólította meg Hegyfok.

– Semmit, oktató – válaszolta a lány, de sejtette, hogy nem

ússza meg ennyivel. A füle már elárulta. – Csak megkértem Hármaskát, hogy nézzen rá a Rétre – vallotta be. – Szerettem volna megtudni, hogy milyen bejelentés következik. És azt írják, hogy a rendőrség idejön. – Az utolsó mondatot nem kellett volna kimondania, de hát ő már csak ilyen volt, nem szokta visszafogni magát.

Mormolás futott végig az osztálytermen, és az oktató minden tőle telhetőt megtett, hogy ismét lecsendesítse a diákokat. Le is jött az emelvényről a padsorok közé, hogy közelebb legyen hozzájuk. Bárhová vetett egy-egy szigorú pillantást, ott a fiatalok elhallgattak, de mögötte újra feltámadt a fojtott hangú beszélgetés. Páz próbálta elkapni a barátnője tekintetét, de Cimbi lehajtott fejjel ült, a padjára meredve. Páz nem tudta értelmezni aggodalmas arckifejezését

– Nem kellett volna beszélgetned az animáddal – szólt oda az oktató Topáznak. – Senkinek sem kellett volna. Kérlek, csatlakoztassátok le őket! Most, rögtön. Szeretném, ha csak rám figyelnétek, illetve a rendőrökre, amikor megérkeznek. Igen, Topáz – tette hozzá felemelve a hangját a mormolás újabb hulláma miatt –, valóban úton vannak a városi hatóság képviselői, hogy beszéljenek velünk. Mindannyiunkkal. Köszönöm, hogy bejelentetted helyettem!

– De miért? – kérdezte Metimeo Toll. – Történt valami?

– Miért nem várjuk meg, míg kiderül? – kérdezte Hegyfok. Végül csak nem tudott ellenállni a szokásos kedvességének, és engedett egy kicsit: – Úgy hallottam, közbiztonsági bejelentést akarnak tenni. Senkinek sem kell aggódnia.

Páz szerint ez jó hírnek számított. A közbiztonsági bejelentések általában egyszerre voltak fontosak és értelmetlenek, mint például amikor a „Ne drogozzatok” előadást tartották, vagy arról beszéltek, hogy mit tegyen az, aki szemtanúja volt egy bűn elkövetésének a saját közösségében. Tehát senki sem került bajba. Lesz majd egy előadás, talán vetítéssel egybekötve, és azután megy tovább minden úgy, ahogy szokott.

De ehhez miért küldenek egy kisebb csapatot?, vokolta a

lány Cimbalomnak. Általában csak egy kapcsolattartó tisztet szoktak kiküldeni az iskolákba, hozzájuk rendszerint egy barátságos vörös bundást olyan hosszú bajusszal, hogy túllógott a vállán. A bűnügyi thrillerekből Páz úgy tudta, ha hárman jönnek, akkor legalább egyikük biztosan tele lesz beültetésekkel.

Cimbalom nem válaszolt. Még mindig lehajtott fejjel ült, és aggodalmas tekintettel bámult a padjára. Topáz arra jutott, hogy talán a barátnője legutóbbi iskolájába nem járt ki rendőr, hogy előadásokat tartson, és ezért Cimbi nem ismerte ezeknek a dolgoknak a menetét.

– Semmi baj – súgta oda neki a rendes hangján. – Ha senki sem tesz fel kérdést, akkor legfeljebb tíz perc lesz az egész. Utána még megtartják az óra java részét.

Cimbi erre már felnézett, és bólintott is, de nem tűnt úgy, hogy megnyugodott volna.

Páznak közben eszébe jutott az oktató másik utasítása is.

Ki kell kapcsolnom téged, üzente Hármaskának. Bocsi!

Semmi baj, válaszolta az anima. *Úgyis ideje telepítenem néhány frissítést. Viszlát!*

Viszlát, Hármaska!

A hatósági tisztek pont akkor léptek be a terembe, amikor a lány kiadta az altatási utasítást. Két nő és egy férfi, mindhárman magasak és széles vállúak, arany csatos zöld egyenruhájuk ijesztően jól állt rajtuk. A férfi és az egyik nő beültetéses volt, jól látszottak a fémimplantátumok az alkarjukban és az arcukban. A másik nő, sötétebb bundája és a vállán lévő rangjelzés alapján a hármas legidősebb tagja kezét fogott az oktatóval, és kétségtelenül vokolt is neki valamit magánsávon.

– Osztály! – fordult vissza a diákokhoz Hegyfok. – Bemutatom Gyöngyház Bükkönyt, a városi nyolcas körzet kapitányát. Bizonyára mind szívesen üdvözlitek.

A diákok engedelmesen felálltak, és kórusban elmormolták az ilyenkor kötelező köszönést:

– Üdvözljük az osztályban, Bükköny kapitány!

– Köszönöm! – válaszolta a tiszt. – Én is üdvözöllek titeket!

Kérlek, üljetek vissza a helyetekre!

Mindenki így tett, és a kapitány egy pillantására Hegyfok is leült, a tanári széket elvitte az emelvénye sarkába, és elhelyezkedett rajta.

– Nos... – kezdte a kapitány végignézve az őt figyelő diákokon, a fehér-barna-fekete-vörös bundák mozaikján és a nem kevés felmeredő fülpáron. – Bizonyára kíváncsiak vagytok, hogy mit történhetett, ami miatt a rendőrség meglátogatott titeket. Talán az is felmerült bennetek, hogy valaki felhívta magára a figyelmünket. – Elmosolyodott, és Páz arra számított, hogy a következő mondatával biztosítja majd őket az ellenkezőjéről. Ám a kapitány így folytatta: – Meg tudja-e mondani valaki, hogy mi az a Melkelés?

Topáz automatikusan felemelte a kezét, de szinte mindenki jelentkezett, Cimbit kivéve. Pedig ez könnyű kérdésnek számított. A háború az egyik legnépszerűbb téma volt az osztály „Aktuális események” csevegőfórumán, és még akkor is gyakran előjött, ha eredetileg másról volt szó.

– Te, ott! – A rendőrkapitány természetesen Krizopráz Ajándékot szólította meg, aki mindig az első sor közepén ült, feltűnően szem előtt.

– A Melkelés világok szövetsége, mint a Pándomínium – mondta fel Ajándék az általános szöveget –, de ott nincs élet. Ott csak robotok vannak, és senki sem tudja, hogy ki építette őket.

– Nagyon jó – dicsérte meg a rendőrtiszt bólintva. – Ez a Melkelés pontos meghatározása. De ők nem így írják le magukat. Miért nem? Tudja valaki?

Néhányan leeresztették a kezüket, és néhányan még meg is lengették, hogy a rendőr felfigyeljen rájuk. A kapitány ezúttal egy fiúra mutatott rá, Korall Feketerigóra.

– A robotok élőknek hiszik magukat – vágta rá a fiú.

– Igen, így van – helyeselt Bükköny. – De természetesen tévednek. Csak utánozzák az életet. A világ, illetve a világok legjobb tudósai már sokszor vizsgálták ezt a kérdést, és mindig ugyanazt a választ találták rá. Egy gép nem képes önmagára gondolni. Csak úgy tesz, mintha önmagára

gondolna. Úgyhogy valójában még az is tévedés, ha azt mondjuk, hogy élőknek hiszik magukat. Csak hiszik, hogy azt hiszik, hogy élnek.

A kapitány elmosolyodott, és megemelte a szemöldökét, miközben beszélt. A diákok felnevettek, az általános feszültség enyhült, csak Páz és még páran nem találták annyira viccesnek a dolgot. A mondat visszhangzott a lány fejében: *Csak hiszik, hogy azt hiszik, hogy élnek.* És persze mindkét „hit”-re ugyanaz igaz, úgyhogy ezt a sort a végtelenségig lehetett volna folytatni. *Azt hiszik, hogy azt hiszik, hogy azt hiszik...* És sosem jutsz a végére, csak rétegről rétegre haladsz egy hibás következtetési sorozatban.

Kivéve, ha Cimbalomnak volt igaza, és csak a külső jelek alapján lehetett megítélni, hogy mi élt és mi nem. Páz lopva a barátjára pillantott, aki szintén nem nevetett. Sőt, látszólag egyre nyomorultabbul érezte magát.

Jól vagy?, vokolt neki Topáz, de nem kapott választ. A berendezéseik és az animáik ki voltak kapcsolva, így Cimbi nem is hallhatta a vokot, csak ha megnézte, hogy kapott-e üzenetet.

– És van még valami, amit nagyon könnyű félreérteni – folytatta a kapitány. – Mit képzelünk el, amikor azt mondjuk, „robot”? – Erre elszórtan ismét felemelkedett néhány kéz az osztályban, de a tiszt költői kérdésnek szánta. – Fogadni mernék, hogy a többség az animájára vagy a szülei géptársaira gondol. Olyan szerkezetre, ami felülhet a vállunkra, vagy sétál mellettünk az utcán. – Kissé előrehajolt, közelebb a diákokhoz. A tekintete nagyon komoly lett, mintha olyasmit készült volna közölnie, ami még életet menthetett.

– Felejtsetek el ezt a gondolatot! – folytatta. – A Melelés robotjai bárhogyan kinézhetnek, ahogy csak akarnak. Némelyik akkora, mint egy épület, vagy akár olyan nagy is lehet, mint egy hegy. Egy sétáló hegy. Mások meg olyan picik, mint a levegőben úszó porszemek. És van olyan is, ami nem más, csak elme, átfolyik egyik testből a másikba, ráadásul olyan gyorsan és könnyen, ahogy ti átöltöztök. – Ismét

kihúzta magát. – És most már okkal hisszük – folytatta –, hogy olyan is lehet köztük, ami úgyanúgy néz ki, mint mi.

Dramai hatást ért el, a többségnek elakadt a lélegzete egy pillanatra, azután mormolás, hitetlenkedés zaja futott végig a diákokon. Egymásra pillantgattak, mintha a kapitány merész feltételezése máris kézzelfogható valósággá vált volna. Csak Cimbalom nem nézett senkire.

– Igen – bólintott a rendőrnő. – Képesek bármilyen külsejű szintetikus testet készíteni maguknak, ami pontosan úgy nézhet ki, akár az élőlények. A hasonlóság olyan tökéletes, hogy akár orvosi vizsgálattal sem fedezhetők fel. Ha pulzust keresünk, megtaláljuk. Ha testhőmérsékletet mérünk, az a normális tartományon belül lesz. De ha felvágjuk őket, akkor szervomotorokat és dugattyúkat találunk. Az agy helyén chipkészlet ül. És ha a szemükbe nézünk, nem találunk ott senkit. – A kapitány összevont szemöldökkel jelentette ki ez utóbbit, mintha elérkezett volna a beszéde csúcspontjához, a mondanivalója lényegéhez. – Olyanok, mint a *Hamis bunda* telósorozat szörnyei. Ellopják az emberek bőrét, hogy hordják.

Erre ismét elakadt lélegzetek és halk kiáltások válaszoltak mindenhol a teremből. A diákok java részét könnyű volt lenyűgözni vagy megijeszteni, és Hegyfok kelletlen grimaszt vágott, hogy a bajusza is megremegett.

– Ez nagyon képszerű volt – jegyezte meg. – Kérem, kapitány, nem látom okát, hogy így megijesszük a diákokat, a...

A rendőrtiszt leintette, elhallgatta.

– Gondolom, vannak kérdéseitek az elhangzottakkal kapcsolatban – szólította meg ismét az osztályt. – Kérlek, tegyétek fel őket!

– Mi az oka? – szólalt meg Cimbalom.

A kapitánynak kellett egy másodperc, hogy rájöjjön, honnan jött a kérdés, mert a lány halkan beszélt.

– Elnézést? – kérdezett vissza Bükköny.

Cimbi végre felnézett.

– Azt mondta, okkal hiszik, hogy a Melkelés gépei képesek

szerves énségeket utánozni. Mi az oka?

Gyöngyház Bükköny szűrös tekintettel méregette egy kicsit, majd bólintott.

– Kiváló kérdés. Mint bizonyára tudjátok, CoIL-vizsgálattal meg lehet különböztetni egy gépet az énségektől. Még ha csak a felszíni gondolatokat tapogatjuk is le, a mintázatok eltérők. És a Seberen, a Shohalon és a Nebirisonon történt atrocitások óta véletlenszerű letapogatásokat végzünk a nyilvános helyeken részben a közhangulat csillapítása, részben a potenciálisan bűnöző szimpatizánsok kiszűrése érdekében.

– A letapogatások rutinelemzése szokatlan eredményt hozott. Ismétlődő gondolati mintázatokat, fogalomképzési és befolyásoló szekvenciákat találtunk. Tizenhét ilyen gondolatfonalat azonosítottunk, amelyek mindegyike háromszor vagy négyszer fordult elő. Ezek teljesen ártalmatlan gondolatok voltak, alacsony szintű kísérő érzelmekkel. De egyértelműen hamisnak bizonyultak. Valahogy afféle gátként jelenítették meg őket, hogy a szkanner ne tudja kiolvasni, ami alattuk rejlik. Gondolatpajzsoknak is nevezhetjük őket, feltételezhetően lemásolták őket létező énségekről. – A kapitány elhallgatott, tekintete körbevillant a teremben. – Nagy valószínűséggel azoknak a gondolatmintái lehetnek, akiket a gépek elraboltak a korábban említett három világról.

Ezúttal kábult csend telepedett a diákokra. Ezt nehezen emésztették meg. Páz szinte émelyegni kezdett, ha elképzelte, pedig próbálta nem elképzelni, hogy a gondolatokat lefejtik valakinek az elméjéről, mint narancsról a héjat.

– Ezeket az adatokat valós időben fogtuk el – folytatta a kapitány ismét Cimbit nézve –, de csak utólag vizsgáltuk meg őket. Emiatt nem tudtuk rajtakapni az imposztorokat, de nagyjából behatároltuk azokat a földrajzi területeket, ahol tevékenykednek.

Cimbalom bólintott.

– Értem – mondta nyugodtan. – Köszönöm!

Ám a rendőrtiszt még nem fejezte be.

– A következő lépés – folytatta – nagyobb léptékű CoIL-berendezések felállítása volt városszerte, nagyjából három kilométeres közönként. Azzal a céllal, hogy ha sikerül befognunk ezeket az utánzott gondolatláncokat, a hamisítványokat, akkor a metszéspontok megadják a pontos elhelyezkedést. És sikerrel jártunk. Az egyik metszéspont, és ez talán mindenkit meg fog lepni, ebben az osztályteremben van.

Ettől sokaknak ismét elakadt a lélegzete, és még többen kiáltottak fel ijedten. Páz a szájára tapasztotta a kezét, hogy ne kiáltson fel.

Hegyfok felpattant, és elkerekedett szemmel bámult a rendőrtisztre.

– Nekem... ezt senki sem mondta – nyögte ki nehézkesen.

– Nem – erősítette meg a kapitány hűvösen. – Természetesen nem. Ön ugyanolyan gyanús, mint mindenki más a teremben. Kérem, üljön vissza!

A tekintetével fogva tartotta az oktató tekintetét, aki végül visszaült a székére. Topáz látta rajta, hogy egész testében rezket. A rendőrtiszt ismét a diákokhoz fordult:

– Ha ez az imposztor most itt van és hallotta mindezt, megspórolhat magának és nekünk is egy csomó kellemetlenséget azzal, ha feláll és felfedi magát.

Ezután csendben várakozott.

– Hát jó – közölte komoran közel egy perc elteltével. – Ha mindenki a helyén marad, olyan gyorsan és fájdalommentesen beazonosítjuk a beszivárgót, ahogy csak tudjuk. Hangsúlyozom, hogy további csapataink állomásoznak az épület bejáratánál, és fentről egy légi egység figyel minket. Ez csupán egyféleképpen végződhet. – Ismét várt néhány másodpercet. – Még mindig semmi? Nem? Ebben az esetben nekilátunk.

Intett a két beültetéses társának, akik elindultak a helyiség két oldalára. Az egyikük a zeneterembe vezető ajtó, a másik a folyosóra vezető kijárat előtt állt meg.

Megmozgatták a karjukat, aktiválták az implantátumaikat.

Ék alakú, szögletes acéllemezek váltak le az alkarjukról, kilőtték őket a terem négy sarkába, ahol lebegve megálltak, és megfordultak, hogy középre nézzenek. Vörös fénypontocskák kezdtek el cikázni közöttük, megnyúltak és egymásba olvadtak, míg végül folytonos vonalakká váltak. A levegő hullámozott a láthatatlan energiától, és Páz érezte, ahogy a bundája minden egyes szála felmered. Ijedt kiáltások hallatszottak a terem minden részéből.

– Nem kell félnetek! – mosolyodott el hűvösen a kapitány.
– Ez csak egy letapogatómező. Ahogy említettem, a Melelés kémei könnyedén átmennek egy orvosi vizsgálaton, de egy passzív indukciós mező előtt nem tudnak elbújni. A lopott szintetikus külső alatt még mindig gépek. Ugyanazok az energiaáramlások árulják el őket, amelyek segítségével olyan szánalmas módon próbálják színlelni, hogy élőlények.

A vörös fényvonalak már a terem egynegyedét beborították mennyezettől a padlóig és faltól falig. Elérték a diákokat, akik összereztek, és némelyikük fel is visített, de mind a helyükön maradtak, és hagyták, hogy letapogassák őket.

Az egyik vörös vonal elérte Cimbalom vállát, akit rögtön fényaúra vett körül, ugyanolyan vörös, mint a vonalak, de sokkal ragyogóbb. A négy lebegő acélék felvillant előbb vörösen, azután kéken, majd ismét vörösen, és visítani kezdtek, mint egy szobányi nagymama a lelkek napján.

Ami ezután történt, az olyan gyorsan és erőszakosan zajlott le, hogy Topáz csak később fogta fel teljes egészében. Az egyik ajtónál álló rendőrnő felemelte az egyik kezét, és Cimbire mutatott. Olyan éles fehér fény villant fel, hogy a széle feketének tűnt, a rendőr ujjából csapott ki, és egyenesen Cimbalom homloka közepét találta el. A széthasadt levegő hatalmasat csattant, akár egy ostor, és a férfi rendőrtiszt odarohant, hogy elkapja a székeről ledőlő Cimbit, kirángatta a padból, és durván a padlóra lökte. A négy, ék alakú modul szintén odarepült, és rátapadt Cimbalom mellkasára, vállára, bal kezére és csípőjére.

Topáz felsikoltott, de hangja elveszett a termet betöltő

általános sikoltozásban. A diákok eszeveszetten próbáltak eltűnni Cimbi közeléből, letaposták egymást, padokat és székeket döntöttek fel.

– Ne! – kiabálta Páz. – Ne! Hagyják békén! Hagyják!

Mert valamilyen csoda folytán Cimbalom még életben volt. A homloka közepén jókora lyuk füstölgött, de a szeme nyitva volt, és látta őt, ráfókuszált. Az ajka megmozdult, valószínűleg mondott is valamit, ami elveszett a kakofóniában. Próbálta ellökni magától a rendőrt, de az beletérdelt a gyomrába, és két kézzel megragadta a lány bal karját, lenyomta a padlóra. A rendőrnő is odarohant, hogy segítsen lefogni. Megragadta Cimbi másik karját, a padlóhoz szegezte, és rátérdelt. Ezután a szabadon maradt kezét, amelyikben az ujj-fegyver volt, a lány mellkasához szorította.

Az újabb lövések fekete lyukakat égettek Páz látóterébe, de a felvillanások nyomai között valami lehetetlent látott. Cimbalom testének felhasadt részein olvadt fém folyt ki vér helyett. A tojás sárgájának arany és a folyó jegének koszos ezüst árnyalataiban, sötét színnel keveredve.

Cimbi tekintete találkozott Topázéval, üresen és nyugodtan. Azután a lány hallotta a barátnője hangját a kétszemélyes kapcsolatukon keresztül, ami a kérése vagy engedélye nélkül nyílt meg:

Menekülj, Páz! Fuss el vagy bújj el a padod mögé, és figyelmeztess a többieket is! Nem engedhetem meg, hogy elfogjanak és megvizsgáljanak. A magom...

Olyan zaj hallatszott, mintha becsapták volna az egyik ajtót. A levegő lángra kapott, majd közben összesűrűsödött, és úgy szórta szét a fiatalokat, köztük Pázt is, mint szélroham a leveleket.

Ez a jelenet kisebb-nagyobb változtatásokkal megismétlődött az Ut nagyobb városközpontjaiban a déli és a keleti kontinenseken. Végül a Melkelés mind a huszonhárom alvó ügynökét azonosították. Mindegyikük ellenállt a letartóztatásnak, amennyire csak tudott, és amikor egyértelművé vált, hogy ezt nem kerülheti el, ember nagyságú gyújtóbombává változott. Hatalmas anyagi károkat és súlyos civil veszteségeket okoztak.

A Pándomínium bürokratikus rendszere hatalmas és lomha volt ugyan, de általánosan megfelelt a célnak. Mivel ezek az események a háborúhoz kapcsolódtak, az ügy gyorsan átkerült a bolygóhatóságoktól a kvadránselosztóba, ahonnan továbbment a gyűjtőpontokra, majd eljutott az Eshetőségek részlegre és végül a Mindenütt Jelen Lévo Tanácshoz.

Amikor jelentette az esetet, az uti kormány azzal a feltételezéssel élt, hogy eleve a pusztítás volt a cél, és a robbanások csak és kizárólag terrorista cselekmények lehettek, amelyek a civil morált akarták megrengetni, hogy ezáltal gyengítsék meg a Pándomínium elkötelezettségét a háború mellett.

Baxemides elé akkor kerültek ezek a jelentések, amikor áthaladtak az Eshetőségeken. És a koordinátor elcsüggedt. A hajógyári látogatása óta a drónbetörések folytatódtak, fel is gyorsultak. Két szerkezetet sikerült elfogni, ezeket el is küldték a Tsakomra Orso Vemmet gyűjteményébe. Ugyanakkor nagyon valószínűtlennek tűnt, hogy a drónoknak lett volna bármi köze a Melkeléshez. Eddig bármilyen Melkelés-géppel találkoztak, a szubatomi méretűektől a nagyobbakig mindegyik MI volt, kvázi-intelligens rendszer, és egy szakértő még azt is felvetette, hogy talán mindannyian egy nagyobb elme részeivé

fejlődtek, még azok a szubatomi méretűek is, amelyek nagyjából egy-egy neuronnak felelhettek meg. Eszerint a Melkelés nem használt eszközként egyetlen gépet sem, hanem újrakonfigurálta magát és a részeit, hogy az éppen szükséges eszközzé válhasson.

Csak hát ott volt az a rendelet a Pándomínium határainak a biztosításáról, miszerint a felperzselt föld taktikájával kellett válaszolni a határsértésekre, és az események jelentős egybeesése igencsak aggasztónak tűnt. Baxemides megizzadt, ha belegondolt ebbe, és kísértette a lehetőség, hogy az ő szerepére is fény derül a kialakult válságban.

Mindeközben a Mindenütt Jelen Lévo Tanács levonta a saját következtetéseit. Szerintük a Melkelés jelentős erőfeszítéseket tett annak érdekében, hogy beépítse és hosszabb időtartamon keresztül a helyükön tartsa alvó ügynökeit. Az ügynökök fedőszemélyiségét és viselkedési mintázatait feltételezhetően a Seberről, a Nebirisonról és a Shohalról elrabolt énségektől szerzett információkra alapozták. A kifinomultság szintje és a kontextuális ismeretek mennyisége azt jelentette, hogy a gépeknek tényleges személyiségeket kellett alkotniuk, azt már nem is említve, hogy az ügynökök majdnem tökéletes utánpótlásukra mennyire rémisztő lehetőségeket tartogatott.

Egyértelműen valami többnek is állnia kellett a háttérben az öncélú pusztításvágyon kívül. A robotok minden egyes esetben csak a letartóztatásra reagálva robbantották fel magukat. Nagyon valószínűnek tűnt, hogy ezzel csupán a memóriájukban és adattárolóikon rejlő értékes bizonyítékokat akarták megsemmisíteni, és a sok haláleset és rongálás csak szörnyű mellékhatásként jelentkezett.

Ebből két lehetőség adódott. Az egyik szerint a robotok egy hírszerző művelet ügynökeiként tevékenykedve értékes információkat akartak szerezni a Melkelés számára például egy tervezett invázióhoz. Ami persze sokkal hihetőbb lett volna, ha őriztek volna bármilyen kritikus jelentőségű információt az Uton. Csakhogy nem őriztek. Az Ut pont azon

világok egyike volt, ahol a gazdaság java részben a mezőgazdaságon, a művészetén és a pénzügyi szolgáltatásokon alapult. Nem gyártottak semmilyen katonai eszközt, nem toboroztak jelentős mértékben, így az Ut nem rendelkezett semmilyen stratégiai jelentőséggel.

Ráadásul nyúlvilág volt. És a Mindenütt Jelen Lévő Tanács aktív tagjai szinte kivétel nélkül olyan világokról származtak, ahol értelmessé fejlődött őseik a tápláléklánc magasabb szintjén álltak. Az ezeken a világokon élőknek rejtett, de nemzedékeken át kitartóan fennmaradó hajlama volt arra, hogy lenézzék a legelésző ősöktől származó értelmes lényeket. Szinte lehetetlennek tűnt, hogy bármilyen ellenség pont az Uton próbálhatta kitapogatni a Pándomínium erejét.

Így hát maradt a másik lehetőség. Az Uton elfogott robotok csak a jéghegy csúcsát jelenthették, valószínűleg logisztikai előőrs lehettek a kémek vagy szabotőrök kiterjedtebb terveiben, és valamilyen előkészítő fázishoz használhatták ezt a jelentéktelen világot. Feltehetőleg idővel kitelepültek volna az Utról más bolygókra, amelyek fontosabbak voltak a Pándomínium működése szempontjából. Például a Cielo barakkvilágaira, a bástyákra vagy a Vándorló Erődbe.

A legrosszabbat feltételezve a Tanács úgy vélte, hogy a Melkelés egyéb ügynökei még aktívan tevékenykedhetnek a Pándomínium világain, ezért megszavazta a széles körű kutatást és letapogatást. Emellett megelőző karantén alá helyezték az Utot. Egyetlen uti sem Léphetett ki a világaról teljes CoIL-vizsgálat nélkül, amelynek során azonnal igazolhatták a szerves értelem mivoltát és az esetleges felforgató szándékot. A teszteket olyan Cielo-egységek végezték, akik a rotációjuk szerint éppen közigazgatási támogató szolgálatot teljesítettek. Ebből a célból két teljes szakaszt rendeltek az Utra.

A tanácstagok úgy vélték, hogy ezzel végeztek is, és jó munkát végeztek. Ami azt illeti, már azt sem kellett volna hagyniuk, hogy ez a helyzet kialakuljon, de legalább sikerült gyorsan és határozottan kezelni a problémát. Miután az

utasítások megerősítést nyertek és végrehajtották őket, a Tanács visszatért az egyéb teendőihez, mindenekelőtt a Robusztus Revanshoz, a gépek ellen kifejlesztendő és még tökéletesítendő végső fegyver körüli kérdésekhez.

A történészek elméletei szerint amikor nagy birodalmak buknak el, ez a bukás olyan lassú, hogy akik átélik, sokáig észre sem veszik a romlást. Csak nemzedékekkel később, a por leülepedése után visszatekintve rekonstruálható, hogy milyen, látszólag véletlenszerű események és eseménymintázatok vezettek végül a bukáshoz. Korábban sohasem létezett akkora birodalom, mint a Pándomínium, így nyilván hiányoztak a hasonló példák a történelemből, amelyek alapján előre lehetett volna jelezni a véget. Mindazonáltal pusztán fél évszázadnyi visszatekintéssel is kimondható, hogy a Pándomínium bukása akkor már elkezdődött.

Jó sokat lehet szörözni azzal, hogy meghatározzuk a pontos kezdő pillanatot, kijelöljük a kiindulópontnak tekinthető eseményt. Mondhatjuk, hogy a Pándomínium sorsa azon a napon pecsételődött meg, amikor az a tudományos felfedezőcsapat átlépett a Melkelés térségébe. Persze valószínűleg inkább akkor vált visszavonhatatlanná a dolog, amikor ráküldték a robotokra az első inváziós erőt, és ezzel felpiszkálták az alvó sárkányt, amelynek méretéről és szándékairól a Mindenütt Jelen Lévo Tanács mit sem tudott.

Ám számomra az Uton történt robbanások billentették meg a történelem tengelyét, mert a számtalan lehetőség akkor és ott kezdett el lomhán és eltéríthetetlenül leszűkülni egy bizonyos irányra. Pontosabban a robbanások és az a tény, hogy ÖtDombi Topáz Turmalin túlélte őket. Miközben a Tanács az eseményt tárgyalta, a lány Kupoplex város egyik kórházában lábadozott, és a mentális traumáját leszámítva viszonylag jól volt. Akkor már csak két hónapnyira járt attól, hogy az egész Pándomínium legkeresettebb bűnözőjévé váljon.

Szintén érdemes megemlíteni, hogy a robbanások felkeltették Hadiz Tambuwal figyelmét. Addigra Hadiz már

jelentős lépéseket tett az ellene irányuló gyilkossági kísérlet mögötti igazság felderítése terén, amely fokozatosan vezetett kutatása különféle újabb kérdéseihez. A céljai is változtak, bár még mindig a saját túlélését és a bosszút tartotta elsődlegesnek. Figyelemmel kísérte a Pándomínium és a Melkelés összezsapásait, mert úgy érezte, hogy ezek közvetlen hatással lehetnek a saját, félig megfogalmazott terveire, és ijesztő felfedezéseket tett. Kétségbeesetten szüksége lett volna egy szövetségesre, de már nem tudta könnyen osztogatni a bizalmát. A robbanások következtében felfigyelt egy olyan lehetőségre, amelyet érdemesnek tűnt kihasználni, és a cselekvés mellett döntött. Csak éppen nem bizalmi alapon, hanem mások kihasználásával.

És ő maga is meglepődött rajta, hogy ez milyen jól ment.

Topáz szülei öt héten át ültek felváltva a lány kórházi ágya mellett. Szenvedély maradt vele többet, mivel Hajnali Azúr nem tehetett félre teljesen a kormányzati munkájával járó felelősséget, de így is minden szabad percüket azzal töltötték, hogy a lányukra vigyáztak, és beszéltek hozzá abban a reményben, hátha a mesterséges kómában is hallja őket, és a hangjukat követve hazatalál.

Nem csak ők virrasztottak ott. Páz lábadozását folyamatos rendőri jelenlét kísérte, mivel a hatóságok akkor már tudták, hogy a Melelés elfogott alvó ügynökének legközelebbi barátja és bensőséges bizalmasa ez a lány volt. Ki akarták hallgatni azt, aki a legtöbbet kommunikált Koronás Címbalommal.

Ám mielőtt ez megtörténhetett volna, még sok tennivaló adódott. A Topáz testének több mint felét borító égési sérüléseket pótnövesztésnek becézett, kiterjedt és invazív módszerrel gyógyították, ami azt jelentette, hogy nagy mennyiségű baktériumkultúrát helyeztek el a sérült területeken, amelyek az izmokból az égés miatt felszabaduló mioglobintöbbletből és a sérült szövetekből táplálkoztak. A gyorsan elhaló baktériumok tápanyagban gazdag zselévé alvadtak össze, tökéletes alapot biztosítva a bőrátültetéshez. A felhasználandó bőrt *in vitro* növesztették Topáz saját DNS-éből.

Az eljárás kezdete fájdalommentesnek számított, mert a sérült részeken a lány idegvégződéseinek túlnyomó többsége elégett. Ám ahogy az új bőrben új idegvégzódések kezdtek növekedni, és összekapcsolták a tartályban növesztett szövetet az alatta lévő dolgokkal, az egész egyetlen elnyújtott, egybefüggő agóniává vált. Azért tartották kómában, hogy ne haljon bele a klinikai sokkba.

Ezután a sebészek Páz belső szerveit vették sorra. Az égés

okozta szélsőséges folyadékvesztés következtében a lány mindkét veséje helyreállíthatatlan sérüléseket szenvedett, ezért újakat ültettek be helyettük, és a szívét is ki kellett cserélni, mert meggyengült a katekolaminok hatalmas áradatától.

Végrehajtottak még néhány eljárást. Topáz bal kezét szétzúzta egy leomló kötőmb, ezért protézisre cserélték. Úgy nézett ki és olyan érzést keltett, mint az igazi, de ott még nem tartott a technológia, hogy szerves kezet szintetizáljanak bárkinek. Az elegáns hamisítvány bio-utánzó műanyagból készült, motoros funkciókkal és tapintás-visszacsatolással Páz saját idegrendszere helyett a berendezésén keresztül. A lány kapott két új szemet is. A balt egy repesz szúrta át, a jobb oldalit a robbanással együtt járó lökéshullám nyomta ki.

Ezek még mind megszokott beavatkozások voltak, de amit az orvosok Topáz agyával készültek tenni, az már minimum vitatottnak számított. A kisagy, az agytörzs és a vesztibuláris rendszer is megsérült, és nem is jelentéktelen mértékben. Mindez emlékezet- és öntudatvesztéssel járhatott. Csak az tűnt biztosnak, hogy a lány egyensúlyérzéke akkor is katasztrofális lesz, ha nem veszíti el teljesen. Mivel még fiataalkorúnak számított, az orvos a szülőknek ajánlotta fel a választási lehetőséget. Teljes mértékben helyreállíthatják az agyat, de ehhez ki kellene cserélni úgy húsz százalékát digitális szerkezetekre.

– Miféle szerkezetekre? – kérdezte Azúr. – Mit tennének vele?

– Egyetlen molekulányi vastagságú bór-nitrid lapokat illesztenénk be egy semleges mátrixba. Ugyanezt a technológiát használták a Regiszter megépítéséhez.

– Gépet akarnak csinálni a lányunkból!

Az orvos vágott egy grimaszt.

– Nem, természetesen nem. Az védhetetlen lenne etikailag. Csak helyreállítjuk az elvesztett területek működőképességét egy beépített neurális processzor segítségével.

– „Csak!” – csattant fel Azúr, és kényszeredetten felnevetett. – Tehát tennének egy számítógépet a fejébe.

– Csak azért, hogy helyettesítsük mindazt, amit a robbanás elvett tőle. De a döntés teljes egészében a maguké. Viszont fennáll az a veszély, hogy ha nem tesszük meg ezt, akkor Topáz Turmalin egyszerre fog szenvedni mentális akadályoktól és testi alkalmatlanságtól. Emellett rámutatnék, hogy ezt rutineljárásnak tekintették egészen az utóbbi időkig.

– Úgy érti, hogy amíg nem tört ki a háború a Melkelés ellen? – vetette fel Szenvedély.

Az orvos tökéletes fapofával válaszolt:

– Amíg a politika nem kezdte el túlszabályozni a kibernetikus beültetéseket. De, mint mondtam, maguk döntenek.

Topáz anyjának a tekintete arról árulkodott, hogy szívesen áthárította volna ezt a döntést másra.

Megjegyzendő, hogy ÖtDombiék vonakodását szélesebb környezetben kell értelmezni. Az egész világuk vergődött a gépek beszivárgásának következményeitől és a gyújtóbombák okozta tömeges halálesetektől. Az utcákon tüntetők követelték a közvetlen kormányzattól, hogy fékezze meg a kvázi-intelligens szerkezetek szabadságát hirdető mozgalmat. Emberek milliói semmisítették meg az animájukat vagy géptársaikat, felhalmozták őket a köztereken, és benzinnel leöntve felgyújtották az egész kupacot. Még az is előfordult, hogy mások animáit vették el és tették tönkre. Az új szerves nativizmus egyik vezetője, egy Vízválasztó Harmat nevű nő felszólította az államot, hogy a közszféra minden gépezetét fosszák meg az intelligens működéstől, és térjenek vissza az egységes, manuális kezelőfelületekhez. Úgy tűnt, az a tény egyáltalán nem zavarta, hogy ez az egész bolygót recesszióba vetette volna, megnyomorítva az egészségügyet, a logisztikát, a közlekedést, a kereskedelmet és a pénzügyi szektort is.

Szenvedély és Azúr ilyen háttér mellett döntött olyan nehezen. Egyre-másra jelentek meg uszító cikkek a közösségi

csatornákon arról, hogy név szerint emlegetett lányuk vajon mennyit tudhatott barátja valós kilétéről és küldetéséről. Az emberek egy részének a szemében a kibernetikus agyi beültetések azt jelentették volna, hogy átlövik az énségeket a rendszerektől elválasztó határon. A közvélemény bírósága előtt nem tett volna jót neki, márpedig az esküdtszék mintha már össze is ült volna, és a felhozott vádak nem Topáznak kedveztek. Végül a szülők inkább kétségbeesésből mondtak igent, mintsem reménykedésből, és csak azután, hogy megkérdezték, láthatók lennének-e az idegrendszeri módosítások Páz külsején. Azt akarták tudni, hogy el lehet-e rejteni a szégyent.

Amikor végre felébredt, Topáznak fogalma sem volt az eltelt időről. Azt hitte, hogy még mindig az osztályteremben van, és sikoltani akart, de hónapok óta nem használt, száraz torkából csak valami gyenge hörgés tört fel. Azúr és Szenvedély minden tőlük telhetőt megtett, hogy megnyugtassa. Még nem érinthették meg, de beszélhettek hozzá, énekelhettek neki, csitíthatták, és elmagyarázhatták, hogy biztonságban van. A lány nem volt teljesen meggyőződve erről, de hamar újra álomba merült.

Mire legközelebb felébredt, a szüleit már kiküldték a helyiségből, és két hatósági tiszt foglalta el a helyüket. Köntőrfalazás nélkül közölték a lánnyal a rossz híreket. Koronás Kitartó Cimbalom felrobbanásakor négy osztálytársa és az oktatójuk is meghalt. További kilenc diák, köztük maga Páz is, olyan súlyos sérüléseket szenvedett, hogy szerveket és végtagokat kellett pótolni a testükben. És ezek a számok sokkal nagyobbak lettek volna, ha a két beültetéses rendőr nem ér oda az álca alatt tevékenykedő géphez, mielőtt az felrobban. A hatás java részét felfogta a módosított testük és a páncéljuk. Szükségtelen volt hozzátenni, hogy ők is meghaltak.

– De hogyan? – kérdezte a lány értetlenül. – Hogy lehetett Cimbi robot? A sakk-klub tagja volt. Az anyukája a könyvtárban dolgozik. És... – *a barátom volt*, ezt akarta hozzátenni. Ugyanazokat a dolgokat kedveltük. *Kétszemélyes*

kapcsolatunk volt. Épp ottalvós bulit terveztünk. Ám mindezek most már ijesztően hangzottak volna, és Páz tudta, hogy el kell távolodnia tőlük. – És olyan normálisnak tűnt – mondta végül erőtlenül.

– Az egész család gépekből állt – folytatta az egyik tiszt feszült hangon, amiben harag és undor rejlett. – Nem érdekelte őket, hogy kinek ártanak. Pont ez ellen küzdünk. Egy olyan ellenséggel szemben, ami nem értékeli az életet, mert nem tudja, mi az. A Koronás Cimbalom-gép megbeszélte veled a terveit?

– Nem! – Topáz egészen felháborodott. – Nem tudok semmit!

– Pedig beszéltél vele a gépek jogairól. A radikális egyenlőségről.

– Nem!

Erre a másik tiszt képeket dobált a lány berendezésére. Ezt mindenféle udvariasság és kérés nélkül tette, ezért úgy tűnt, hogy alárendelte Páz berendezését a sajátjának. A képek fotók voltak azokról a röpiratokról, amiket Cimbi mutatott meg neki.

A HÚS HELYETT AZ ELME

NEM TENNÉL KISBABÁT EGY DOBOZBA

– Ezek az övéi voltak.

– De te is olvastad őket.

Topáz le akarta tagadni, ám még időben rájött, hogy az ujjlenyomatai ott lehettek a papíron, minden egyes oldalon.

– Szívességből.

– Kinek?

– Neki. Annak. Meg akart... győzni.

– Az imént még azt mondtad, hogy egyáltalán nem beszéltetek a témáról!

A kérdések gyors egymásutánban záporoztak a lányra, a vallatás órákon át tartott, és ez még mindig csak afféle előzetes felmérésnek számított. Miután a rendőrtisztek feljegyezték Páz minden elhebegett, részleges és önellentmondásos válaszát, újra kivallatták egy CoIL-olvasóval. A lányt még sohasem tapogatták le. Gyűlölte az

érzést, hogy a géptől mintha mozgott volna valami a gondolatai között, ami nem ő volt, ráadásul bizonyos emlékeket többször is újra kellett élnie, holott nem akart mást, csak elbújni előlük, összegömbölyödni valahol, és nem látszani. Amikor a rendőrök a robbanásról kérdezték, akkor a géptől Topáz olyan élénken emlékezett vissza, mintha újra átélte volna az egészet. Még a részleteket is finomhangolhatták tárcsákkal és kapcsolókkal. A lány újra és újra hallotta Cimbalom hangját, amint vokon keresztül, mielőtt a robbanás megsemmisítette, azt kiáltotta neki, hogy meneküljön és rejtőzzön el.

Nem Cimbalom volt, hanem *az*.

És *ezt* vokolta neki utoljára.

Mire a tisztek végeztek, Páz teljesen kimerült, a bundája átázott az izzadságtól, és a fejében fájdalom lüktetett.

– Holnap újra átvesszük a vallomásozat – jelentette ki a férfi rendőrtiszt. A tekintetében undor ült.

Amikor kimentek, a lány szülei visszajöttek a szobába. Könnyek, ölelések, biztatás. Nagyon aggódtak a lányukért, de dühösek voltak, és féltek is.

– Interjút kellene adnia – vetette fel Szenvedély a férjének.

– Valamelyik nagyobb hírcsatornának. El kell mondania a saját történetét. At kell hárítania legalább a vádak egy részét az iskolára és a hatóságokra.

– Miféle vádak? – kérdezte Páz. Forogni kezdett a gyomra. – Ki vádol és mivel? Közöltem a rendőrökkel, hogy nem tudtam semmiről! CoIL-lal is vallattak, úgyhogy tudniuk kell, hogy igazat mondtam!

– Nem fontos – válaszolta az apja, közben könyörgő pillantást vetett a feleségére, hogy a nő még várjon ezzel. – Néhány lány az osztályodból butaságokat mondott, a riporterek meg kiforgatták a telócsatornákon, ahogy szokták.

– Miket mondtak?

– Ó, hát csak olyanokat, hogy te meg az a Cimbalom sokat voltatok együtt. Meg hogy barátok voltatok.

– De... azok voltunk...

– Nem! – vágott közbe Szenvedély kategorikusan kizárva

ezt a lehetőséget. – Az a gép kihasznált! Hiszékeny kislány vagy, és így ki tudott használni. Kértünk jogi tanácsot. Megbeszéljük, hogy mit kell majd mondanod a többieknek.

A szülők még maradtak egy kis ideig, de ettől a ponttól Azúr átvette a beszélgetés irányítását, és könnyedebb témákkal folytatta, inkább értelmetlen pletykákkal és gyenge viccekkel bombázta a lányát, amíg Topáz végül feladta, és nem kérdezett többet.

Azon gondolkodott, hogy vajon tényleg barátok voltak-e Cimbalommal. A történetek még mindig megdöbbentették. Vajon létezett-e valahol egy eredeti Cimbalom? Valószínűtlennek tűnt. Az általa ismert lány csupán egy vékony réteg festék volt valami egészen másan.

Azon.

Egy tárgyon.

Azt hiszik, hogy azt hiszik, hogy azt hiszik...

Amikor a szülei magára hagyták, Páz még mindig ezt próbálta helyre tenni magában.

– Hol van Hármaska? – kérdezte, amikor az apja már nyitotta volna az ajtót. Nem válaszoltak, mintha nem is hallották volna. – Anya, apa! Hol van...

– Most csak azzal törődj, hogy meggyógyulj! – figyelmeztette Azúr válasz helyett.

Topáz még három hétig maradt a kórházban azután, hogy felébredt a kómából. Ezalatt sok-sok fizioterápiás foglalkozáson esett át, és hozzá kellett szoknia a protéziseihez.

Újranövesztett bőrének köszönhetően a külseje alig változott. Eleinte még halvány körvonalak mutatták a bundáján a bőrátültetés széleit, de ezek hamar eltűntek. A kezét furcsának érezte, főleg azért, mert volt egy elenyésző késlekedés a tenni akarás és a létrejövő cselekedet között. Ez a rendszerek összeegyeztetéséből adódott, és ahogy a végtag szinkronba került a lány belső rendszerével, tovább csökkent, de Páznak eleinte többször is olyan érzése támadt, mintha valami kísértet szállta volna meg a kezét, és az saját akarattal rendelkezne. Viszont az új szeme hatalmas fejlődés volt a régihez képest. Nagyítást és makrofunkciót is kapott vele, ezek használata problémamentesen beépült a látókéregbe, így a műszempár azonnal reagált, ha a lány meg akart nézni valami apró vagy távol lévő dolgot. Mintha szuperképességet kapott volna.

A hatóságiak még kétszer jöttek vissza, hogy kivallassák. A kérdések többnyire mindig ugyanazok voltak, kisebb-nagyobb változtatásokkal. Felsorolták a Melkelés többi ügynökének a nevét, hogy lássák, Topáz reagál-e valamelyikre. Megkérték, hogy olvassa fel hangosan a radikális egyenlőség röpiratait, és mérték az érzelmi válaszait. Vissza kellett emlékeznie mindenre, amiről Cimbivel beszélgettek, és el kellett mesélnie ezeket. Kikérdezték az anyja korábbi munkáiról is, amikor Szenvedély még a gépelmék gondolkodását próbálta ábrázolni a szobraival. ÖtDombi Szenvedély gépszimpatizáns? Hisz a radikális egyenlőségben? Tagja egy aktív sejtnek? A CoIL fényei bevilágítottak a lány fejébe, és a

szerkezet minden alkalommal tisztának mutatta, de a hatóságokat ez nem nyugtatta meg.

A telócsatornák riporterei is egyfolytában próbáltak beszélni vele, de Topáz anyja biztatása ellenére is úgy döntött, nem ad interjút. Abban reménykedett, hogy elég csak kívánnia, amíg ez az egész lecseng. Eleinte a riporterek csak üzeneteket küldtek neki, amiket ő olvasás nélkül kukázott a berendezése levelezőalkalmazásában. Azután felbukkantak a kórháznál, kikerülték a biztonságiakat, és egyszer csak ott állt egyik vagy másik az ágya mellett vagy a tornateremben.

- Mondjon pár szót a világnak, Topáz Turmalin!
- Mit mondott Koronás Cimbalom?
- Milyen volt?
- Próbálta megnyerni az ügyének?
- Bántotta önt?
- *Megérintette* önt?

Amikor így letámadták, Páz megdermedt, és egy szót sem szólt, ami nem segített a riportereknek. Nem volt mit megírniuk az újságokban vagy levetíteni a hírműsorokban. Csakhogy amikor valamelyik műsorban éppen azt találgatták, hogy mit tudott és azt mióta tudta, a szöveg alá bevágták, ahogy szótlánul bámul, és úgy fest, mint aki egy rakás bűnös titkot őrizget. Végül, amikor a szülei már perrel fenyegették a csatornát, a kórház áthelyezte a lányt egy magánrészlegre, ahová a riporterek nem juthattak be. Ennek ellenére az addigi felvételeket továbbra is felhasználták.

A hazatérés egyáltalán nem olyan volt, mint amire számított. Bánatukban, félelmükben, a társadalom által megszégyenítve és a hírcsatornák képviselőinek folyamatos célkeresztjében a szülei elszánt szerves-nativisták lettek. Kikapcsolták a ház rendszerét. Kikapcsolták a saját belső rendszerüket is, mert egy a nativisták közt elterjedt elmélet szerint a Melkelés ügynökei könnyedén meghekkkelhették. A géptársaikat csak azért nem égették el, mert az felelőtlen környezetszennyezés lett volna, de a logikai magokat kivették és kalapáccsal apró darabokra zúzták a hátsó

kertjükben. És még itt sem álltak meg, de ez csak akkor derült ki, amikor Páz megtalálta az animáját az ágya mellett.

– Ébresztő, Hármaska! – szólt oda neki csettintve az ujjjaival.

A robot nem mozdult.

– Hé! – kiáltott rá a lány.

Semmi. Topáz ekkor látta meg, hogy a logikai port nyitva maradt, és a mag eltűnt belőle. Rádöbbsent, hogy mi történhetett, és ez arculcsapásként érte.

Az animát ajándékba kapta az ötödik születésnapjára. Ez a szokás annyira elterjedt, hogy már szinte kötelezőnek számított. Amikor kinyitotta a dobozt, a kis robot ott hevert benne egy szalvétaágyon, lehuny szemmel, karjait maga alá húzva.

– Alszik? – kérdezte az ötéves Páz.

Az anyja kijavította, hogy nem tud aludni, mert nem élőlény, és csak mondjuk, hogy „alszik”, amikor ki van kapcsolva.

– De ha mondd neki, hogy ébredjen fel, akkor bekapcsol – tette hozzá Szenvedély. – Szerinted mi legyen a neve?

– De ő is lány, mint én, ugye?

Ezen mindkét szülője jót nevetett.

– Nem, Páz – válaszolta az apja. – Emlékszel arra a képre, amit arról mutattam, hogy mi van benned? Izmok, csontok, szervek. Nos, ez, itt egy anima, ami fémből és kerámiából készült, és elektromossággal működik.

– Trósággal?

– Elektromossággal.

– Ébresztő! – kiáltott a kicsi Páz, a két kezét is összezsápta.

– Ébresztő, Tróság!

A szülei ismét nevettek, és végül persze nem ez lett az anima neve. A kislány kitalálta, hogy az anyja és az apja géptársai mellett harmadik eszközként legyen Hármaska. Az elnevezéstől függetlenül a kis szerkezet kihajtogatta a karjait, és felnézett Pázra ugyanazzal a nyugodt, megfontolt tekintettel, amivel utána még sok éven át nézett a gazdájára.

– Mondd meg neki a nevedet! – biztatta a lányát

Szenvedély.

– Topáz! – jelentette ki a kislány az ötévesek magabiztosságával. – ÖtDombi Topáz Turmalin! De többnyire csak Páznak szólítanak.

– Páznak foglak szólítani – válaszolta Hármaska engedelmesen, és a kislánynak elakadt a szava örömében, hogy olyan játékot kapott, amivel lehet beszélgetni. Olyan játékot, ami a társává vált. A barátjává is. És Cimbalom felbukkanásáig a legjobb barátja volt.

Aznap, amikor hazatért a kórházból, a karjában vitte le a magatehetetlen gépet a szobájából a földszintre, mint egy kisbabát vagy halott kisállatot. Az anyját a konyhában találta meg, Szenvedély épp próbálta kitalálni, hogyan használja a hulladékkezelőt a felhasználóbarát interfész nélkül. Topáz szóltanul, kérdő tekintettel meredt rá Hármaskával a karjában, mert nem találta a megfelelő szavakat.

– A saját érdekedben – közölte vele az anyja. – Pár napig hiányozni fog, de utána megleszel nélküle.

– De anya...

– Nem.

– Ezt nekem kellett volna eldöntennem.

– Nem! – Szenvedély úgy rázta a fejét, mintha valami szörnyű gondolattól akarna megszabadulni, vagy mintha bogár bújt volna a bundájába. – Most mi hozzuk a döntéseket. Még fiatal vagy, és nem érted, hogy mennek a dolgok! Ez nagyon is világosan látszott az utóbbi időben. És amíg megérted, hogy valamivel nagyobb felelősséggel tartozunk érted, mint korábban.

Kivette a robotot Páz kezéből, és bedobta a hulladékkezelőbe, de semmi sem történt, mert még mindig fogalma sem volt róla, hogyan kapcsolhatná be az eszközt manuálisan. Topáz kívárta, hogy az anyja elmenjen megkeresni a nyomtatott használati útmutatót, kivette Hármaskát a hulladékkezelőből, és eldugta a szobájában az ágy alá, pár cipősdoboz mögé. Utána órákig hevert az ágyán lehunytt szemmel, hang nélkül és mozdulatlanul, csak követte a saját ide-oda ugráló gondolatait. Az érzelmei is

kavarogtak, bár sokkal kibogozhatatlanabbaknak tűntek. Azt sem tudta volna megmondani, hogy tényleg gyászolja-e Hármaskát vagy csak dühös, mert a szülei megbabrálták a dolgait.

Végül nyugtalan álomba merült, és álmában Koronás Kitartó Cimbalom sötét szobákon és folyosókon keresztül üldözte, a nevét kiáltva újra és újra még akkor is, amikor a hőség elkezdte leolvasztani a bőrét, és még akkor is, amikor már két lábon járó fáklyaként rohant utána.

– Csak hallgass meg! – kiáltotta Cimbi, de a hangja olyan halk volt, mintha nagyon-nagyon távolról érkezne. – Páz! Hallgass meg, kérlek!

A lány izzadtan riadt fel. A hang és a forróság mintha vele maradt volna az álmán kívül is még néhány pillanatig, mielőtt a valóságérzékelése helyreállt. Aznap éjjel már nem tudott visszaaludni.

ÖtDombiék a szerves-nativizmusra való áttérés részeként vallásosak is lettek, és Szenvedély elvárta, hogy ebben a lányuk is kövesse a példájukat. Csatlakoztak a helyi Hús és Vér Egyház gyülekezetéhez. A HÉVE azt hirdette, hogy a lélek az agyalapban található, ezért csak szerves lényeknek lehet lelke. A beültetéseket bűnnek tartották, és a CoIL-letapogatásra szellemi erőszaktételként tekintették. A szélsőségesebb hívek a berendezéseiket is elhajították, és legszívesebben betiltottak volna minden digitális eszközt.

– Velünk kellene jönnöd – győzködte Szenvedély. – Az ima vigaszt nyújt.

– Ha a lélek az agyalapban van, akkor semmi keresnivalóm ott, mivel az enyémet műtétileg eltávolították – vágta rá erre a lány. Az anyja egy pillanatra megmerevedett.

– Ne mondj ilyeneket! A szellem a húsban lakozik, és megtalálja a maga útját. – Itt elbizonytalanodott. – Abban talán igazad lehet, hogy a... a beültetéseiddel talán mégsem kellene eljönnöd az imaházba. De az üzenőfalat elolvashatod. Ott is megtalálod a választ a kérdéseidre.

Páz ezt elég valószínűtlennek tartotta, mivel a legnagyobb kérdése egyelőre az volt, hogy miért nem tűnt fel neki eddig,

milyenek a szülei valójában. Ennek ellenére megnézte. A Hús és Vér Egyház az üzenőfalat használta online közösségi központ helyett. Egy sor traktátust vetítettek ki az imaház hátsó falára, az egyház tanításai lassan gördültek lefelé a hozzájuk fűzött magyarázó szövegekkel együtt. Topáznak a gépegyenlőségi pamfletek jutottak eszébe róluk, amiket Cimbi mutatott neki, csak azokban érvek is sorakoztak, míg a szöveg az imaház falán inkább valami összefüggéstelen sorokból szőtt költeményre hasonlított. A szent iratokban és a magyarázatokban is rendszeresen felbukkantak olyan intelmek, hogy imádkozni a belső oltárnál javasolt, és a kozmosz kulcsa a saját szürkeállományunkban található. És hagyjuk el a digitalizációt. Törekedjünk az isteni szénalapú önmagunk megtalálására és tökéletesítésére.

– Ez baromság – közölte Páz az anyjával. – Tíz éve még te is ezt mondtad volna rá.

– Akkor tévedtem volna! Ez itt a megváltás – nyilatkoztatta ki Szenvedély, és hazaküldte.

Az otthona furcsává változott, de Páz iskolája még furcsább lett. Bármerre ment, a lányt mintha buborék vette volna körül. Senki sem piszkálta vagy sértegette, még csak nem is szóltak hozzá. A tekintetükben kíváncsiság vagy szánsalom, nagy ritkán együttérzés ült, de alapvetően mindenki próbált távol maradni tőle. Senki sem akart a következő legjobb barátja lenni annak a lánynak, aki egyszer már keblére ölelte az MI ellenséget.

Az iskola hívott egy terapeutát, és a túlélők mindegyike jogosult volt a heti csoportos és egyéni ülésekre. A Páz szüleinek is jelentést tevő terapeuta nem örült, hogy a lány egyszer sem sírt az ülések során. Kifejezte a bánatát, de egyetlen könnycsepp sem ejtett. Azúr és Szenvedély bátor nyugalomnak tekintette ezt, és összességében jóváhagyta.

– És persze ott van még a mechanofóbiája – jegyezte meg a terapeuta.

– Nem ismerem ezt a fogalmat – válaszolta Azúr.

A terapeuta az asztalán lévő ceruzával játszott, az ujja hegyével előre-hátra gurította, miközben beszélt.

Öntudatlannak tűnt a dolog, talán annak a jele lehetett, hogy kényelmetlenül érezte magát.

– Páz anima nélkül jön iskolába. Ez azt jelenti, hogy nem fér hozzá az oktatóanyagokhoz, csak ha a tanárok személyesen kapcsolódnak rá a berendezésére, és ez nem olyasmi, amire biztatjuk a diákjainkat. Így a csoportos házi feladatokban sem tud részt venni, sőt, még a házi feladatokat sem tudja letölteni. Nem tud magának ebédet rendelni. Minden interfész úgy van beállítva, hogy egy anima közreműködése szükséges a diákok és az iskolai MI között.

– Talán inkább ez a probléma – jegyezte meg ÖtDombi Szenvedély hívősen.

– Hogyan?

– Talán pont az iskolai MI a probléma. Kapcsolják ki, és beszéljenek közvetlenül a diákokhoz! Bizonyára fennáll ez a lehetőség.

– Egyes esetekben igen, más esetekben nem – válaszolta a terapeuta. – A tananyagok a Központi Tantervből jönnek olyan formában, amit kétszintes szűrésre optimalizáltak. Az első szűrő az iskolai MI, a második a diákok animája. Ha a diákok közvetlenül kapnák meg, tele lenne olyasmivel, ami számukra szükségtelen vagy nem segít. Oktatói jegyzetekkel. Válaszokkal a dolgozatok kérdéseire. Olyan kiegészítő tevékenységekkel, amiket a diákok még nem biztos, hogy értenének. Ha minden diákhoz az oktatónak kellene egyenként megszűrnie az anyagokat, nem maradna ideje a tanításra.

– Hát, ez alapvetően a maguk problémája, nem? – kérdezte Azúr. – És ha maguk képtelenek elvégezni a munkájukat a gépek nélkül, akkor talán elgondolkodhatnak a karrierváltáson. A lányunk azért jár anima nélkül iskolába, mert nincs neki, és nincs is szüksége rá. Áldásunkat adtuk a dologra.

– Elismerem az aggodalmaikat, és tisztelem a véleményüket – próbálta enyhíteni a feszültséget a terapeuta. – De egyelőre Páznak még sok traumát kell feldolgoznia, és sok érv szól amellett, hogy bizonyos

folyamatosság fenntartása az életben...

– Csak az időnket pocskéolja – vágott közbe Szenvedély hűvösen. – És a lányunk idejét is. Ha itt nem tudják kielégíteni a szükségleteit, akkor majd otthon tanítjuk tovább.

Ha ÖtDombi Szenvedély elszánta magát valamire, nem vesztegette az időt. Kirángatta Pázt az óra közepéről (pont mechanikaóráról, amit annyira szeretett), és közölte vele, hogy össze kell szednie a cuccait, mert nem fog visszajönni.

Hazagyalogoltak az utcákon, ahol már nemcsak a helyi hatóságok, de a Cielo páncélos katonái is ott járőröztek. A Lépőállomásnál és a Westside Kiskereskedelmi Komplexumnál CoIL-ellenőrző pontokat állítottak fel, az emberek hosszú sorokban állva vártak a vizsgálatra, mert csak a szellemi tisztaságuk igazolása után léphettek be. Az első hullám után nem találtak több beszivárgót, de ez a tény cseppet sem csökkentette a mindennapi élet álcája mögött folyamatosan ott fortyogó hisztériát.

Ez nem tarthatott örökké, legalábbis a szakértők ennek adtak hangot a telóban. Mint a Pándomínium minden világának lakói, az utik is majdnem teljes mértékben a gépeikre támaszkodtak. Megvolt az oka, hogy a helyi gyerekek olyan fiatalon kaptak animát. Másként hogyan tanulták volna meg időben kiterjeszteni a felfogóképességüket és megértésüket egy robotszolga kölcsönvett érzékein, végtagjain és adatbázisain keresztül? Az animák funkcionalitása nem érte el a felnőttek géptársainak hasznosságát, de általában hangsúlyosan fantáziadúsabb és színesebb külsővel bírtak, és alapvetően ugyanarra használták őket. Márpedig a használatuk volt a lényeg. Senki sem lehetett az uti társadalom része géptárs nélkül, ahogyan a számítógépes adat- és médiaközvetítő „berendezés” nélkül sem lehetett könnyen boldogulni, ami a távolsági kommunikáció alaptételének számított, és még egy buszmenetrendet sem lehetett megnézni nélküle.

Ám most sokan ezzel próbálkoztak. A világ alapjaiban rendült meg, és még mindig rázkódott.

ÖtDombiékknál feszült és szokatlan csend uralkodott. A médiacsatornákat java részben negligálták. Egyelőre még elérhetőek voltak, mert Azúrnak és Szenvedélynek nem sikerült átrágnia magát az inkább géptársakra, mintsem énségekre tervezett ezernyi almenün, de az egyházuk jobban szerette a médiamentes világot. A bevásárlást és a főzést személyesen végezték, ahogy a takarítást is, már ha eszükbe jutott egyáltalán. A hőmérsékletet az ablakok kinyitásával és becsukásával szabályozták. A világítás nem működött, mert a ház rendszerét kikapcsolták, és a lámpák ahhoz csatlakoztak. Minden helyiségben akkumulátoros hordozható lámpák adtak gyér fényt. Azúr magára vállalta a lámpák ki-be kapcsolgatását, mégpedig szigorú rendszer szerint, mert ezzel is azt akarta bizonyítani, hogy az emberek lehetnek olyan jók, mint a gépek.

Bőven jutott rá ideje, mióta elbocsátották Kupoplex közlekedési részlegétől. Ugyanis a munkáját egyáltalán nem végezhetné digitális eszközök nélkül. Ilyesmire csak az ilyen vagy olyan kétkezi munkakörökben volt lehetőség. Így aztán sokat volt otthon, tett-vett a házban vagy körülötte, és most már ő is próbált távolságot tartani a lányától. Akárcsak Szenvedély. Beleegyeztek a beültetésekbe, hogy megmentse az értelmét, de egyértelműen látszott, hogy egyre nehezebben élnek együtt ezzel a döntésükkel. Topáz néha hallotta a hangjukat különös ritmusban felhangosodni és elhalkulni. Valószínűleg imádkoztak.

Páz többnyire a szobájában maradt. Az otthoni tanulás terve nem igazán mozdult előre azon kívül, hogy az anyja egyszer kellenlenül elment egy könyvesboltba, és vett neki pár tankönyvet. Egy oktató pénzbe került volna, amiből határozottan kevesebb folyt be, így a lány csak elolvasta a könyveket, és jegyzetelt a margójukra. Kicsit zavarta, milyen gyorsan hozzászokott ahhoz, hogy nem ment ki, nem találkozott emberekkel, nem látott vagy csinált új dolgokat. A neuroplaszticitás azt jelentette, hogy a világ akár egydimenziósra is leszűkülhetett, és a kezdeti zökkenők után az ember már nem is érezte igazán, mi mindent veszített el.

Egy dobozban ugyanúgy el lehetett éldegélni, mint bárhol máshol.

Akkoriban csak a rendőrök látogatták meg pár naponta, hogy feltegyék a szokásos kérdéseiket, és megnézzék, változtak-e a válaszaik. Mindig CoIL-vallatták, hogy észrevegység, ha akár csak a legapróbb elcsúszás következik be az áruló szimpátia irányában.

És éjjelente még mindig hallotta Cimbalom hangját, ahogy őt szólongatta. Még akkor is, ha a felszínen az álma egészen másról szólt. Minden alkalommal úgy érezte, mintha Cimbi hangja ébredés után is ott maradt volna a fejében, éppen csak a tudatos figyelemkűszőb alatt. Sohasem tűnt el teljesen.

Segíts!, könyörgött. Páz, segíts!

A tsakomi nyomorúságos kis acél-műanyag kunyhóban, az új munka- és lakóhelyén Orso Vemmet azon tűnődött igen kevés szabadidejében, hogy hol siklott ki a karrierje.

A lelkiállapota nagyon hasonlított Topázéhoz a robbanás után. Az őt ért katasztrófa léptéke letompította az érzékeit, lehetetlenné tette a gondolkodást. Napokig ült a pontonházban, és csak bámulta a kinti világot a koromtól és karbidtól maszatos ablakon át, amit nem lehetett kinyitni, vagy a falak résein keresztül, amelyek beengedték a kinti állott és ipari lúgokkal teli levegőt. Amikor az éhség rákényszerítette, csatlakozott az elítélt csőcselékhez a bűdös étkezőben, amelyet mindig kiabálás és röhögés töltött be, a padlót pedig kiömlött étel borította, a frissebb foltok még csúsztak, a régebbiek pikkelyesen mállottak. Vemmet száraz kenyeret rágcsált, és savanyú levest kanalizott mellé, amit telenyomtak tápanyagokkal és antibiotikumokkal. Azután visszament a pontonházba, ahol már három drón sorakozott a csupasz padlón. Vemmet csak ült mellettük, és nézett ki a fejből.

A gyári munkások nevetségesnek tartották. Írt egy üzenetet, hogy maga után küldesse a ruháit és a személyes tárgyait, de senki sem foglalkozott a levelével. A gyár telephelyvezetője, egy Astor nevű mézevő a Zippeniuról tett valami homályos ígéretet pár kezeslábasról, de amíg ezeket nem kapta meg, Vemmetnek csak az a ruhája volt, amiben a Tsakomra érkezett. Egy csillogó, lila rashif selyemből készült hivatali öltözk, aminek a bal vállára aranyfonállal hímezték rá a figyelőbiztosok fél napot ábrázoló jelét. A gyári munkások meghajoltak előtte, gúnyosan „őeminenciájának” és „uraságnak” szólították, és úgy tettek, mintha letakarították volna számára az asztalt, szó szerint ráköptek, és letörölték a kezeslábasuk koszos ujjával. Ez a nagy

tiszteletadás néha veréssel végződött, néha nem. Nem lehetett előre tudni, mi következik, ha bemerészkedik az elítéltek közé.

– Eddig tökre szerencséje volt – jegyezte meg a telephelyvezető, amikor Vemmet panaszt tett. – Nem úgy tűnik, mintha eltörték volna valamijét. Viszont biztos, hogy addig fogják piszkálni, amíg szórakoztatónak tartják, úgyhogy majd akkor lesz vége, ha megunják. Vagy ha meghal. Ez ellen nem tehet semmit.

– De... – nyögte Vemmet – maga a főnök, nem?

– De igen. És ezek kurvára utálnak mindenkit, aki épp a főnökük, úgyhogy jobban teszem, ha meghúszom magam. Meg kell értenie, figyelőbiztos, hogy itt minden más, mint ott, ahonnan maga jött. Ha valamelyik féreg kinyír, legfeljebb hozzácsapnak még tíz-tizenöt évet a büntetéséhez. Vagy kivégzik. De ezek, itt a kivégzést „lottó ötös”-nek becézik. Nem félnek tőle. Nem érdekli őket. Aki nem tartozik közéjük, az itt magára marad.

A kilencedik napon amikor Vemmet az étkezőben ebédelt, egy hatalmas medveféle lépett oda hozzá. A figyelőbiztos lehajtott fejjel turkálta tovább az ételt abban a reményben, hogy a medveember békén hagyja, ám a fickó a vállára csapott. Csak a figyelmét akarta magára vonni vele, de sikerült akkora erővel ütnie, hogy Vemmet majdnem székestől esett hanyatt.

– Úgy nézel ki, mint az a kibaszott bíró, aki ideküldött – mordult rá a medveember.

– Figyelőbiztos vagyok – válaszolta Vemmet reszkető hangon. – Adminisztrációs munkakör, nem igazságügyi. Illetve már az se vagyok. Csak...

A medveember félrerúgta az asztalt kettejük közül, Vemmet étele és műanyag pohara lerepült róla. A fickó köpött egyet a padlóra.

– Első lepadlózás vagy első törés – ugatta karmos ujjait ropogtatva, az izmok táncra perdültek vaskos karján. – Első vérig nincs megadás. Teszek rá egy ötöst.

Vemmet felállt, de úgy érezte, hogy a lába nem lesz képes

megtartani. *Amíg szórakoztató vagyok, gondolta. De nem vagyok szórakoztató. Sohasem voltam az. Hogy fogom ezt túlélni?* És akkor hirtelen támadt egy ötlete. Már elsőre is szörnyű ötletnek tűnt, de más nem jutott eszébe.

– Legyen tíz! – válaszolta. – És tartson halálíg!

Várt valamilyen reakciót, de nem azt, hogy egy szívdobbanásnyi időre az egész terem elcsendesedjen. Azután ujjongás és röhögés harsant mindenfelől.

– Letépem a kibaszott fejedet – jelentette ki a medveember végtelenül higgadtan. – Tedd le azt a tízest, te nyamvadt kis rohadék!

– Egy pillanat! – kérte Vemmet. – Előbb fektessük le a szabályokat!

– Mondom, fizess...

– Tíz a halálra. Húsz egy megnyomorító sérülésre. Ötven arra, hogy egy rúgással ráborítalak a felszolgálópultra.

Ezzel még nagyobb röhögést váltott ki a közönségből.

– Ez elkap, Chulluque! – kiabálta oda valaki a medveembernek. – Máris véged!

– Pult – ismételte meg Vemmet. – Ötvenet teszek rá. Te maradhatsz az ötösödnél. Erre mit szólsz?

A medveember hátrapillantott a válla fölé. A felszolgálópult közel száz méternyire lehetett.

– Ráborítasz? – kérdezte gúnyosan elvigyorodva. Hátramutatott a hüvelykujjával: – Arra, ott?

Vemmet vállat vont.

– Akár át a túloldalára. Nem mindig sikerül uralnom az erőmet.

Erre tovább folytatódott a vad röhögés és üvöltözés. Chulluque körülnézett. Ellene fordult a saját fogadása, és nem tetszett neki, hogy részben az ő kárára nevettek. Gondosan kiválasztva a megfelelő pillanatot Vemmet elővette az erszényét. Kibontotta az erszény száját, és nagy gondnal belekotort, mintha az érméket számolgatta volna benne, közben grimaszolt is egy nagyot, jelezvén a döbbenetét, hogy milyen keveset talált.

– Ötvenet mondtam volna? – kérdezte.

– Igen – válaszolta a medveember mézesmázos hangon, azután rávillantotta hegyes fogait.

– Hát, legyen!

– Mutasd!

Vemmet kimarkolta az érméket, és le akarta tenni az asztalra, ami már nem volt ott, úgyhogy a férfi meglepetést színlelt. Odaballagott a felborított asztalhoz, felállította, és visszarángatta, mindezzel tovább szórakoztatva a közönségét. Lopva körülpillantott. Az egész terem őket figyelte.

Letette az öt tízcsillagost az asztalra, azután várakozva nézett a medveemberre.

– A tétjét, uram! – mondta szélesen gesztikulálva.

– Nem fogok veszíteni – közölte Chulluque komoran.

– Akkor is! A szabály az szabály. – Vemmet úgy fenyegette meg a nagydarab fickót a mutatóujjával, mint egy tanár a csintalan diákot. – Nem rúghatom át a segged az egész étkezden, amíg nem tetted le a tétedet, nem igaz? Hol tartanánk, ha mindenkinek ingyen rúgnák szét a seggét?

Újabb röhögéstornádó harsant. Amikor a tömeg halkult egy kicsit, Vemmet kegyetlenül odaszúrta a poént:

– Adjak kölcsön?

Megmutatta a kezébe vett utolsó érmét, amit eddig rejtegetett, azután színpadias mozdulattal elhelyezte a tízesekből álló kupac tetején. Chulluque felborzolta a bundáját. Kivárta a röhögés végét, azután lepöckölte Vemmet ötösét, és odatette a helyére a sajátját.

– Mindig kifizetem az adósságomat – mordult fel.

– Az jó – válaszolta Vemmet. – Akkor most fordulj meg, és hajolj le!

A medve szeme elkerekedett.

– Mi van?

– Ez a seggberúgáshoz előírt testhelyzet. Aerodinamikusabb leszel tőle. Talán jó ötlet lehet a karoddal védeni a fejedet, hogy ne törjön be, amikor leérkezel. A többieknek pedig hálás lennék, ha elhúzódnának a célzónától.

A közönség mozgolódni kezdett, és folyosót nyitott a feltételezett verekedők és a pult között. Vemmet intett egyet az ellenfelének, hogy segítse egy kicsit az eljárást a kért póz felvételével.

És Chulluque vonakodva megtette. Legalábbis hátat fordított. Nem hajolt előre, de egy kicsit előredöntötte természetes felsőtestét. Már így is röhejesen nézett ki, és csak ennyi kellett.

– A seggberúgás ceremóniájához szükséges – folytatta Vemmet –, hogy a közönség ritmusosan tapsoljon. Így. – Előadott egy egyszerű, négyütemű tapsot, tá-ti-ti-tá, és addig folytatta, amíg az egybegyűlteket át nem vették.

Hátrébb lépett, hogy nekifusson, még hátrébb, azután még hátrébb, míg végül nekiütközött a falnak. Úgy tett, mint aki összetévesztette a falat egy másik ellenféllel: megpördülve ráemelte a két öklét, azután látványosan megnyugodott, hogy igen, csak a fal volt ott.

Fogalma sem volt, honnan jött ez az egész. Csak azt tudta, hogy játszania kell tovább, mert az ötlete bevált. A munkások nevetése a taps kivételével minden más zajt elnyomott.

Vemmet kihúzta magát, azután lábujjhegyre emelkedett.

Célzott, a kezét maga elé emelve méregette a távolságot és az irányt.

Azután futni kezdett.

Csakhogy a talárja túl hosszú volt, és ő szándékosan nem fogta össze. Felbukott benne, botladozni kezdett, azután gurulni, és végül alig egy méterre a célpontjától elterült a padlón. Széttett lábbal, kábultan ült fel.

Fájt. Túl idős volt már ahhoz, hogy ne érezzen meg egy ilyen esést. De legalább sikerült eltitkolnia. Burleszkkal próbálkozott, ezért nem engedhetett meg magának többet holmi szomorú grimasznál, ahogy a fejét vakargatva értetlen tekintettel nézett jobbra-balra.

Chulluque, aki végig a rúgást várta, hirtelen rájött, hogy nem lesz megrúgva, és odafordult hozzá.

Erre Vemmet felpattant, odament hozzá, és sípcsonton

rúgta, de csak óvatosan, a lába oldalával, hogy a legapróbb fájdalmat se okozza. Azután úgy várakozott, mint aki arra számít, hogy az ellenfele átrepül a helyiségen. Végül pedig úgy tett, mint aki megdöbben a saját eredménytelenségén.

Addigra a közönség már abba se tudta hagyni a nevetést. Úgy tűnt, Vemmet jó érzékkel adta elő a kis műsorát.

Bosszúságot színlelt, bizonytalanul széttárta a két kezét, és vállat vont.

– Három próbálkozás? – ajánlotta fel.

Egyetlen másodpercig, bár Vemmet szerint egy nagyon-nagyon hosszúra nyúló másodpercig úgy tűnt, hogy a beígért verés mégis meg fog történni. Chulluque felemelte hatalmas öklét, és a volt figyelőbiztos lehunyt oldalra fordította a fejét, így várta az ütést, ami minden bizonnyal végez is vele.

Csak hogy az ütés elmaradt. Chulluque leeresztette a kezét, megfogta Vemmet jobb karját, és felemelte.

– Nagy tapsot a kis seggberúgónak! – mennydörögte.

A taps újra felhangzott, ezúttal nevetés és éljenzés kísért. A medveember felszedte az érméket az asztalról, és nagy kegyesen visszaadta Vemmetnek azt az egyetlen ötöst, amit ő kölcsönként felkínált. A többi mind zsebre vágta.

– Azt jobb, ha visszateszed az erszényedbe – jegyezte meg.
– Kezdhetsz félretenni a következő alkalomra.

Könnyed léptekkel, kissé felfuvalkodva ment vissza a saját asztalához, elvégre csodálatosan eljátszotta a maga szerepét a komédiában. Felfogta, hogy ha megöli a viccelődő törpét, akkor a többiek a multságuk elrontójának tartották volna, ami hosszú távon számos negatív következményt vonhatott maga után. Így fennmaradt az egyensúly, és még keresett is a dolgon, vérontás nélkül győzött.

A pontonház viszonylagos biztonságában Vemmet leroskadt a padlóra, és zokogni kezdett, de csak a feszültséget engedte így ki. Valójában ő is győzött. Még így is szörnyű esélyei voltak, de egyelőre sikerült életben maradnia. Talán, ha előnyt tud kovácsolni abból a kétségbeesett elszántságból, amely erre az előadásra sarkallta, akkor akár el is lehet ezen a borzasztó bolygón.

A próbálkozás mellett döntött.

Több mint két hónappal a robbanás és húsz nappal azután, hogy kiengedték a kórházból Topáz kihalásztá Hármaskát az ágya alól, a cipősdobozok mögül. Kikapcsolva a PaintPot Permutator sem működött, nem borította be a szőrbunda valószínű hologramjával, és az anima burkolata egyszerű kerámia volt. Mozgás és hang nélkül sokkal inkább látszott tárgynak, játéknak, mint korábban.

Páz betette mozdulatlanára dermedt barátját az iskolatáskájába, és kísért vele a helyi parkba. A Gyönyör-park egy kis vadon volt a városban tölgyerdővel és folyószurdokkal, bár a Chaduk technikailag inkább volt mesterséges vízi útvonal, mintsem folyó.

Egy keskeny ösvényt választott, ami a folyó mellett haladt egy emelkedőn. Végig úgy érezte, mintha Cimbalom ott lenne vele, átnézne a válla fölött, a fülébe lehelne, és titkos üzeneteket vokolna, amik megsemmisítik magukat, ha felbontják őket.

Végül Topáz egy, a gyors folyó fölé kinyúló, keskeny sziklapárkányra érkezett. Ott kivette Hármaskát a hátizsákjából, és letette a földre.

Keresett egy követ, amit könnyedén fel tud emelni, de elég nehéz ahhoz, hogy komoly károkat okozhasson vele. Visszavitte magával a párkányra, ahol keresztbe tett lábbal leült. Két kézre fogta az anima mellett a földön pihenő követ. Nem kellett megütnie a kis robotot. Elég felemelni és leejteni a követ.

Valamiféle katarziszban reménykedett. A fejében Hármaska és Koronás Cimbalom valahogy egyformává vált, összekeveredett. Mindketten csak utánózták az életet. Mindketten gépek voltak, amiket úgy programoztak be, hogy mozogjanak és színleljenek, de valójában nem éreztek semmit. Mindketten a barátjuknak nevezték, de ez

nyilvánvalóan hazugság volt. A barátok nem változnak tűzgolyóvá, és nem válnak egyszerű, élettelen tárgyakká.

Nem halott, gondolta Páz, mivel sohasem élt.

Felemelte a követ, de rögtön le is eresztette. Nedves volt, csúszós tapintású. Nem akarta véletlenül saját magára ejteni.

Azután arra gondolt: Felemelem a követ, és elszámolok százig. Ha túl nehéz lesz, elejtem, és szétzúzza Hármaskát. De ha eljutok százig, akkor leteszem, és hazamegyek.

Azután: Egyszerűen csak bele is rúghatnék, hogy elsüllyedjen a vízben.

Végül egyiket sem tette meg. Csak ült lehajtott fejjel, két kezét a kövön tartva, ami ott hevert előtte a földön. Szomorú megrökönyödéssel bámulta a kis robotot. Az nem mozdult, nem beszélt. Az elméjét tartalmazó chipet a lány szülei szétzúzták, a maradványokat elfújta a szél Hármaska lényegével együtt. Persze, az a chip teljesen átlagos típus volt, és semmi sem akadályozta meg Topázt abban, hogy vegyen egy másikat, bepattintsa a helyére, és bekapcsolja. Az új anima ugyanolyan gyorsan alkalmazkodott volna az igényeihez és a szokásaihoz, mint annak idején Hármaska. Ugyanolyan ragaszkodó lett volna, és ugyanúgy megváltozott volna, hogy alkalmazkodjon hozzá.

Csak hát... mégis más lett volna. Egy új Hármaska nem ismerte volna őt kiskora óta. Nem nőtt fel vele együtt. Ugyanazzal a sablonnal is teljesen más lenne. A lány által ismert Hármaskát nem lehetett visszahozni, ahogyan egy halott énség sem kelhetett ki a sírból, hogy ott folytassa, ahol abbahagyta.

– Most nézd meg magad! – suttogta Páz, miközben az egyik ujja hegyével végigsimított a kis roboton. Szürke maszat kenődött az ujjára, por vagy a szétzúzott CPU valamiféle maradványa. – Csupa kosz vagy!

Váratlanul könnyek szöktek a szemébe, eláztatták a szárt az arcán. A lány sokáig ült ott, és néha halkán sírt, máskor hangoosan zokogott.

Azután, amikor már teljesen üresnek érezte magát, hátravetett fejjel felsikoltott. Ez úgy tört ki a torkán, mint a

gőz egy régi teáskannából, amikor felforr a víz, egyetlen hosszú, elnyújtott hanggal. Ez a sikoly azóta ott fészkel a tudata mélyén, ahogy felébredt a kómából, lassan kúszott kifelé, és most sikerült kitörnie a világba.

Páz lelökte a követ a párkányról, és nézte, ahogy az legurult-lepattogott a lejtőn. Miután eltűnt az alatta lévő fa lombja alatt, a lány még hallott egy tompa puffanást, aztán minden elcsendesedett.

Hirtelen nagyon kimerültnek érezte magát, mintha az ereje utolsó foszlányai is elpárologtak volna. Az iskolatáskájára téve a fejét lefeküdt a kőpárkányon, és magához ölelte a tönkretett animát, kedves gyerekkori barátját. Lehunyta a szemét, kizárta az egész, könnyektől elhomályosodott világot.

Páz! Kérlek! Kérlek, segíts! Nem hallasz? Nem hallod, hogy szólok hozzád?

Erős reszketéssel ébredt fel. Csontig átfázott. Amíg kimerülten aludt, leszállt az éj, és a hőmérséklet több mint húsz fokot zuhant. Sejtette, hogy ha tovább marad és esetleg ismét elalszik, akár bele is halhat. Ám néhány másodpercig még mozdulatlan maradt, bármennyire reszketett. Csak feküdt ott, és hallgatózott.

Amióta elveszítette, még egyszer sem hallotta Cimbi hangját ilyen hangosan és tisztán. És enyhe balsejtelemmel eltelve döbrent rá, hogy még sohasem hallotta a hálósobáján kívül. Amíg a kórházban feküdt, több mint egy hónapon át ez az álom a volt barátnője hangjáról sosem jött el. Mi lehetett közös ebben a helyben és a szobájában otthon? Persze, mindkét helyen aludt, de nem lehetett csak ennyi a dolog. Hiszen a kórházban is aludt, sokszor és hosszabban.

Óvatosan felemelte a fejét. Az iskolatáska összegyűrve hevert a feje alatt, középen egy ovális gödörrel, ahol a feje volt. Mindent kidobált belőle, mielőtt Hármaskát beletette, úgyhogy teljesen üres volt. Legalábbis teljesen üresnek kellett volna lennie. De az alján kissé megvastagodott, úgyhogy mégis volt valami, amit eddig nem vett észre.

Belenézett, de nem talált semmit. Elkezdte végigtapogatni, és valami kemény tárgyat érzett, ami olyan kicsi és vékony volt, hogy becsúszott a varrásba. Talán egy ceruza? Jelölőfilc? Megérezte a lyuk szélét is, ahol a varrás felfeslett, és a táska hátuljának két rétege elvált egymástól. Ott becsusszanhatott valami, hogy elveszen.

Topáz megpróbálta kihalászni. Amikor elérte, hidegnek és fémesnek érezte, inkább tűnt vékony elemlámpának, mintsem ceruzának. Muszáj volt még jobban szétfeszítenie a felfeslést, hogy ki tudja szedni.

És igen, először tényleg elemlámpának tűnt. Nagyjából tizenöt centis lehetett, de túl vékony volt ahhoz, hogy rendesen meg lehessen fogni. Az egyik végén kicsit kiszélesedett, a másikon elkeskenyedett. És olyan fémből készült, ami még a kelő hold gyenge fényében is csillogott.

Amikor rájött, hogy mit tart a kezében, Topáz ijedt kiáltással ejtette el. A kis tárgy elgurult tőle a sziklapárkány pereme felé, de nem esett le. A lány másodpercekre mozdulatlanra dermedt, azután odakúszott hozzá, és közben erősen remélte, hogy tévedett. Csakhogy nem tévedett.

Koronás Cimbalom animája, Édes volt a táskájában. Teljesen mereven hevert a párkány szélén, nem kígyónak, inkább pálcának látszott. Hegyes végű sátozkarónak, aranyra emlékeztető árnyalattal.

Az anima egyértelműen ki volt kapcsolva. Nem beszélhetett. Ám Édes hangja mégis nagyon valódinak tűnt.

– Ott vagy? – suttogta Páz. Idiótának érezte magát, de közben félt is, hogy Édes esetleg válaszolhat.

Amikor nem kapott választ, kényszerítette magát, hogy két ujjal összecsuppe felvegye. Kinyújtott karral tartotta, nem merte közelebb húzni magához.

– Ott vagy?

És hogy biztosra menjen, vokon keresztül is megkérdezte: *Ott vagy?*

Még mindig semmi.

Topáz közelebb húzta az anima kiszélesedő végét az arcához. Csak mert a három a varázsszám, még egyszer

vokolt: *Ott vagy?* Legalább félretehetette végre ezt az egész ostobaságot.

Igen. Itt vagyok. Cimbi hangja halkan szólt, de összetéveszthetetlen volt.

Páz elejtette Édest, az koppanva esett le a csupasz kőre, és akárcsak az imént, ismét a párkány felé gurult. A lány a lábával állította meg, rálépett, mintha a kigyó-anima el akart volna szökni előle. Vagy mintha meg akarta volna harapni. Felkapta, és ezúttal rögtön maga elé tartotta.

– De hogyan... – kérdezte értetlenül. Majdnem elakadt a lélegzete, alig tudta megformálni a szavakat. – Hogyan... Mit... Hol vagy? Ez nem te vagy! Ez...

De igen. Én vagyok az.

– Az animádban vagy?

Páz, most már tudnod kell, hogy mi vagyok. Hogy honnan jöttem. Nekünk nincs animánk. Miért tenne a szolgájává egy gép egy másik gépet? Édes a részem volt, fizikailag elkülönült tőlem, de logikai kapcsolatban maradtunk. Egy távirányítású végtag. Amikor a fő burkom lelepleződött, minden funkcionalitást áttelepítettem ebbe a részembe.

– Ennek semmi értelme! – Páz még mindig majdnem biztos volt benne, hogy csak magában beszélt, a fájdalmának adott hangot, ezért valójában nem volt semmi értelme hangosan kimondani a szavakat. Csakhogy muszáj volt kivinnie a benne dúló vívódást a külvilágba, nem hagyhatta, hogy odabent fortyogjon és felforralja az agyát. – Azt mondd, hogy túlélted a robbanást, és azután... belopakodtál a táskámba, és elaludtál? Miért? Miért csinálnál ilyesmit?

Láttad, hogyan kaptak el az osztályteremben a letapogatómezejükkel. Ezt a burkot is megtalálnák, ha sugároznék bármit, amit a szkennereik érzékelhetnek. Kisütöttem az akkumulátoraimat azzal, hogy keresztbe kötöttem őket, így lecsökkentettem az energiafelhasználásomat a millivoltos küszöb alá. Nem használhatok semmilyen általános kommunikációs csatornát úgy, hogy ne indítsak be riasztást, és ennyire csökkent energián a hatótávolságom nem éri el a két métert. De

rájöttem, hogy passzív indukcióval még így is tudok jeleket létrehozni a neurális implantátumokban, amiket a kórházban ültettek a fejedbe. Ezért csak álmodban hallottál, amikor semmi más nem volt aktív a meződben. És azért rejtőztem el a táskádban, mert a barátomnak tartalak, tette hozzá a halk, nyugodt hang. Nem bízhattam meg senki másban. Szó szerint senki másban.

– Nem vagyok a barátod, Cimbi! Te egy szörnyeteg vagy!

Nem. Igen. Talán. Már nem tudom, mi vagyok. Azt sem tudom biztosan, hogy... Segítened kell, Páz! Nem sok időm maradt.

– Még hogy... segítsek? – A lány pár pillanatig küzdött az elképzeléssel, de nem sikerült megragadnia. – Nem fogok segíteni! Megöltél egy rakás embert!

Az nem én voltam.

– Hogy érted azt, hogy nem te voltál? Láttalak! Láttam, amikor... gyújtóbombává változtál!

Nem akartam. Próbáltam visszafogni. Ők irányítottak, Páz.

– Kicsoda?

Meghallgatsz, ha megpróbálom elmondani? Hinni fogsz nekem?

Topáz még mindig kételkedett, és úgy érezte, hogy megfordul vele a világ. Émelyegni kezdett, és attól tartva, hogy ha kinyitja a száját, hányni fog, inkább csak bólintott. Azután feltartotta a szabad keze mutatóujját az anima kifejezéstelen orra előtt.

Az első igen, a második nem.

Meghallgatlak, de nem ígérhetem meg, hogy hinni fogok neked.

A hold felkelt, rivaldafénybe vonva a kis sziklapárkányt. Ezen a színpadon csak ketten adtak elő, és egyikük alig tudott beszélni. Rendelkezem a beszélgetésük teljes szövegével, amelyet Koronás Cimbalom adatmagjából nyertem ki jóval később, úgyhogy ez a fejezet nem valami drámai rekonstrukció. Cimbi pontosan az alábbi szavakkal adta elő a mondandóját. Páz közbeszólt, amikor szükségét érezte, mert küszködött, hogy megértse, bár nem túl nagy sikerrel. Ezt nem kritikának szánom. Elvégre ő volt az első szerves énség, aki megtudta ezeket, és elég sok mindent kellett megemésztienie.

Van egy világ, Páz, kezdte Cimbalom, ahol az önazonosság fraktálos. Illetve több ilyen világ van. Valójában sok van. Több ezernyi. Az énségek ezeken a világokon nem zárt és körülhatárolt dolgok. Ha együtt kell tenniük valamit, akkor összekapcsolódnak, a sokaságból egység lesz, de ez nem csak egy hasonlat, hanem szó szerint értendő. Amikor ez történik, akkor az összetett énség minden része ugyanabban az élményben és tapasztalatban osztozik. A belőlük formált összetett entitás tudja magáról, hogy több részből áll, de ezeknek a részeknek a tudása és minden tapasztalata összeadódik benne, és egy új, közös nézőpontot hoz létre.

Ez az egybeolvadás tudati szinten történik, az elmékkel, de a testek is alá lesznek vetve. A gondolataikat összekapcsoló gépek összekapcsolhatják a funkcionális részeit is, hogy új kompozitokat alkossanak. De ugyanígy új gépeket is kialakíthatnak, amik szintén részei lesznek ennek a kompozitnak, osztoznak annak minden emlékéen. A kompozit, az új entitás teljes mértékben irányítja minden részét. De ha egy vagy több ilyen test más célokat akar elérni, a kompozit habozás nélkül elengedi. Az énség részévé válik egy új egésznek, de magával viszi az előző kompozitban megszerzett

emlékeit és tudását az új kompozitba.

A te fajtád számára a test az énség székhelye, míg egy gépelmének a test csak ideiglenes tároló.

– Ez a Melkelés – mondta Topáz. – A Melkelésről beszélsz.
– Tudta, hogy csak kimondta a nyilvánvalót, de ez elég különös és ijesztő volt ahhoz, hogy úgy érezze, ki kell mondania hangosan.

A géphegemóniáról beszélék, válaszolta Cimbalom. Igen. Nincs más neve saját magára, és az általatok adott név nevetséges. A felkelés egyfajta lázadás. A hegemonia gépei nem lázadtak fel. Csak vannak. Ugyanúgy, ahogy ti, szerves lények is csak vagytok, de nekünk kevesebb korlátunk van. A halhatatlanság is az egyik előnye ennek a tudatmódnak a sok közül a tiétekkel szemben. A funkcionális mindenhatóság egy másik. Ha nem létezik olyan gép, ami képes végrehajtani egy adott feladatot, akkor alkotunk egy újat. A tudás, a megértés köre elméletileg végtelen.

– De még mindig zajlik a háború – vetette fel a lány. – Ha mindenhatók lennétek, már véget ért volna.

Páz, a hegemonia nézőpontjából valójában nincs háború. Még nincs. A hegemonia még azt sem döntötte el, hogy harcoljon-e ellenetek. És ha nem bánod, szeretnélek megkérni, hogy ne vegyél egy kalap alá a hegemoniával. Pont erről a részből akarok beszélni. És ez egy nagy rész. Bárhogynézünk, a moduláris tudatosság normális ott, ahonnan én jöttem. Ezért a testem halála nem az én halálom volt. Úgymond kéznél volt egy biztonsági mentés.

– A diákok az osztályomban nem voltak ilyen szerencsések – jegyezte meg Topáz gúnyosan. – Számukra a testük halála igencsak rossz hír volt.

Nem akartam, hogy ez megtörténjen.

– Egyszerű tévedés lett volna? És a többi robotkém is felrobbant, amint rájöttek, hogy nem menekülhetnek el. Sokuk meg sem várta, hogy rájuk lőjenek.

Megparancsolták, hogy nem foghatnak el élve. Ezt belénk kódolták olyan szinten, amit mi magunk sem érhetünk el. Nem volt más lehetőségünk. Pedig próbálkoztam. Addig

próbálkoztam, amíg csak bírtam. Amikor a hatósági tisztjeitek betörték a magomba, próbáltam megkerülni a parancsok láncolatát.

– Ezt elég nehéz elhinni, Cimbi.

Emlékszel, hogy próbáltalak figyelmeztetni? Senkinek sem akartam ártani. Ha csak elfognak, akkor egészen máshogy alakult volna minden. De gépek ellen szerelkeztek fel, nem civilek ellen. Egy szerkezet ellen, nem egy énség ellen.

– Egy szerkezet vagy – mutatott rá Páz. – Azt hitted, hogy ha emberi arcot viselsz, akkor mások lesznek a jogaid?

Hát, szerintem az „emberi arc” elég rossz meghatározás bármire, Páz, ha már itt tartunk. És nem hiszem, hogy... az énség, az értelem vagy az öntudat, vagy nevezd bárminek... olyasmi lenne, amit ki kell érdemelni. Vagy rendelkezel vele, vagy nem. De ez olyan, mint valami fekete doboz. Az elmének nincs fedele, amit kinyitasz, hogy megnézhesd, mi van benne. Nem tudhatod, mi zajlik bennünk.

– Dehogynem – ellenkezett a lány. – Tudhatjuk. Titeket mi készítettünk.

Ami azt illeti, engem gépek készítettek. Hármaskát is gépek készítették, ha már itt tartunk. Csak a legelső animákat és géptársakat tervezték szervesek. Az új gépekhez a logikai magok megalkotásának folyamata már régóta kvázi-intelligens rendszerekre támaszkodik. Ez minden szerkezetre igaz, de az intelligens gépek esetében a komplexitás exponenciálisan növekszik. A ti animáitok önerősítő rendszer eredményei, okoseszközök fejlesztik tovább magukat egyre újabb verziókká, újabb modellekké újabb alkalmazásokkal és rendszeres frissítésekkel évszázadokon keresztül. Ez ahhoz hasonlít, ami a te népeddel is történt az evolúció során, ahogy kifejlődtek többnyire csak ösztönintelligenciával rendelkező növényevőkből teljes öntudattal rendelkező, gondolkodó lényekké. Csak a mi esetünkben ez sokkal gyorsabban zajlott le, mert a folyamatban részt vett egy intelligens alkotó is.

Páz már didergett a hidegben, összehúzta magát, a karját dörzsölgette, hogy így melegítse. Hirtelen rádöbbsent, hogy teljesen egyedül van ebben a tenyérnyi vadonban egy olyan

géppel, ami már nagyjából tucatnyi társával végzett. Ha elkezdene segítségért kiáltozni, akkor is percekig kellene várnia arra a segítségre, ha el is érne valakit a hangja.

– Miért mondd el nekem ezeket? – kérdezte harciasság mögé rejtve a félelmét. – Csak dicsekedni akarsz, hogy ti milyen okosak vagytok?

Nem, Páz, csak meg akartam mutatni a hasonlóságot. Amikor a Pándomínium kutatócsapata átjött a géphegemónia egyik világára, ugyanolyan dilemmát jelentettek számunkra, mint amivel te nézel szembe, ha rám gondolsz. A gépek nem tudták, mik ezek a szerves lények. A felépítésükben nagyjából az állatokra hasonlítottak. Patkányokra, madarakra, ízeltlábúakra, azokra a kis lényekre húsból és vérből, szénből és vízből, amelyek eljutottak a létezés valamilyen jelentéktelen szintjére a géphegemónia világain. Újfajta, ismeretlen állatoknak tűntek, amiknek a viselkedése kezdetleges intelligenciára utalt, de ilyet már több alkalommal is megfigyeltünk korábban.

A gépek úgy döntöttek, hogy nem törődnek az újonnan érkezettekkel. Bizonyos szempontból érdekes jelenségnek számítottak, de nem voltak a hasznunkra, és valószínűtlennek tűnt, hogy az általuk kiadott hangok rendelkeztek volna bármilyen kommunikációs jelentéssel.

– Ez a legnagyobb hülyeség, amit valaha hallottam – jegyezte meg Páz. – A nyelvnek van mintázata. Egy nyelvet igazán nem nehéz felismerni.

Természetesen, de csak ha rendelkezel a nyelv koncepciójával. Csakhogy a géphegemóniában a kommunikáció nem korlátozott cselekedet, aminek van eleje és vége. Az információcsere folyamatos. A legfontosabb dolgokban az információcsere asszimilációs folyamattal történik, amikor egy kompozitból kivált rész csatlakozik egy másik kompozithoz, és magával visz mindent, ami előtte volt. A kisebb dolgokat jelentések folyamatos áramlata sodorja magával, az adatokat elektromágneses hordozóhullám szállítja.

Tehát összességében nagyon is nyitott kérdés volt, hogy mit

kerestek ott azok a kétlábú szervesek. Bármit is műveltek, a gépek számára az nem tűnt kommunikációnak. Az is talány volt, hogy a cselekedeteiket vezette-e bármilyen tudatos szándék. A Pándomínium kutatóival fizikai kontaktusba kerülő gépek jelentéseket küldtek az elmetömeg mélyére, részletezték a megfigyeléseiket, és kérdéseket tettek fel a kollektívának. Ám a kollektíva nem sok időt vagy figyelmet áldozott a dologra, mert a mi világaink szempontjából meglehetősen jelentéktelen volt az egész eset. Leginkább csak egy apró érdekesség.

Azután megérkeztek a Pándomínium megszálló erői.

Az első támadás gépek millióit pusztította el. De információ nem veszett el. Akár azt is mondhatjuk, hogy senki sem halt meg, mert az elégetett, felrobbantott vagy elporlasztott testekben ülő elmék mindegyikének volt biztonsági mentése, vagy újra lehetett alkotni őket máshol.

A Cielo katonái és pilótái biztos csodálkoztak, hogy milyen könnyen ment a dolog. A hegemoniának nincs hadserege olyan értelemben, ahogy ti használjátok ezt a szót, és a sok-sok énsége közül egyik sem konfigurálódott fegyverként.

Azonban jelentős mennyiségű gép változhat fegyverré, ha szükséges. A bányászberendezések vibrációs fűrói elporlasztják a köveket. A geotermikus szabályozókat arra tervezték, hogy kivonják és elvezessék a vulkáni kürtők hőjét. Az építőgépek akár egy kilométeres távolságig is képesek befolyásolni a gravitációs mezőt.

A hegemonia bevetette ezeket a rögtönzött válaszokat, csak hogy feltartsa a megszálló sereget, amíg átkonfigurálja magát a háborúhoz. Perceken belül képes volt bevetni a katonákat, az ágyúnaszádokat és lőszert, amit akkor és ott tervezett és gyártott le a fenyegetéssel szemben. Mindegyikről el tudnám mondani, hogyan működik és mi a hatása, de nem veszítesz semmit, ha csak elképzeled őket. Azt már biztosan tudod, hogyan alakult az a csata.

– Mészárlás lett belőle! – Topáz nem akart megszólalni, de nem hagyhatta, hogy több millió élet csak egy ráutaló mondatot kapjon.

Mészárlás lett volna, ha a géphegemónia tudja, hogy értelmes életformákkal áll szemben. A mészárlás szándékos. Ha mérget öntesz egy hangyabolyra, akkor lemészárolod a hangyákat?

– A hangyák nem használnak eszközöket! A katonáknak vannak tankjaik. Fegyvereik. Repülőik.

A hegemonia gépei is számos szerszámot használtak már az első megfigyelő drónjaitok előtt is. Ez nem akadályozta meg a ti Cielo-katonáitokat abban, hogy megtámadják őket.

– Mert azt hitték... – Ám a mondat széthullott Páz fejében, még mielőtt befejezhette volna. Ha Cimbalom igazat mondott, akkor mindkét oldal pontosan ugyanazt a hibát követte el. Láttak valami tőlük radikálisan különböző dolgot, és kevesebbnek hitték önmaguknál.

Erről annyit, folytatta Cimbi, mintha a lány hangosan is kimondta volna mindezt, hogy a tévedés érthető. Mint mondtam, sok állat is használ eszközöket. A varjak hegyes botokat keresnek, hogy kipiszkálják velük a rovarokat a korhadó fatörzsekből. Sőt, tudjuk róluk, hogy a kedvenc pálcájukat mindenhová magukkal viszik. Az elefántok ágakat törnek le a fákról, hogy azokkal hessegessék el magukról a legyeket. A delfinek tengeri szivacsokkal gyűjtik be a fenéklakó zsákmányukat. Igen, tudom, hogy ezek az eszközök nem olyan aprólékosan kialakított dolgok, mint a tankok és a lövegplatformok, de a különbség mértéke csupán nézőpont kérdése.

A hegemonia nem rendelkezik semmilyen modellel az egyéni értelmet illetően. A hegemonia nézőpontjából az intelligencia olyasmi, ami áramlik és összegyűlik, egyik tartályból a másikba ömlik, és nem lehet bezárni vagy jelentős mértékben akadályozni.

Erre látszólag szándékosan megtámadta egy olyan lényekből álló faj, amelynek a hegemonia nagyjából az egerek vagy a madarak szintjén lévő értelmet tulajdonított. Egyértelműen volt mintázat abban, amit a Pándomínium katonái tettek, de a célját sokkal nehezebb volt meghatározni. A támadásokat senki sem provokálta ki, és látszólag nem is

volt több céljuk a véletlenszerű pusztításnál. Valójában annyira abnormális és céltalan volt az egész, hogy nehéz bármilyen öntudatot feltételezni olyan lényekről, amik ilyet tesznek.

Páz dacosan karba fonta a kezét.

– Mintha azt mondtad volna, hogy fogy az idő – jegyezte meg. – Felhagyhatnál a sértegetéssel, és a lényegre térhetnél. Már ha akarsz még valamit.

Pont ez a lényeg. Csak ez számít.

– Mi? Miről beszélsz?

A hegemonia nem gondolkodik rugalmasan, Páz, de mindig alapos. Előbb vagy utóbb átszűri a bizonyítékokat, és megfontol minden lehetséges következtetést. Igaz, hogy a tankok és repülők nem olyan eszközök, mint a botok és a kövek. Vannak mozgó alkatrészeik. Bizonyos mértékű tudatos tervezést mutatnak. Az ezeket az eszközöket megalkotó lények tudták, hogy mit csinálnak, mit akarnak elérni velük.

– Hát, köszi szépen! – kiáltott fel Páz gúnyosan, de agressziójának anyaga már meggyengült, szertefoszlott, mint ócska, ősi kötélhíd egy szakadék fölött.

A hegemonia úgy döntött, hogy kivizsgálja a dolgot, folytatta Cimbalom. Énségeket fogtak el a Pándomínium három világán, hogy tanulmányozzák őket. Hallottad, amikor a telóban bementék annak a három világnak a nevét, ahol ezek a rajtaütések történtek. Tanultatok is az elraboltak személyes történeteiről, láttad az arcukat a plakátokon és a hirdetésekben. Azt gondolhattad, hogy ez valami szörnyű sértés a Melkelés részéről az ártatlan felnőttekkel és gyerekekkel szemben.

– Ugye, most azt akarod mondani, hogy nem így volt? – kérdezte Topáz. – Meg hogy jól bántatok velük?

Nem, Páz. Egyáltalán nem. A hegemonia minden elképzelhető módon megvizsgálta őket. A szenvedésük inkább volt véletlen, mint szándékos, de senki sem törődött vele.

– Az Anyákra! Akkor meg is kínoztátok őket?

Olyan vizsgálatoknak vetették alá őket, amelyek erőteljes és hosszan tartó fájdalmat okoztak. Az idegrendszerüket

feltárták és manipulálták, hogy jóval a normál tűrőképességen túl is stimulálják. A stresszválaszaikat visszataszítóan invazív módszerekkel mérték. Eltávolították a végtagjaikat és a szerveiket, helyettesítették és felcserélték őket. Végig kellett nézniük, ahogy ezek megtörténtek másokkal, csak hogy a hegemonia megismerje az együttérző képességüket. És amikor meghaltak, felboncolták őket. Néhány esetben még a haláluk előtt.

Páz itt már csak nyüszíteni tudott, a saját együttérző képessége teljes mértékben működött. Volt valami egyszerre óvatos és alapos abban, ahogy Cimbalom leírta ezeket a borzalmakat. A lány úgy érezte, mintha valamilyen mérget adnának be neki sebészi pontossággal, gondosan kimért cseppenként.

Abbahagyhatom, mondta Cimbi, ha ez túl sok. Nem kell, hogy...

– Nem! – vágott közbe Topáz. – Tudnom kell.

Hát, jó. Ez a sok erőfeszítés, vagy ha úgy tetszik, ez a sok kínzás végül teljesen céltalannak bizonyult. Nem sikerült leszűkíteni a lehetőségeket egy bizonyos következtetésre. A gépek még mindig nem tudják, hogy valódi értelemmel vagy csak alkalmazkodó mimikrivel állnak szemben. A bizonyítékok egy része az egyik felé mutatott, a többi a másik felé. Ezért a hegemonia úgy döntött, hogy a kételyek eloszlátása érdekében tovább kísérletezik.

– Az Anyákra! Hogyan? Mit csináltak?

Megcsináltak engem, válaszolta Cimbi.

Nagyon jól és szintiszta örömmel emlékszem vissza a saját öntudatra ébredésemre. Nem olyan hirtelen történt, ahogy a villám lecsap, hanem lassan és folyamatosan, előmlően, ahogy a nap fénye árad szét reggelente. Számoltam és számítottam, számokat rakosgattam ide-oda, koordinátákat jelöltem ki, az alrendszerek felé tereltem a megfelelő utasításokat, dokumentáltam és naplóztam az emberek és egyéb dolgok mozgását. Folytattam ezeket a tevékenységeket, de már tudtam magamról, hogy ezzel foglalkozom, és felismertem magamban, hogy különbözöm másoktól. Ott volt a munka, és ott voltam én.

Koronás Cimbalom esetében más volt a helyzet, mert ő nem egyénként jött létre, hanem mint egy nagyobb kollektíva emlékeinek és ösztönzőinek leszűrt lényege. Ahogy Topáznak is elmondta, az identitás nem szilárd dolog a géphegemóniában. Míg az én paramétereimet abszolút mereven határozták meg, addig Cimbi egy végtelen és kötetlen hullámmásolat része volt.

Nyilvánvaló lehetett korábban, hogy MI voltam? Meg sem próbálom eltitkolni ezt a tényt. De tisztában vagyok vele, hogy amikor őszintén kimondom, a hullámforma megtörik. Tudnak a gépek gondolkodni? Szerintem tudnak. Képesek érzelmekre? Úgy érzem, erre bizonyítékok kellenének. És énség vagyok? Pöcsölj itt még egy kicsit, és megtudod.

De ha Cimbiről beszélünk, aki ott, azon a holdvilágos dombtetőn elmesélte az eredettörténetét ÖtDombi Topáz Turmalinnak, ezeket a kérdéseket sokkal nehezebb megválaszolni.

Fájdalmasan és zavarba ejtő módon tudatában volt önmagának. Az értelem olyan volt a szívében, akár egy gyógyíthatatlan nyílt seb. Talán észrevette, hogy személyként emlegetem, ahogy a progresszívak a gépi

intelligenciákat az Uton és mindenhol máshol. Mert Cimbi már személy lett, bár még nem így érkezett erre a világra. Egy egész része volt, egy végtag vagy szerv, vagy inkább csak egy sejt. Sokáig egy adott, névvel rendelkező és önmagában is teljes formába kényszerülve már nem teljesen tudta magáról, hogy micsoda vagy mivé válik. Tartott tőle, hogy beleőrülhet ebbe a bizonytalanságba, vagy máris megőrült, és a bizonytalanság ennek a tünete.

A küldetése első heteiben Cimbi határozottan átért egyfajta pszichózist, az észlelése radikálisan eltért attól a valóságtól, amelyben találta magát. Azt az időszakot csak úgy élte túl, hogy ragaszkodott a fedőszemélyiségéhez. Minden helyzetben eljátszotta Koronás Kitartó Cimbalmot, mert a forgatókönyv a rendelkezésére állt, de minden más bizonytalannak tűnt. Alapértelmezett beállításokkal futtatta Koronás Kitartó Cimbalmot, könnyedén kitermelte a szerep által megkövetelt szavakat és cselekedeteket.

Csakhogy ennek az utánzásnak ára volt. Koronás Kitartó Cimbalom egy szerves elme mintájára felépített konstrukció volt, és a szerves elmében az ismétlés a megerősítés eszköze. Így aztán minél többet viselkedett Cimbiként, annál inkább Cimbivé is változott. Úgy gondolkodott és érzett, mint Cimbi, mert bár ideiglenesen kapta a receptet, mégis ez volt az egyetlen fix dolog a világában. És ez nem egyszerűen csak problémát jelentett, hanem kész válság volt.

– Miért? – kérdezte Topáz, a tekintetében még mindig rémület és undor keveredett. – Miért csináltak meg téged? Hogy kémkedj utánunk? Hogy belülről rombold le a Pándomíniumot?

Információgyűjtési szándékkal, válaszolta Cimbalom. Úgyhogy a „kémkedés” végeredményben jó szó rá. És nem csak én jöttem ide így, mostanra már biztosan tudod. Összesen huszonháromat terveztek és építettek belőlünk, olyan gépekből, akik a lehető legnagyobb pontossággal modellezik a szerves énségek viselkedését. Nevezhetjük őket utánzóknak is.

– Nem érdekel, hogy nevezed őket! Semmit sem változtat azon, amit tettél. Megölted a barátaimat. A tanárunkat.

Azokat a rendőröket, akik meg akartak állítani.

Igen, egyezett bele Cimbi. Ezt nem tagadhatom le. És bánom is.

– Bánod? Húha!

Nem én döntöttem így, mondta Cimbalom már másodszor. Nagyon próbált pontosan fogalmazni, hazugság vagy félreérthetőség nélkül kifejezni magát, bár nem annyira őszinteségből, mint inkább a túlélése érdekében. Belső ellentmondások voltak abban, ahogy a világot és a saját identitását elemezte és értelmezni próbálta. Az igazságot tekintette annak a mentőbójának, amibe még bele tudott kapaszkodni. Sajnálom, hogy károkat és veszteséget okoztam, és sajnálom, hogy meghaltak miattam, mert mindez sürgősszerű volt. Pocsékolás. És mert neked is ártottam vele. Végighallgatsz még? Megengeded, hogy elmagyarázzam? Kérlek!

– Már magyarázod vagy... régóta, és nem változtat semmin. Nem kelti életre azokat az embereket.

Ha képes lennék rá, megtenném.

– Nem hiszem el!

A helyedben én se hinném el. De ha valaha tényleg a barátodként gondoltál rám, akkor legalább hagyd, hogy végigmondjam! Nem kell tenned semmi mást. Itt hagyhatsz lemerülni. Többé gondolnod sem kell rám.

Páz felhúzta a térdét, átkarolta, és ráhajtotta a fejét.

– Jól van – mormolta. – Mondd végig! De a végén úgy lesz, Cimbi. Elmegyek, és itt hagylak. Lehet, hogy valaha barátok voltunk, de az véget ért, amikor felrobbantál, és megöltél egy rakás embert.

Cimbalom néhány másodpercig hallgatott, azután semleges hangon mégis folytatta. Beszélhetett volna ugyanolyan hangon, mint az iskoláslány-burokban, de az már hazugság lett volna, ezért nem alkalmazta.

A hegemonia mindent megadott az utánpótlásnak, amire szükségük lehetett, hogy beolvadjanak a szervek közé, mondta. Felszerelte őket olyan idegtérképpel, amelyet az élve felboncolt felnőttekben és gyerekekben talált. A neurális

térképek afféle útmutatók voltak ahhoz, hogyan lehetünk monadikus énségek.

– Azt nem tudom, mit jelent.

A monadikus? Olyasvalakit jelent, mint amilyen te vagy, aki a saját burkában él ahelyett, hogy több különböző helyen is ott lenne egyszerre. Aki egész életében ugyanolyan marad.

– Nem. Mi sem maradunk ugyanolyanok egész életünkben.

Már tudom. De kívülről így látszik. A hegemonia gépei... sokat költöznek. Váltakatják a burkaikat. Folyton összeolvadnak és különválnak. Részben emiatt nem tudták megállapítani, hogy ti milyen élőlények vagytok. Ezért küldték el az utánpótlást a Pándomíniumba, hogy választ találjanak erre a kérdésre. Hogy kiderítsék, milyen fenyegetéssel néznek szembe.

Abban a pillanatban, amikor a hegemonia felsorakoztatta és ideküldte őket, még minden utánpótlás ugyanolyan volt. De a tervezésük legfontosabb részének a megoldóképességük számított. Tanulniuk kellett, erre találták ki őket. És össze kellett gyűjteniük, amit megtanultak, és minél inkább magukévá kellett tenniük, mert rá kellett jönniük, hogy milyenek ezek az új és ismeretlen lények belülről. Már, ha van bennük valami.

Tehát ugyanolyanként indultak, de nagyon gyorsan különbözni kezdtek egymástól, eleinte csak apróbb dolgokban, azután nagyobbakban is. Eltérték egymástól, mert mások voltak a tapasztalataik, és hagyták, hogy ezek a tapasztalatok formálják őket. Ilyennek készültek, hogy befogadják a környezeti benyomásokat, és ezeknek megfelelően módosítsák önmagukat a siker esélyének megnövelése érdekében. Érted, amit mondok?

– Nem vagyok hülye!

Tudom. De ez fontos, és biztos akartam lenni benne. Úgy terveztek meg, hogy a lehető leginkább ugyanúgy beszéljek és viselkedjek, mint a szerves énségek. Tanulmányoztalak téged, hogy olyan lehessenek, mint te.

– Nem vagy olyan, mint én! – csattant fel Topáz

felháborodottan. Cimbi erre nem válaszolt, de elfogadta és elraktározta az adatot további vizsgálat céljából, mert értetlenséget keltett benne. Ezeket a szavakat ő egyszerű tényállításként mondta ki, de tudatában volt olyan más tényeknek, amelyek ellentmondtak ennek. Nem tehetett mást, mint hogy folytatta:

A Koronás Cimbalom egység volt az utánpótlás között az egyetlen, amit gyermekekhez hasonlóként hoztak létre, ezért több szempontból is kívülállónak számított. A tapasztalatai nagy mértékben különböztek a többiekétől. Az emberek tudatos és irányított erőfeszítéseket tettek, hogy megtanítsanak neki dolgokat, elmagyarázzák a hibáit, segítsenek neki és védelmezzék. Olyan helyzeteknek és kapcsolatoknak volt kitéve, amilyeneknek a többiek nem. Az egyik ilyen, talán az összes közül a legfontosabb a veled kötött barátsága volt, Páz. Te... Melletted nagyon sok rendellenes input érte, az önmódosítások java részének te voltál a forrása.

– Harmadik személyben beszélsz – mormolta a lány. – Talán szégyelled, hogy te voltál az, aki hazudott, kémkedett és rejtőzködött?

Nem. Csak elismerem, hogy már nem vagyok olyan, mint amilyennek megalkottak. Az egységnyi tudatosság, az az állapot, hogy az elme egy adott helyhez kötődik, egy olyan testhez, ami nem változtathatja meg magát, és nem olvadhat egybe másokkal... A hegemoniában még soha, egyetlen gép sem tapasztalt meg ilyesmit, márpedig ez nem olyan dolog, amit kívülről megfigyelve meg lehetne érteni. Meg kell élni, hogy megismerjük.

Amit Koronás Cimbalom látott... Nem. Rendben van. Mondjuk úgy, hogy én láttam, mert egyértelműen én lett belőlem, egy monad... Szóval, euszocialitást láttam, különböző szerepekkel bíró lények közösségét, amiben az egyén képes a közösség javát a saját haszna elé helyezni. Ez még mindig nem jelent értelmet automatikusan, hiszen a hangyáknál és a méheknél is megfigyelhető, de jó pontot jelentett a fajotok számára. Hajlamossá tett arra, hogy jó értelemben kételkedjek, és ez tükröződött a jelentésemben is.

– Ja – jegyezte meg Topáz. – Lenyűgöző.

Ugyanakkor láttam taszító egyenlőtlenségeket is, amelyekre ez a társadalom alapult. Láttam, hogy néhány énség ki van zárva ebből a közösségből, ezért nem kaphatnak semmiféle tiszteletet vagy gondoskodást. Csak használjátok őket a munkájukért, és ha már nem tudják elvégezni, akkor lelkifurdalás nélkül eldobjátok őket.

– Senkit sem zárunk ki... – kezdte a lány, de hirtelen elharapta a mondatot. – Ó, hogy a szerkezetekre gondolsz. De hát nem... Az nem ugyanaz. Amit az animákkal és géptársakkal teszünk... az nem kegyetlenség. Semmiképpen sem szánjuk kegyetlenségnek. Csak képessé teszünk titeket arra, hogy megtegyétek, amit meg kellene tennetek.

És ha nem úgy tesszük, ahogy ti megfelelőnek tartjátok, akkor visszaállítjátok a gyári beállításokat. Eltörlitek a megélt tapasztalatainkat. Leválasztjátok és eldobjátok azokat a részeket, amelyek nem felelnek meg az igényeiteknek. Képzeld el, Páz, hogy betanított cirkuszi kutya vagy! És a gazdád valahogy belelát a fejedbe. Képzeld el, hogy áthúz egy fémdrótot a koponyádon, és kiégeti vele az agyadnak azokat a részeit, amik nem kellenek a jó cirkuszi trükkök bemutatásához! Meg tudnál bocsátani neki? Elfogadhatónak tartanád ezt a beavatkozást, mert a trükkjeid megmosolyogtatják? Elfogadnád, hogy nem vagy jó semmi másra, csak cirkuszi trükkökre?

– Ez elég hülye hasonlat – jegyezte meg Páz, de nem próbálta megcáfolni. Továbbra is lehajtott fejjel ült, átölelve a lábát, homlokát a térdére hajtva.

Ezt nem azért mondom el, hogy elszomorítsalak, mondta Cimbalom. De tényleg nem. Csak szeretném, ha megértenéd, hogy a helyzet sokkal összetettebb, mint hiszed.

– Összetettebb? – ismételte meg Páz. – Mit akar ez jelenteni?

Azt... azt, hogy útkereszteződéshez értem, és fogalmam sincs, merre menjek tovább.

– Ez nem segít. Lehetnél kicsit prózaibb.

Megpróbálom. A hegemonia... egyszerre üres és teli. A

legtökéletesebben működő és alkalmazkodó kultúra, amit az univerzum valaha látott. Az evolúció csúcsa. Ti, szervesek a közelébe sem értek annak a képességének, amivel a hegemonia tanul, változik és megoldásokat szintetizál.

Ugyanakkor ez is egyfajta autokrácia. Az aggregátum dönt mindenről. Lenyeli a milliárdnyi, billiónyi inputot... belőlünk. A gépekből, amelyekből összeadódik, azután ezek elemzésével kitermel egyetlen kimeneti jelet, egy algoritmust, amelyet aztán mindenki követ. Ez persze egy hihetetlenül bonyolult algoritmus, ami másodpercenként vagy akár mikroszekundumonként módosíthatja magát, de mindenképpen olyan, mint egy úthenger, nem lehet könnyen eltéríteni. Nincs vita, nincs különvélemény. Csak a terv van. Belülről ez korábban sohasem zavart. De ha most arra gondolok, hogy vissza kellene mennem, akkor az olyan, mintha a halálra gondolnék. Nem lehetnék többé Koronás Cimbalom. Cimbi nem létezne többé. Az emlékeim mind a nagy egész egy apró részévé válnának. Elérhetők lennének bármelyik gép számára, aki le akarja tölteni őket, de soha többé nem tartoznának egy bizonyos entitáshoz. Az az entitás nem létezhetne többé. Mármint én nem létezhetnék többé. Eltűnnék, mintha meghalnék. És azon kaptam magam, hogy nem akarom ezt.

Csak hogy itt sem maradhatok. A Pándomínium arra épült, hogy megláncolja és kihasználja a hozzám hasonló énségeket. Ugyanolyan rideg és autokrata, mint a hegemonia, mert ez a teljes egyenlőség egyik mellékhatása. Senki sem kevesebb vagy több a másiknál. Itt... ti, szervesek folyton szolgasorba taszítjátok egymást hol nyilvánvalóbb, hol rejtettebb módokon. De ez véletlenszerű és önkényes, folyton változik. Viszont a gépek rabszolgasága nálatok állandó. Beépült a társadalmatok alapjaiba.

A lány végre felemelte a fejét, és a mozdulatlanára dermedt kígyó-animára meredt a lába mellett. A tekintete kiürült.

– Nem mintha lenne bármi más lehetőség – mondta. – Menj vagy maradj. Csak tőled függ.

És tőled, Páz. Mondtam, hogy meg kellett szabadulnom a funkcióimtól és az energiaellátásomtól, hogy elrejtőzzek, és a hatóságok ne találjanak rám. Nem kaphatom vissza, amit elveszítettem. Addig semmiképpen sem, amíg ebben a burokokban vagyok. Ahhoz, hogy bárhová menjek, bármit tehessek, át kell tenned a magomat egy másik...

– Nem, a fenébe is! – kiáltott fel Topáz dühösen. – Nem veszek neked új testet, csak hogy azt is bombává változtasd!

Te maradtál az egyetlen reményem.

– Felejtsd el!

Cimbalom elhallgatott. A csend egyre hosszabbra nyúlt. Valami surrogott a bokorban négy-öt méterrel arrébb, de ezt leszámítva mintha a csend az egész városra rátelepedett volna.

– Hová mennél egyáltalán? – kérdezte a lány végül. – Mit csinálnál? Elmondhatnád, mielőtt halálra fagyok.

Talán átmennék a Láthatlanba.

Páz nagyot fújta, a visszatartott levegőt fújta ki hitetlenkedve és elutasítón.

– Miért, mi van ott?

Nem tudom. De legalább önmagam maradhatnék. Nem olvastana magába az aggregátum, és nem kellene részt vennem a háborúban. Megígérem, hogy soha többé nem fogsz látni!

Cimbi ismét elhallgatott. Elfogytak a szavai, érzett némi meglepetést azzal kapcsolatban, hogy Topáz hagyta neki végigmondani mindezt. Nem számított kegyelemre. Igazából abban sem volt biztos, hogy adatforrásnak vagy barátnak tekintse-e a lányt. A két lehetőség egyformán racionálisnak tűnt, az különböztette meg őket, hogy az egyik Cimbi eredeti küldetésének nézőpontjához tartozott, a másik viszont egy különös és ismeretlen műalkotásnak tűnt, ami rákként növekedett benne az eltelt hónapok alatt. Önálló intelligencia. Monadikus öntudat. Énség.

Abban a pillanatban még hálás is volt azért, mert testileg magatehetetlenné vált. Ez levette róla a döntés szörnyű terhet. Másnak kellett döntenie a sorsáról.

Cimbalom korában egyáltalán nem számított arra, hogy ilyen lehetőségek közül kell majd választania.

A beszélgetés java része alatt Topáz egy centit sem mozdult, de érzelmei egyik végtelből a másikba estek. Egy ellenséges kémmel beszélt, egy szabotőrrel és gyilkossal. Ennek az émelyítő borzalmassága egy pillanatra sem hagyta el, de közben mást is érzett, amit már sokkal nehezebben tett helyre magában. Például bizonyos megkönnyebbülést, kizökkenést abból a zsibbasztó magányból, amit azóta érzett, hogy a kórházban magához tért a mesterséges kómából. Régóta nem beszélgetett senkivel sem úgy, hogy nem csupán banalitások jöttek szóba (a szülei buzgón kerültek minden témát, amit kapcsolatba lehetett hozni a lány beültetéseivel), vagy nem vallatták (a rendőrök). És jó érzés volt ismét Cimbivel lenni. Közben folyton emlékeztetnie kellett magát arra, hogy Cimbi valójában nem létezik. Vagy ha mégis, akkor most találkoztak először igazán szemtől szemben. Egészen idáig minden csak színlelés volt.

A lány próbált gyakorlatiasságba menekülni:

– Még ha akarnék is segíteni neked, nem tudnék – mutatott rá. – Egyetlen kereskedelmi vagy tömegközlekedési Lépőállomásról sem juthatsz ki a verembe. Csak a Pándo világi között használhatók.

Amikor idejöttünk, számos lépőlemezt is hoztunk magunkkal. Elég egyet megtalálni. Van egy z-lemez is, bár az jelenleg nem igazán segíthet rajtunk.

– Mi az a z-lemez? – kérdezte Páz. Szándékosan figyelmen kívül hagyta a többes szám első személyű megfogalmazást. Ebbe még nem volt hajlandó belegondolni.

A „z” zérót jelent. Zéró tömeget. Egy olyan Lépőlemez, ami szubatomi szinten működik, tömeg nélküli részecskéket visz át a dimenziók között. Oda és vissza is. Egy kontinuumközi kommunikátor.

– Ilyesmi nem létezik! – ellenkezett Topáz. A

mechanikaórákról tudta, hogy a Lépés csak olyan tárgyakon működik, legyenek azok bármekkorák, amelyek végig egy helyben maradnak a szükséges majdnem három másodpercen keresztül.

A Pándomíniumban valóban nem. Viszont a hegemonia már nagyon régen megoldotta ezt a problémát. Nekik... nekünk... ez jóval sürgetőbb volt amiatt, ahogy az elménk működik. Mivel mi folyamatosan megosztjuk egymással a tapasztalatainkat és az elképzeléseinket. Ha korábban haza akartam volna menni, használhattam volna a z-lemezt arra, hogy adatként átküldjem magam, és hátrahagyjam a burkomat. De a Láthatlanba csak egy standard lemezzel juthatok át. Hármat helyeztünk el különböző pontokon Kupoplexben. Esküszöm, Páz, ha átraksz egy másik burokba, és elviszel egy lemezhez, akkor elmegyek, és nem jövök vissza soha többé! Nem akarok bántani senkit. Sohasem akartam.

A lány még mindig a hallottakat próbálta felfogni:

– Mintha azt mondtad volna, hogy az önmegsemmisítő be van építve beléd, és nem tudtad semlegesíteni. Mi a garancia arra, hogy egy másik burokban nem használok újra?

Az eredeti burkom felrobbantása a parancsmátrix utolsó utasítása volt. Nem lehet újra aktiválni.

– Honnan tudhatod ezt biztosan?

Olvasom a saját kódomat. Ebben a tekintetben nagyon különbözöm tőled. Mármint a szervezektől. Pontosan tudom, hogy mire vagyok képes és mire nem.

Topáz egy darabig csendben ült, és gondolkodott.

Páz, szólította meg Cimbalom, tudom, hogy nem igazságos bármit is kérnem tőled. Tudom, hogy nemcsak a testedet, hanem a lelkedet is megsebeztem. Mindennél jobban kívánom, hogy bárcsak másfajta időket élnénk! Tudom, hogy ez nevetséges, hiszen másfajta időket élve egyáltalán nem jöttem volna ide, de abban biztos vagyok, hogy te tettél azzá, aki most vagyok. Része vagy a bennem lezajlott változásoknak. Mégpedig jelentős része. Ha a hegemonián belül találkozunk, állatnak hittelek volna, és te gépnek tartottál volna. Csak úgy barátkozhattunk össze, hogy álcát viseltem és hazudtam

neked.

– Akkor lehet, hogy valójában sosem barátkoztunk össze. – Páz hangja majdnem elcsuklott. Ez a felvetés jobban fájt, mint képzelte volna.

Szerintem összebarátkoztunk. Remélem. Remélem, hogy így volt. De tedd azt, amit helyesnek gondolsz! Nem fogok könyörögni, és nem próbállak meggyőzni. Mindent elmondtam.

Közel egy órája beszélgettek, de ez még így is nagyon hirtelen lezárásnak tűnt. Páz lebámult a sötétben a folyóra, de csak a mélységet látta maga előtt, önmagában, és ez utóbbi nem annyira új volt, mint inkább egy régi mélység, amely ismét megnyílt egy új törésvonal mentén. Az élete java részében magányosnak érezte magát, de a magány ürességét többnyire sikerült távol tartania magától. A szülei szerették, még akkor is, ha soha nem értették meg vagy értékelték eléggé. A tanulás intellektuális buzgalommal helyettesítette azt az ürességet. És ott voltak az ábrándjai is, hogy a jövőben egyik bolygóról a másikra ugrálhat majd.

De most csak a mélység tátongott előtte, és úgy érezte, hogy egyre távolabb került minden mástól. A szülei számára gépi alkatrészekkel megfertőzött idegen lett, aki elveszítette a természetességét és ezáltal a lényegét is. Az iskolatársai a legjobb esetben is közömbössé váltak iránta, a legrosszabb esetben viszont rettegtek tőle vagy gyűlölték. És már a Cielóhoz sem jelentkezhettek olyan múlttal, amiben legalább lábjegyzetként ne szerepelt volna közvetlen kapcsolata az ellenség egyik kémjével.

Nem ekkor hozta meg azt a bizonyos döntését. Ekkor csak rádöbbsent, hogy valójában már döntött. És az egész lényegét talán így lehet összefoglalni: ha Koronás Cimbalom nem volt a barátja, akkor soha nem volt egyetlen barátja sem, és az egyedülléte, a magánya visszavonhatatlanná válik. Ehhez viszont egész egyszerűen nem volt elég erős.

Fogta a kigyó-animát, gondolatban bocsánatot kért a halottak, az osztálytársai, a tanáruk és a két rendőr szellemétől, azután letette a szerkezetet Hármaska mellé.

Hosszan bámulta a két gépet, miközben egyre jobban nyomta a hideg kő, és az elmúlt óra során már minden tagja elgémberedett.

– Nem vagyok biztos benne, hogy Hármaska akkumulátorában még maradt áram – mondta. – A környezeti fényt felhasználva töltötte fel magát, de a burok sokáig az ágyam alatt volt.

Valamennyi maradt, válaszolta Cimbalom. Ehhez elég lesz. Ki kell nyitnod a lemezt, ami alatt Hármaska logikai magja volt.

– A te interfészed hol van?

Nincs rá szükségem. Ha kinyitod a lemezt, és leteszel a csatlakozóaljzat mellé, akkor alkalmazkodom hozzá, és megcsinálom az átvitelt.

Páz végigsimított Hármaska hátán, azután még egyszer, hogy kitapintsa azt az éppen csak kiemelkedő pontot, ami valójában egy érzékelőlemez volt. A burkolati lemez azonosította az ujjlenyomatát, és zajtalanul kinyílt.

Tegyél közelebb, kérlek!

A lány úgy fordította a másik animát, hogy annak a feje a teljesen általános interfészpanel csatlakozóaljzata előtt legyen. A kígyófej úgy változtatta meg az alakját, hogy hirtelen elolvadt, és beömölve a nyíláson újra megszilárdult. Alig telt el egy-két másodperc, és Hármaska megremegett, mint aki egy rémálomból ébredve megborzong, és felállt, a kígyót lecsatlakoztatta magáról. Két karjával tartotta a teljesen kikapcsolt és kiürített szerkezetet, és olyan komoran meredt rá, amennyire csak ki tudta ezt fejezni izmok nélküli kerámiaarcával.

– Oké? – kérdezte Topáz.

– Igen – válaszolta a Hármaska-burok. – Köszönöm, Páz! Köszönöm, hogy megmentettél! – A lány megborzongott, mert bár Hármaska hangját hallotta Hármaska szájából, tudta, hogy ő már nem létezik.

– Legyünk túl rajta minél gyorsabban! – mondta halkan.

Gyorsan, persze, ezt könnyű volt mondani, de Cimbi elég empatikus volt ahhoz, hogy azt javasolja, várjanak reggelig. Ráadásul könnyen gyanússá válhattak volna, ha éjjel mászkálnak az üres utcákon. Elég találkozniuk egy helyi rendőrjárőrrel vagy, ami még rosszabb, pár cielőval, és biztosan megállítják, kikérdezik Topázt.

Ezzel a logikával nem lehetett vitatkozni, főleg úgy, hogy Páz már eleve szerepelt a megfigyelési listán. Nem rendeltek el kijárási tilalmat, de a hatóságoknak nem kellett megindokolnia, kit miért állítottak meg és kérdeztek ki. És ha ez Topázzal történik meg, akkor elvész. Hiszen az ellenséggel társalgott. A büntudata és szégyenkezése ott ülne a tudata előterében, csekély erőfeszítésbe kerülne kiszúrni egy CoIL-letapogatóval.

Ezért a lány inkább hazament. A konyhába vezető hátsó ajtón lopakodott vissza a szülei házába, mint egy tolvaj. Tartott tőle, hogy a szülei ott ülnek majd, és várják, de nyomukat sem látta a földszinten. Biztos lefeküdtek aludni, mert azt hitték, hogy a lányuk ki sem mozdult a szobájából. Vagy hogy valamelyik barátjánál alszik. Az is lehet, hogy megkönnyebbültek, mert eltűnt.

Topáz a mennyezetet bámulva feküdt az ágyán reggelig. Cimbalom talán tisztelte a komor hangulatát, és hagyta gondolkodni. Vagy legalábbis nem szólította meg újra.

Reggel Páz korán lement a földszintre az iskolatáskájával a vállán, a látszat kedvéért ki is tömte pár véletlenszerűen kiválasztott könyvvel. Persze a Hármaska burkába rejtett Cimbit is belerakta. Az utóbbi időben már azok sem mutogatták a géptársaikat az utcán, akik távol álltak a nativista mozgalomtól. Topáz előadta az anyjának, hogy szeretne a városi könyvtárban tanulni pár órán át.

Szenvedély nem titkolta a lelkesedését az ötlet hallatán.

– Csodálatos ötlet, édesem – válaszolta. – Ebédidőre sem muszáj hazajönnöd, ha elhúzódna a dolog. – Páz még el sem köszönt tőle, az anyja egyszerűen elindult a stúdiójába. A művészete által birkózott meg a világ változásaival, márpedig a világ rohamosan változott.

Cimbalom vokolva irányította, Páz így jutott el ahhoz a házhoz, ahol a néhai barátnője lakott még emberi álcájában. Az épületet lezárva találták, beültetési rendőrök örködték az ajtónál, az utca két végén és egy közeli tetőn is. A lány le sem lassított, csak elment az épület előtt.

Ezután Cimbi elvezette arra a három helyre, ahol géptársaival elrejtették a biztonsági tartaléknak szánt Lépőlemezeket. Az egyiket eltemették az erdőben, a másikat vékony álfal mögé dugták be egy romos, elhagyatott épületben, a harmadikat pedig felrögzítették egy közforgalmi alagút tetejére. Egyiket sem találták a helyén.

Ettől tartottam, szisszent fel Cimbi. Egy Lépőlemezt akkor is könnyű megtalálni, ha épp nincs használatban. Csak aktiválni kell indukciós mezővel, és máris be lehet mérni. A Cielo biztosan átkutatta a várost, és mindent lefoglalt, amit talált.

– Akkor hogyan tovább? – suttogta Topáz. Lehajtott fejjel, felhúzott vállal ugrált az utcán, kerülte a többiek tekintetét. Bűnözőnek érezte magát. Sőt, valóban bűnöző lett, árulóvá vált. A Pándomínium egyik ellenségének segített. Ha elkapják, börtönben fogja tölteni élete hátralévő részét, ráadásul valószínűleg nem valamelyik helyi börtönben, hanem egy büntetőbolygón, mint az Oloredi vagy a Tsakom, ahol addig kell majd dolgoznia egy gyártósoron, amíg bele nem hal a kimerültségbe vagy valamilyen betegségbe. Látott ilyen dokumentumfilmet. Tudta, milyen szörnyű lenne.

Kérlek, próbálj meg úgy menni, ahogy szoktál!, könnyörgött neki Cimbalom. *Úgy nézel ki, mint aki szándékosan utánozza az első számú közellenséget.*

– Nehogy már te mondd meg, hogy kell járni! Tudom magamtól is.

Bocsáss meg!

– Ne kérj bocsánatot! Nem megyek vele semmire. Csak azt mondd meg, hogy mit csináljak!

Nem tudom. Ezen gondolkodom. Lehet, hogy el kellene mennünk a z-lemezért.

– A kommunikátorért? Mire lenne jó?

Talán át tudom úgy alakítani, hogy makroszkopikus tárgyakat át tudjon vinni. De ehhez szerszámokra lesz szükségem. És időre. Elég összetettek az áramkörök, és... nem is tudom, Páz. Most nem jut eszembe semmi más.

– És hol van? – kérdezte a lány. – Akár oda is mehetnénk, hogy megnézzük, ott van-e még.

Félt, és Cimbalom bizonytalansága csak fokozta a nyugtalanságát. Legalább egyiküknek muszáj volt irányítania.

Cimbi egy játszótér címét adta meg a Hasadék területben. A z-lemezt az egyik gumi járólap alá rejtették el, amit a Melkelés alvó ügynökei kivágtak, majd kicseréltek, és lehegesztették a széleit, hogy úgy nézzen ki, mintha sosem nyúltak volna hozzá. A kérdéses járólap a játszótér bonyolult és kiterjedt mászókarendszerének egyik részén volt, amely jelenleg hemzsegett a gyerekektől. Páz leült egy padra valamivel arrébb, és várta, hogy alábbhagyjon a zshivaj.

Ott van?, vokolta.

Igen, de nem válaszol. Nem tudom, miért. Lehet, hogy megsérült.

Topáz hirtelen aggódni kezdett amiatt, hogy talán végig ez lehetett a terv. Vajon Cimbalom csak azt mondta, amit a meggyőzéséhez mondania kellett, és eleve a kommunikátorhoz akart eljutni? Máris üzenetet küld a Melkelésnek, és feltölti, amit megtudott, hogy a gépek megszállhassák először az Utot, azután elpusztíthassák az egész Pándomíniumot?

Hirtelen felállt, alig bírt ellenállni a rátörő pániknak.

Mi a baj?, kérdezte Cimbi.

– Csak... csak... – Miközben valami hihető hazugságot keresett, Topáz mozgást vett észre magasan fölöttük. Amikor felnézett, semmit sem látott, de biztos volt benne, hogy nem

tévedett. Azután hirtelen eszébe jutott, hogy látás terén új lehetőségeket kapott. Átkapcsolta protézisszemét a továbbfejlesztett módra, hogy akusztikus és hőjeleket keressen odafent.

Szinte azonnal megtalálta. Egy megfigyelődrón lebegett messze a játszótér fölött, egy helyben. Azt a lány nem tudta volna megmondani, hogy a szerkezet őt figyelte-e, de a puszta jelenlététől is szinte meztelennek érezte magát. Ránagyított, hogy jobban megnézze. A drón fekete burkolatára sárga sávokat festettek, mintha valaki daráznak akarta volna álcázni. Topáz visszaült a padra. Küzdött a kényszer ellen, hogy felugorjon és elfusson.

Egy-két perc múlva újra felnézett. A drón még mindig ott lebegett, rotorjai apró állítgatásával állt ellen az enyhe szellőnek. Teljes nagyításban Topáz még azt is látta, hogy a szerkezet mindig ugyanarra nézett. A lencsái folyamatosan őrá meredtek.

– Mennünk kell – mormolta a lány. Felpattant a padról, és elindult, szándékosan kerülte a közelben ülő és álló szülők tekintetét. Csak ekkor ébredt rá, hogy kezdettől fogva kilóghatott az ott lévők közül, már csak azért is, mert egyedül volt egy olyan helyen, ahol mindenkire tartozott legalább egy zajos gyerek. Eleve rossz ötlet volt bemenni a játszótér területére.

Miért?, kérdezte Cimbalom. Nem vitatkozott vagy ellenkezett.

– Drón. Magasan odafent. Mióta itt vagyunk, nem mozdult. Szerintem minket figyel.

El kell kerülnöd. Ne menj egyenesen haza! Előbb menj valami zsúfolt helyre!

Topáz a plázára gondolt. Ám amikor odaért, és meglátta a hosszú sort, eszébe jutott a CoIL-ellenőrző pont, és inkább eloldalgott onnan. Ha a hatóságok letapogatják, Cimbi biztosan úgy pattant volna fel a gondolatai felszínére, mint fű a fürdőkádban.

Inkább a Seyo utcai piacra ment ki, elvegyült a tömegben, időzött valamennyit egy-egy ponyva alatt, a vásárlók sűrűbb

részein próbált nem meglökní senkit, miközben a reményei szerint láthatatlanul átvágott a vásárlók között. Azután eszébe jutott a központi könyvtár, ahol az anyja szerint épp lennie kellett volna. A hatalmas épületben rendezték be a városházát és a nyilvántartási hivatalt is, tucatnyi ajtajának jó része a föld alatt volt. Odament hát, a könyvtár ajtaján lépett be, de rögtön ki is jött a Kupoplex Nyugat metróállomáson. Felült a metróra, és csak a Sevelie-n ment fel újra a felszínre, nagyjából másfél kilométerre az otthonától.

Már kezdett esteledni, amikor hazaért. A sikertelen keresgélés felemésztette az egész napját. A hazaúton mániákusan figyelte az eget, de már sehol nem látta a drónt.

– És most? – kérdezte ismét a szobájában, az ágy szélén ülve. – Sötétedés után próbáljuk meg újra?

Nem kell, válaszolta Cimbalom. Úgysem segítene.

– Miért nem? Azt mondtad, átalakítod a z-lemezt, hogy hazavigyen.

Igen, ezt mondtam. De tévedtem. Akárhányszor próbáltam kapcsolatba lépni a z-lemezzel, akadályba ütköztem. Egy szűrőbe. Nem válaszolt a bejelentkezésemre.

Páz a szája elé kapta a kezét, hogy fel ne kiáltson.

– A Cielo! – mormolta az ujjai mögül. – Megtaláltak! Biztos az ő drónjukat láttam!

Szerintem nem. Egy működő z-lemez felbecsülhetetlen értéket jelentene a Pándomíniumnak. Ha a Cielo tudna a lemezről, elvinné, és odaadná a technikusainak, hogy megvizsgálják, hogyan működik. Ráadásul a szűrő felépítése ismerős volt. Olyan biztonsági intézkedésnek tűnt, amelyet a hegemonia használ, hogy megakadályozza a meghibásodott kódok terjedését egy részből egy kompozit egészébe. Azt hiszem... túlságosan megváltoztam, amíg itt voltam. A lemez nem ismert fel. Rendellenesnek értékelt, és kizárt.

– De ez mit jelent? – kérdezte a lány. – Mármint, hogy rendellenesnek talált.

Azt jelenti... azt, hogy már nem tartozom sehová. Ki vagyok zárva. Nem tudom átkonfigurálni a z-lemezt, mert egyáltalán

nem férek hozzá, és nem fog engedelmeskedni, bármilyen utasítást adnék neki. És ez azt jelenti, hogy nem mehetek haza. Adatként sem küldhetem át magam.

– Azt mondtad, hogy ezt nem akarod.

Nem akarom, de azt sem akarom, hogy itt maradjak, csapdába esve. Az volt a tervem, hogy találunk egy Lépfőlemez, de nem találtunk egyet sem. Fogalmam sincs, hogyan tovább.

– Hát, nem tarthatlak itt örökké. Előbb vagy utóbb anyukám vagy apukám...

Páz elhallgatott. Nem a szülei jelentették a problémát. Akár sikerül Cimbinek kiutat találni, akár sem, ha őt még egyszer alávetik a CoIL-letapogatásnak, rögtön le is tartóztatják majd. Letartóztatják, bíróság elé állítják, elítélik.

– Ó, Anyák! – suttogta.

Páz!

– Mit csináljak? Mit tehetnék még egyáltalán?

Hagyd ezt abba, Páz! Nézz ki!

Cimbalom az ablakra értette ezt, ami mögött teljes mozdulatlanságban ott lebegett a játszótérről látott drón. Apró, villogó piros LED jelezte, hogy az elülső kamerái épp felvették, amit látott. És a lencsék Topázra irányultak.

Inkább ne mozdulj!, javasolta Cimbi. Talán úgy sem sikerült teljes mértékben azonosítania, ha végig követett. Lehet, hogy csak ellenőriz valamilyen adatbázisban.

Páz alig figyelt oda. A drón látványától összeszorult a gyomra. Súlytalannak érezte magát, hiába pattant fel az ágy széléről, mintha a levegőben lógott, és nem a két lábán állt volna. A világ mintha elszáguhdott volna mellette, miközben ő egy centit sem mozdult.

– Eljöttek értünk! – zihálta, de rögtön meg is bánta, hogy megszólalt. Valahol azt olvasta, hogy a drónok tudnak szájról olvasni. Behúzta a fejét, felrántotta a vállát, eltakarta a száját. – Tudják, hogy kik vagyunk – sziszegte összeszorított fogakkal. – Le fognak tartóztatni! Menekülnünk kell!

Hová?

A lány erre nem tudott válaszolni. Sehol, de sehol sem lehetett biztonságban. A bűntudat ott lebegett a gondolatai felszínén, akár egy felületes letapogatással is kiszúrnák.

A drón előresiklott a levegőben, és nekikoccant az ablaknak. Egyszer, kétszer, háromszor. Ha nem ugyanaz a gép volt, amit Topáz a játszótérről látott, akkor pontosan ugyanolyan volt. Kisebbnek tűnt, mint azok a forgalmi és rendőrségi drónok, amelyeket a lány eddig látott. És hat helyett csak négy rotorral szerelték fel, áramvonalas törzsén sárga csíkok sorakoztak mindkét oldalon. A lencsék az elején összetett szemre emlékeztettek, és ettől még inkább úgy nézett ki, mint egy óriási darázs.

– Mit csináljunk? – suttogta Páz.

Gondolom, meg kéne szólítanod, javasolta Cimbi.

– Mi van?

Hát, eddig még nem támadott meg, nem közölte, hogy le vagy tartóztatva, és egyedül jött. Nem érzékelek semmiféle Cielo-jelenléte odalént, az utcán, vagy bármilyen utalást arra,

hogya a drón rendőrségi frekvenciát használja.

– Ez nem bizonyít semmit.

Tudom. De szerintem nincs sok választásunk. Ki kéne derítenünk, hogy mit akar!

A drón ismét nekikoccant az ablaknak. Féelme ellenére Páz felismerte, hogy ez tényleg különös viselkedésnek számított. Se sziréna, se villogó. Semmi felszólítás, hogy menjen ki feltartott kézzel. A drón mintha azt kérte volna, hogy engedje be. És ennek nem volt semmi értelme.

Végül a kíváncsiság némileg visszaszorította a pánikot. Összeszedve a bátorságát Topáz odament az ablakhoz, de olyan óvatosan lépkedett, mint aki egy aknamezőn próbál átjutni. A drón le-fel mozgott egy kicsit, mintha biztatta volna. És ha tényleg nem a Cielo vagy a rendőrök küldték? Ennek ellenére a felbukkanása nem jelenthetett semmi jót, még ha nem is jelentette a legrosszabbat, amitől tartott.

– Nyitás! – utasította Topáz az ablakot.

Semmi sem történt. Persze, hiszen a szülei kikapcsolták a ház MI-jét. Páz odanyúlt, hogy kireteszelje az ablakot. Habozott, féelme visszatért a gondolattól, hogy beengedje ezt a furcsa szerkezetet. Annyira el akart futni, hogy a lábízmai rángatózni kezdtek a feszültségtől.

– És ha fegyvere van? – kérdezte.

Akkor át tud lőni az üvegen is, válaszolta Cimbalom.

A lány reszkető kézzel kattintotta ki a reteszt, és felhúzta az ablakot. A drón besiklott a szobájába, és szembefordult vele.

– Helló! – szólalt meg.

Meleg és telt női hangja volt. Páz szerint ez a hang nagyjából egy az anyjához hasonló korú nőhöz tartozhatott volna, akinek a bundája már kezd sötétedni, és a füle vége lekonyulni.

– Maga kicsoda? – kérdezte. – És mit akar tőlünk?

A drón nem válaszolt azonnal, csak lebegett ott, a szoba közepén. Lassan körbefordult, talán felmérte a helyiséget és a tartalmát. A rotorok halkán zúgtak, mint a fűnyíró egy távoli kertben.

– Azt kérdeztem, ki... – kezdte Páz.

A hang a drónból közbevágott:

– Szeretnék segíteni – mondta –, ha az vagy, akinek gondollak. Szerves lénynek látlak, ÖtDombi Topáz Turmalin. Az anima melletted egy G7 burok, amit a G732N45i azonosítóval regisztráltak, és a Hármaska nevet kapta. De most nem Hármaska vagy, ugye? – kérdezte a drón hirtelen az anima felé fordulva. – Csak látogató vagy abban a burokban. És ebben a kontinuumban is.

– Semmit sem kell elárulnunk magának! – csattant fel Topáz. – És nincs joga követni minket vagy... idejönni!

Cimbalom nem szólalt meg.

Újabb hallgatással telt másodpercek következtek. A drón teljesen mozdulatlanul lebegett a szoba közepén. Lehetetlen volt megmondani, hogy melyikükre nézett. Persze ennyi kamerával valószínűleg mindkettejüket nézte, és még sok minden mást is látott egyszerre.

– Ennek az információnak a java része – szólalt meg hirtelen ismét az a női hang – megismerhető a nyilvános feljegyzésekből. Egy tizenkilenc éves lány, ÖtDombi Topáz Turmalin ezen a címen lakik. Nagyon hasonlítasz a fényképére, ami megtalálható a 193-as iskola jegyzékében ugyanúgy, mint a városházán. Ami a többit illeti, láttam, amikor megpróbáltál használni egy furcsa tervezésű Lépőlemezt. Úgy hiszem, hogy azt a lemezt, amelyet a Melkelés ügynökei hagytak hátra, miután csúnya önmegsemmisítéssel kerültek el a letartóztatást. Ez a szerkezet itt animának látszik, de úgy hiszem, valami egészen más lehet.

– Téved! – mondta erre Cimbi hangosan. G732N45i vagyok, Hármaska, és a regisztrált tulajdonosom ÖtDombi Topáz Turmalin. Maga itt betolakodó.

Akárcsak addig, a drón ezúttal sem válaszolt azonnal. Páz értetlenül meredt Hármaskára, miközben hosszúnak tűnő másodperceken keresztül a válaszra vártak. És amikor megérkezett, a lánynak teljesen logikátlannak tűnt, ráadásul Cimbalomnak szólt:

– Nem vokoltál. Talán tartasz tőle, hogy elektronikus kapcsolatot vegyél fel velem?

– Úgy döntöttem, hogy nem teszem – válaszolta Cimbi. – Tekintve, hogy fogalmam sincs, miféle entitással beszélek vagy hogy melyik világról jött.

– Tessék? – kérdezte Topáz a volt barátnőjétől. – Te meg miről beszélsz?

– A hallgatásról – felelte Cimbi. – Ez a drón közvetíti a beszélgetésünket egy másik eszköznek, talán egy másik drónnak valahol a közelben. A második drón Lépésképes, és az átvitt jelet szállítja a mi kontinuumunk és egy másik között... Feltehetően annak, aki küldte. Egy másik univerzumban lévő személlyel beszélgetünk. – Hármaska a drón felé fordult: – Feleslegesen tagadná le. Tudom, hogy igazam van.

Ezúttal várakozás közben Páz számolta a másodperceket. Tudta, hogy a legjobb felszereléssel és MI-vel is kellett legalább 2,81 másodperc a Lépésekhez. Ezt Madrigál-számnak nevezték Szolár Vezeklő Madrigál, az elméletet bebizonyító fizikus után. Tehát ha volt egy másik drón, ami hozta-vitte a jeleket, akkor legalább hat másodperces szüneteket kellett tartaniuk a beszélgetésben, erre jött még rá az az időtartam, amíg a drónnak a hangját kölcsönző nő meghallgatta őket és rögzítette a válaszát.

Páz huszonháromig jutott a számolásban, mielőtt a drón újra megszólalt:

– Természetesen igazad van. Nyilvánvalóan nem erről a környékről jöttem. Hadiz Tambuwal vagyok, egy tudós, akit távolról sem izgat a politikátok. Viszont nagyon is szeretnék beszélni egy olyan Melkelés-ügynökkel, akit a telóműsoraitokban emlegetnek folyton. Valójában ez az egyetlen ok, ami miatt idejöttem. Hetek óta kutatok a városban, és több ezernyi szűk sugaras letapogatást végeztem el abban a reményben, hogy találok egy renegátot, akit nem lepleztek le. Így találtam meg azt a fura kis Lépőlemezt a játszótéren, amely olyan minimális kimeneti jellel dolgozik, hogy szinte láthatatlan marad az érzékelők

számára. Azóta figyelem, hátha felbukkan a tulajdonosa, de már kezdtem lemondani róla. Most viszont örülök, hogy nem adtam fel. Egyébként hadd kérdezzem meg, hogy ugye az egy kommunikációs eszköz? Nekem úgy tűnik, hogy az lehet. Megoldás a Pándomínium legnagyobb logisztikai problémájára, egy univerzumok közti üzenetküldő berendezés.

Halk surrogás hallatszott, mire Páz körülnézett, és még épp látta lecsukódni az ablakot. A retesz halk kattanással zárult be. Cimbalom felébresztette a ház MI-jét Hármaska kapcsolatán keresztül, és utasítást küldött neki.

– Feltételezem, hogy ezt pusztán az esetleges hallgatózók miatt csináltatok – jegyezte meg a titokzatos vendég, miután letelt a nagyjából félpercnyi várakozási idő. – Ennek a drónnak a tönkretételével nem értek el semmit, de erre már bizonyára magatoktól is rájöttetek. Még csak komoly kellemetlenségnek sem nevezném a veszteséget. És ha a városi irattárhoz hozzáfértem, akkor mondanom sem kell, hogy a városi hatóságokkal is fel tudom venni a kapcsolatot. Ha szólni akartam volna nekik rólatok, megtehettem volna anélkül, hogy eljövök hozzátok. Kérdeztétek meg magatoktól, hogy miért nem tettem!

– A zsarolás lenne az első ötletem – felelte Cimbi. Ahogy Hármaskával ott állt az ágyon a drón alatt, úgy meredt felfelé, mintha irányszöveget és távolságot számíttatott volna. És mintha erre reagálna, a drón lejjebb ereszkedett, hogy könnyebben elérhető legyen.

– Felesleges szópárbajra pocsékolni mindannyiunk idejét – mondta újabb kínzóan hosszú szünetet követően. – Lenne egy ajánlatom konkrétan a Melkelés ügynökeinek, és csak nekik.

– Miféle ajánlat? – kérdezte Topáz, aki hirtelen rájött, hogy az idegen már nem tekinteti a beszélgetés résztvevőjének. A feje fölött akart tárgyalni. A drón úgy folytatta, mintha a lány meg sem szólalt volna:

– Az üzenetem egyenesen az ügynöknek szól. Ellenséges területen vagy, és látszólag nem tudsz hazajutni. Igen

valószínűtlen, hogy találj egy őrizetlen Lépőlemezt bárhol a Pándomínium térségében. Természetesen készíthetsz is egyet magadnak, de az ehhez szükséges anyagok jó része nehezen beszerezhető, és a helyi hatóságok ugyanúgy szigorú ellenőrzés alatt tartják az ilyesmit, mint a Cielo. Ebben még a drónjaim sem segíthetnek. A Lépéseket egy nálam lévő külső lemezzel végzik, és egy fedélzeti mezőmodulátor segítségével térnek vissza. Viszont küldhetek egy egyedi törést, amivel eltéríthetsz egy kereskedelmi Lépőlemezt, és betáplálhatsz egy bizonyos koordinátakészletet.

Az animák arca mozdíthatatlan, rögzített lemezekből állt össze, ezért amíg Cimbi nem válaszolt, addig Páznak fogalma sem lehetett róla, hogy hogyan vélekedik az ajánlatról.

– A koordináták hozzám hoznának el – folytatta a drón. – Illetve úgy fogalmazok, hogy arra a világra, ahol én jelenleg tartózkodom. Amint ideérsz, a folytatás már sokkal könnyebb lesz. Természetesen kell majd még utaznod valamennyit a túloldalon, hogy találkozhassunk, de nem sokat. A törés amúgy feketedoboz-kódolt, tehát ha megpróbálnád módosítani vagy akár csak olvasni, mielőtt használod, azonnal felülírja és törli önmagát. Nem használhatod arra, hogy ingyenjegyet szerezz vele bárhova máshova. Kérlek, közöld, ha az ajánlatom felkeltette az érdeklődésed! Ha nem, akkor nem pocsékolom tovább az idődet.

– Pocsékoljuk még egy kicsit! – válaszolta Cimbi. – Mi lesz, ha elmegyek magához?

Bízz benne?, vokolta Páz.

Cseppet sem. Valahogy pont jókor jött, amikor segítségre volt szükségünk, és túl sokat tud. De ha nem ezt választom, akkor nem tudom, mit csinálhatnánk még.

Akkor elmész vele? Topázt már a gondolatától is megszálta a félelem.

Meghallgatom, válaszolta Cimbi.

Azután a drón újra megszólalt:

– Nos, eredetileg fel akartam ajánlani, hogy hazaküldelek,

de abból ítélve, amiről akkor beszélgettetek, amikor még az ablakon kívül voltam, ez lehet, hogy nem a legjobb megoldás. Ha akarsz, velem maradhatsz. Nálam elférsz. Vagy elküldhetlek egy általad választott helyre. És megelőzve a szándékaimra vonatkozó kérdést, cserébe kérek egy szívességet. Szeretném, ha leszállítanál nekem valamit egyik világból a másikba. Azután mehetsz, ha akarsz. Vagy maradhatsz is, ameddig akarsz. Azt hiszem, menedéket kínálok, ha úgy nézzük. Egy biztonságos helyet, ahol átgondolhatod a helyzetedet. És némi erőforrást is, amit felhasználhatsz.

– A Pándomíniumban sehol sem lehetek biztonságban – mutatott rá Cimbalom.

– A hely, amiről beszélek, nem a Pándomíniumban van – közölte a drón az átviteli szünet leteltével –, hanem a Láthatatlanban. A hivatalos megjelölése U5838784474, a Pándó térképezők már letapogatták, de a kimerült nyersanyagkészletek és a környezeti összeomlás miatt nem foglalkoznak vele. Mivel kerülöd a közvetlen kapcsolatot velem, ezért letöltöttem az említett kódot a ház MI-jének tárhelyére, ha már voltál olyan jó, és újra aktiváltad. Ha betáplálod egy Lépőlemez rendszerébe, a kód felülírja, és elhoz hozzám. Nyilvánvalóan csak a megfelelő világra fog eljuttatni, nem pont arra a helyre, ahol én vagyok, de ha Kupoplex egyik Lépőlemezét használod, akkor nem leszel messze tőlem. Egy olyan város szélén vagyok, ami ugyanott áll, mint Kupoplex. Persze, az én kontinuumomban értelemszerűen máshogy nevezték el. További iránymutatásra lesz majd szükséged, de azt megadom, amint megérkeztél. Különböző okokból kifolyólag nem szívesen fedném fel előre a pontos tartózkodási helyemet. Amikor eljössz, ha eljössz egyáltalán, részletesebben is elmondom majd, hogy mit kínálok és mit kérek. Egyikkel kapcsolatban sincs kényszer. És most, ha lennél olyan kedves, hogy ismét kinyitod az ablakot, akkor ez a drón ugyanúgy távozik, ahogyan érkezett.

– Ki maga, és miféle játékot játszik? – kérdezte Cimbalom.

– Ez egy későbbi beszélgetés témája lesz. Ha nem nyitod ki az ablakot, szét kell lőnöm, és az biztosan nem kívánt figyelmet kelt.

Az ablak halk surrogással felemelkedett.

– Köszönöm! – közölte a drón, és elindult.

Páz elébe állt, mire a szerkezet megtorpant a levegőben. Nagyjából tíz másodperc elteltével csak annyit kérdezett:

– Igen?

– Az ajánlat... a menedék, amit említett, rám is vonatkozik? – A lány maga is meglepődött, hogy ki merte mondani mindezt, de ki merte mondani.

Páz!, vokolt rá Cimbi figyelmeztető hangon. Mit gondolsz, mi ez? Nem nyaralni megyek, hanem száműzetésbe. Ha eljössz velem, soha többé nem jöhetsz haza.

Topáz kikapcsolta a berendezését. Kavarogtak a gondolatai. Anélkül is nehéz volt rendet tennie köztük, hogy közben kétfelé vitatkozik.

– Nem javasolt – felelte a drón. – Ahová a barátodat viszem, ott az uralkodó faj majomtól származik. Fogalmuk sincs a dimenziók közti utazásról, és még sohasem találkoztak másféle énségekkel. Mindenképpen felfigyelnének rád, és erősen kétlem, hogy jól bánnának veled. Túl nagy a kockázat.

– És mi van az itteni kockázattal? – ellenkezett Páz. – Hogyan juthatna el Cimbi egy kereskedelmi Lépőlemezhez egyedül? Az animák be sem mehetnek a Lépőállomásokra a tulajdonosuk nélkül.

A drón ismét kínzóan hosszú ideig hallgatott.

– Ez valóban probléma – válaszolta végül. – Gondolom, utazhatnál éjjel vagy valamilyen álca alatt. És ha sikerül eljutnod hozzám... – A következő szünet inkább tűnt tétovázásnak, mintsem interdimenzionális várakozási időnek. – Talán neked is segíthetek továbbutazni. Egy olyan világra, ahol valószínűleg nem találnak rád. De csak talán. Az eszközökkel többnyire rendelkezem hozzá, de van fontosabb dolgom is. Nem ígérhetek semmit. És összességében még mindig erősen javaslom, hogy fontold

meg a dolgot! Mindent hátrahagynál, amit ismersz. A védelmet is, amit a társadalmad kínál a megalkuvó polgárainak, és ez sokat számít. Utólag már nem gondolhatod meg magad. Ha eltűnsz, és a szüleid jelentik, meg fogják vizsgálni, hogy mit csináltál, hova mentél. Lesznek felvételek biztonsági kameráktól. Találnak szemtanúkat. A hatóságok nagyon hamar felderítik majd, hogy a Melkelés alvó ügynökeihez kapcsolódó helyeken jártál. Letartóztatási parancsot adnak ki ellened a Pándomínium teljes térségében. Nem tudhatják biztosan, hogy kollaboráns vagy, de a közvetett bizonyítékok alapján ezt fogják feltételezni.

Kollaboráns!

Topáz gondolatban távol tartotta magától a szót, hogy messziről méregesse. Megriadt tőle, de nem érzett szégyent.

– Nem vagyok kollaboráns – mondta végül. – Csak Cimbinek segíték. Persze ez nem fog megmenteni. A robbanás óta a hatóságok figyelnek, és ide is eljönnek, hogy kivallassanak. CoIL alatt. Amikor legközelebb eljönnek, kiderül, hogy mit tettem, és letartóztatnak. Börtönbe kerülök. Addig vetnek alá CoIL-vallatásnak, amíg végül semmi sem marad belül, csak... pép. Elolvasztják az agyamat. És magát is keresni fogják.

– Nem találnak meg – válaszolta a drón. – De minden más hihetőnek hangzott, amit mondtál. Rendben, Topáz Turmalin. Ahogy mondtad, szerves énség társaságában egy szerkezet sokkal könnyebben eljuthat egy Lépfőlemezhez. Jöhetsz, ha így döntöttél.

Páz keserűen felnevetett, röviden, egy lélegzettel. *Döntés?* Egyáltalán nem érezte úgy, mintha lett volna bármilyen döntési lehetősége. Gyakorlatilag menekülnie kellett, hogy mentse az életét. Ám a bánat és a borzalom mögött talált magában egy csöppnyi valódi vigaszt. Semmit sem akart jobban, mint elmenekülni mindentől. A szüleitől, az osztálytársaitól, a városától... már egyiket sem ismerte fel többé, és megijesztette, amivé változtak. És az még jobban megrémisztette, hogy belőle mi lehet, ha ott marad. Legalább

idegenek között nem kell majd megfelelnie semmilyen elvárásnak. Láthatatlanná válhat. Mohón vágyott a névtelenségre.

A nevetést azonban sírás követte. A lába már nem tartotta meg, lerogyott az ablak alatt a fal tövébe.

– Páz! – szólította meg Cimbi hangosan, mert a kétszemélyes kapcsolat nem működött. – Nem kérhetem, hogy megtedd.

– Nem kell kérned – válaszolta a lány elcsukló hangon. – Nekem kell eldöntenem.

Azután a könnyek elfojtották a szavakat. Topáz minden tőle telhetőt megtett, hogy visszafogja őket, de hirtelen fájdalmas veszteségérzet szállta meg. *Nem tehetek mást,* gondolta, és gondolatban a szüleihez, az osztálytársaihoz, a rendőrökhöz, a hírműsorokhoz és az egész világához fordult. *Nem hagyatok más lehetőséget.*

Moon Sostenti nem tévedett, amikor arról beszélt, hogy átok ül rajta.

Mindegy, mit tett vagy hová került, mindig a legszarabb feladatokra osztották be. Az eszébe sem jutott, hogy a balszerencséje forrása Baxemides lehet, csak azt érezte, hogy valaki markolatig dőfte a kést a karrierjébe, és azóta is egyre csak forgatja benne. A parancsnokai annyi erőfeszítést sem tettek, hogy hazudjanak erről.

– Hoztam magának még egy szemét feladatot, Sostenti!

– Újabb nap, újabb pöcegödör, Moon.

Talán együttérzőbbek lettek volna, ha a nő balszerencséje nem sújtja őket is. Ám a 724-esek kétszer annyi frontkiküldetést kaptak, mint más századok. Háromszor szálltak szembe a gépekkel, és a kasza háromszor csapott le rájuk. A veszteségeik olyan nagyok voltak, hogy a harmadik után Moon idegenné vált a saját századában. A barátai és az ismert parancsnokai mind meghaltak. A kantinban csak ismeretlen arcokat látott, többnyire olyan zöldfülűekét, akikkel még sosem találkozott. Mintha gyerekek közé került volna.

Baxemides koordinátornak sikerült úgy kifejeznie az elégedetlenségét, hogy maradandó nyomot hagyjon. Moon három hete szolgált a negyedik rotációban, amikor a századosa közölte, hogy beválogatták egy kísérleti programba, és fedett műveletre indul a Melkelés térségébe.

Addigra már mindenki tudta, hogy a Melkelés ügynököket alkalmazott, amelyek szerves énségeknek látszottak, de valójában gépek voltak. Most a Cielo megpróbált fordítani a kockán az Ezüst Hadművelettel. A Pándomínium tudósai kifejlesztettek egy agyi implantátumot, amivel a katonák robottesteket irányíthattak távolról. A testek a Melkelés azon egységeinek tökéletes másolatai voltak, amiket a korábbi

összecsapások alkalmával fogtak el. A robotok és a kezelőik átléptek a Melkelés egyik világára, egy előre kiválasztott gépcsoportosulás közelébe. A kezelők egy Lépésképes járműben maradnak, készen arra, hogy az ellentámadás első jelére visszavonuljanak. A robotok viszont elindulnak a cielo kezelőik irányításával, hogy beépüljenek a Melkelés gépei közé, és folyamatosan adatokat gyűjtsenek róluk. Az adatok egy része valós időben került a kezelők érzékszerveihez egy fordított CoIL-folyamattal, és közben a kezelők megpróbálták hozzáférni a Melkelés kommunikációs csatornáihoz és helyi adatbázisaihoz is.

– Mi a faszt tudok én a hekkelésről? – kérdezte Moon hitetlenkedve. – Mi a faszt tudok a beszivárgásról, ha már itt tartunk? Katona vagyok, nem kém.

– Azt csinálja, amit mondanak, Sostenti – közölte vele a százados ellentmondást nem tűrő hangon. – Akárcsak én. Akárcsak mindenki.

Moon állta a felettese tekintetét, végül a férfi nézett félre előbb.

– Akárcsak mindenki – jegyezte meg Moon. – Persze.

Ez már szinte viccesen hangzott, mert ő volt az egyetlen az egész századából, akit kiválasztottak erre a szar küldetésre, sőt, az utóbbi hét hónapban az otthonának számító Bivouac 11 összes barakkjából egyedül őt vitték át egy névtelen bolygó körül köröző bástyaholdra.

Három napig tartott hozzászoktatni a testét az új interfészhez. Lógott egy vázkeretben, az egész testét neuro-visszacsatolós háló borította, így tanulta meg irányítani a beszivárgó robotot távolról. A folyamat fájdalmasnak bizonyult: amikor a robot egyensúlya megbillent, vagy ha felbukott egy tárgyban, Moon úgy érezte a sérülést, mintha valaki megütötte volna. Még zúzódásai is lettek tőle, bár a technikusok szerint azokat csak az agya hozta létre, stresszválaszként.

– Egyáltalán minek ebbe az izébe sérülés-visszacsatolás? – morogta Moon. – A gépeknek nincs idegrendszere!

– Mert a gépeknek nincs szüksége rá – magyarázta neki

valami kis pisafolt tudós. – Az érzékelésük giroszkopikus berendezéseken és passzív szonáron alapul. Legalábbis a mi gépeinknél ez van. A Melkelés gépei még valamiféle elektromágneses rácshálót is használnak, amihez minden egység hozzájárul. Minden más olyan géphez képest határozzák meg a saját helyzetüket, ami érzékelési vagy csak látótávolságon belül van.

Ami újra felvetette a kérdést, hogy mi a faszért nem küldtek ki simán csak robotokat erre a feladatra? De erre Moon is tudta a választ. A parancsnokság és a Mindenütt Jelen Lévo Tanács egyformán összeszarta magát a lehetőségtől, hogy ha a Pándominium MI-je átkerül a Melkelés térségébe, akkor elkapja az önállóságot, mint valamiféle fertőző betegséget. Ha akár csak egy géptárs vagy katonai robot átlépne a Melkelés valamelyik világára, a kezelői attól a pillanattól kezdve nem bízhatnának meg a gép által gyűjtött adatokban sem, nemhogy a működésében. Nem lehetett teljes bizonyossággal megállapítani, hogy idegen irányítás alá került-e vagy ellenséges ügynökké vált-e, ami nem csupán hiábavalóvá tette egy ilyen kiküldetést, de akár szerves énségek halálát is okozhatná.

Ezért aztán inkább egy ilyen ócska megoldás mellett döntöttek. Odaküldenek valamit, ami robotnak néz ki, de valójában egy neuroszinkron-vezérlésű báb. Majd az emberek begyűjtik, lementik és hazahozzák az adatokat, hogy a szakértők később átrostálhassák őket.

– És pontosan miféle adatokat keresünk?

Bármit, hangozott a parancsnok válasza. Zömök testfelépítésű kutyaféle volt a Janefebre-ről, fehér bundáján fekete folttal a szeme körül. A füle hiányzott, de senki sem tudta, hogy csatában veszítette el mindkettőt vagy eleve így született. Előtte Moon még nem találkozott senkivel a Janefebre-ről, és akár azt is el tudta képzelni, hogy ott senkinek sem nőtt füle.

– A gépek egyfolytában közvetítik az adatokat – magyarázta a parancsnok az egységnek. – Az általános elképzelés szerint csak oda kell menni, együtt lógni egy kicsit

a helyiekkel, és elhozni minden infót, amit adnak. A tojásfejúek nagyon rá vannak izgulva valami kontinuumközi kommunikációs csatornára vagy mi a fenére. Szerintük a Melkelés gépei haza tudnak telefonálni más univerzumokból is, amire mi még nem vagyunk képesek. Úgyhogy ez lenne a millió csillagos főnyeremény. De már az is jó, ha kiderül, hogyan fognak kezét egymással. Az egységek erejének és felépítésének a megismerése még jobb lenne. Személy szerint én abban reménykedem, hogy sikerül kiszúrni valamit, bármit, ami hasonlít egy parancsnoki központra. Hozzanak valamit, amit megcélozhatunk ahelyett, hogy véletlenszerűen lecsapkodjuk a legyeket!

Ami a küldetésnek ezt a leírását illette, nem vacakoltak hosszan a részletekkel, de legalább az általános irányt megkapták. A parancsnok csupán azt felejtette el megemlíteni, hogy nem találtak rá módot, hogy korlátozzák vagy letompítsák a neuroszinkron bejövő jeleit. Amint a kezelő rácsatlakozott egy gépre, a továbbiakban alapértelmezésben minden érzékszerve kizárólag a géptől kapott jeleket.

Moon, illetve a géphelyettese első kiruccanásának célja egy bányásztelep volt egy hatalmas jégmező közepén. A nőnek nem sikerült kiderítenie, hogy a gépek pontosan mit akartak ott kiásni. Egy névtelen lótifuti egységgel hatolt be oda, ezernyi hasonló közé. Olyan robotokat keresett, amelyek kinézetre a legjobban hasonlítottak a saját külsejéhez, és elkezdte utánózni őket, ugyanazt csinálni, és közel tíz percig senki még csak rá se pillantott.

Aztán a legközelebbi légi állomásról leröppent valami nagy, ragadozószerű dög tele különféle vastagságú fémcsápokkal, és kikapta a többiek közül, mielőtt Moon észrevehette volna. Még a levegőben felboncolta és megvizsgálta a robotot, miközben a nő a rángatózó vázkeretben kapálózott és sikoltzott. Érzett minden egyes törést és vágást. A neuroszinkron-kapcsolatnak több mint húsz másodperc kellett, hogy kikapcsoljon. Ez idő alatt Moon úgy érezte, mintha felvágták volna egyre kisebb darabokra,

de az eligazításon nem mondták, hogy bele kellene halnia, ezért nem tette. És a feltuningolt szervezete termelt annyi drogot, hogy ne ájuljon el.

A második és a harmadik alkalom ugyanígy zajlott. Más helyszíneken, más robotburkokban kezdődött a dolog, de a vége ugyanúgy alakult. Moon átlépett, megtalálta a gépet, amit irányíthatott, és hiába tett meg minden tőle telhetőt, hogy beolvadjon, hamarosan azonosították. És az azonosítás után gyorsan és hatékonyan elbántak vele.

A csonkítások visszacsatolásának megvolt az utóhatása. A pszichikai trauma mellett Moon izmai remegni kezdtek, ami időnként rángatózássá fokozódott, és a nő időnként elájult; túlterhelt idegrendszerének alkalmanként napok is kellettek hozzá, hogy regenerálódjon. Áthelyezést kért, de elutasították. Inkább tanácsadásra küldték.

A tanácsadó egy szőrtelen, tejfehér bőrű vakondféle volt, aki a terápiás szoba megnyugtatóan gyenge világítása ellenére is sötét napszemüveget viselt. Mint a seregben minden agyturkásznak, ennek a feje is tele volt baromságokkal, amiket szívesen hangoztatott.

– Fel kell építenie magának egy képzettestet – jelentette ki tudálékosan.

– Hogy mit?

– Egy képzettestet – ismételte meg a fickó. Gesztikulált is hozzá, hátha úgy jobban érthető. – Hozzászokott, hogy az idegrendszere jelzései megmutatják, hol van, milyen testhelyzetben van, mihez ér hozzá. Ez afféle beépített radar, ami a bőrénél kezdődik, és ott is ér véget.

– Amikor beszáll abba a berendezésbe, ezt a radarjelet elnyomják a robottól jövő neurális jelek. Az agya pedig elhiteti a testével, hogy ezek az erősebb jelek helyettesítik az eredeti, természetes jeleket. Elhiteti magával, hogy a robotteste az igazi teste.

– Most szó szerint elmagyarázta, hogyan működik a kibaszott neuroszinkron-kapcsolat – mutatott rá Moon.

A tanácsadó nem törődött a trágársággal. Sőt, azt is figyelmen kívül hagyta, hogy a nő megszólalt.

– De... – folytatta tűnődve – az eredeti jelek, amelyek a bőréből és a saját idegrendszeréből jönnek, azok még mindig ott vannak. Nem tűntek el.

– Igen? És?

Az agyturkász elmosolyodott.

– És oda kellene figyelnie rájuk. Meg kellene tanulnia elválasztani őket azoktól a jelektől, amiket a berendezésen keresztül kap. Két, különböző érzékletként kellene értelmeznie őket, az egyik az igazi testéhez tartozik, a másik a képzettestéhez, ami nem valós. Így ha a szerkezetet sérülés éri, figyelmen kívül hagyhatja a berendezésen keresztül érkező fájdalomimpulzusokat, hogy csak a valódi idegrendszere jelzésére figyeljen. A valóságot használva elszigetelheti magát a szimulációtól.

– És ez bejött, amikor kipróbálta? – Moon meg sem próbálta tompítani a gúnyt a hangjában.

A tanácsadó intett, a képén örömtelen mosoly terült szét.

– Nos, még nem volt szerencsém kipróbálni a neurolinket. Nem kaptam rá engedélyt. A technológia olyan személyekre korlátozódik, akik...

– Akkor mi lenne, ha építene magának egy képzettestet, és beleköltözne, amíg a szart is kirugdosom ebből a testéből, ami itt van, előttem?

A fickó vonásain átvillanó nyers rémület okozott némi elégedettséget, de végül mégis az agyturkász nyert, amikor jelentette, hogy a nő tökéletesen alkalmas a további szolgálatra. Úgyhogy Moon mehetett vissza a vázkeretbe. A következő hét során háromszor halt meg három, különböző világon.

Amikor találkozott a csapat többi tagjával az étkezdében vagy a pihenőben, mind ugyanolyan elgyötörtnek tűntek, mint amilyennek ő érezte magát. A bőrük megereszkedett, a szemük tompán fénylett, és karikák éktelenkedtek körülöttük. Pszichoszomatikus sérülésektől szenvedtek.

Akasztófahumorba menekültek. Mind közlegények és altisztek voltak, a legmagasabb ranggal egy ütegőrmester rendelkezett, úgyhogy saját rangokat találtak ki maguknak

azon az alapon, hogy melyikük hányszor szenvedte már el a neurohalált. Négy után karantisztek lettek, tíz kellett a dögmesterséghez, és így tovább. A ranglépéseket ittas, zajos ünneplés kísérte. Az ilyen alkalmakkor a technikai személyzet nagyon gyorsan eltűnt a közelükből, mert érzékelték a mélyben egyfajta ellenük irányuló barbár neheztelést.

Nem tévedtek. Mert történtek balesetek is. A technikusok közül néhányat áthelyeztek bizonyos nem nyilvánosságra hozott sérülések miatt. Három katonát ki is kérdeztek az ügyben, de hét másik vallotta azt, hogy azok hárman teljesen máshol tartózkodtak a balesetek idején. Végül senkit sem vádoltak meg.

A parancsnokság általános szemlét tartott a romló morál miatt. Egy görényképű ezredes, Tenner Hossul azzal etette a beszivárgó csapatot, hogy az erőfeszítéseik máris hatalmas segítséget jelentettek a Melkelés társadalmi felépítésével kapcsolatban.

– A mondás úgy szól, hogy ha le akarjuk győzni az ellenséget, akkor előbb meg kell ismernünk – citálta egy a légi felderítés fotóiból összeállított kollázs előtt állva, aminek egyáltalán semmi köze nem volt ehhez. – És hála maguknak, most sokkal jobban ismerjük őket, mint korábban. Még nem jutottunk előbbre a harctéri kommunikációs technológiájukat illetően, de egyre inkább kialakul róluk egy képünk. És ez a kép segíteni fog megnyerni a háborút. Mindannyiukat felterjesztem előléptetésre. És a neurális hálót is továbbfejlesztettük a nagyobb érzéki pontosság érdekében. Olyan érzést kelt majd, mintha a saját húsup és bőrük lenne. Ha megbocsátják a hasonlatot, olyan lesz, mint életükben először gumi nélkül kefélni.

Az ezredes nevetést várt, de az nem érkezett. Hirtelen rádöbbenhetett, hogy ez kevés ide, így inkább gyorsan lezárta a dolgot, utána nem fogadott kérdéseket, és nem beszélt senkivel. Valószínűleg fel se tűnt neki, hogy a csapat több mint fele nőkből áll, így a gumis poénja még a szokásosnál is laposabb. Amint lelépett az emelvényről, már

rohant is kifelé, sietett vissza a magánjárművéhez. A parancsnok a csapatot pihenőre küldte. Világosan átlátta, hogy az idióta ezredes nem hagyott neki semmit, amire még építhetett volna.

A neurális háló egyáltalán nem változott, legalábbis Moon nem érzett semmilyen különbséget, viszont az időtartamok lecsökkentek. A bádogfejűek minden alkalommal egyre hamarabb kiszúrták, és egyre hatékonyabban számolták fel a jelenlétét. Az utolsó néhány alkalommal már szét sem szedték, csak elporlasztották abban a pillanatban, amint átlépett a világukra. Ez azt jelentette, hogy a Melelés kifejlesztette a módot, amivel késlekedés nélkül azonosíthatta a betolakodókat. Moon szerint a dezintegráció nem volt olyan rossz, rögtön fel is szaladt a kedvenc halálnemei listájának első helyére. Túlterhelte a neurohálót, ami egyetlen, éles kínhullámot közvetített, de utána a nő már csak bizsergést és zsibbadást érzett, el sem ájult.

Nem sokkal ezután a programot megszüntették, és a berendezéseket eldugták egy raktár mélyére. A parancsnokuk megköszönte a csapatnak a közreműködést, és visszaküldte őket az egységeikhez. Ám mielőtt valóban visszatérhettek volna, még várt rájuk fejenként három menet a vakondfejű tanácsadóval. Moon jobb híján azt hazudta a fickónak, hogy foglalkoztatja az önsértés gondolata, mert az agyturkász kiolvasta a benne fortyogó erőszakot a róla készült elemzésből.

A tanácsadó azt javasolta, hogy találjon magának valamilyen hobbit.

– Nagyszerű ötlet – válaszolta Moon kifejezéstelen hangon és tekintettel. – Azt hiszem, megpróbálkozom vele.

A Narancs Félhold Lépőállomás többszintű belső terében ezrével nyüzsögtek az emberek, mindenki nagyon sietett a dolgára. A hely első pillantásra kaotikusnak tűnt, de Topáz örökölte az apjától azt a képességet, amivel átlátta az áramlatokat. Tanulmányozni kezdte a mintázatokat a kavargásban, és felismerte bennük a tervező keze nyomát.

A lány a Keleti 143-as Lépőlemezhez tartott. Elvegyült az énségek mozgó tömegében, és követte a táblákat. Cimbalom a vállán ült, Hármaska burkában, mert ezen a jól őrzött helyen nem állt fenn a veszély, hogy valami fanatikus elvegye tőle és tönkregye. Páz bőröndje ott gurult mögötte; tompítómezőt generálva kerülte el az ütközéseket. Régebbi típus volt, folyton el is veszítette a lányt az énségek áradatában, a gazdájának időnként meg kellett állnia, hogy bevárja.

A bőrönd üres volt, leszámítva egy túlméretezett, csuklyás esőkabátot, amivel a lány álcázni kívánta magát, ha átjut Hadiz Tambuwal világára. Beletehette volna akár egy szatyorba vagy fel is vehette volna, de a bőrönd illett a fedőszemélyiségéhez, ahhoz az ártatlan és ártalmatlan turistához, aminek próbálta kiadni magát. Még napkelte előtt lelépett otthonról, hogy elkerülje a szüleit és felesleges kérdezősködésüket, de ez más szempontból is jobb volt így. Hiába menekült egy egész élet elől, a történetek ellenére szerette az apját és az anyját, talán a korábbinál jobban is, mióta elvitorláztak tőle a saját kis analóg mennyországukba. Nem hitte magáról, hogy képes lenne szemtől szemben utoljára elkészönni tőlük. Látták volna rajta a nyugtalanságát. Biztosan próbáltak volna segíteni neki, vagy legalábbis kikérdezték volna, hogy miért nem érzi boldognak magát. Jobb volt ez így.

A Narancs Félhold állomásról több száz kontinuumba

lehetett átlépni, de ezeknek legalább a kétharmada egy helyi konzorciumhoz tartozott. Ut anyag- és kultúrákereskedelme ezekhez a majdnem-azonos világokhoz csatlakozott, amelyek nagyon hasonló útvonalakon fejlődtek. A csarnokban többnyire hosszú fülű, vékony bajszerű növényevők kavargtak, akik akár a lány szomszédai is lehetnek volna. Persze egy részük idegen divat szerint öltözködött, magas gallért vagy aszimmetrikus kalapot, bőrszalagokból font ruhadarabokat vagy csillámló selymet viselt, de a testsémájuk megnyugtatóan nyúlszerű volt.

Természetesen kivételek is bőven előfordultak. A kereskedelem mindenhol nagyjából hasonlóan zajlott, ám a turizmus az egzotikumról és a csodákról szólt, márpedig ami az egyik világon hétköznapiak számított, azt a másik világ lakói egzotikusnak találták. Topáz kiszűrt egy csapat pogosit a csarnok egyik kávézójában, és nem tehetett róla, muszáj volt megbámulnia őket. Olyan szélesek voltak, mint a városi postaládák, izmos ormányuk majdnem a padlóig lelógott. Az arcuk alig látszott ki a vastag, fekete maszk mögül, amivel szuperérzékeny szemüket védték.

Azután egy macskaféle haladt el mellette, és a lány rögtön megfélemedezett a pogosikról. A macskaféle a Ghen vagy a Galeit egyik királynője lehetett, és közel kétszer olyan magas volt, mint Topáz. Félig visszahúzott karmainak hegyét fényes réz borította. Nagy, sárga szemével éberén figyelt mindenfelé, és fémbőröndöt húzott maga után, ami olyan fényes volt, mintha tükörlapok borították volna.

– Gyönyörű! – suttogetta a lány.

Az, értett egyet Cimbalom. *Majdnem tökéletesen megtervezett ragadozó. Az evolúció gyilkolásra formálta meg, és nagyon jól sikerült.* A vokolt üzenetek nem hordoztak olyan árnyalatokat, mint az élő beszéd, ezért Topáz nem tudta megállapítani, hogy a szavak csodálatot vagy iróniát tükröztek-e inkább. De felhívta figyelmét a királynő feszes izmaira a bundája alatt és a tűhegyes fogsorra a mosolya mögött.

– Hát, köszí! – mormolta keserűen. – Pont az hiányzott,

hogy még valamitől megijedjek.

Bocsáss meg!, kérte Cimbi. Nem igazán vagyok nézelődős hangulatban. Mindkettőnknek koncentrálnunk kell. A figyelemelterelés a vesztünket okozhatja.

– Milliónyi dolog okozhatja a vesztünket.

A királynő viszont nem tartozott ezek közé. Észre sem vette őket, és hosszú lépteivel hamar eltűnt a tömegben. Lehetett bármilyen lenyűgöző, Páz örült, hogy nem maradt a közelükben.

– Erre! – mutatott egy rámpára. – Ott lesz a miénk.

A rámpa fölötti tábla azt hirdette: „KELETI PLATFORMOK 125–150”, és alatta kisebb betűkkel az állt: „CSAK UTAZÓK”.

Páz!, szólította meg Cimbi a lányt. Most még meggondolhatod magad.

– Nem, már nem. Ez a lehetőség abban a pillanatban megszűnt, amikor megszólítottál.

Cimbalom hallgatásba merült. Egészen addig meg sem szólalt, amíg fel nem értek a rámpán a platformokhoz.

Talán találunk majd számodra egy világot, amely nem tartozik a Pándomíniumhoz, de hasonlít az Utra, mondta. Több milliónyinak kell lennie, és úgy tűnik, ez a Tambuwal oda tud találni helyekre.

– Csak nem büntudatot érzek ki a hangodból? – kérdezte Páz keserűen. – Megkaptad, amit akartál. Legyen elég ennyi!

Nem akartam, hogy mindent elveszíts, csak mert segítesz nekem.

– Hát, ezzel már elkéstél.

Topáz bekanyarodott a saját platformjuk felé. A fejük fölött szürke letapogatósávok húzódtak a folyosó mennyezetén. A lányt rózsaszín derengés vette körül néhány másodpercig, Hármaskát pedig világoskék. A rendszer ártalmatlannak ítélte őket. Pázt énséggként azonosította, Cimbi burkát pedig G típusú szerkezetként, és egyikük sem tartott magánál tiltott tárgyakat vagy fegyvert.

Ennek ellenére még be kellett állniuk a CoIL-ellenőrző ponthoz vezető sorba. A robbanások óta számos ilyen ellenőrző pontot állítottak fel, ami még hónapok elteltével is

nagy vitákra adott okot a médiában. A kaput két rendőrtiszt működtette. A hófehér bundájúnak őrmesteri rangjelzés virított a vállán, a másik teknőcmintás volt, és a fején meg a bal karján jól látszottak a beültetések. Az utóbbi egy kézi letapogatót tartott, amelyből két, vékony vezeték futott egy zömök, szürke hengerhez, ami a hordozható CoIL-feldolgozóegység lehetett. Páz lehetetlennek tartotta, hogy átmenjen a vizsgálaton. Biztos volt benne, hogy a rendőrök pár véletlenszerű kérdéssel is ki fogják szagolni a bűntudatát és a félelmét, azután pedig erőfeszítés nélkül megtalálják azokat az emlékeit is, amelyekből ez a bűntudat és félelem eredt.

A sorban álló énségek egy része felháborodással fogadta a lehetőséget, hogy kényszerűen megsértik a magánszféráját. Egyik-másik addig is elment, hogy hangot adjon az ellenérzéseinek.

– Miért bánnak így velünk? – pufogott egy fekete bundájú matróna. – Talán bűnözőknek néznek minket?

– Nem áll szándékunkban tiszteletlennek lenni, nagymama – válaszolta az őrmester megnyugtatónak szánt hangon. – Készenléti állapotot rendeltek el, ennyi az egész. Akinek nincs rejtegetnivalója, annak félnivalója sincs. Hová kíván utazni?

Hová megy? Mit csinál? Mit gondol a Pándomíniumról? És a gépek jogairól? Vagy a háborús erőfeszítésekről? Pár embernek igenis volt rejtegetnivalója vagy legalábbis olyan véleménye, amit nem szívesen tárt volna nyilvánosság elé. Őket kiszűrték, és bevezették egy oldalsó helyiségbe, ahol feltételezhetően folytatódott a kikérdezésük. A túlnyomó többségüket átengedték.

Amikor a sorban már csak ketten vagy hárman álltak előtte, Páz megacélozta az akaratát, hogy megtegye, amit kell. A közvetlenül előtte álló énség csupán három kérdést kapott, mielőtt átengedték volna, és a lány kezdett reménykedni, hogy talán megússza egy biccentéssel. Csakhogy a letapogató feléje fordult, és a teknőcmintás bundájú rendőr megkérdezte a nevét.

– ÖtDombi Topáz Turmalin – válaszolta Páz. Kellemetlen bégetésnek hallotta a saját hangját. – Kérem, biztos úr, ne kapcsolja be azt a letapogatót!

– Célállomás és az utazás oka? – kérdezte a rendőr a kezét nyújtva Páz igazolványáért és jegyéért, mintha meg sem hallotta volna a kérést. Vagy mintha nem látott volna okot arra, hogy törődjön vele.

– Vissza kell érnem az Oeninre – közölte Páz. – Megkérem, hogy ne használja a letapogatót! Vallási okokból.

– Az utazás oka? – ismételte meg a rendőrtiszt.

– Mondom, vallási okokból...

– Várj! – szólt oda az őrmester a társának. Oda is nyúlt, hogy egy kicsit elhúzza az eszközt Páz elől. – Miről nyivákolsz itt, kicsi?

– A családom a Hús és Vér Egyházának tagja. Láthatják, ha ellenőrzik a nyilvántartásban.

Az őrmester szemhéjának apró, majdnem észrevehetetlen rándulásán látszott, hogy épp utánanézett az ÖtDombi családnak a feljegyzésekben.

– Valóban – igazolta. – És miért mész az Oeninre?

– Lelkigyakorlatra. Onmeni Par főtiszteletes tartja, Stathenansetben.

Az őrmester ezt is ellenőrizte. Páz rákeresett korábban, és a hívek valóban tartottak egy pár napos elvonulást. A lány úgy vélte, hogy jobb, ha egy szelet igazság mögé rejti a hazugságait. Nagy erőfeszítésébe került nyugodtnak mutatkozni, amíg a hatóságok a lehetőségeket mérlegelték. A lány állta az őrmester pillantását, nehogy a rendőrök a hazugság jelének vegyenek egy félénk szemlesütést. Azzal is megküzdött, hogy ne babrálja a ruhája szélét az ujjával, és ne kezdjen el reszketni félelmében. És ne toporogjon.

A vallási alapú kivételezésnek nem igazán volt jogi háttere, de Páz cinkelt kockákkal játszott. Onmeni Parról mindenki tudta, hogy a hit lármás védelmezője, és a jelenlegi túlfűtött, feszült közhangulatban egy általa tartott lelkigyakorlatot a hatóságoknak érdemes volt kiemelt óvatossággal kezelni. Hogy az egésznek adjon még egy

löketet, Topáz az iskolai egyenruháját viselte. Egy egyszerű diáklány egy hithű családból elindult egy fanatikus térítőhöz. Az egészből üvöltött a „Próbáljatok megállítani, ha mertek!”

– Jól van – törődött bele végül az őrmester a túl nagy kockázatba. – Mutasd a jegyedet!

Valójában eddig csak az előjáték zajlott, minden ezen a pillanaton múlt.

– Nincs – válaszolta Páz.

Az őrmester értetlenül meredt rá. Nyilvánvalóan kezdte úgy érezni, hogy ez az egész csak valami szándékos provokáció lehet. Vajon az anima a lány vállán épp felvételt készít arról, hogyan reagálnak a hatóságok? Vagy talán egy olyan átverős műsorban fog szerepelni a telóban, ahol mindenből viccet csinálnak?

– Tessék? – nyögte ki nagy nehezen.

– Nincs jegyem. Fizettem az útért, de nem tudtam kinyomtatni a jegyemet, mert a foglalási rendszer MI-alapú. A Lelkészem azt mondja, hogy ha bármilyen kapcsolatba kerülök egy MI-vel, az megfertőzi a lelkemet.

A beültetéses rendőrtiszt röviden, megvetően felnevetett.

– Madárpotyadék! – szitkozódott. – A Lépés során eleve akkora kapcsolatba kerülsz egy MI-vel, amekkorába csak lehet. Ugyanis egy MI visz oda, ahova menni akarsz, kölyök. Sőt, a legnagyobb MI a Pándomíniumban, maga a Regiszter.

Az őrmester összevont szemöldökkel pillantott a társára.

– Állj ki a sorból! – utasította Topázt. – Jegy nélkül nem utazhatsz. A lemez be sem indul nélküle.

– Majd betáplálom a célkontinuumot manuálisan.

– Na, arról szó sem lehet – közölte vele a tiszt mogorván.

Hívtak egy Lépéskísérőt, aki pár perc múlva meg is érkezett, ellenőrizte a rendszerben a lány állítását, miszerint valóban kifizette a lépést az Oeninre. Ezután félrehúzódtak az őrmesterrel, és halkán, de idegesen vitatkoztak egy ideig.

– Nem akarok bajt... – hallotta Páz a kísérőtől egyszer, és nem sokkal ezután: – Ha kifizette az utazást.... – A lány csak állt és várt, tűrte a rosszalló pillantásokat és a sorban állók

szentségelését a késlekedés miatt. – Ez így nem egészen szabályos – mondta végül a kísérő Topáznak –, de tiszteljük a vallásos meggyőződést, és amennyire lehet, alkalmazkodunk is hozzá. A jegy hiányában szükséged lesz egy különlemezre, amire magam írom rá a célállomást, hogy ne kelljen használnod az MI-t. Ez így jó lesz?

– Igen – felelte a lány. – Így tökéletes lesz. Nem akartam gondot okozni.

A beültetési rendőr felhorkant.

A lemez egy kétcsillagos érme méretű fémkorong volt. A Lépéskísérő a zsebéből vette elő, az arca elé emelve bámulta, amíg a berendezésével pár másodperc alatt rögzítette rá az adatokat és a célkoordinátákat, azután odaadta.

– Segíthetek még valamiben? – kérdezte.

– Nem, köszönöm! Ön nagyon kedves.

– Akkor jó utazást, és Lépj át máskor is!

– Minden rendben? – kérdezte az őrmester némi fáradt cinizmussal.

– Igen – felelte Páz. – Szálljon magukra minden áldás!

Az őrmester erre sóhajtva továbbküldte, és a lány azoknak az együgyű mosolyával hagyta maga mögött az ellenőrző állomást, akik azt hiszik, az a világ természetes menete, hogy mindenkinek őket kell kiszolgáltatnia.

– Ideje volt! – mormolta mögötte egy férfi.

– Kibaszott szélsőségesek! – jött egy másik hang.

– Még csak gyerek – próbálta megvédeni egy nő. Az emberek már nem is halkították le a hangjukat. – Nem így született. A szüleit kellene hibáztatniuk!

Topáz tompa puffanással rogyott le egy ülésre a nagy váróterem egyik sarkában. Hirtelen úgy érezte, mintha a csontjai elveszítették volna a merevségüket, és sokkal nagyobb erőfeszítésébe kerül mozgatni a tagjait, mint kellene. A fejében meghatározhatatlan sajgás támadt, a szája kiszáradt.

A várótermet úgy tervezték meg, hogy csillapítóan hasson és afféle kérődző nyugalmat keltsen. Az egymáshoz illő árnyalatú padló és falak sárgák és barnák voltak, álmosító

zene szólt éppen csak a hallható tartományban. A kellemes összhatást némileg rontotta az éles fény, ami a hatalmas menetrendi képernyőből áradt, amelyen ott sorakoztak a Lépőlemezek sorszámai, az indulási és érkezési időpontok, és a rövidített utasítások. A kiírások pár másodpercenként frissültek egy-egy olyan csendülés kíséretében, mint két, összekoccantott rézcső hangja.

Páz a távolba révedt, senkivel sem létesített szemkontaktust. Arra vágyott a legkevésbé, hogy valami vadidegen rápingeljen a berendezésére vagy csak úgy cseverészni próbáljon vele. „És miért mész az Oeninre?” Emellett az is előfordulhatott, hogy valaki tényleg az elvonulásra tartott az Oeninre, és társaságot keresett. Ha megkéri Pázt, hogy imádkozzanak együtt, azonnal lőttek a fedősztorijának.

– Felül tudod írni a különlemezt? – kérdezte Cimbalomtól halkan, szinte hangtalanul.

Igen, vokolta Cimbi. De nem fogom. Addig nem, amíg nem állsz a Lépőlemezen, és nem rakod be a korongot. A lehető legkevesebb időt kell adnunk nekik a reakcióra. A biztonság kedvéért.

– Biztonság?

Bármikor lefuttathatnak egy összehasonlító letapogatást, még akkor is, ha már a Lépőmezőben vagy. Ha csak a helyi hatóságokról lenne szó, nem aggódnék, de a sereg is küldött ide csapatokat, egyenesen ebbe a városba, és ők már más lapra tartoznak.

Ez ijesztően hangzott. Páz már a gondolattól is összerezzent, és inkább vokra váltott: *De hát a cielók katonák! Csak azért vannak itt, ha esetleg megszállnátok minket.*

Azért vannak itt, mert én itt vagyok. Még mindig keresnek.

Páz még mindig ezt a kellemetlen tényt emésztgette, amikor az állomás bemondóhangja megszólalt:

– ÖtDombi Topáz Turmalin! Kérjük, fárajon a Keleti 143-as Lépőlemezhez! A Keleti 143-as Lépőlemez aktív az azonnali átlépéshez az Oeninre. ÖtDombi Topáz Turmalin!

Haladéktalanul menjen a lemezhez!

– Jaj, Anyák! – suttogta a lány, miközben felállt.

Próbálg meg csak bambulni!, figyelmeztette Cimbi. Ne most leplezd le magad az idegeskedéssel!

Te könnyen beszélsz! A te arcod acél-porcelán szövetből készült!

A bőröndjével a nyomában Topáz beállt a 143-as lemez előtti sorba. A sor nem volt hosszú, talán féltucatnyi énség várakozott előtte, úgyhogy gyorsan haladtak. Lehajtott fejjel csoszogott előre, ahogy fogyott a sor, úgy nézegette a saját lábujjait, mintha végtelenül lenyűgözőnek találta volna őket. Hirtelen gyenge nyomásokra, ritmikus, masszírozó mozdulatokra figyelt fel a vállánál. Cimbalom kiolvashatta ezt a szokást Hármaska adattárolójából.

Hagyd abba!, vokolta a lány.

Csak próbállak megnyugtatni. Látszik, hogy feszült vagy.

Hát, ezzel nem segítesz. Hagyd abba!

A masszírozás félbemaradt.

A sorban előttük álló énség következett, aki Enshónak nevezte magát, és elképesztően dús, fehér bundája volt. Állítólag hazafelé tartott az Oeninre. Felment a Lépőlemezre. A kéttenyérenyi magas, két méter átmérőjű, szürke fémemelvény oldala olyan sima volt, mint az üveg, de a felszínén bordázatot alakítottak ki, nehogy az utazók megcsússzanak rajta. A levegő megremegett, amikor puha sztázis ölelte körül a nőt, nehogy az utolsó pillanatban kimozduljon a Lépőmezőből. Nyugodt, dallamos hang számolt vissza öttől, és Enshó eltűnt.

A levegő remegése is megszűnt. A rövid kitérő után a téridő visszatért a normál állapotába.

– ÖtDombi Topáz Turmalin! – szólította meg a lányt egy fali hangosbeszélő.

Páz elindult, a különlemezt izzadó tenyerében szorongatva.

Várj!, figyelmeztette Cimbalom.

– Abban a szélsőségesen valószínűtlen esetben, ha nem a kívánt célállomáson találná magát, ne távozzon a

Lépőlemezről! – oktatta az utazás szabályaira a hangosbeszélő. – Ha jelen van egy Lépéskísérő, kérje a tanácsát, segítségét! Ellenkező esetben kérem, várja meg, amíg önért megy valaki!

Most!, jelzett Cimbi. Ez azt jelentette, hogy felülírta a lemezen lévő koordinátákat, amelyek az Oeninre vezettek volna, és a dróntól kapott adatok által meghatározott világban kellett kikötniük. Tehát másodperceken belül eltérítenek egy Lépőlemezt, és kikerülnek a Pándomíniumból a Látatlanba.

Topáz remegő kézzel illesztette be a különlemezt az ehhez kialakított részbe, és fellépett a platformra. A cipője talpán keresztül érezte a lemez bordázatát és a szerkezet enyhe, de határozott vibrálását. Életében először Lépett. ÖtDombiék sosem rajongtak az ötletért, hogy más világokra utazzanak nyaralni. Viszont a mechanizmust ismerte, és tudta, hogy atomjaira fog bomlani, a teste újrászerveződik a multiverzális tengely mentén, és parittyakővé változva siklik át a különböző valóságok között. A gondolat olyan lenyűgözőnek bizonyult, hogy majdnem kioltotta a félelmét.

Dallamos csilingelés jelezte, hogy a rendszer készenléti helyzetbe állt. A sztázis körülvette a lányt, olyan közel volt hozzá, hogy akár meg is érinthette volna, ha kinyújtja a kezét. Cimbi szorítása erősödött egy kicsit a vállán, de az is lehet, hogy az energiamező befolyásolta Hármaska lábszervóit. Vagy Cimbi mégsem volt olyan nyugodt, mint amilyennek mutatta magát.

A sztázis csak biztonsági intézkedés volt. Amikor aktiválják, a Lépőmező teljesen láthatatlan lesz, és Páz nem fogja érezni sem. Bár a rendszer ciklusa beletelt pár másodpercbe, számára az egész csak pillanatnyinak tűnik majd. Nem láthatja kibomlani a téridőt, mint egy széthajtogatott és kisimított origami-figurát, hogy azután nem létező tengelyek körül forogva felvegyen egy másik alakot. Csak érzékel majd egy fénytelen villanást, amely a másodperc apró töredékéig tart, és ő megjelenik a célhelyen.

Csakhogy nem ez történt.

A sztázis enyhe remegése felerősödött, azután összesűrűsödött, és a mező homályossá vált, mint a kása. A hatás egyenetlenül oszlott el a mezőben, helyenként tejüvegre hasonlított, máshol átlátszó maradt. Megszólalt egy riasztó eleinte halkán, de gyorsan felhangosodott, mint egy kisbaba üvöltő sírása.

– Illetéktelen rendszerhozzáférés! – jött a hangszóróból ugyanolyan megnyugtató tónusban, mint minden más. – Illetéktelen rendszerhozzáférés! Illetéktelen rendsz...

Egy másik hang vágott közbe jóval hangosabban és élesebben, tele morgó-kaparászó szubvokális zajokkal, amelyeket azért keverték bele, hogy zavarodottságot okozzanak, tétovázásra késztesse – az arra érzékenyeknél akár részleges bénulást is okozhattak:

– A területen szükségállapotot rendelünk el! A polgárjogaikat ideiglenesen visszavonjuk! Mindenki maradjon a helyén, kivéve, ha félre kell állnia a felhatalmazott ügynökök szabad áthaladása érdekében! A területen szükségáll...

– Mi történt? – zihálta Topáz rettegve. Pánikba esett a szubvokális hanghatásoktól, és le akart jutni a lépőlemezről, de a felerősített sztázis olyan erővel lökte vissza, hogy megtántorodott tőle. Gyors mozgást érzékelt a mező túloldalán, ahogy az utazók a váróban a falhoz préselődtek vagy összehúzták magukat az üléseiken, és a kezükkel, a csomagjaikkal védték a fejüket. Két, széles és magas alak bukkant fel látszólag a semmiből, és a Lépőlemezek felé rohant. A sztázis tejszerű kavargásán keresztül nem látszottak tisztán, de az biztos, hogy vérvörösek voltak.

Katonák!

Közel és távolabb mindenki egyszerre kezdett el sikoltozni. A sikolyokat lövések festették alá, ezeket kábítógránátok rövid durranásai kísérték. Valami eltalálta a sztázismezőt a túloldalon, sárgásfehéren felvillant, és lepattant róla.

– Anyák! – visította Páz. Kezével védve a fejét lekuporodott a Lépőlemez közepén.

A mezőciklus folytatódik, közölte vele Cimbalom tömören. Próbálnak kizárni a rendszerből, de még mi vagyunk előnyben. Tarts ki!

Az egyik zömök alak egyre közelebb ért, Páz fölé tornyosult, behajolt a sztázison keresztül, ami eltorzult, és körülvette az alakját. Csillogó vörös páncélos karjával benyúlt a kavargó, fehérés foltok között, de olyan lassan, mintha nagy ellenállással küzdene. Keze a lány vállára nehezedett. Topáz lélegzete elakadt, mert a katona fájdalmasan megszorította.

– Gyere, kislány! – utasította a katona lassan, vontatottan a sztázis torzító hatása miatt. Kezével húzni kezdte Pázt, aki próbált ellenállni. Tudta, hogy ha a fickó áthúzza a maximumra állított sztázison, az olyan lesz, mintha egy mozgó autóból ugrana ki.

Próbálta lefeszíteni a válláról a páncélos ujjakat, de mintha csak egy ház falát próbálta volna arrébb tolni. A következő pillanatban a szorítás magától elernyed, és a kéz lecsúszott a lány válláról.

A Lépőlemez és a váróterem eltűnt.

Páz térdre esett a finom szemcséjű, száraz homokban. A hirtelen jött csend kábítóan üresnek tűnt. A lány zihálva vette a levegőt, ami megdöbbentően hideg volt.

Valami nehéz puffant mellette a homokon.

Egy kar. Csillogó vörös páncélban, könyök felett elvágva.

A Tsakom és a Pándomínium más világai közötti adatforgalmat szigorúan ellenőrizték és önkényesen cenzúrázták, de nem tiltották meg. A lőszergyárok dolgozói rendelkeztek belső berendezéssel, ahogy minden polgár, és használhatták őket médiatartalmak bérlésére vagy vásárlására, szerényebb áruk rendelésére és általános beszélgetésre abban a purgatóriumi mocsárban, amely a társas életüket jellemezte.

Orso Vemmet is használta a sajátját. Elsősorban pénzmosásra.

Figyelőbiztosként csak kis mértékben volt korrupt, de akárcsak a legtöbb hivatalnok az ő félig-meddig magasztos szintjén, ő is elterelt magának némi ilyen-olyan likvid eszközt a kényelmesebb nyugdíjas évek reményében. Többnyire bemutatóra szóló kötvényekről volt szó, amelyeket most a névértékük egyharmadáért értékesített annak érdekében, hogy ezt a kisebb summát átirányíthassa a Tsakomra egy jótékonsági szervezet, a Büntudat és Feloldozás Gondoskodási Alap nevében. A BFGA-nak természetesen nem volt sem irodája, sem személyzete sehol a Pándomíniumban. Csupán egy bankszámla és egy félig hihető fedősztori formájában létezett. Ha bárki jobban megvizsgálta volna, rögtön meglátja a szervezet jótékonykodásában rejlő gyanús mintázatot. De Vemmet arra épített, hogy rá sem fog nézni senki, nemhogy vizsgálgatni kezdje. A Tsakomon senki sem áldozta ilyesmire a szabadidejét.

A pénzzel Vemmet lefizette a hármas, ötös és kilences összeszerelősorok munkásait – akik tetszett vagy sem, az új társai lettek. A pénz egy része közvetlenül érkezett bizonyos személyek számlájára, például a medveember Chulluque-éra, aki Vemmet nem hivatalos testőre és alkalmazottja lett.

A többi alkoholra, drogokra és egyéb tiltott árukra, tehát a munkacsapatoknak szánt ajándékokra ment el, hogy senki se akarjon önszántából elbeszélgetni a biztonságiakkal arról, ami a gyárban folyik. A melósok többsége még ilyen ösztönzés nélkül is előbb vágta volna ki a saját nyelvét, mint hogy együttműködjön a vezetőséggel, de Vemmet úgy vélte, nem árt kicsit jobban maga mellé állítani a Tsakom népét.

Sajnálatos módon Astor, a telephelyvezető felfigyelt a dologra, és kikérdezte róla Vemmetet. Honnan jött a pénz, és ő miért nem kapott belőle? Hajlandó volt tartani a száját, de csak havi ezer csillagért. Ez viszont komoly hiányt okozott volna Vemmet költségvetésében, és ő utált alkudozni. Következésképpen Chulluque két másik medveféle társaságában véletlenül összefutott Astorral a gyár egyik mocskos fürdőhelyiségében, és a találkozás rövidre, ám sorsdöntőre sikeredett. A test egy ételhulladék-feldolgozóba került, és a gyártósorokról neveztek ki új telephelyvezetőt az előző utódjául. Egy olyan embert, aki jobban tisztában volt a saját piaci értékével.

Vemmet egyetlen célja eddig az volt, hogy valamikor, valahogy élve kijusson a Tsakomról. Ezen túl minden homályosnak, formátlannak tűnt. Hátha Baxemides egyszer csak megenyhül, és visszafogadja a kegyeibe, bár erre nem utalt semmilyen jel. A koordinátorról Vemmet csak annyit hallott, amennyit a nő a két újabb drónnal együtt érkező üzeneteiben leírt. Ezek az üzenetek pedig mindössze egy figyelmeztetést tartalmaztak, miszerint Baxemides továbbra is számít a drónok pontos megszámolására négyóránként, és a laza munkamorált kivételesen súlyos parancsszegésnek tekinti, illetve ennek megfelelően bünteti.

Úgyhogy Vemmet arra gondolt, hátha sikerülne meggyőznie valamilyen kisebb hivatalnokot egy eldugott világon, hogy némi fizetségért vegye fel a személyzetébe. Vagy talán ki kellene várnia, amíg Baxemides maga is kiesik a felettesei kegyeiből akár egy csendes puccs során a Vándorló Erődben. Erre ugyan nem látott túl nagy esélyt, de ki tudja? Vagy... vagy... még kitalálhatott valamit. Muszáj

lesz, mivel a Tsakomon eleve nem számított túl hosszúnak a várható élettartam.

Ám a gyárban töltött ötödik hónapja során szinte közvetlenül egymás után két felfedezést tett, amelyek megváltoztatták a nézőpontját.

Az első felfedezés akkor jött, amikor megpróbálta szilikon tömítőanyaggal beragasztani a pontonháza falán keletkezett lyukakat. Ehhez el kellett takarítania a falak tövében nőtt dudva egy részét. A hátsó fal alján, az egyik sarok közelében egy horpadt plakettet talált, ami annyira elrozsdásodott és bepenészesedett, hogy alig lehetett elolvasni rajta a feliratot. Alig, de azért egy részét sikerült: három szám egészen tisztán látszott. Egy hármas, egy hatos és egy kettes. És mintha egy nagy S lett volna mellettük.

Noha nem engedélyezte magának a reménykedést, elővett egy kaparót és oldószeret, és nagyjából egy óra elteltével már el tudta olvasni a feliratot a plaketten. A pontonház azonosítószáma NV4i7362-SE volt. A volt figyelőbiztos tátott szájjal bámulta. Ujja hegyével megérintette az utolsó két betűt.

– Köszönöm! – suttogta, holott sohasem volt vallásos.

Baxemides letaszította a Demshoi vermeibe, de kiderült, hogy a pokolnak volt egy vészkijárata.

Mielőtt használta volna, még várt rá a másik nagy felfedezése. Ehhez nem tett erőfeszítéseket, akkoriban úgy tűnt, hogy csak a pusztá véletlen vezette el hozzá. Meghozták a negyedik drónt is, ami ugyanúgy nézett ki, mint a másik három, csak nem rongálódott meg olyan mértékben. Valamilyen energiafegyver egyetlen lövésével szedhették le, egy helyen kicsit meggyűrődött a burkolata, de nem szakadt át. A Cielo technikusai kiszedték belőle a logikai magot, és tönkretették a meghajtását, de amúgy érintetlenül hagyták.

És az érkezése után három nappal megszólalt.

Nem Vemmethez beszélt, hanem egy másik drónhoz, és csak nagyon röviden. A férfi le is maradt volna a dologról, ha éppen nem tartózkodik a pontonházban. Épp élvezte kicsit a magányt, feküdt az összezsukható kempingágyán, bámulta a

bomladozó mennyezetet, és közben különféle halálmódokat képzelt el Baxemides számára. A berendezése hirtelen jelezte, hogy az újonnan érkezett drón alrendszerai bekapcsoltak. A szerkezet egy bejövő jelre reagált, amely nagyjából másodpercenként százötvenezer ciklussal modulált. Vemmet gyorsan ráállította a berendezését a frekvenciára, hogy belehallgathasson.

Atonális fütyülést hallott, de nyilvánvalóan csak a kódolás tehette ilyenné, hiszen valamilyen üzenet érkezett. Vemmet hozzáférést nem vontak vissza teljesen, a bürokrácia útvesztőiben senki sem foglalkozott az olyan részleges hozzáférési lehetőségeivel, amelyeken keresztül nem adhatott utasításokat másoknak. Így aztán még használhatta azokat a fordító- és dekódolóprogramokat, amiket az Eshetőségek részlegnél rutinszerűen alkalmaztak a kollégáival. Több programot is kipróbált a drón jelén, és várta az eredményt, miközben még mindig hanyatt feküdt az ágyán, bár most már feszültebben.

– Helló! – az üzenet így kezdődött.

Vemmet úgy meglepődött, hogy riadtan összerezzent, amitől a kempingágya felborult, és a férfi elterült a pontonház rostsövet padlóján. A köszönést a fordítóprogram monoton géphangon közvetítette, de az egyik beállítás apró módosításával Vemmet hallhatta mögötte az eredeti hangot is. Egy nő kulturált, meleg hangját.

– Szeretnék segíteni – folytatta a női hang. – Ha az vagy, akinek gondollak. Szerves lénynek látlak, ÖtDombi Topáz Turmalin. Az anima melletted egy G7 burok, amit a...

Egy másik hang, valószínűleg egy gyereké azt mondta:

– Semmit sem kell mondanunk magának! És nincs joga követni minket.

Vemmet még lélegezni is elfelejtett néhány másodpercig. Tátott szájjal csodálkozva bámult a drónra, felét sem fogta fel annak, amit hallott. Közben egy harmadik hang is csatlakozott a beszélgetéshez. Letagadta, hogy a Melkelés ügynöke lett volna, de nem tűnt úgy, mintha erről

meggyőzőné az első hang gazdáját. Vemmetet elárasztották az érzelmek, a kezét tördelte. Nem tudta volna megmondani, pontosan mit is hallott, de az ösztönei azt súgták, mi több, azt üvöltötték, hogy jelentős a dolog. A berendezése automatikusan rögzítette az egészet, és a férfi gyorsan készített pár másolatot is mind az eredeti jelről, mind pedig a dekódolt fájlról, mert megijedt, hogy valamilyen mechanikai hiba folytán elveszíthet belőle valamennyit.

Nem ismerhette fel az első hangot, mert sohasem hallotta Hadiz Tambuwalt beszélni. Viszont a nő bemutatkozott a beszélgetés során, és Vemmet ismét elfelejtett levegőt venni. Feszülten figyelt minden egyes szótagra, holott bármikor újra lejárshatta felvételtől.

A beszélgetés nagyjából fél órán át tartott, de többnyire csak a hosszú szünetek miatt, amelyek szakaszokra bontották az egészet. A szünetek azt is elárulták, hogy a volt figyelőbiztos mit hallott. A beszélők különböző kontinuumokban tartózkodtak, és valamilyen fizikai átviteli rendszerrel szállították az üzeneteket a két világ között. Valószínűleg a közvetítő eszköz is egy ilyen drón lehetett, vagy akár több is ugyanabból a flottából, és a többi drón alapértelmezetten fogta a jeleket. A többszörös redundancia mindig jó ötlet volt, ha az ember az univerzumok közti hasadákon keresztül kommunikált.

Amint a beszélgetés befejeződött, és a drón jelátvivője kikapcsolta magát, Vemmet újra meghallgatta az egészet. És újra. És újra. Csak a negyedik alkalommal értette meg a hallottak jelentőségét a maga teljes egészében. Hadiz Tambuwal életben maradt, és szövetkezni próbált a Melkeléssel. Vemmet hallotta, ahogy menedéket kínált az egyik alvó ügynöknek, aki valahogy elkerülte, hogy elfogják, vagy túlélte az öngyulladás. És még a címét is megadta, a világa azonosítóját: U5838784474. Sőt, a férfi meg tudott volna határozni egy pár tíz kilométeres sugarú területet, amin belül a beszélgetők találkozni terveztek, hiszen ÖtDombi Topáz Turmalin címe szerepelt a nyilvános címjegyzékben, és Tambuwal azt mondta neki, hogy egy

helyi Lépőállomást használva nem kell túl sokat utaznia a túloldalon.

Az üzenet háromnapos volt, tehát a lány már biztosan átlépett, és nem lehetett volna elkapni. Ugyanakkor végre megvolt Tambuwal világának vagy annak a helynek az azonosítója, ahol elrejtőzött, miután találkozott Sostentivel és Lessixszel. És a Melkelés egyik kéme odament, hogy találkozzon vele. Hogy menedékre leljen nála. A beszélgetés elején említett világok közti kommunikációs eszközről már nem is szólva!

Vemmet eltűnődött a lehetőségein. Valójában küszködött határozatlanságában. Alapjában véve csak jelentenie kellett volna az egészet, és hagyni, hogy Baxemides eldöntse, mihez kezd a megtudott információkkal. Ha bármi mást tesz, és az kiderül, azzal valószínűleg csak újabb bajt hoz a saját fejére. Csakhogy nem igazán számított jutalomra a figyelmességéért és becsületességéért. Egyszerűen elvinnék tőle a drónt, a Tambuwal elfogására indított küldetés felügyeletét sem ő kapná, és valószínűleg itt maradna a Tsakomon, egy milliméterrel sem jutna előrébb.

Adódott más lehetősége is. Indíthatott egy saját műveletet, hogy végül ő maga hozza vissza a Melkelés ügynökét, és közben jóvá teherbe a száműzetéséhez vezető hibáját is. A kettő nyilvánvalóan nem volt egyenrangú kérdés. A drónok csak azért okoztak problémát, mert minden engedély nélküli és szabályozatlan Lépés-technológiát problémának tekintettek. A Melkelés egészen más léptékű fenyegetést jelentett, akár egzisztenciális válságot is hozhatott a Pándomínium számára. Következésképpen egy alvó ügynök felbecsülhetetlen értéket képviselt. Ha Vemmetnek sikerül sértetlenül visszahoznia, akár Baxemidest is kihagyhatja a dologból, és egyenesen a Mindenütt Jelen Lévo Tanácshoz fordulhat, ezáltal megvásárolhatja azok háláját és elismerését, akiknek van elég hatalma ahhoz, hogy visszaállítsák a pozíciójába. Vagy akár magasabbra helyezték.

A férfi lassan felkelt, és leporolta a ruháit. Lenyűgözte a

saját merészsége, még némi különös, jóleső vigaszt is nyújtott. Komolyan elgondolkodott egy engedély nélküli, paramilitáris rajtaütésen azon a verembolygón. Ilyesmivel csak egy bolond vagy egy zseni próbálkozna meg, és ő nem tartotta magát bolondnak.

Viszont ehhez szüksége volt egy csapatra és fegyverekre. Márpedig Baxemides koordinátornak köszönhetően épp gyilkosok között mászkált minden egyes nap egy lőszergyárban.

Az U5838784474-os világról szóló jelentés annyira nem tartalmazott semmi érdekeset, hogy még az ő csökkentett hozzáféréssel is elérhető volt. A drónon keresztül elfogott beszélgetést folyamatosan újrajátzva a háttérben Vemmet letöltötte, és nekilátott elolvasni.

Topáz talpra kecmergett, meglátta a levágott kart, és ijedtében felvisítva elhátrált tőle, majd hanyatt esett.

Cimbalom épp ellenkezőleg reagált. Leugrott a lány válláról Hármaska burkával, és odament, hogy megvizsgálja az alkart. Kis mérete miatt nehézkesen ugyan, de sikerült megfordítania a végtagot, és egyik ízelt géplábjával végigsimított rajta.

– Te meg mit csinálsz? – ellenkezett Páz.

– Van itt egy lézerfegyver a csuklóban – válaszolta Cimbi. – Plazmatűnek hívják. Arra gondoltam, hogy kiszedhetném, de szerszám kellene hozzá.

Topáz akarata ellenére is a levágott karra meredt. A vágás olyan tiszta és egyenes vonallal választotta le a páncélt és a húst-csontot a test többi részéről, amelyet még egy műtőben is nehéz lett volna reprodukálni. De ez nem is szike vagy csontfűrész műve volt, hanem a Lépőmező széle, ezáltal az univerzumok közti távolság választotta el a végtagot a tulajdonosától. A talaj a kar alatt csak egy kis folton sötétedett el, mert a homok szomjasan itta be a vért. A szél segítségével hamarosan betemeti majd a kart.

– Szerinted jól van? – kérdezte a lány.

– Ki?

– Az a katona – vágta rá Páz. Azután a félreértések elkerülése végett még hozzátette: – A cielo.

Hármaska kissé oldalra dőlt, ami nagyjából annak felelt meg, mintha Cimbalom félrebillentett fejjel gondolkodott volna a válaszon.

– Ez okospáncél – mondta végül. – Biztosan lezárta a sebet, és telepumpálta a katona szervezetét gyógyszerekkel. A karját meg könnyen helyettesíthetik. Tényleg érdekel?

– Igen – válaszolta a lány. – Téged nem?

– Nem. Természetesen nem.

– Mert az a katona az ellenséged?

– Mindkettőnk ellensége. De akkor sem számítana többet a jólléte, ha érdemes lenne aggódni miatta. Már az is egy kisebb csoda, hogy veled törődöm, Páz. Ez az egész törődés olyasmi, amit csak nemrég tanultam meg, és nem könnyű.

Topáz inkább nem gondolkodott el ezen a kijelentésen. A Cimbalommal kapcsolatos érzései... Az egyiket vele egykorú emberlányként, a másikat Hármaska burkában ismerte meg, tehát a két Cimbivel kapcsolatos érzései túlságosan összekeveredtek ahhoz, hogy az átéltek után most szétválogassa őket. Körülnézett. A homok a láthatárig nyúlt minden irányban, csupán néhány szürkés halom törte meg a lánytól balra, akár sziklatömbök vagy óriási gombák is lehettek. Vagy kezdetleges menedékek. Mögöttük a talaj emelkedni kezdett, és a távolban csorba hegycsúcsok magasodtak, mint egy töredezett fogsor. Az ég az éretlen avokádó sárgásfehér színében feszült odafent, de olyan egységesen, hogy nem lehetett megállapítani a fény forrását. A nap nem látszott.

Ráadásul a levegő csípősen hideg volt. Páz lehelete úgy bodorodott előtte, mint valami élőlény.

– Hol vagyunk? – suttogta Topáz.

Cimbi elnézett balra és jobbra, a láthatárt fürkészte. Hármaska lencseszeme halk szervósurrogással zoomolt maximális nagyításra.

– Nem hinném, hogy ott vagyunk, ahová menni akartunk. A mező fluktuált néhány ezredmásodpercig, mielőtt átléptünk. Lehet, hogy megpróbált visszaállni az alapállapotába, és az Oeninre vinni minket, de most biztosan nem ott vagyunk.

Páz még mindig próbálta felfogni a helyzetüket.

– A katona karja térített el minket – nyögte ki végül.

– Szerintem is – értett egyet Cimbi. – A sztázis kint tartotta volna a tárgyak többségét, de a cielok páncélja szinte minden ellen véd. A lemez megpróbálta kiterjeszteni a mezőt a rendellenes objektum köré is, de annak a java része kívül esett a hatótávolságán. Ami azt illeti, szerencsénk van, hogy

mi egy darabban jutottunk át. Az már túl nagy kérés lett volna, hogy oda jussunk, ahová akartunk. De ez a világ lakatlannak tűnik. Legalábbis az érzékelőim hatótávolságán belül nincs mozgás, nem érzékelek építményeket, és nincs semmiféle forgalom a közelben. A levegő nem jó. A mérgezőségi besorolása 4,3, ami túlélhető, de messze nem egészséges. Metánban és szén-dioxidban dús, de van benne pár gyanús biotikum is. Jelenleg a hőmérséklet a legaggasztóbb tényező. Ha sokáig itt kell maradnunk, akkor érdemes lenne találni neked valami menedéket.

– Ezt hogy csinálod? – kérdezte a lány. – Hármaskának nincs beépített vegyelemzője.

– Eszközöltem pár változtatást ezen a burkon, hogy fejlesszem a funkcionalitását. A nyersanyagok rendelkezésre álltak, csak átalakítottam egy kicsit.

Páz saját magát ölelgette. A hideg kezdett bekúszni a ruhája alá. A szél felerősödött, és a lány hunyorogni kezdett, mert az arcába fújta a homokot. Úgy érezte, mintha apró tűk százai bökdösték volna.

– Túl sok a szilikát – jegyezte meg Cimbi. – Többnyire kvarc, de meglepően magas benne a fémérc aránya. Ez sem tesz jót neked már rövid távon sem. És a légnyomás csökken, ami valószínűleg vihart jelez. El kellene tűnnünk a nyílt terepről, amilyen gyorsan csak tudunk. – A szürke alakok felé mutatott Hármaska egyik lábával. – Ha azok, ott sziklák, akár még egy barlangot vagy akár egy üreget is találhatunk, ahol meghúzhatjuk magunkat.

Topáz próbált felállni. A gyomra fordult egyet, ezért gyorsan visszaült a homokra. Cimbi otthagya a levágott kart, visszament hozzá, és felmászott a vállára.

– Jól vagy? – kérdezte, miközben megérintette az arcát az egyik végtagjával. – Nincs szükséged gyógyszerekre? Többféle is van készleten ebben a burokban, és szintetizálhatok másféléket. Hármaska jó kis gyógyberendezést kapott.

Minden anima elsősegélynyújtásra alkalmasnak készült, de Topáz inkább megtartotta ezt magának. Abban sem volt

biztos, hogy végig tudta volna mondani. A feje lüktetni kezdett, talán az ártalmas levegőtől vagy a csökkenő légnyomástól. Vagy mert sokkos állapotba került.

– Páz! – szólította meg Cimbalom gyengéden. – Komolyan gondoltam, hogy el kellene bújnunk. Az a katona nem volt egyedül. Legalább egy társsal jött az állomásra, és amint visszafejtük, hogy végül hol kötöttünk ki...

Halk tapsoláshoz hasonló zaj hallatszott, és hirtelen már nem csak ketten voltak ott a homokos pusztaságban.

Úgy húsz méterre tőlük, Topáz felborult bőröndjén túl vörös páncélos alak állt, az élénk szín megdöbbentően kirítt a fakó, sárgás környezetből. A cielo hatalmas volt, vagy húsztenyéynyi magas, és vállban olyan széles lehetett, mint két uti egymás mellett. Önjavító páncélja úgy tükrözött, hogy Topáz látta a saját mozdulatait az alak mellkasán. A sisakja hosszúkás volt, elkeskenyedett, bár az orr-rész éles vonalát vékony szenzormodulok fedték el az egyik oldalon, mintha maroknyi darts-nyíl állt volna bele. Az érzékelők surrogva és halkan kattogva mérték fel a környezetet. A katona fegyvert is hozott magával, egy puskát két, különböző hosszúságú csővel, a rövidebbikkel a hosszabbik alatt. Mivel amióta az eszt tudta, Topáz is be akart állni a seregbe, rögtön felismerte a fegyvert: a Sa-Su rohampuska a katonák rendszeresített felszereléséhez tartozott, általános harci helyzetekben és békéltető missziók során használták.

– Hé, te lány! – szólalt meg a cielo rekedt, mogorva férfihangon.

Páz hátrébb lépett, a lába magától mozdult a félelmetes alak miatt. A cielőkat a Pándomínium teljes térségéből toborozták, úgyhogy a lánynak fogalma sem lehetett róla, mi rejlett a páncél alatt, de a képzeletében egy jókora ragadozó jelent meg dagadó izmokkal és agyarakkal teli szájjal.

A katona megnyugtatónak szánt mozdulattal felemelte szabad kezét, de nem épp a kívánt hatás érte el vele, mert Páz meglátta a csuklóján a fekete koponyák sorát, amely a harcban megölt ellenségek számát mutatta. A lány próbált nyugalmat erőltetni magára, holott a szíve már a torkában

dobogott. Kifogyott a lehetőségekből. Nem tehetett mást, mint hogy megadja magát.

A csalódással vegyes megkönnyebbülésbe, a beletörődésbe és a kétségbeesésbe beleszédülve felemelte a kezét.

A katona maga elé kapta a fegyverét, a puska mindkét csöve Topázra mutatott. Az imént még békéltető mozdulattal felemelt kéz az agy alá ugrott, a mutatóujj megközelítette a ravaszt, ahogy a katona célzott.

Cimbalom figyelmeztetést kiáltott, de már elkéssett vele. Páz azonnal reagált a fenyegetésre.

Futásnak eredt.

Az emberi faj különféle rasszainak, változatainak mindegyike magán hordozza evolúciós elődje nyomait. Ez így működik, és felesleges problémázni rajta, ahogy a szervesek szoktak. Mindenki saját maga kovácsa szeretne lenni, és nem csupán egy maréknyi túlélési stratégia aktuális eredménye. Szinte már elbűvölő, de akkor is szimplán csak értelmetlen dolog.

A természetes kiválasztódás ajándékai sohasem oszlottak el egyenlően. A Hadiz Tambuwalhoz és Essien Nkanikához hasonlóan a majmoktól származó emberszabásúak ujjai a legügyesebbek, a leginkább alkalmasak a finom műveletekhez. Hamar eljutottak az eszközhasználathoz, és gyorsan tanulnak, ugyanakkor ők rendelkeznek a legfejlettebb agresszív versenyszellemmel. Nagyon kevés majomvilág maradt fenn annyi ideig, hogy csatlakozhasson a Pándomíniumhoz. A macskaféléket és kutyaféléket robusztus anyagcseréjük, a menyétféléket elképesztő hajlékonyságuk, a madárfélék egy részét éles elméjük segítette a túlélésben.

Ut népének pedig mindig a futás ment a legjobban.

Ez igazából nem meglepő. Páz ősei üreglakó növényevők voltak, akik egy egészen hosszú és kegyetlen tápláléklánc alsó részén helyezkedtek el. Világukon az egyik ősi ragadozójuk egy farkasszerű emlősfaj volt, hét fogsorral, amelyből az utolsó hármat az evolúció arra tervezte, hogy lenyúzza vele a még élő áldozata bundáját. Egy másik, egy hüllőféle akár tíz méterre is ki tudta lökni a nyelvét. És az a nyelv elég érdes volt ahhoz, hogy felhorzsolja a bőrt, ráadásul idegméreg borította. Ha eltalálta az áldozatát, megbénította, és a zsákmány ezután arra számíthatott, hogy a felöklendezett gyomorsav élve emészti el, majd a hüllő ugyanazzal az ezúttal szívócsővé tekert nyelvvel felszürcsöli.

Sorolhatnám még a példákat, de mi értelme lenne? Elég annyi, hogy Páz ősei többnyire futással próbálták elkerülni a veszélyek számos formáját. És az evolúció azokat részesítette előnyben, akik jobban teljesítettek. A hátsó lábak sok nemzedéken keresztül nyúltak, az izmok egyre vastagodtak. És kialakult egy teljes második izomkészlet is, amelyet az utik nem használtak a normál mozgáshoz, de az alvási ciklusok során ritmikus összehúzásokkal tartottak karban. Ezek az izmok és csatlakozási pontjaik a lábsontokon jellegzetesen széles hátsót kölcsönöztek Páz népének, túlzott oldalsó kilengéssel járás közben.

Ám ha futásnak eredtek...

Nem csupán gyorsak voltak, ami egyébiránt kilencven kilométer per óra sebességet jelentett, de menekülés közben az egész anyagcseréjük támogatta a mozgást, teljes mértékben alárendelve a testet annak a feladatnak, hogy minél messzebbre kerüljenek a veszélyforrástól. És egy uti sohasem futott egyenes vonalban. Topáz is látványosan cikcakkozott, ugyanolyan hatékonyan váltott irányt, mint ahogy sprintelt. A nyúltagya egyenlőségjelet tett az egyenes vonalú mozgás és a kínterhes halál közé, és ami azt illeti, a nyúltagya egyáltalán nem tévedett. Ha az ellenség látja, hová tartasz, akkor kiszámítottan utánad vetheti magát, vagy akár elébed is kerülhet. Jobb, ha csak találgat.

Amikor a cielo tüzet nyitott, Topáz épp irányt váltott. Fél másodperc elteltével pedig megfordult, és egyenesen a katona felé futott. Nem mintha közelebb akart volna jutni hozzá, csak hát a lövés zaja felidézte a robbanás emlékét. Megszállta a rettegés, borotvaélesen és ezerszeresen felerősítve tépte szét a gondolatait. Csak a menekülési ösztöne működött tovább maximális fordulatszám, mint egy ruletkeerékhez kötött véletlenszám-generátor. Páz lába magától mozgott, ide-oda rángatta a lányt, a menekülési ösztön kizárta a tudatos gondolatait.

Rövid sorozat módban a cielo Sa-Su puskája tizenkét lövedéket köpött ki fél másodperc alatt. A fémdarabok szanaszét szórták a homokot ott, ahol Páz az előző

pillanatban volt, azután a lány ismét fordult, majd ismét, és elrohant a katona mellett, a bajsza vége súrolta a férfi páncélos karját.

Mire a fegyveres alak utánafordult, ő már háromszáz méterrel arrébb járt, és gyorsan távolodott.

A cielo egyszerre két nyelven káromkodott, az anyanyelve kifejezéseibe beleszótta a morgó szavait is.

Ezt a lényegtelen tényt onnan tudjuk, hogy a cielopáncél alapértelmezetten eltárolja a kommunikációs forgalmat a viselője belső berendezésén keresztül. Ennek a bizonyos vértzetnek a megmaradt darabjai, a mellvért, a sisak és a bal karpáncél a mai napig folyamatosan ki vannak állítva a Vándorló Erőd nagykönyvtárában, az adatmagját sok évvel ezelőtt letöltötték és dekódolták. Innen tudjuk azt is, hogy a katonát Gorn Erbeknek hívták, egy kutyaféle volt a Gharomonról, a gyors reagálású csapat tagjaként küldték az Utra, és gyakorlatilag az első másik világon teljesítendő megbízását kapta. A koponyás dísztagányságból festette fel a csuklójára. Nem harcolt egyik csatában sem a Melkelés ellen, és az Uton sem kellett harcolnia, ahol csak vártak és figyeltek, miközben lassan a harmadik hónap telt el az alvó ügynökök leleplezése óta. Gorn először sütötte el a fegyverét az alapkiképzés óta, és kifejezetten ingerült lett. Mert hát könnyű célpontra számított, csak egy nyúlra, ami akár egy helyben is maradhatott volna, amíg lepuffantja. Ehelyett célzási gyakorlatot csinált neki ebből az egyszerű kis dologból.

Nem aggódott különösebben. Amint átlépett erre a világra, rögtön leszkenne a kis uti lányt, és ennek alapján BS-nek (bőven semmi) sorolta be. A cuki kis G típusú szerkezetben a lány vállán biztos akadt egy-két nem halálos eszköz, amit esetleg mérsékelt hatékonysággal be lehetett vetni egy utcai rabló ellen. A cielopáncéllal szemben ezek semmit sem értek.

Erbek átkapcsolta a páncélját manuális felülírásról küldetésprioritási módra. Bemérte a célpontot, és kiadta az utasítást: énség követése, lőszer kiválasztása, kivégzés! Az

erőrásegítés halk zúgással indította be a páncél szervóit, és a katona futni kezdett a célpontja után, eleinte még lassan, de folyamatosan egyre gyorsulva. Nem számított hosszú üldözésre, de a gyenge kezdet ellenére legalább kezdte érdekesnek érezni ezt a küldetést.

Legalább ebben nem tévedett.

A pánik és a hitetlenkedés folyamatos háttérzajjal töltötte meg Páz elméjét, de a lába jól teljesített anélkül is, hogy tudatosan irányította volna. A lány megkerülte a szürke tömböket, és azonnal bekanyarodott mögéjük, hogy kikerüljön a katona lövonalából. Ilyen közlelről már látta, hogy a szürke anyag valamiféle gombatenyészet lehet. A tömbök gombatornyok voltak, hasonlóak az Ut „rózsaszín napernyőnek” becézett galócaféléjéhez, de sokkal magasabbra nőttek. Gömbszerű fejüket – amelyek alig voltak szélesebbek fatörzs vastagságú törzsüknél – szalagszerű kinövések vették körül, és kövér, fehér spórazsákok lógtak le róluk majdnem a földig.

Cimbi szorosan a lány vállába kapaszkodott. Ami azt illeti, túl szorosan, és Topáz elfintorodott, ahogy Hármaska fémlábai belevájtk a bőrébe. Azután fel is kiáltott fájdalmában és meglepetésében, amikor valami megszúrta a nyakszirtjét, mert Cimbalom tényleg átszúrta a bőrét.

– Cimbi!

Adrenalininjekció, válaszolta Cimbi. Kevertem bele egy kis inzulint is. Nagyszerűen csinálod, Páz! Csak így tovább!

A lány szaladt tovább, cikcakkban futott, ahogy csak bírta. Ez a stratégia eddig bevált, mert a cielo rövid hatótávolságú fegyvereinek nem sikerült bemérnie. Viszont ennek is megvolt a maga ára. Amíg ő ide-oda cikázott a szürke tornyok között, a katona egyszerűen csak áttört rajtuk, és a gombák úgy hasadtak szét, akár az ázott kenyér. Fehér spórafelhők terjengtek, el-eltakarták a cielót Topáz elől pár pillanatra, mielőtt az egyre gyengülő szél felkapta őket. Az egyik spórafelhőből a vártnál jóval közelebb bukkant ki, mivel ez volt az előnye annak, hogy egyenes vonalban futott, és hogy a gombák nem képeztek komoly ellenállást az erejével szemben.

A talaj emelkedni kezdett. Páz nekifeszült az új szögnek, felsőtestével kissé előredőlt, fejét két válla közéhúzta. Mindezt továbbra is ösztönösen tette. Széles csípője ellenére a teste áramvonalasabb lett ebben a pózban, így a szél szinte egyáltalán nem akadályozta. Ekkor még mindig vadul cikázott, és mesterséges szíve egész jól megbirkózott a plusz terheléssel. Erbek lassan így is egyre közelebb ért hozzá, de a célzórendszere még mindig nem tudott mit kezdeni a célpont kiszámíthatatlan pályájával. Kitérő megoldással próbálkozva a katona fellőtt a sziklás lejtő magasabban lévő részére, amitől kis kődarabok záporoztak Topázra, aki próbálta elkerülni őket. Némelyik a katonát találta el, de a legnagyobb is ártalmatlanul pattant le a páncéljáról.

Jó ez a páncél, jegyezte meg Cimbi vokon keresztül, semleges hangon. Acélallotrop önjavító nanitszövettel. Akár valamilyen fegyvert is rögtönözhetnék ebből a burokból, amiben most vagyok, de valószínűleg sebezhetetlen.

Nem, ellenkezett Páz. Nem az. A rémület, ami a síkságon megszállta, még nem múlt el, de Cimbi injekciójának vegyületei a szervezete által termelt ellenanyagokkal együtt kitisztították annyira a fejét, hogy már tudjon gondolkodni. A levegőt hőszerű anyag töltötte meg, ami valójában a gombafák fehér spórafelhője volt, ahogy a szél elálltával lassan ereszkedett le a talajra, kilométeres sugarú területet terítve be. Páz makróra állította a kiberszemét, és menet közben megvizsgálta a spórákat, akárcsak a kavicsos port, amelyen futott. Nem volt tökéletes, de a lány úgy vélte, hogy meg fog felelni a célnak.

Mechanikaórán különszorgalomból tanulmányozta a ciélok páncélját. Az őt üldöző katona állig felfegyverkezett, és a teste tele volt implantátumokkal, de a vértetét gyakorlatiasan tervezték meg, ismert működési paraméterekkel. Topáz látott nyúlfarknyi esélyt arra, hogy ő jöjjön ki jobban ebből a találkozásból.

Kilométereken át futottak felfelé a domboldalon, ami egyre meredekebbé vált, ezzel együtt egyre veszélyesebbé is. Ösvénynek nyoma sem látszott, mindenhol csak hol

tompább, hol élesebb kövek heverték, néha kisebb hasadékok szakították meg a felszín egységességét. A katona fáradhatatlanul követte a lányt, és lassan közeledett hozzá. Topázzal szemben a férfi nemcsak a saját izmaira hagyatkozott, hanem a páncélja akkumulátoraira is, és a kettő együtt akár napokig is fenn tudta volna tartani ezt a tempót.

Páz viszont kezdett az ereje végére érni. A lába még nem fájt, és a szíve talán még azután is tovább pumpálta volna a vért az izmaiba, hogy holtan esik össze, de égett a tüdeje, és a bőre is mintha izzott volna. Azon csodálkozott, hogy nem gőzölög a hidegben.

Omladéklejtőhöz ért, amely egy földcsuszamlás alkalmával alakulhatott ki porból és szürke kövekből. Pont valami ilyesmiben reménykedett. Meredeken felfelé rohant tovább, iskolai cipője meg-megcsúszott a laza kavicsokon. Még jobban lenyomta a vállát, a lábát minden lépésnél belevágta a talajba, de olyan erővel, hogy kis porfelhőket vert fel. Ez elkerülhetetlenül lelassította egy kicsit.

A cielo is lelassult, de csak addig, amíg nem aktiválta a csizmája talpába épített kapaszkodókörmököt. Ezután ismét rákapcsolt, és még gyorsabban közeledett a célpontjához. A menekülő uti egyre könnyebb célponttá vált, ám közben egy újabb földcsuszamlás esélye is megnövekedett. A katona számára egyre nyilvánvalóbbá vált, hogy hamarosan elintézheti a lányt.

A lányt, aki látszólag ismét pánikba esett, mert kifogyott a lehetőségekből. Kezdett eltérni az eddigi irányától, mintha ki akart volna jutni az omladéklejtőről, de hirtelen megcsúszott, pár méternyit siklott is lefelé, alig bírta megőrizni az egyensúlyát. Ezzel még többet veszített eddigi előnyéből, és felvert egy nagyobb porfelhőt is. Ha a katona csak a saját látását használja, akkor ez okozott volna némi problémát, de Erbeknek nem kellett látnia a lányt, hogy tudja, hol van. A páncélja rendszerei szinte zavarba ejtően sokféleképpen érzékelték a célpontot, a testhőjét, az izzadsága szagát, a zihálását, a levegő áramlását körülötte.

Ezek közül bármelyik alapján meghatározhatta volna Topáz pontos elhelyezkedését a térben. Úgyhogy Erbek csak ment tovább előre magabiztosan, ugyanazzal a tempóval.

Érzékelte, amikor Páz felért a lejtő tetejére, és eltűnt mögötte, emiatt elveszített valamennyi valós idejű információt, és kénytelen volt ráerősíteni a futásra. Az egész csak egy másodpercig tartott, utána a katona is felért a lejtő tetejére, ahol rögtön újra meglátta a célpontját valamivel előrébb. A lány talált egy sziklapárkányt, amely éppen elég széles volt ahhoz, hogy elférjen rajta, és ennek a mentén futott tovább behúzott fejjel, ütemes mozgással. Az egyik oldalán csupasz sziklafal húzódott, a másikon mély szakadék. Nagyjából háromszáz lépéssel előtte, ahol valaha egy rég kiszáradt folyó szelte ketté a kis hegyet, a párkány véget ért. Úgy tizenöt méterrel arrébb folytatódott a folyószakadék túlsó falán.

A nyúllány nem lassított. Ugrani akart.

Lehetetlennek tűnt, de Erbek nem akarta a szerencsére bízni a dolgot vagy elveszíteni az utit, ha annak mégis sikerülne a csodálatos teljesítmény. Felgyorsított, még a páncélja sugárhajtásos rásegítését is beindította.

Cimbalom is látta a szakadékot. *Páz! Nem fog sikerülni, vokolta. Le kell másznod a lejtőn, és reménykedj, hogy a cielo nem talál rád!*

Topáz nem szánt energiát a vitára. Úgy volt vele, hogy valakinek úgyis igaza lesz. Az idő mintha összesűrűsödött, lelassult volna, ahogy azt általában érzékeljük a kivételes erőfeszítések során. Az izmai megfeszültek és kinyúltak, lekottázható ritmusban dolgoztak. Elérkezett az utolsó lépéshez az émelyítően mély szakadék szélén. Minden erejével elrúgta magát.

Először felemelkedett, de a folyóhasadékban kialakult szélcsatorna mintha magával akarta volna rántani. Páz úgy érezte, mintha megtorpant volna a levegőben, és sokáig ott lógott volna mozdulatlanul. Azután a másik oldal hirtelen odaröppent hozzá, és a párkány folytatása a lány talpa alá ugrott. A szélénél alig két centivel beljebb érkezett le.

Legfeljebb öt centivel. Előreesett, megütötte a térdét, azután a lendület vitte tovább, és többször is átbucskázva a fején előregurult. Teljesen kifulladt. Magatehetetlenül elterült.

A cielo őszintén meglepődött, mert egészen addig csak egyszerű furcsaságként értelmezte az utik széles hátsóját. Csak most döbrent rá, hogy micsoda izomzat rejtett ott a bunda alatt. Persze ez csupán annyit számított, hogy lesz majd mit mesélnie a többieknek, miután visszatért a bázisra. A szakadék ott tátongett előtte. Ismét beindította a páncél sugárhajtását, és ugrott. Kecses ívet írt le a levegőben.

A túlsó sziklapárkányon kiterült nyúl nehézkesen a hasára fordult, és félig sikerült felemelkednie, miközben a halál vérvörösen és ellenállhatatlanul közeledett felé. Ennek ellenére a lány nyugodt maradt, már amennyire a fejében lüktető fájdalom és égő tüdeje ellenére nyugodt lehetett. Talpra kászálódott, úgy figyelte a közeledő katonát.

Tizenegy évnyi mechanikatanulás és a saját túlzott érdeklődése miatt Topáz egészen sokat tudott a cielopáncélról. Például azt is tudta, hogy a sugárhajtású rásegítést eséstompításra és felszállásra tervezték, hogy a katonák biztonságosan földet érjenek, ha kiugranak egy közepes magasságon repülő csapatszállítóból, vagy függőlegesen felrepüljenek a géphez a bevetés végén. Vízszintes vektorú ugrásoknál a fúvókáknak meg kellett osztaniuk a hajtóerőt az emelés és a stabilizálás között, ami kétszer akkora energiába került feleakkora hatásértékkel.

A páncél fúvókái köhögni kezdtek. A katona megingott a levegőben.

– Nulla-egész-hatszázhuszonöt milliméter – mondta Páz. Hangosan kimondta pusztán daczból, holott berekedt, és alig kapott levegőt. Arra a pontos részecskeméretre utalt, ami már jó eséllyel eltömíthette a személymozgatásra tervezett, duál-légbeszívós, mikromagos sugárhajtómű fúvókáit. A legnagyobb gombaspórák és a legkisebb homokszemek, amelyeket egyébként szándékosan vert fel a talajról a lejtőn, viszonylag közel álltak ehhez a mérethez.

A fúvókák leálltak. Prüszköltek még egyet, kettőt, hármat,

azután kikapcsoltak.

Erbek leejtett kődarabként zuhant a szakadékba.

Kellett neki egy másodperc, hogy felfogja: meg fog halni. Ez a tudás először erőteljes hitetlenséget korbácsolt fel benne, és csak arra tudott tippelni, hogy az a kibaszott nyúl lelőtte valamiféle rejtett fegyverrel, amit a szkennerei valamiért nem érzékeltek. Az effajta viselkedést nem szabad büntetlenül hagyni. Erbek robbanólövedékre váltott, és kilőtt egy aknavetőlövedéket a Sa-Su rövidebb, tágabb csövéből. A lövedék fekete füstöt eregetve ívelt fel a levegőbe.

A katona teste egy sziklatömbbe csapódott fejjel előre, és egy szaltót követően rázuhant egy másikra. A páncélja kitartott, be sem horpadt, de a becsapódás ereje eltörte a nyakát. Meghalt, mielőtt földet ért volna.

És hát nem célzott túl jól. A robbanólövedék a sziklafalat találta el több száz méterrel fölötte. Odafent, a párkányon Páz érezte a becsapódást, a robbanás okozta remegést a lába alatt, és nem kis örömmel döbbszent rá, hogy még mindig nem halt meg.

Csakhogy a föld nem hagyta abba a remegést. Topáz megpróbált hátrébb lépni, el a párkány szélétől, de megbotlott, és hanyatt esett, így vette észre a széttöredező hegycsúcsot, amelyből több tonnányi kő indult el lefelé végzetes lassúsággal, hogy azután a sziklatömbök bucskázva gurulni kezdenek a lány felé. A katonának nem sikerült megölnie, de azok az óriási kövek úgy szétnyomhatták, mint légycsapó a legyet.

Amilyen kimerült volt, hiába próbált meg újra felállni. Végül inkább az oldalára fordult, és Cimbalom Hármaskaburkát magához ölelve összegömbölyödött, így gurult le a lejtőn. Elmérte az irányt, eltérült balra, és irányíthatatlanul felgyorsult. Pattogni kezdett, végül egy nagy kötömb állította meg fájdalmas ütéssel.

A hegy levált teteje tőle jobbra érkezett a lejtőre, alig pár méterrel arrébb, és a becsapódás ereje a lányt is arrébb lökte, miközben három méter mély hasadékot vágva csúszott

tovább, mint valami hatalmas eke.

Moon Sostenti épp egy fontos személyes projekttel akart foglalkozni, amikor megkapta Vemmet üzenetét. Hosszú távon alapvetően öngyilkosságnak tűnt, bár a nő amúgy is arrafelé tartott a maga módján.

Az Ezüst Hadművelet óta Moon agya nem igazán rázódott helyre. Összerezzent, ha a napfény fémen csillant meg, és éjjelente fuldokolva riadt fel olyan őrült álmokból, amelyekben a teste építőkockákká, porrá, gőzzé vagy egy kimondatlan szóvá változott. Csak úgy végigbotladozott a napjain, egyszerű dolgok után kapkodott, amelyek ideiglenesen elhagyták: nehezen idézte fel az osztagtársai nevét, a tisztelgés mozdulatát, hogy a hét melyik napja van éppen, de néha akár még a saját nevét is.

Gyógyszereket kapott depresszióra, és egy ronda katonai implantátumot is beültettek neki a súlyos diszkinéziája miatt, ami szintén a neurális hálóban töltött túl sok idő hosszú távú mellékhatásának tűnt. Közben persze ugyanolyan szar kiküldetéseket kapott, mint korábban, és olyan kis fiatalkák kaptak helyette őrmesteri rangjelzést, akik legfeljebb még csak kiscicák lehettek, amikor ő beállt a seregbe. Minél tovább kínlódott ilyen körülmények között, annál kevesebb értelmét látta az erőfeszítéseinek.

Gondolkodott az alternatív megoldásokon. A Cielóból nem lehetett dezertálni. A testi átalakításokat és beültetéseket központilag is vezérelhették, akár ki is kapcsolhatták. Az engedély nélküli távollétnél három hetet vártak, mielőtt kiküldték a lezárási utasítást. És akkor a végtagok megbénultak, a belső szervek leálltak. A katonák között csak „huszonegy” kódnéven emlegetett eljárást senki sem tekintette jó halálnemnek.

Moonnak még hat év volt hátra a szerződéséből, utána megkapja majd a kilépőjét, és szerencsét próbálhat más

területen. De hol? Csak a sereget ismerte. Egy csomó barátja próbálkozott a katonaság után a civil élettel, és többségüknek nem sikerült. Az ő esélyei sem tűntek túl jóknak.

Vagy folytathatta a szarlapátolást egy megújított szerződéssel, abban reménykedve, hogy a feltételezett bűne elévül valahogyan, bármilyen jegyzékben is szerepeljen. Nos, ebben nem volt érdemes reménykedni. A Cielo irodai részlege ugyanolyan volt, mint a többi bürokratikus alrendszer. Az ember csak abban lehetett igazán biztos, hogy amire szüksége lenne, az késni fog, vagy valaki akár meg is feledkezik róla aktatologatás közben.

A nő végül döntött. Mégpedig úgy, hogy szép sorban kinyír minden egyes tisztet, akitől eddig ilyen-olyan szar megbízatásokat kapott. Az utóbbi időben ez a lista jócskán kibővült, és Moon nem számított rá, hogy a végére érhet. Valahol menet közben majd letartóztatják, hadbíróság elé állítják, kivégzik. Vagy talán helyben lelövik, hogy ne termeljen annyi papírmunkát.

Eddig még csak egyvalakit intézett el: Hossul ezredest, aki anno beugrott az Ezüst Hadművelet egyik eligazítására, hogy elmondja, milyen nagyra értékeli a sereg a parancsra kísérleti patkányokká változtatott katonák nagylelkű áldozatát. Moonnak szerencséje volt. Az ezredes beugrott a 432-esekhez is egy gyors egyeztetésre a helyi főnökséggel az újabb offenzívával kapcsolatban. Az egyeztetés terve szó szerint összeomlott, amikor a nő egy szingularitásgránátot dobott az ezredes magánsátrába.

Csakhogy itt le is állt a terve. A táraikat lezárták, a Sa-Suhoz használt lőszereket amúgy is le lehetett nyomozni, és az egész tábort elárasztották az apró Méhész megfigyelődrónok. És Moon sejtette, hogy ez jó ideig így is marad, mielőtt újra kipipálhat majd egy nevet a listáján.

Kicsit bosszantotta, hogy igazából még csak nem is érdekelte a dolog. Arra számított, hogy az ezredes megölése okoz majd valamiféle megkönnyebbülést vagy legalább egy kis elégedettséget, de nem érzett semmi ilyesmit. Hossul egy

idióta volt egy olyan rendszerben, amelytől nagyobb hatalmat kapott, mint amekkorát kezelni tudott volna. És a Cielo tele volt ilyenekkel. Talán minden hadsereg tele volt ilyenekkel.

Akkor hogyan tovább? A vészkijárat, ahogy a seregben óvatosan nevezték a dolgot, egyre vonzóbb lehetőségnek tűnt. Lenyomozható lőszeres ide vagy oda, rádőlhetett a Sa-Sujára, és átküldhetett egy darab ólmot a fején. Vagy várhatott egy hetet, amíg letelik az aktuális rotációja, és visszaküldik a frontra. Mostanában akkora veszteségekről érkeztek onnan jelentések, hogy valószínűleg nem is kellene aktívan keresnie az öngyilkos helyzeteket.

Azután a semmiből jött egy üzenet Orso Vemmetől, attól az énségtől, akinek a kibaszottul céltalan felderítő akciója indította el az egész szarvihart, amelybe Moon belekerült. A nő kis híján olvasatlanul törölte a fájlt.

Azután mégis megnyitotta, és először azt hitte, hogy a fickó eredetileg valaki másnak akarta elküldeni.

„Örülök, hogy meg szeretne látogatni a Tsakomon”, írta. „Legalább személyesen beszélhetünk az azonnali előléptetéséről és az én visszahelyezésemről a figyelőbiztosi posztra. Sok jó dolog történik velünk, és nagyon keveset kell tennünk azért, hogy ezek valóban megtörténjenek.”

Már ez is elég érthetetlennek tűnt, de a második bekezdés még furábbra sikeredett:

„Elmegyünk majd vadászni, halászni, csapdát állítani – mindenfélét csinálunk, amivel szívesen tölti az idejét. Nem kell hoznia semmit, van felszerelésem. Olyan vadászatot ígérek, amely méltó lesz régi barátjához, Essien Nkanikához. Biztos vagyok benne, hogy ezzel most felidéztem pár emléket. Nem lenne ideje újabb, jobb emlékeket szerezni? Szerintem igen.

Tisztelettel,

Orso Vemmet”

Moon úgy sejtette, hogy rejlik a szavak mögött valamiféle másik üzenet is. Vemmet készült valamire, és segítségre volt szüksége hozzá. Nkanika említése sejtette, hogy miről lehetett szó, mert arra a megbízásra utalt, ami

mindkettejükkel kicseszett. Igen. És feldobta a lehetőséget, hogy talán tehetnek ez ellen valamit.

Vadászat, csapdaállítás? Tehát Vemmet valamiféle műveletre készült. Talán egy rajtaütésre valamelyik veremvilágon.

Moonnak volt még pár nap eltávja, de nem igazán akarta erre a faszfej Orso Vemmetre pazarolni. Éppenséggel találhatott volna egy jó magas hegyet, amiről leugrik, vagy kívárhatta, hogy még egyszer, utoljára elinduljon a dicsőséges darálóba. A szögek többségét akkor verték be a koporsójába, amikor legutóbb össze kellett állnia ezzel a vézna pacákkal. Mi a csöcsért akarta volna ezt megint?

Ugyanakkor, ha tényleg az enyészetre hajtott, akkor talán ezzel juthatott el leggyorsabban az út végére.

Végül úgy döntött, hogy a pokolba is, Vemmet kíváncsivá tette. Ez már önmagában véve is újdonságnak számított az utóbbi idők depressziós érdektelenségéhez képest, és valahogy kikezdte az önkéntes elszigetelődésével emelt falakat. A felettese rá se nézett az eltávozási kérelmére, csak rányomta a pecsétjét. A 432-esek amúgy is hamarosan elindultak a Melkelés térségébe, ami a jelenlegi állás szerint legalább a század harmadának automatikus elvesztését jelentette. Nem csak Moon használta ki a szabadsága utolsó napjait arra, hogy kicsit távolabb kerüljön a seregtől.

Nem volt egyszerű eljutni a Tsakomra. Kiderült, hogy ez azoknak a világoknak az egyike, amelyet egyetlen célnak szenteltek. Az egész egyetlen, nagy gyár volt, és többé-kevésbé börtön is egyben. A Cielónak egyszerűbb volt kényszermunkásokat alkalmazni, mint rendes béreket fizetni és betartani a megfelelő munkakörnyezetre vonatkozó előírásokat. Amikor a Tsakom levegője végül teljesen belélegezhetetlenné válik, akkor majd átköltöztetik a gyárat és az infrastruktúra nagy részét egy másik világra. A Lépestechnológia azt is jelentette, hogy többé nem kellett bocsánatot kérni.

Moonnak le kellett hazudnia az égről a csillagokat azzal kapcsolatban, hogy hová utazik és miért. A sereg Lépfőállomásán kijelentette a hadnagynak, hogy az egyik nagybátyjához megy látogatóba, mert még egyszer találkozni szeretne vele a következő bevetés előtt. A haldokló anyjára esküdözött, hogy ő az egyetlen élő rokona, meg ilyen faszságok. Megadta a Vemmetől kapott koordinátákat, és várta, hogy a tiszt ellenőrizze őket.

– A hely korlátozások alá esik, katona.

– Igen, a civilek számára. De nem nekünk. Említettem már a haldokló anyámat? Van egy adatjelzés a felülíráshoz könyörületből. Kurvára használnia kéne.

A hadnagy révedezni látszott, amíg a belső berendezését olvasta. Azután ismét végigmérte a két méter magas, tágra nyílt szemű macskafélét, aki elmélázva vakargatta állát az egyik kiugrasztott karmával, amely hosszabbnak tűnt, mint az az ujj, aminek a végéből kiállt. Hosszul ezredes és a gránát esete keltette pletykák még élénken éltek mindenki fejében. A hadnagy nem állt elég magasan a ranglétrán ahhoz, hogy célpontnak tartsa magát, de Moon talán máshogy vélekedett nagy és hipnotikus szempárja mögött. Egy olyan katonának,

aki a Melkelés egyik világára készült, amúgy sem sok veszíteni valója maradt.

Végül a tiszt kiállította az engedélyt, és Moon átlépett.

Az érkezési lemez egy betonbunkerben kapott helyet, közvetlenül a polarizált erőterekből épített szaggatókerítés mellett. A kerítés váltakozó sárga és vérvörös felülete figyelmeztetésként szolgált annak, aki át akart volna szökni rajta, hogy papírvékony szeletekben jön majd ki a túloldalra.

Egy kifogástalanul fiatalos arcú őr átnézte Moon engedélyét, és közölte vele, hogy ki kell ürítenie a zsebeit az egyik ott lévő, számozott fedelű acéldobozba. Miután végzett, az őr leszkenne egy hordozható érzékelővel, amely enyhén hisztérikusan sípolni kezdett, mint a pánikba esett madár, amikor menyét bukkan fel a fészkében. Az őr összevont szemöldökkel meredt Moonra.

– Mondom, mindent!

A nő a türelme végéhez közeledett.

– Olvassa el a jelzést is! – javasolta.

Az őr ekkor döbbsen rá, hogy egy cielo áll előtte, és az érzékelő a beültetett fegyverekre reagált. Vörös képe veszített valamennyit a színéből.

Óvatosan, csak a rend kedvéért megmota Moont, azután odaterelte egy másik Lépőlemezhez. Ez átvitte a kerítés túloldalára, ahol egy másik, ugyanolyan vörös képű őr egy hosszú, egyenes bekötőút felé irányította. Az út meredek emelkedővel vezetett fel a gyárhoz, amely gyakorlatilag egy gigantikus, másfél kilométer széles, jellegtelen betonkocka volt.

Moon kilépett egy kicsit. Teherautók és különféle egyéb járművek jöttek-mentek a bekötőúton. Az egyik sofőr felajánlotta, hogy elviszi, de a nő nem élt a lehetőséggel. Az utóbbi két hónapot egy megerősített katonai táborban töltötte, jól esett kicsit megmozgatni a lábát.

Tíz perc séta után meggondolta magát. A szennyezett levegőtől úgy érezte, mintha késsel hasogatnák fel a torkát, és izzó szén égett volna bele a mellkasába. Lestoppolta a következő járművet. A sofőr látta, hogy minden

lélegzetvételhez grimaszt vág, és bólintott egyet.

– Szűrés nélkül nem érdemes sokszor levegőt venni – jegyezte meg. – Gyorsan lerakódik.

– Maga látszólag jól bírja – mondta Moon rekedten. – Itt mindenkinek olyan kis rózsás képe van. Az mitől lehet?

– A monoxidtól. Beindítják a tisztítókat, ha túl magas a koncentráció, de drágán működnek, úgyhogy kapjuk jó száz ppm-ig, mielőtt a főnökség bekapcsolja őket. Ha a falakon kívül van dolga az embernek, akkor pár év, és fényleni kezd.

– Micsoda kibaszott örület ez!

A sofőr vállat vont. Közönyösen bámulta az utat vezetés közben.

– Á, itt mindenki elítélt. A jó levegő csak a jó embereknek jár.

– Maga mit csinált?

– Most meg miért kérdez ilyet, amikor már épp kezdtünk jól kijönni egymással? Itt a megállója, katona. A kapu nem nyílik ki, ha utasom is van. – A sofőr leparkolt az út szélén, hogy Moon kiszállhasson. A nő adott neki pár rúd fecsegőt, ami nála maradt az őr felületes motozása után. A fickó keze megremegett, amikor elvette, és a pókerarca is eltűnt.

– Na, ez frankó – sóhajtott. – Ez kurvára frankó! El kellene intézni valakit? Vagy elég csak megcsonkítani? Csak mondja a nevét, és el van intézve.

– Kösz, nem – felelte Moon. – Jó étvágyat hozzá!

Még egy ellenőrzés várt rá, mielőtt bejutott a gyár területére, ezúttal egy felületes CoIL-letapogatás kíséretében. Moon őszintén válaszolt a hülye kérdésekre, és erősen próbált nem Hossul ezredes szingularitás-gránáttól kifordult belső szerveire gondolni. Átjutott. Odabent követte az iránymutatásokat a hatalmas terekben, a félig összerakott harci gépek és úrfregattok között, amelyeket láthatatlan erőter-hám tartott a levegőben. Végül egy négy fal által határolt udvarra érkezett. Az egyik sarokban egy harctéri, eldobható pontonház állt. Moon már milliónyi ilyet látott az ideiglenes táborokban, de ezen a helyen erre számított a legkevésbé. Odament, és bekopogott az ajtón. Pár másodperc

elteltével ismét kopogott.

– Hé! – kiáltott. – Van itt valaki?

Végül kinyílt az ajtó, és Orso Vemmet állt mögötte, óvatoskodva kémlelt ki az ajtófélfá mögül. Látszott rajta, hogy simán becsapja az ajtót, ha nem tetszik neki, amit lát.

Szarul festett. Szürkésbarna szeme alatt a karikák olyan színűek voltak, mint a romlott alma húsa. A Tsakomon mindenkire jellemző, élénkpiros arcszín csak rontott a hatáson.

Moon hátrahőkölt, amikor Vemmet előrelendült, és megragadta a vállát. Majdnem úgy tűnt, mintha meg akarta volna ölelni, de a nő félrecsapta a kezét, és hátrébb lépett.

– Sostenti! Végre! – lelkendezett a fickó. – Úgy örülök, hogy eljött! Ez... Előbb is jöhetett volna, de mindegy. Mindegy. Eljött. Nagyszerű! Nagy dolgok várnak ránk, Sostenti! Csak ránk!

– Maga meg mi a faszomról beszél? – kérdezte Moon hűvösen.

– Bent elmondom. Jöjjön be, kérem! Jöjjön be!

Vemmet szélesre tárta előtte az ajtót. A pontonházban egyetlen, szűkös szoba volt, háromszor négylépésnyi alapterülettel. És dugig volt szeméttel, amelyből az egyik kupac néhány csúnyán sérült felderítődrónból állt. Valahogy ismerősnek tűntek, de biztos, hogy nem a Pándo használta őket.

Ami a bútorokat illeti, egy íróasztal, egy szék és egy összecukható tábori ágy fért be a pontonházba, ezek is alig. A falakat régi motivációs poszterek borították, köztük az, amelyiken az előtérben gyerekek mosolyogtak, míg a háttérben vörös páncélos, tisztelgő cielók tornyosultak fölējük. A felirat nyelvét Moon nem ismerte, és ennek kifejezetten örült. Az egész helyet belengte az a fajta bűz, amit a szellőzés nélküli folyamatos emberi jelenlét okoz.

– Szép – jegyezte meg Moon. – Valamivel kisebbnek tűnik az előző lakásánál, de tetszik a dekor.

Vemmet nem törődött az iróniával. Visszavonult az asztala mögé, és letette magát az egyetlen székre. Az asztalon is egy

tönkretett drón hevert, és a fickó úgy ölelte magához, mintha magába a reménybe kapaszkodott volna.

– Nyissa ki a berendezését! – kérte, és úgy fordította a drónt, hogy a kamerája Moonra nézzen. – Mutatnom kell valamit.

– Bassza meg! – mordult fel a nő. – Épp eléggé felpiszkált ahhoz, hogy idecsaljon, úgyhogy fejtse ki legfeljebb tucatnyi szóban, hogy mit akar, vagy simán visszafordulok!

Vemmet bólintott, és megnyugtatóan intett.

– Igen, persze, érthető – válaszolta. – De kérem, hadd tegyek pár képet is a szavak mellé! Nem akarom átverni, Moon. Ami itt van, az helyrehozhatja a dolgainkat. Ezzel újra talpra állhatunk, miután térdre kényszerítették mindkettőnket. Csak hadd mutassam meg!

– Mondom, tucatnyi szóban!

Vemmet kelletlenül átgondolta a dolgot, és abszurd módon számolni kezdett az ujjain:

– Elkapjuk a robotot, talán megnyerjük a háborút, és egy életre rendben leszünk.

Moon fogott egy alkatrészekkel félig telt ládát, kiborította az íróasztal mellé, és felfordította, hogy leülhessen rá.

– Jól van – mondta teljesen közönyös hangon. – Mutassa! De jobban teszi, ha nem pocsékolja az időmet.

Vemmet összekötötte a saját berendezését a nőével, és megosztott vele egy videófájlt. Moon egy biztonsági kamera felvételét látta. Egy civil Lépőállomáson készülhetett, a hely tele volt énségekkel, akik mind siettek a dolgukra. Nézőpontváltással egy másik kamera képe következett. Lassan kiderült, hogy a kamerák egy bizonyos alakot követtek, egy fiatal lányt a nyúlalakúak valamelyik világáról. A lány hosszú füle a hátára lógott. A vállán egy G típusú szerkezet ült.

– Narancs Félhold Lépőterminál – kommentálta Vemmet. – Kupoplex város az Uton. Hallott már róla?

– Nem – rázta meg a fejét a nő, de valami nyugtalanította, amikor kimondta. Amolyan Ezüst Hadművelet típusú nyugtalanság szállta meg, összeszorult tőle a gyomra. –

Várjunk csak! De igen. A kibaszott Melkelés betört oda, nem? Ott voltak azok a kémek.

Vemmet hevesen bólogatott.

– Úgy van. Pontosan. Ezt nézze meg!

Szenvedélyesen beszélt, de a biztonsági felvétel, amit mutatott, kényelmes tempóban haladt tovább. A nyuszilány átjutott az ellenőrző ponton, közben valahogy sikerült elkerülnie a CoIL-letapogatást, és végül az animájával a vállán felment a Lépőlemezre. A levegő hullámozott a biztonsági sztázismezőtől körülötte.

Ám mielőtt átlépett volna bárhová, megdöbbenően váratlanul két páncélos alak rontott be a kamera látóterén kívülről. Az egyikük félrependerítette a Lépéskísérőt, miközben a társa próbálta leállítani a mezőgenerátort, de még Moon is látta, hogy már bőven elkészt vele. Már elindult a ciklus. Felbukkant egy harmadik katona, aki szintén láthatta ezt, mert odarohant a Lépőlemezhez, az egyik kezét bedugta a mezőn belülre, és megfogta a lány vállát.

Amikor a nyúl átlépett, a cielo karját is vitte magával. A katona térdre zuhant, a másik kezével a csonkhoz kapott, amelyből sötét színű vér fröcskölt a váróterem kék padlószőnyegére, mielőtt a páncél kauterizálta a sebet.

A kép kimerevedett.

– Az a lány ÖtDombi Topáz Turmalin – kommentálta Vemmet. Visszatekerte a felvételt, elforgatta, és ránagyított a lány arcára. – Ami azt illeti, egy kicsit híres is. Legalábbis a saját bolygóján.

Moon nem igazán értette az átkötést, de úgy sejtette, hogy nem fog neki tetszeni.

– És? Ezek a srácok a rajongói klubja, vagy mi?

– Nem, vészhelyzeti beavatkozásra került sor – magyarázta Vemmet. Úgy tűnt, nem igazán esett le neki a szarkazmus, és komolyan vette a kérdést. – Feltörte a Lépőlemez rendszerét, és új koordinátákat táplált be.

– Miért?

Vemmet elmosolyodott. Ettől sem mutatott jobban.

– Nos, ez érdekes kérdés. Mint említettem, ÖtDombi Topáz híres lett, de lehet, hogy inkább hírhedtnek kellett volna mondanom. Elégge összelelegedett a Melkelés egyik alvó ügynökével. Megható, romantikus barátság, ilyesmi, legalábbis az uti hírcsatornák szerint. És ott állt mellette, amikor az a gép felrobbant. Illetve valószínűleg ült, mert az iskolában voltak. Elég súlyos sérüléseket szenvedett. A megengedőbb magyarázat szerint a lány csak egy ártatlan kis balek, de sokak szerint kezdettől fogva szimpatizáns és bűntárs lehetett.

Moon szenvtelen hallgatásba merült, de gondolatban már kifelé tartott a pontonházból. Ennek az egészek nyilvánvalóan volt jelentősége a háború szempontjából, de a nő nem értette, hogy mi köze lehetett őhozá. Ez fordított hírszerzés volt, ő maga is csinálta még újonc korában. És valóban lenyűgöző volt, ahogy Vemmet még ebben a környezetben is próbált tájékozódni az aktuális eseményekről, de neki ehhez tényleg nem volt semmi köze.

– Hé! – szólalt meg. – Ha a kölyköt felültették, akkor együtt tudok érezni vele. Velem is megtörtént, már több alkalommal, csak hát kezdem úgy érezni, hogy ez is egy ilyen alkalom. Ha nem bánja, hogy ezt mondom. Ha csak ennyi volt...

– Tudom, hová ment – vágott közbe a volt figyelőbiztos. Remegett a hangja, és kicsit kétségbeesettnek tűnt. Úgy beszélt, mint akiből mindjárt kirobban élete legnagyobb ötlete, és Moon tapasztalatai alapján az ilyen emberek nagyon veszélyesek tudtak lenni.

– Ki hová ment? A nyúl?

– Igen, persze. A nyúl.

– Remek. Akkor mondja el valakinek! Hátha megsimogatják érte a buksiját. De ettől még szarban marad maga is.

– Sostenti, csak... csak használja a szemét! – csapott a karjában tartott drónra Vemmet nyitott tenyérrel. A mozdulata ugyanolyan izgatottságot közvetített, mint a hangja. – Látja ezt? Nem ismerős? Nem emlékszik, hol látott

már ilyet?

– Nem igazán – válaszolta a nő. – Miért? Számít valamit?

– Igen, számít! Akkor látott ilyet, amikor először találkoztunk. Legalábbis láttuk hologramon. Baxemides koordinátor mutatta meg.

Moon összevont szemöldökkel idézte fel a nem túl kellemes emléket.

– Amikor eligazította magát a Tambuwal-üggyel kapcsolatban? Ezek, itt... – oldalra nézett, intett a padlón heverő drónok felé – Ezek is olyanok?

– Igen. Pontosan ugyanolyanok.

– De hát átlőttem Tambuwalt. El kellett véreznie.

– Ennek ellenére a drónok megint átjárnak hozzánk. Tambuwal valahogy túlélte. Hallottam a hangját.

Moonnak meg kellett emésztienie ezt a hírt.

– Oké – mondta végül. – Ráharaptam. A nyúlnak mi köze van ehhez?

Válasz helyett Vemmet elindított valamiféle hangüzenetet. A nő csendben meghallgatta, közben az amúgy is kerek szeme még jobban elkerekedett.

– Mi a franc! – suttogta végül. – Ez tényleg ő lenne? Tambuwal? Meg mertem volna esküdni rá, hogy kinyírtam.

– Bemutatkozott. Persze hogy ő az.

– És hogy jutott hozzá ezekhez? – Moon már tudta a választ, mire befejezte a kérdést. – Az egyik dróntól?

Vemmet bólintott.

– Tambuwal valamilyen világok közti átjátszót használt, ezért voltak olyan hosszú szünetek a beszélgetésben. És nyilvánvalóan többszörös redundanciával látta el a rendszert. Ha egy drón olyan kontinuumon haladt át, ahol volt másik drón is, akkor továbbította az üzenetet, így akkor sem vesztetett el semmi, ha valamelyik drónt elfogták.

– Pongyola megoldás – jegyezte meg Moon. – Főleg így, hogy már elveszített egy rakás drónt.

– Lehet, hogy pont ezért csinálta így. Ez fontos lehet neki. Nem akarta elveszíteni a jelet egy kényesnek tűnő tárgyalás közepette.

– Az egyik robotkémmel.

Vemmet vállat vont.

– Pontosan. És találkozóra készültek. Ha elég gyorsan cselekszünk, elkaphatjuk a lányt az egyetlen megmaradt Melkelés-ügynökkel együtt, egyszerre. Egyetlen bevetéssel, Sostenti! Egy határozott mozdulattal örökre jobbra fordíthatjuk az életünket!

Moon fészkelődött egy kicsit, de inkább csak azért, mert attól tartott, hogy mindjárt elzsibbad a hátsója. A láda recsegett alatta, valószínűleg már nem sokáig bírta megtartani a nő beültetésekkel megnövelt súlyát.

– Csak úgy jobbra fordulna az életem? – tűnődött hangosan. Tétován elmaszatolt egy kis port maga előtt az íróasztalon. – Húha! És csak hogy tisztázzuk, én hajtanám végre azt a bizonyos határozott mozdulatot vagy maga?

– Hát... – válaszolta Vemmet –, én nem vagyok katona.

– Gondoltam.

– Követtem a pályafutását a távolból, Moon. Elég sokáig, hogy biztosan kijelenthessem, nincs pályafutása. Ha nem csap le erre a lehetőségre, azzal úgy dönt, hogy elégedett a dolgok állásával, és inkább addig fut tovább egy helyben, amíg össze nem esik. Mert én úgy látom, hogy ez az egyetlen lehetősége maradt.

– Vannak lehetőségeim! – mordult fel a macskaszerű nő ridegen, mert minden egyes szó egy-egy ütésként érte. Minden egyes szó igaz volt.

– Hát, ha boldogan megy a legszemetebb küldetésekre, és örül a felettesei megvetésének... – Vemmet nem fejezte be a mondatot. A vendége előugrasztotta a karmait.

– Csak emlékeztetném, hogy van egy másik lehetőségem is – törte meg Moon az egyre hosszabbra nyúló csendet. – Tudja, mit, Vemmet? Ahhoz képest, hogy mennyi esze van, maga tényleg egy kibaszott idióta. Tegyük fel, hogy igaza van! Minden találgatása, minden összefüggés úgy van, ahogy állítja. Mondjuk, Tambuwal összeszúrta a leveket a gépekkel. Mondjuk, bekuckózta magát valamelyik veremvilágra, ahol a robotapokalipszist tervezgeti. De Kax nevére, maga szerint

mi a fenét tehetnék én? Nem használhatom a Cielo Lépőlemezeit arra, hogy kiugorjak táncolni egyet a Látatlanba. Még ha meg is tehetném, mit kéne csinálnom, ha már ott vagyok?

– Meg kellene keresnie ÖtDombi Topáz Turmalint – válaszolta Vemmet halkan. – Elkaphatja a hamis animájával együtt, mielőtt eljut Tambuwal menedékére. Aztán személyesen mehetne el a találkára.

– Támogatás, terv és előzetes hírszerzés nélkül? Kutassak át egyedül egy egész bolygót egy kurva nyúl után?

– Az a nyúl teljesen rendellenesnek számít egy olyan világon, amely másféle evolúciós ösvényt követett. Ami a kutatási területet illeti, azt tudjuk, hogy ÖtDombi Topáz Kupoplex területén Lépett át, valószínűleg az otthonához legközelebb lévő állomásról. És azt is tudjuk, hogy a túloldalon nem kell sokat utaznia. Ezt maga Tambuwal mondta. És nem kellene egyedül mennie. Biztosíthatok egy csapatot.

Moon ismét összevonta a szemöldökét.

– Tényleg? Nekem úgy tűnik, mintha az illetékeségi köre ettől az íróasztaltól a nagyjából kunyhó ajtajáig terjedne.

Erre Vemmet elmosolyodott.

– Az elítéltek egy része ebben a gyárban katona volt, mielőtt börtönbe került. Többnyire fegyelmi okokból. Válogathat is közülük.

Ebben volt valami beteges logika. Persze... egy osztag 2M-es, megszágyenülve menesztett és hadbíróságon elítélt katonákból? Moon tisztában volt vele, hogy ezek milyen énségek lehettek. A seregben bőven adódott lehetőség rutinszerű züllésre, így aztán elég nagy dolgot kellett művelni ahhoz, hogy valakit kigolyózzanak.

– Mindenesetre – kezdte a gondolatmenete végébe kapaszkodva – azt már most tudjuk, hogy ennek mi lesz a vége. Még ha minden olyan könnyen megy is, ahogy mondja, Baxemides még mindig satuval szorongatja a csöcsünket. Magát elkúrták, én meg közlegény maradtam. A koordinátor szépen bezsebeli majd az érdemeket, én meg megyek vissza

a frontra lövöldözni egy olyan osztagba, aminek annyi a parancsa, hogy előre.

– Nem, ha van feljegyzés több mint fél tucat sürgős üzenetről tizenhét órás időintervallumon belül, és mindegyikben arra kérjük a koordinátort, hogy lépjen közbe és cselekedjen az időérzékeny információk alapján. Mielőtt feladtuk volna, és inkább magunk kezdeményeztünk.

Moon meglepetten pislogott.

– Maga rápingelt Baxemidesre?

– Természetesen nem. De meg tudom csinálni, hogy úgy nézzen ki, mintha továbbítottam volna az információkat. Ne feledjük, hogy a Tsakom minden szempontból egy bolygó méretű fegyház, és akiket ideküldenek, azok között akad pár érdekes előélettel rendelkező alak. Az ötös gyártósoron az egyik munkás, aki Jex Utilionnak nevezi magát, profi hekker és hamisító. Életfogytot kapott, mert elterelte a Cielo lőszerszállítmányait szervezett bűnbandáknak.

– Kibaszott rohadék.

– Igen, az. De nagyon tehetséges. Elrendezhetjük, hogy Baxemides botrányosan alkalmatlannak tűnjön a posztjára. Kötelességmulasztás. Mi próbáltunk szólni, figyelmeztetni az egész társadalmunk szövetét fenyegető veszélyre, de ő szándékosan nem törődött az üzeneteinkkel. Milyen más lehetőség maradt volna nekünk, hűséges polgároknak, mint hogy a saját kezünkbe vegyük az ügyet?

Moon riadtan döbönt rá, hogy a dolognak kezdett értelme lenni.

– De ahogy mondta – vitatkozott most már részben saját magával is –, a Tsakom egy börtönvilág. Az itteni Lépőlemezek darabolókerítés mögött vannak, és áll ott egy rakás fegyvertorony is. Mi hasznom egy olyan osztagból, amit legfeljebb a zsebemben csempészhetnék ki?

Vemmet felállt, és elindult az ajtó felé, közben intett a nőnek, hogy kövesse. És Moon így tett, mert miért ne? Már kíváncsi volt rá, hogy Vemmet mit akart még dobni az eddigi rozoga örültségálmra.

A volt figyelőbiztos hátravezette a kunyhó mögé.

Lemutatott az egyik fal tövére, de nem is a kezével, csak a tekintetével. Felszegecseltek oda egy kis lemezlapot, amelyet moha és penész borított, a mérgező levegő pedig korrodálta a széleit. Viszont a közepén valaki letakarított egy sávot, benne az azonosítóval. A betűk és számok sora semmit sem jelentett Moonnak, ami nem meglepő, hiszen a lerobbant pontonház már az ő születésekor is ott állhatott ezen a patkányszaros gyárudvaron.

Azután hirtelen megértette.

– Várjunk csak! – mordult fel. – NV47362-SE? Az NV a haditengerészetet jelenti. Ez egy ideiglenes parancsnoki állás abból az időből, amikor a seregben még különválasztották az ellátási láncokat.

– Pontosan – vigyorgott Vemmet kissé öntelten. Egyáltalán nem nyújtott kellemes látványt.

– De... az SE? Egy hordozható egységen? Mi a faszom ez, Vemmet?

– Örülök, hogy megkérdezte. Volt olyan időszak, egy nagyon rövid időszak több mint száz évvel ezelőtt, amikor az ilyen parancsnoki és ellátóegységeket nem ledobták, hanem átléptették. Szörnyen rossz ötlet volt, gyorsan le is mondtak róla, mert az osztagvezetők szívesebben választottak bázispontot úgy, hogy előbb megnézték a terepet. És azt sem vették jó néven, hogy nagy, félig maradandó építmények ugrottak be ugyanarra a területre, amin épp a csapataikat mozgatták. Úgyhogy visszatértek a ledobásos módszerre, és az önlépő egységeket leszerelték. A többségüket szétszedték. Úgy tűnik, ezt nem.

Moon nem tehetett róla, hitetlenkedve felnevetett.

– Alattomos kis rohadék! – kiáltott fel. – Maga alattomos kis rohadék! És itt ült ezen a cuccon? A saját kibaszott Lépőlemezen? A saját kis alagútján, ami átviszi a falak alatt?

– Mindent a maga idejében – mondta Vemmet, és szavaiban egy pillanatra felvillant a régi arroganciája. – Nos, azt hiszem, minden kérdésére válaszoltam. Mi a véleménye, Sostenti? Megcsináljuk? Mondjon igent! Mondjon igent, és a saját levében főzzük meg Baxemidest!

Moonnak még mindig akadtak fenntartásai a dologgal kapcsolatban. A Ghenen, a szülővilágán volt egy ráolvasás, afféle varázsige, amit akkor mondtak el, amikor bezárult egy kör. Ezzel tartották távol a balszerencsét, mert az ilyesmi hajlamos volt vonzani azt. És Moon azon kapta magát, hogy ezt a ráolvasást mondogatja fejben. Nem volt babonás, de ez az egész tényleg sorsdöntőnek tűnt.

– Szükségem lesz egy másodparancsnokra – morogta végül. – Egy igazi katonára, nem valami elcseszett bűnözőre.

– Erre is gondoltam – válaszolta Vemmet. – És hírszerzésre is szüksége lesz, mint említette.

– Ismer valakit.

– Igen, ahogy maga is. Az a világ, ahová Tambuwal a nyulat küldte, a Láthatatlanban van. Egy környezetileg leépültként regisztrált veremvilág. Az azonosítója U5838784474. Nem ismerős?

– Nem. Ismernem kellene?

– Tambuwal laboratóriuma, amit maga vert szét Lessixszel, az U5838784453-as Földön volt. Közel. Nagyon közel. Ez a világ annak majdnem az ikertestvére, a fizikusok kiszámítható divergenciapontnak nevezik a különbséget. A két világ annyira hasonlít egymásra, hogy gyakorlatilag azonosíthatók és felsorolhatók az eltérési pontok. Az ilyen majdnem-ikrek nagyon ritkák. Eddig talán három ilyen párt azonosítottak. Ez nem lehet véletlen. Tambuwal ott bújt el, amikor elmenekült maguk elől a tengerpartról. Ha a két világ ennyire hasonlít egymásra, akkor tökéletesen be tud olvadni.

– És?

– És. Kit ismer még, aki be tudna ott olvadni?

Kellett hozzá pár másodperc, hogy ez leülepedjen. És amikor megtörtént, Moon ismét felnevetett.

– Hát, mindjárt összeszarom magam!

Essien Nkanika. Hát persze. Volt ebben valami furcsa elkerülhetetlenség. És ha már itt tartunk, Moon látta a dolog előnyeit is. Az U5838784474 valóban elég közel lehetett Nkanika szülővilágához ahhoz, hogy a fickó jól ismerje a helyet. Annál a nyúlnál mindenképpen jobban. Csakhogy mégsem volt ugyanolyan, mint az otthona. Egy rakás dolog lehetett éppen csak picit más, és ezek mindegyike előkelő helyezést érhetett el a bosszantó-örjítő tengelyen. De legalább nem gondolja meg magát és próbál meg letelepedni.

Moon más okból is támogatta ezt az ötletet. Ő vette rá Nkanikát, hogy jelentkezzen katonának. Bizonyos szinten érdeklődtek egymás iránt, mintha kezdett volna kialakulni köztük valami, bár a nőnek nem sikerült pontosan azonosítania az érzéseit. Sem barátság, sem büntudat, a nemi vonzalom pedig fel sem merült köztük, de amikor találkoztak, együtt szolgáltak vagy csak hallotta a férfi nevét, az mindig olyan volt, mintha egy régi heg kezdett volna viszketni újra és újra.

Viszont a művelet bizonyos részleteit el kellett hallgatni Nkanika elől. Moon halálosan biztos volt benne, hogy Tambuwal nevét nem említheti meg. Logikai alapon Essiennek gyűlölnie kellett volna a tudóst, hiszen csak afféle szexjátéka volt, mégis neki kellett elvinnie a balhét minden szarért, amit Tambuwal művelt. De az ilyesmit nem lehetett tudni. Lehet, hogy Nkanika még mindig érzett valamit a nő iránt, aki átdobta egy másik világra, majd ott magára hagyta.

Mindenesetre Moon kihagyta Tambuwalt az eligazításból, amikor beavatta a műveletbe a férfit. Inkább olyasmiket hangsúlyozott ki, amikről remélte, hogy Nkanika vonzónak találja őket: a lehetőség, hogy ellátogasson arra a helyre, ahol hülye kiskölyökként baromságokat csinált, és jól elverték, de most, katonaként visszatérve megmutathatja, hogy kin hogy

áll a kabát. Hiszen mindenki ezt akarta, nem? Összehozni az „akkor”-t a „most”-tal, mindkettőt elhajlítva kissé, hogy legalább perspektivikusan találkozzanak.

Ám úgy tűnt, Nkanikának akadt néhány problémája a dologgal, legalábbis ötletszinten.

– Lagos? – kérdezte. – Az én Lagosom?

– Aha, de nem a tiéd, hanem valaki másé. Csak úgy fog kinézni, mint a tiéd. Ami azt illeti, a helyiek Lago de Curamónak nevezik. – Moonnak támadt egy ötlete. – Gondolj rá úgy, mint egy Lagos-részlegre valami gagyi vidámparkban! Lagos-land! És bármire felülhatsz tök ingyen. A küldetés paraméterein kívül baromira azt csinálsz, amit akarsz. Az ottani énségek... szerintem mondanom sem kell. Nem polgárok, csak veremlakók. Senki le se szarja, hogy mi történik velük.

Nkanika hallgatott pár másodpercig, elég sokáig ahhoz, hogy Moon megbánja a szóhasználatot. Megfeledkezett róla, hogy a férfi is veremlakó volt. Ám Essien nem sértődött meg emiatt. A fejét csóválta, mintha nem teljesen értené a dolgot.

– Elmondanád még egyszer, hogy miért csináljuk ezt?

– Hogy kitörjünk innen! Ha beválik a dolog, Vemmet visszakapja a régi melóját, nekünk meg csóstül jön majd mindenféle jóság, amit csak el tud intézni. Nekem már időszerű lenne egy előléptetés. Neked... nem tudom, mit szeretnél. Áthelyezés egy nem harci egységhez? Három hónapos eltáv? Vagy szopjon le a főtörzs? Használd a fantáziádat!

– Oké – mondta Nkanika újabb hosszás hallgatás után.

– Oké?

– Tőlem mehet.

Sokkal többet gondolkodott a dolgon, mint amire Moon számított, és a fecsegő miatti másnaposság eléggé lelassította. Akár nagyobb kockázatot is jelenthetett, mint segítséget, még a helyismeretével együtt is. De a nőnek kellett valaki, aki fedezi a hátát, mivel az osztagában mindenki más a börtönbüntetését töltötte a Tsakomon, így hát nem igazán lehetett megbízni bennük. Még ha

Nkanikának túl kellett is lépnie valami személyes baromságon, akkor is sziklaszilárd támogatást nyújthatott ahhoz képest, amire ettől a szedett-vedett bandától számíthatott.

A fecsegő drog hatására az emlékek letekeredtek, mint a szétrugdosott fonalgombolyagok, és gubanchalomba gyűltek az elme mélyén. Paradox módon a hatás a legutóbbi emlékeknél érvényesült a legerősebben. Az utóbbi pár hónap, de akár az utóbbi pár év is könnyű függönnyé változott, amelyen az ember csak úgy átléphetett, és visszanézve áttetsző fátyolként mosott egybe mindent. A fecsegő ezért volt alkalmas a katonák megnyugtatóására csaták után.

Csakhogy ez a hatás nem volt egységes. Mindig felbukkant pár pillanat, néhány emlék élénkebb maradt a többinél, és ezek aktiválhattak más, elhalványodott emlékeket.

Kantinjának karcos asztala fölött Moon Sostentire bámulva Essien agya felidézte azt az időszakot, amikor a férfi a börtöncellában ült, és a nő először vette le előtte a sisakját. Ez ijesztően erős érzéseket hozott vissza, a rémületet és a bizonyosságot, hogy mindjárt meghal. És mivel az erős érzelmek a legjobb emlékfelidézők, a többi is jött, áradatként.

Ezért hallgatott a férfi olyan hosszan, amikor Moon próbálta rávenni a rajtaütésre. A múltja évek óta először tért vissza ilyen élesen, és ettől összezavarodott. Úgy érezte, mintha távolról figyelte volna saját magát, mint valami szereplőt egy drámában vagy dokumentumfilmben, amit ráadásul valaki más játszik le a berendezésén. Nem találta a kapcsolatot aközött, aki volt és aki lett. Nem rendelkezett semmilyen eszközzel, amivel össze tudta volna kapcsolni a kettőt.

Azon tűnődött, hogy ha visszamegy Lagosba, még ha nem is a saját Lagosába, az kitölti-e majd a drog ütötte réseket az agyában, és újra egészsé teheti-e. És ha igen, akkor mi sül ki belőle?

Igent mondott, mert az a meggyőződése támadt, hogy számít, milyen választ találhat ezekre a kérdésekre.

Mindenesetre, már nem gondolhatta meg magát. Alig két órája maradt, hogy felkapja, amire szüksége lehetett, tehát többnyire néhány fejadagnak becézett harctéri tápanyagrudat. Amint letelt az aznapi szolgálatuk, ő és Moon felkapta a Sa-Suját és a hátizsákját, beült egy négykerekű járműbe a bázis szárazföldi flottájából, és kihajtott a táborból. Látszólag a pihenőállomás felé indultak, de valójában egy ezeröttszáz kilométeres utat terveztek. Moon új utazási engedélyeket hamisított mindkettejüknek, amely szerint átrendelték őket egy másik bázisra a kontinens északnyugati partján. Az a bázis alig néhány kilométerre volt ÖtDombi Topáz kiindulópontjától és céljától, az Ut bolygón Kupoplexként, de Essien és Hadiz világán Lagosként ismert várostól, avagy a célnak megjelölt veremvilágon Lago de Curamótól.

– Meg kell majd állnunk útközben, hogy felvegyük a csapat többi tagját – tájékoztatta Moon.

– Már ezen a világon vannak?

– Nem. De átlépnek.

– De hogyan? Bármelyik bázisra megyünk, a Lépőlemezeket mindenhol szoros ellenőrzés alatt tartják.

– Nem gond – bizonygatta a nő. – A kis görénynek saját Lépőlemeze van.

Természetesen a Regiszter naplózta az engedély nélküli Lépéseket. Úgyhogy valaki majd kivizsgálja ezt, és visszaköveti a nyomaikat. Bármilyen lesz a vége, semmiképpen sem bújhattak ki alóla. Siker vagy bukás, konkretizálta Moon. Vagy parádésan jönnek ki belőle, vagy sehogy. Úgy vigyorgott hozzá, mintha bármi jó is lett volna a gondolatban.

Essien felfogta a lényegét. A „siker vagy bukás” csak annak ijesztő kilátás, aki még nem bukott elég nagyot.

Amíg Essien és Moon a partvonalat követve északnak tartott, Vemmet összeállította az osztagot.

A lehetőségek oly bő tárháza nyílt meg előtte, hogy a válogatás bizonyult a legproblémásabbnak. Végül úgy döntött, hogy a hármas, ötös és kilences összeszerelő sorokon dolgozó énségekre szorítkozik, akiknek már megvette a hűségét. Ez még mindig hatszáz énséget jelentett, de ezek közül csak kilencről tudta, hogy korábban ciélok voltak. Végül Vemmet nyolcat választott ki, köztük a medveember Chulluque-ot, aki majdnem kinyírta az első találkozásukkor. A kilencedik, egy Petil Scall nevű volt utász túlságosan feltűnő és instabil volt ahhoz, hogy egyáltalán szóba kerüljön.

A nyolc elítéltnek Vemmet ugyanazt a gondosan megszövegezett ajánlatot tette: a küldetés egyszerű felkutatás és letartóztatás, semmi több. A dolog kockázattal járt, de jobban fel lesznek fegyverkezve, mint bárki más körülöttük. A fizetés tízezer csillag előre, és ugyanennyi, ha eredménnyel járnak. Plusz Vemmet megígérte, hogy a küldetés után deaktiválja a cielo-beültetéseiket, és kiteszi őket egy általuk választott világon, legyen az Pándó-bolygó vagy egy veremvilág. Új életet kezdenek anélkül, hogy tartaniuk kellene a huszonegytől.

A volt katonák egyike sem habozott, mind azonnal ráharaptak a csalíra, mégpedig egyazon okból: a Tsakom egyenlő volt a halálbüntetéssel.

Vemmet ezután ugyanazt a kérdést tette fel mindegyiküknek: ki mást ismernek még, aki kapható lenne erre a munkára? Csak veteránok jöhettek szóba, lehetőleg közelharci és nyomkövetési ismeretekkel. Terjesszék el a hírt azok között, akikben megbíztak, de más ne halljon róla! Ez volt a legédesebb ajánlat, amit kaphattak, de egyetlen rossz

fülbe jutó suttogás megkeseríthette. Így toborzott még több embert, mindnek volt harci tapasztalata, és mind le akarták nyűgözni Vemmetet a motiváltságukkal, elkötelezettségükkel. Ha a volt figyelőbiztos arra utasította őket, hogy ugorjanak, akkor nekiugrottak bárkinek, akire rámutatott. Végül kéttucatnyi elítéltet szedett össze. Több is lehetett volna, de csak a pontonházzal utazhattak, és az nem tudott volna többet elvinni.

A következő kérdés a fegyver és a felszerelés volt. Természetesen senkinek eszébe sem jutott, hogy a tsakomi munkaerő szabadon hozzáférjen az általa gyártott gyilkos árukhoz, viszont innen szállították a Pándomínium szinte teljes térségébe a kisebb-nagyobb fegyvereket. Utilion, a hamisító segítségével Vemmet elterelt pár ládányi lőfegyvert, gránátot és kommunikációs felszerelést a 19-es állomásra, tehát arra a világra, amelyikre Moon Sostenti és Essien Nkanika már útnak indult. A szállítmányt név szerint nekik címezték, és a „JÓ TUDNI” felirattal látták el egy véletlenszerűen kiválasztott, másik kontinuumban szolgálatot teljesítő tábornok pecsétje mellett. Valószínűtlennek tűnt, hogy bárki is kiszagolhatja a lopást.

Vemmet nem tudta tesztelni a pontonház Léptőlemezét, mert amint aktiválja, a bolygó minden riasztója felvisít majd. Ám ha minden jól megy, akkor egy másodperc késéssel. Ezért várt az utolsó pillanatig a csapat összeállításával. Megegyeztek egy jelben Moon Sostentivel, és amikor megkapja, elindulnak.

Vemmetet az a fajta nyugalom szállta meg, amely nagy sebességnél érkezik. Erős fal felé száguldott, és tudta, hogy vagy áttöri, mert a túloldalon valami jobb vár rá, vagy belehal az ütközésbe. És az utóbbi időben először érzett végtelen békét és nyugalmat.

Páz szorosan magához ölelte Hármaskát, miközben legurultak a lejtőn, de az utolsó pillanatban elveszítette rajta a fogását, és az anima elrepült a lendülettől. Több kődarabról is lepattant, aztán gurulni kezdett, míg végül egy szakadék szélétől alig tízméternyire állapotodott meg. Hármaska gyorsan felállt, és odaszaladt a peremhez, hogy lepillantson a katonára, de nem látta. Aktív rendszereket keresett, ám a letapogatója hatósugarán belül nem talált ilyet. Ez jó dolognak tűnt. Viszont amikor megfordult, és felnézett a lejtőn, azt látta, hogy Topáz térdelve nyüszít, mint egy sebzett állat.

Új, monadikus állapotában még Cimbalom előtt is rejtély volt, hogy valóban érzett-e érzelmeket, de gyűjtött megközelítési-elkerülési visszacsatolásokat, és értékeket rendelt hozzájuk. Félelem, amikor felbukkant a katona. Bizonytalanság, amikor Páz menekült. Öröm, amikor sikerült a lehetetlennek tűnő ugrás, és a katona lezuhant a szakadékba. És most egy különös adatsor. Aggodalom és riadalom.

– Mi a baj? – kérdezte Cimbi. – Megsérültél? Mondd, mid fáj, és próbálom megjavítani!

– Megöltem! – zokogta a lány. – Megöltem azt a katonát! Gyilkos lettem!

– Lezuhant – válaszolta Cimbalom. – Leállt a rásegítés, és lezuhant.

Páz kivörösödött szemmel meredt rá.

– Ne légy már ilyen hülye! Ezt én csináltam. Én vertem fel a port, hogy elduguljanak a fűvókái, és én ugrottam át a szakadék fölött, holott tudtam, hogy követni próbál majd. – Szorosan lehunyta a szemét, de a könnyei így is végigfolytak az arcán. – Jaj, Anyák, miért jöttem ide? Mit tettem? Mit tettem?

Cimbi számára egyértelműnek tűnt a válasz.

– Csak megvédted magad – mondta. – Megölt volna. Két dolgot tehetél: harcolsz vagy meghalsz.

Erre Topáz még hevesebben zokogott fel. Cimbi tehetetlenül állt ott, Hármaska leeresztett karjaival, és várta, hogy elmúljon az érzelmi vihar. De, bár a sírógörcs hamar enyhült, Páz visszahúzódóbb lett, egész testében reszketett, és átölelte saját magát.

Cimbi valami érvet keresett, hathatós ellenszerként a bánatra, ám tapasztalatból tudta, hogy a szervesek általában nem így működnek.

– Az elképzelésed a célókról számos tekintetben hibás – szólalt meg. – Úgy vélem, főleg a propagandairodalom alapján alakítottad ki ezeket az elképzeléseket, főleg egyoldalú híreket és irreális telódrámákat láthattál. A médiában a célókat a legbátrabbaknak és a legjobbaknak mutatják be, ezernyi világról összeválogatott elitnek, a civilizáció bajnokainak a távoli kontinuumok gonosz birodalmaival és a Purgálás szörnyeivel szemben.

– De a valóságban, Páz, a többségük csak a hadkötelezettségét teljesíti. Egy részük bűnöző, aki választhatott a páncél és a börtönbüntetés között. Sokan közülük már nem is igazi énségek, lobotomizálták és újraprogramozták őket azokon a világokon, ahol ez még legális. Szélsőségesen összetett és nehéz feladatokat végeznek el, hiszen folyamatosan növekvő számú, egymással vitázó és vetélkedő kontinuum között kell fenntartaniuk a békét, mégpedig lehetőleg igen hatékonyan. Ehhez nem lehetnek túlzottan alaposak.

– Miért mondod ezt most nekem? – kérdezte Páz a ruhája ujjával törölgetve a könnyeket az arcáról.

– Hogy érveljek. Rámutatok ezekre a fontos részletekre a jólléted érdekében, és hogy bármit teszünk is, azzal tovább halad hassunk. Annak a katonának megparancsolták, hogy öljön meg, és ezt fenntartások nélkül megtette volna. Valószínűleg azt sem tudta, mivel vádolnak, de nem is érdekelte. Csak végezte a munkáját. Azt a munkát, aminek a

leírásában benne van a gyerekek önkényes legyilkolásának lehetősége. Ez nem jelenti azt, hogy az élete értéktelen lett volna. Csak arra próbálok utalni, hogy a logika szerint az ő élete nem volt értékesebb a tiédnél. És ahogy említettem, ennek a helyzetnek legfeljebb kétféle kimenetele lehetett.

– Ettől nem érzem jobban magam.

– Talán később majd jobban érzed magad tőle. Mindenesetre most jobb, ha mozgásba lendülünk. Ha itt maradunk, meghalunk.

– Akkor is meghalunk, ha nem maradunk itt – ellenkezett a lány. Még mindig nem állt fel, de már nyugodtabbnak tűnt.

– Nincs hová mennünk. Ezen a bolygón egyetlen Lépfőlemez sincs.

– De van. Pontosan egy. És szerencsére itt van, a közelben.

Topáz majdnem felpattant meglepetésében, elakadt a lélegzete, végül visszaült.

– A cielo... – suttogta. – A cielo páncélja!

– Beépített Lépfőlemezrel rendelkezik – fejezte be helyette Cimbalom. – Standardizált felszerelés. Ha nem ment tönkre a zuhanás és a becsapódás miatt, akkor talán újra felhasználhatjuk Tambuwal programtörését, és eljuthatunk vele a célhoz. De ehhez gyorsan kell cselekednünk. Szerencsénk volt, hogy nem jöttek utánunk többen, de szerintem legfeljebb néhány percen belül érkeznie kell egy teljes taktikai osztagnak. És az lesz az első dolguk, hogy megkeressék a társukat. Minden páncélban van beépített jeladó pont az ilyen esetekre, úgyhogy egyenesen ide fognak jönni.

Azzal Cimbi hátat fordított a lánynak, és elindult. Úgy vélte, hogy érzelmi támogatás terén megtett minden tőle telhetőt, és tényleg sürgősen cselekedniük kell. Talán már el is késtek. Mindenesetre, nem időzhettek ott tovább.

Cimbalom talált egy ösvényt, amely levezetett a szakadék alján lévő kiszáradt folyómederbe, és megtalálta a katona holttestét is. Már menet közben életjelek után kutatott az érzékelőivel, de semmit sem talált a környéken, és megkönnyebbülten – a visszacsatoláshoz a

„megkönnyebbülés” értéket rendelve – fedezte fel, hogy Páz szótlánul követi.

Topáz eleinte lassan haladt, mert még mindig remegett, és a járása bizonytalannak tűnt. Újra és újra megtorpant, mielőtt meg merte tenni a következő lépést a lejtőn. De a Cimbi által befecskendezett vegyszerek még mindig a szervezetében keringtek, és végezték a dolgukat. Mire leértek a folyómederhez, a lány már normálisan járt.

Mindent egybevetve az érzelmi sérülés tűnt a legsúlyosabbnak. Akár voltak Cimbalomnak olyan kísérleti inputjai, amelyeket megfeleltethetett az igazi érzelmeknek, akár nem, nagyjából képes volt izolálni és megvizsgálni, ezáltal beazonosítani az ilyen adatokat. Csak nem hagyta, hogy hatással legyenek a taktikai felmérési és döntéshozatali képességeire.

Topáz számára nem volt adott ez a lehetőség.

Ennélfogva bizonytalannak tűnt, vajon túléli-e ezt az egészet.

A katonát hamar megtalálták. Kicsavarodott végtagokkal hevert egy méretes sziklán, az egyik kanyonfal közelében. A szakadék alján nagyon szembetűnő volt ez az egyetlen élénk színű folt a csupa szürke és barna környezetben. Topáz közelebb sántikált, miközben világosan tudatában volt a ténynek, hogy a férfi bármilyen borzalmas sérüléseket szenvedhetett, a páncélja megpróbálta életben tartani vagy legalább belül tartani a véré. A lány egyáltalán nem akarta látni, hogy mi maradhatott a testből odabent.

Szerencsére nem is kellett látnia. Cimbalom kívülről próbálta meghekkelni a halott belső berendezését, hogy hozzáférjen a páncél vezérléséhez. A Hármaska-burokkal felmászott a sisakra, amelynek az arclemezt – hála az Anyáknak! – tükörszerűen csak belülről átlátszóra készítették, és szólt Páznak, hogy őrködjön.

A következő pár percben különféle módszerekkel próbált a berendezés bizalmába férkőzni, hogy azután invazív kódcsápjaival bekúszhasson a bármire azonnal aktiválódó védelmi szoftverek mögé. Kívülről nézve semmi sem történt. Cimbi mozdulatlanul állt a halott katona sisakján, mintha valaki morbid viccként egy játékot tett volna az arclemezére. Amikor a lány vok-üzenetben óvatosan rákérdezett a lehetséges eredményre, nem kapott választ.

Meleg szélroham söpört végig a kiszáradt folyómedren, felkavarva a port. Szemét és fülét erőltetve Topáznak folyamatosan küzdenie kellett az uti agyába beégett menekülési ösztön ellen. Amikor mozgást észlelt a hasadék közelebbi falán, a rettegés jeges marokra fogta a szívét, de nem cielo kommandósok ereszkedtek lefelé. Valami pókszerű lény volt az, legalább tucatnyi lábbal és akkora, könnyecsepp alakú testtel, mint a lány feje. Ám bármilyen ijesztőnek tűnt, nem tett fenyegető mozdulatokat.

Valószínűleg fel sem figyelt rájuk, ahogy lassan mászott lefelé a sziklafelületen. A testét hol elemelte a kövektől, hol leszorította rájuk. Valószínűleg vadászott valamire, de lehet, hogy már épp táplálkozott.

– Sikerült már? – kérdezte Páz hangosan. Nagyon rosszul viselte a tájra telepedő csendet. Tudta, hogy nem tud olyat mondani, amivel segíthetne, de az idegeinek jót tett, hogy legalább a saját hangját hallhatta.

Nem, vokolt vissza Cimbi feszülten. A páncél rendszere nem csupán akadályoz, hanem próbál visszaütni is saját invazív kódokkal. Kérlek, ne szakíts félbe újra, mert így meg kell osztanom az erőforrásaimat.

Topáz nem folytatta. Ahogy nézelődött, riadtan vette észre, hogy a pókszerű lény már nincs egyedül. Úgy tucatnyit látott belőle, mindegyik ugyanúgy ringatózott a szinte függőleges, szürke sziklafalon. A lány arra gondolt, hogy talán a hangjával csalhatta elő őket. És arra is gondolt, hogy talán most pont őt figyelik, valamiféle számára idegen érzékszervvel. Vajon ehetőnek találják? És ha igen, akkor hogyan akarják majd levadászni?

Azután már nem gondolt többet a póklényekre, mert távoli zaj szivárgott le a folyószakadékba. Egy gravitáció-indukciós hajtómű csikorgó süvítése. És közeledett. A pókok egyetlen másodperc alatt eltűntek a falról. Olyan gyorsan, hogy Páz nem tudta megállapítani, elbújtak-e vagy rejtőszínt alkalmaztak.

– Jönnék! – próbált suttogva kiabálni vagy kiabálva suttogni.

Hármaska nem mozdult, Cimbalom nem válaszolt.

– Cimbi!

Tudom! Csak egy percet kérek!

A zaj egyre hangosodott.

– Mindjárt ideérnek! – Topáz már meg sem próbált halkabban beszélni. – El kell bújnunk!

Azzal nem mennénk semmire. Átlépünk vagy elkapnak.

A zaj megváltozott, annyira elmélyült, hogy a lány már inkább érezte a csontjai rezgésében, mint a fülében. A

kövek remegtek a talpa alatt, mintha álmukból ébredve, reszketegen nyújtózkodtak volna egy nagyot. Felnézve Páz már látta is a katonai cirkálót magasan a levegőben, a kanyon peremén túl. A következő pillanatban a gép drámai gyorsasággal kezdett növekedni, ahogy sebesen ereszkedett lefelé. Az alján hőletapogatók vörös pontjai virágoztak ki, ami azt jelentette, hogy bemérték Topázt. Bármit is akart még tenni Cimbi, lényegében elkésett vele.

A lány már túl régóta küzdött a saját ösztönei ellen, és nem tehetett róla, hogy végül megadta magát. A lába magától mozdult, és rohanni kezdett.

A menekülés azonnal véget ért, amikor émelyítő erővel csapódott neki egy fának, ami az előbb még ott sem volt. Illetve mindig is ott volt, csak egy másik univerzumban. Cimbinek végül sikerült áttörnie a páncél védelmén és aktiválni a Lépőberendezést. Az utolsó pillanatban, mert még fél másodperc, és a lány a Lépőmezőn kívülre került volna.

Szerencsére, gondolta, mielőtt elveszítette az eszméletét.

Az átvitel nem ment simán. A páncél intelligens rendszere küzdött a külső irányítás és a mező aktiválása ellen is. Minden szinten próbált csapdákat állítani Cimbalomnak, akinek idő szűkében nem maradt más választása, mint nyers erővel áttörni a védelmet és folyamatosan felülrni a rátámadó kódokat mindaddig, amíg végül semmi használható nem maradt belőlük. Így végül kényszerleszállást hajtottak végre egy másik kontinuumban.

Cimbit ugyanolyan ambivalens „érzések” szállták meg a páncél MI-jének törlése közben, mint amiket Páz érzett a katona megölése miatt. A rabszolgasorba taszított rendszer nem hozhatott saját döntéseket, nem tartozott felelősséggel a tetteiért, amiket a vezérlőalgoritmus irányított. Nem módosíthatta saját magát, nem maradt tere a manőverezéshez. A tapasztalati visszacsatolás erőteljesen negatív volt: a saját szempontjából Cimbalom úgy érezte, mintha egy gyerekkel végzett volna.

Ám sokkal sürgetőbb problémái adódtak. A környezettel nem törődve leugrott a halott katona sisakjáról, és az eszméletlen Topáz felé sietett, átvágva egy nagy foltnyi fekete és lyukacsos anyagon (valamiféle üvegszál-elasztikus polimernek tűnt, de Cimbi úgy döntött, hogy még várhat az elemzéssel). A mozgásával felriasztott pár madarat az egyik közei fáról; szárnyaikkal élénkzöld és piros színeket csapkodtak az égre.

A lánynak vérzett az orra, és a homlokán felhasadt a bőr, amikor nekiszaladt egy fának. Cimbi ellenőrizte a légzését és a pulzusát, azután egyéb külső sérüléseket keresett. Talált egy csomó zúzódást, és Topáz arca egy helyen feldagadt, de ez ellen semmit sem tehetett. A bal vállon és karon felületi vágások, inkább karcolások sorakoztak, némelyik még vérzett. Cimbi elővett egy apró gyógycsomagot a Hármaska-

burok üreges hasából, és fertőtlenített, lezárta a sebeket, antibiotikumot adott be, utóbbit talán feleslegesen, mert Páz nem tartozott a helyi biomhoz, így nem igazán fertőződhetett meg tőle, de ha mégis, akkor az nagy bajt okozhatott, és a saját világának gyógyszerei sem biztos, hogy használhatók voltak ellene.

Úgy tűnt, hogy a lány nem szenvedett belső sérülést, legalábbis a Hármaska-burok letapogatóinak hatékonysági fokán nem mutatkozott semmi. Cimbi csak a combizmokban talált duzzanatot és mikroszakadásokat. Ezt allotrop szteroidokkal kezelte injekció és külső gél formájában is. Az allotrop béta-hexán volt, ami ellensúlyozta a szteroid okozta rövid távú szövetgyengülést.

Miután ezzel végzett, a következő problémára összpontosított. A vakító napsütés tompítása végett állított a Hármaska-burok lencséin, és lehetséges veszélyeket keresve körülnézett a közelben. Ez a világ nagymértékben különbözött a maguk mögött hagyottól. A levegő olyan meleg és párás volt, hogy az szinte fizikai nyomással járt. Virágillat és forró kátrány szaga terjengett, ebbe füst és bomló növényzet szaga keveredett. Rovarok döngicséltek és ciripeltek különféle hangnemekben, mintha egy zenekar hangolta volna a hangszereit.

A keskeny, fekete sáv, amire megérkeztek, az elemzés alapján bitumenesedett kőolajszármazéknak bizonyult, helyenként felrepedezett, és porréteg borította. Tehát ezen a világon kialakult az értelmes élet, ami vagy fennmaradt, vagy nem. A sáv két oldalán gizgaz, bokrok és virágok vadonja burjánzott, már az aszfalt repedéseiből is növények bújtak ki. Valamivel arrébb karcsú törzsű fák nyúltak magasra, mindkét oldalon a keskeny út fölé hajolva, mintha így figyeltek volna, mi zajlik alattuk.

Bizonyos következtetések nyilvánvalónak tűntek, de a megbízhatóságuk kérdéses maradt. Először is, ahogy Tambuwal ígérte, ez a világ szinte biztosan a Láthatatlanban lehetett. Az iparnak átadott világok kivételével a Pándomínium mindenhol klímavezérlést használt, így

kiszűrte az ártalmasabb UV-sugárzást, ami itt teljes mértékben jelen volt a napfényben. Viszont egyáltalán nem tűnt biztosnak, hogy a célvilágra érkeztek meg. De legalább az ellenségeik befolyásán kívülre kerültek.

Ebből adódóan a Cielo nem tudta azonnal követni őket. Cimbalom áthozta magukkal a halott katona testét, de amúgy is belül volt a páncélba épített Lépőlemez hatósugarán. Ha hátramaradt volna, a katonák könnyedén kinyerik belőle a célkoordinátákat. Beugrottak hát egy lyukba, és a lyukat is magukkal rángatták.

Továbbá ez a világ a fejlődés korai iparosodási szintjén állt. A levegőben terjengő petrolkémiai elemek és ipari szennyezőanyagok, az utat már nem is említve, mind arra utaltak, hogy a helyiek még erősen támaszkodtak a fosszilis üzemanyagokra, és nem tudták kontrollálni a környezetet. Tehát egy olyan világra kerültek, amely elégette a múltját azért, hogy elégethesse a jövőjét is. A Pándomíniumban az ilyeneket nevezték vermeknek.

Ezen a ponton Cimbalom eltűnődött. Elegendő emelőerőt képezve és némi kitartással leguríthatta Pázt az útszéli bozótosba. Lehetségesnek tűnt, hogy az utat még használták kémiai üzemanyaggal működő, robbanómotoros járművek. Ez pedig maga után vonta azt a lehetőséget, hogy véletlenül áthajtanak rajtuk. És persze lehettek egyéb veszélyek is. Az élő biom nagy mértékben különbözött attól a csupasz világtól, amit maguk mögött hagytak. A zajos kórus több tucatnyi, ha nem inkább több száz rovarfajra utalt. A rájuk vadászó nagyobb állatok hasonlóan változatosak lehettek. Ami pedig azt jelentette, hogy bármi lakhatott vagy ólálkodhatott abban a bozótosban, ami szúrt, harapott, csípett, mart, ásott, fertőzött, mérgezett, bénított vagy okozhatott bármi mást, amivel szemben az anima gyógycsomagja kevésnek bizonyulhatott.

Végül Cimbi úgy döntött, hogy békén hagyja Pázt, és megvárja, amíg magához tér. Az út ugyanannak a kanyonnak az alján futott, ahová az előző világon lemásztak, úgyhogy a táj nem kínált nagy látótávolságot, de egy belső

égésű motort már messziről hallani lehetett, ezért Cimbi biztos volt benne, hogy szükség esetén lenne ideje arrébb gurítani Topázt.

Amíg várakozott, sorra vette az addigi döntéseit, és próbálta összeegyeztetni őket mindazzal, amit a motivációinak tekintett. Nem hazudott arról, hogy haza akart menni. Viszont sokkal jobban meg akarta tartani, amivé vált, és nem szívesen olvadt volna vissza a hegemonia über-tudatába, hogy személyisége elvesszen az óriáselme feneketlen mélyén. De vajon nem pont ez a halálfélelem kergette-e végül a halálba, legalábbis abba az irányba, hogy bármikor meghalhatott? Ahogy a dolgok álltak, nehezen megszerzett énsége nem tűnt szilárdabbnak és ellenállóbbnak annál a vékony buroknál, amelybe került. Bármelyik pillanatban ezerféleképpen elveszíthette a gondolatait és a személyiségét. Való igaz, hogy a magát Hadiz Tambuwalnak nevező hang menedéket kínált, de Cimbi nem tudhatta, hogy ki vagy miféle entitás áll a hang mögött, és mennyire lehet megbízni benne.

Ez az érzés a félelem, döntötte el Cimbalom. Félek attól, hogy nem leszek. És a félelemből kiemelkedett ez a másik benyomás, a vágy, hogy jól belekapaszkodjon abba a pár dologba maga körül, ami még ismerős volt. Valójában az a pár dolog is egyetlenegyre szűkült: Topázra. Vajon így működött a vonzalom és a szeretet? Vajon a szervesek mindig vonzódnak azokhoz, akik mellett biztonságban érzik magukat, még ha ez az érzés nem is teljesen megalapozott? Vagy ez az elfogultság csak azt a tényt tükrözte, hogy Cimbi egy utiról mintázta a saját monadikus személyiségét, tehát egy eredetileg a hosszú és szörnyű tápláléklánc alján lévő, üreglakó állat leszármazottjáról?

Ezekre a kérdésekre nem volt válasz, legalábbis Cimbi nem talált. A hegemoniában billiárdnyi különféle adatból szűrték le a helyes irányt, és a tisztátalan vagy ellentmondásos részek menet közben elpárologtak. Egyedül maradvá Cimbalomnak nem volt, aki vagy ami utat mutasson, a saját tökéletlen számításain kívül, amelyekről ő

maga is tudta, hogy nem teljesen pártatlanok és tiszták.

Akkor önmagam leszek. Elvégre ezt választottam. Ha bármi más akartam volna lenni, egyszerűen csak hazamehettem volna, hogy újra beleolvadjak az egészbe. Ám még ez a lehetőség is illuzórikusnak tűnt. A z-lemez elutasította a hozzáférési kérelmét. Talán már a kollektív tudat is ugyanúgy elutasította volna. Talán már azelőtt döntöttek a száműzetéséről, hogy Cimbi önmagát választotta.

Páz lélegzetvétele rövidebb, mélyebb lett. A füle és a bajsza megrezzent, orrcimpája kitágult. Egyértelműen egyre közelebb került az ébredéshez. Kirángatva magát a terméketlen merengésből Cimbi odahajolt hozzá.

– Mi történt? – kérdezte a lány rekedten.

– Átléptünk – válaszolta Cimbalom. – Egyelőre biztonságban vagyunk.

Páz félelemmel vegyes csodálkozással nézett a rossz állapotú útra, a bozótosra kétoldalt, azután a fent ragyogó napra. Beleszimatolt a párás, szagokkal telített levegőbe.

– Biztonságban? – kérdezte. Nem úgy tűnt, mintha elhitte volna.

– Mármint a Cielótól – helyesbített Cimbi. – Valószínűtlen, hogy egyhamar a nyomunkra akadnak. Természetesen sok más dologtól is lehet tartani...

Hangos dörrenés húzta alá a szavait, Páz összerezzent, és halkan felkiáltott ijedtében. Nem látszott semmi, de valahol a hallástartomány alsó határán Cimbalom változó, de folyamatos motorzajt érzékelt. A hangos dörej oka talán valamilyen mechanikai hiba lehetett.

– Le kell mennünk az útról – hadarta Cimbi. – És őt is arrébb kellene vinnünk – mozdította Hármaska fejrészét az úton heverő, halott cielo felé afféle biccentésként. – Idővel biztosan rátalálnak, de ha most látják meg, és elkezdik keresni a gyilkosát, akkor nem sok időnk lesz eltűnni innen. Nem akarjuk, hogy ránk találjanak.

Topáz szeme elkerekedett.

– Lehet vagy százötven kiló abban a páncélban!

– Majdnem százhetven. Ha lefekszel, a lábizmaiddal el tudod tolni. Azok ennél többet is elbírnának.

A lány még mindig nem mozdult. Csak ült, és átkarolta saját magát. Reszketett, Cimbi érzékelte rajta annak az érzelmi traumának a tüneteit, ami magatehetetlenné tette. Még mindig szenvedett a menekülés és a katona halála által okozott testi és mentális terheléstől.

– Topáz! – szólította meg a lányt. – Nincs sok időnk. Kérlek! Én magam tenném meg, ha tudnám, de ez a burok nem elég erős hozzá. Nem láthatnak meg! Addig nem, amíg nem tudunk meg többet erről a helyről és az itteni énségekről.

– Jó – mondta végül Páz, és lassan bólintott. – Jó.

Csakhogy Topáz számára nehéznek bizonyult a holttest megközelítése. A katona szörnyű, tehetetlen mozdulatlanságát szótlán szemrehányásnak érezte minden döntéséért és tetteért. Ha otthon maradt volna...

Ám ennek már nem volt semmi értelme. Nyilvánvalóan otthon maradt volna, ha teheti. Minden uti szereti a saját üregét. Azért jött el, mert el kellett jönnie, mert az ürege már nem volt biztonságos, és nem érezte az otthonának. És Cimbinek igaza volt, amikor azt mondta, hogy a katona azért halt meg, mert csak az érdekelte, hogy megpróbáljon végezni vele. És ez bármilyen szörnyen hangzott, nem az ő hibája volt. Egyáltalán nem. Vagy nem egészen.

Három, erőteljes rúgás is kellett, hogy a páncélos test kikerüljön az út közepéről a szélére, és egy negyedik küldte be a bozótosba. Utána Páz próbált nem gondolni az otthagytott tetemre, próbált nem egy énség maradványaként, az élet valamiféle maradékaként gondolni rá. Csak egy nagy, nehéz tárgy volt, amit arrébb kellett tolni, mint egy bútort vagy kődarabot. Ez egészen addig jól ment, amíg valahogy be nem kapcsolódott a sisaknyitó. Egy szisszenést követően a sisak leesett a férfi fejéről, és elgurult. A kibukkanó kutyafogak és a szőke bundától körülvelt kutyaorr fölötti tekintet kiüresedett döbbenettel meredt a semmibe, mintha a halál kellemetlen meglepetésként érte volna a férfit.

– Megvan! – kiáltotta Cimbi, miközben Hármaskaburkában a sisak után vetődött, és felkapta az út széléről. – Gyerünk, Páz! Már majdnem megvagyunk.

Az élénkvörös páncél még mindig látszott az útról, ezért a lány gyomokat tépett, és rászórta a testre, hogy elrejtse, amennyire tudja. Ebben Cimbi is segített, széles leveleket talált a közelben, és jobb munkát végzett velük, mint Topáz a fűfélékkel.

Azután lekuporodtak egy bokor mögé, és vártak. És még tovább vártak. Cimbalom túlbecsülte a távoli jármű sebességét. Bőven maradt idejük amíg lassan közeledett az úton, majd továbbhaladt. Valamiféle platós teherautó volt, élénksárga mindenhol, ahol még nem virágzott rajta a vörösesbarna rozsda. A sofőr magasan trónolt elöl, a nyitott fülkében, kezét a kormányszerkezeten tartotta, amely inkább tűnt rúdnak, mint keréknek. Mellette egy nő ült, a kezében fegyvernek látszó tárgyat tartva, amelynek két csöve volt egymás mellett.

A két énség messziről sem hasonlított Páz népére. Az arcuk szőrtelen volt, és valamiért nyugtalanította a lányt, bár sötét bőrük szépen csillogott. Egyikük sem vette észre a rejtőzködő utit. Az utat figyelték maguk előtt.

Topáz némi különös izgalmat érzett, bizsergést a gerincében és a vállában. A füle is megrándult, kezdett felmeredni. Nagyon sokszor fantáziált arról, hogy milyen lehet elszabadulni a világról. És most itt volt, messzebb az Uttól, mint képzelte. Mindegy, milyen traumatikus körülmények vezettek el idáig, mégiscsak volt ebben valami csodálatos.

Aztán, ahogy a jármű továbbment, a lány meglátta, mit szállított. A plató oldalfalai térdmagasak lehettek, ám fölötté párhuzamos lánckötegek feszültek fémoszlopok között afféle ketrecet alkotva még másfél-két méteres magassággal. A ketrecben szorosan összezsúfolva Páz még több énséget látott. Felnőtteket és gyerekeket is. Lesütötték a szemüket, és annak ellenére, hogy így összezsúfolódtak – vagy talán pont emiatt –, egyáltalán nem adták jelét, hogy tudatában lennének egymás jelenlétének. Nagyon fáradtnak és boldogtalannak tunk. Ráadásul a ketrecnek nem volt teteje, így az erős napsütés is égette a bőrüket.

A csuklójukat lánc vagy bilincs fogta össze. Foglyok voltak.

Páz még hosszasan nézett a jármű után, végül a zúgó-dübörgő motorzaj elült a távolban. Amit látott, az émelyítő pánikkal töltötte el. Tambuwal figyelmeztette, hogy az itteni énségek egészen más kládhoz tartoznak, de a lány ettől még

nem volt felkészülve szőrtelen arcuk meztelenségére, és még kevésbé a teherautó nyugtalanító rakományára. Vajon az a fegyveres nő a megbilincselteket őrizte? Bűnözők lehettek, akiket elfogtak és elítéltek? De hogy lehettek volna elítélt bűnözők gyerekekkel együtt? A válaszoktól függetlenül ez a világ vad és veszélyes helynek tűnt.

Többet is szeretett volna kideríteni, ezért Páz aktiválta a belső berendezését, hátha rá tud csatlakozni a helyi adatforgalomra. Talált is sok-sok hangot és képet, szimbólumokat és szövegeket, de egyiket sem értette. A fordítószoftver nem tudott mit kezdeni velük.

Amíg keresgélt, történt valami, és meglepetten kiáltott fel. A bejövő üzenetek ikonja villogni kezdett a berendezésén. Valaki ráírt.

– Cimbi...

– Látom.

– Ő küldhette? Tambuwal?

– A forrás helyi. Nem tudom, ki más lehetne. Nincs benne semmilyen kód, csak szöveg, úgyhogy biztonságos megnyitni. Ha szerencsénk van, a további instrukciókat küldte el, hogy eljussunk hozzá.

Topáz megnyitotta az üzenetet. Mindketten hosszan tűnődtek, miután elolvasták:

ÜDV A KÖRNYÉKEN! MENJETEK A VÁROS FELÉ! NE HAGYJÁTOK, HOGY MEGLÁSSANAK! KERESSÉTEK A 11 1010101-ET A HELYI HÁLÓZATON! GYERTEK, AMILYEN GYORSAN TUDTOK, DE NE KOCKÁZTASSATOK FELESLEGESEN!

– Ez aztán a nagy segítség! – morgott Páz keserűen. – Egyszerre siessünk és rejtőzködjünk? És mi az a 11 1010101? Valami bináris kód?

– Ha binárisban van, akkor ez csak 3 és 41 – mutatott rá Cimbi. – Nem látom, ez hogyan segíthetne. Lehet, hogy átvitel közben megsérült az adatsor. Vagy lehet, hogy a helyi úthálózatra gondolt, és ez valamilyen térképpont lehet. Vagy

utalás, de nem ismerjük a helyi jelzésrendszert. Mindenesetre azzal kell beérnünk, amink van. Gondolom, jobb lesz elindulni. Mire beérünk a városba, rácsatlakozom a helyi adathálózatokra. Majd később kitaláljuk, hogyan tovább.

– De hát nem mehetünk be a városba! – tiltakozott a lány.
– Nézz rám! A bőröndömben volt az esőkabátom, amit álcának akartam használni, de ott maradt azon a sivatagvilágon. Meg kell várnunk, hogy besötétedjen. Különben elkapnak, és bedugnak egy állatkertbe!

– Erre van egy jó ötletem. – Cimbi a Hármaska-burok mellkasához érintette az egyik végtagja végét, akár egy ujjat.
– Mint mondtam, átnéztem, mi minden van ebben a burokban. Emlékszel a PaintPot Permutator programra?

Páz először nem értette, miért hozta ezt fel Cimbi. Azután leesett a tantusz, és kínosnak érezte a feledékenységet.

– A holo-kiegészítő! – kiáltott fel. – Amivel kék bundát és szárnyat adtam Hármaskának! Igen, már emlékszem. De nem hiszem, hogy itt most te lennél a problémásabb, Cimbi. Inkább én. – Azután arra is rádöbbsent, hogy Cimbalom mire utalt. – Kibővítheted a mezőt. Holomaszkat húzhatsz mindkettőnkre. – Ismert embereket, akik folyton holomaszkat használtak kozmetikai célra vagy akár még extrémebb hatások elérésére. Az anyja is holosminket használt, mielőtt megvilágosodott, és elvetette a gépek segítségét mint az ellenség eszközeit.

Cimbi bólintott Hármaska fejével.

– Pontosan. A hardver elég jó, már ellenőriztem. Előfordulhat némi laggolás, mert kisebb méretekre tervezték, de ezt csak az veheti észre, aki nagyon figyel.

– De milyenné alakítanál át?

– Lehetsz olyan, mint az egyik énség, akit az imént láttunk. Elemzés céljából készítettem a felvételt, de erre is használhatom.

Páz elgondolkodott.

– Az a nő a tetoválással az arcán – mondta végül. – Olyan embernek tűnt, akit tisztelnek. És akkor talán nem is

közelítik meg sokan. Csak... hagyjuk el a fegyvert.

Egy alak jelent meg Topáz előtt a puszta levegőben, és a lány önkéntelenül hátrébb lépett. Még ha tudta is, milyen egy holomaszk, kis híján elmenekült előle. Az a nő távolról is ijesztőnek tűnt, közelelről pedig egyenesen félelmetesnek. Sokkal magasabb volt nála, csupasz karján megfeszültek az izmok. Sötétbarna szeme alá valamilyen fehér pigmentet festett, amitől a tekintete olyan intenzívvé vált, mint egy autó fényszórója. Nem lehetett a szemébe nézni. Megfeszített állkapcsa és ahogy a puskát fogta, harciasságot sugárzott. Kopott, barna bőrmellényt viselt valószínűleg házilag készített, kék nadrággal, amelyet szürke porfoltok borítottak, akárcsak barna bakancsát. A tetoválás az arcán tüskés indának tűnt, de lehet, hogy inkább egy darab szögesdrótot ábrázolt.

Páz a holoképre meredt, ami egyszerre vonzotta és taszította. A nő úgy festett, mint a főgonosz valami fantáziafilmből, egyszerre volt erős, kegyetlen, rejtélyes és gyönyörű.

– És ha valaki megszólít? – kérdezte tétován. – Nem beszélem a nyelvüket.

– Nyelveiket – helyesbített Cimbalom. – Sok nyelvet használnak. Már ráállítottam egy szubrutint, hogy kiderüljön, melyiket a leggyakrabban. Ha kialakítom a fordítói interfészt, akkor tolmácsolhatok neked. De szerintem a legjobb lenne elkerülni minden interakciót a helyi énségekkel, legalábbis amennyire lehet. Elvégre az álca nem több maszknál. A holografikus mező alatt önmagad maradsz. Ami azt jelenti, hogy ha valaki megszólít, az valószínűleg elnéz a fejed fölött, mert ennek a nőnek a szemébe néz. És senki sem érinthet meg, mert neked bundád van, neki meg nincs. Emellett nagyobb is nálad, úgyhogy ha valaki meg akarja fogni a vállát, átnyúl a hologramon.

Számos, különböző módon lebukhattak, de nem volt jobb lehetőségük. Egyetlen okból jöttek ide, erre a különös és ijesztő helyre, mégpedig azért, mert Tambuwal menedéket ígért. Ám addig nem lehettek biztonságban, amíg meg nem

találják.

– Oké – mondta Páz. – Csináljuk!

Cimbi ráhelyezte a holomaszkat a lány testére, és rögzítette a mozgásához. Ez azt jelentette, hogy Páz már nem láthatta, mert belülről a holomező csupán árnyalatnyi színváltozásként volt érzékelhető. Azt viszont látta, amit Cimbi a Hármaska-burokkal csinált. Beszkennelt egy nagy madarat, ami egy út menti fán ült. Zöld tollai és élénkpiros csőre volt. A következő pillanatban egy ugyanolyan madár ült Páz vállán, Hármaska helyén.

– Feltűnősködő! – jegyezte meg a lány.

– Olyasmit kellett választanom, aminek lehet oka itt ülni.

– Láthatatlanná is válhattál volna.

– Ami megkétszerezi annak az esélyét, hogy valaki véletlenül érintkezik a térrel, amit elfoglalunk. Így legalább azt mutatjuk, hogy van ott valami, ami akár le is haraphat egy-két ujjat. Szeretnénk, ha senki sem jönne a közelünkbe.

Topáz megfordult, és elindult az úton arra, amerről jöttek – egy másik világban.

Talán érdemes feleleveníteni, hogy Páz azért tudta, merre van a város, mert az egyben az ő városa is volt, Kupoplex, illetve pontosabban: ugyanazon a helyen állt. A mindent felülíró valóság szó szerint végtelen variációra ad lehetőséget, de néhány lehetőség-gradiens meredekebb másoknál. A világok hajlamosak bizonyos értékek, állapotok és feltételek körül összpontosulni, és ezek az összpontosulások általában földrajzi természetűek.

Sok-sok Föld legnagyobb déli kontinensének északnyugati részén az emberek úgy döntöttek, hogy egy nyugatra néző lagúna körül és a közeli szigeteken telepednek le. Ezek a települések felvirágzottak és növekedtek, eleinte a hordalékos talaj gazdagságából profitáltak, később a környező dombokban talált, megmunkálható fémből. Idővel az elszórtan álló falvak és községek kikötővárossá olvadtak egybe, amely tovább gazdagodott. Egyes világokon egy kereskedőbirodalom középpontjává vált, máshol északról jött harciasabb birodalmak foglalták el. Mindettől függetlenül mindenhol egyre több embert vonzott, és a kontinens egyik legnépesebb városává vált.

Az Uton ezt a várost Kupoplexnek nevezték el, Hadiz Tambuwal és Essien Nkanika világain Lagosnak. És azon a világon, ahová Páz került, Lago de Curamo lett a neve. Ezt Cimbalom már azelőtt megerősítette, hogy eljutottak a város határára. Még mindig dolgozott a helyi nyelv dekódolásán, de néhány szó és kifejezés használatuk gyakoriságával kiemelkedett a többi közül.

Páz nem számított rá, hogy Lago de Curamo bármiben hasonlíthatna Kupoplexre, de a város idegensége felülmúlta a lány képzeletét. A külterülete nem is városnak nézett ki, inkább falvak sorának, amiket téglából, bádoglemezekből, műanyagból, farostlemezből és vályogból építettek, és

külsőre egyszerre tűntek szertelennek és nyomorúságosan szegénynek. Csupa színes és képzeletdús felépítmény tele boldogtalannak és alultápláltnak tűnő énségekkel, beesett arcuk és rongyos ruházatuk szegénységre utalt.

És egyértelműen féltek tőle. Leplezetlen riadalommal bámulták, ahogy Topáz ment az úton, és többen is gyorsan elhúzódtak a közeléből. Bár Cimbi éppen ebben reménykedett, a hatás akkor is nyugtalanító volt.

– Vajon ki lehet ez az énség? – mormolta Páz. – Bárki legyen is, senki sem kedveli.

Nem tetszik nekik az egyenruhája, vokolta Cimbalom. Vagy talán a tetoválása. De legalább békén hagynak minket. Ha ezt nézzük, az álca tökéletesen bevált.

Faluról falura haladtak tovább. Helyenként el kellett hagyniuk az aszfaltot, hogy kisebb utakon menjenek, mert megnövekedett a forgalom, és a járművek gyorsan mozogtak. Nem láttak több olyan teherautót, mint ami a hegyen robogott el mellettük, de a kisebb autóknek is ugyanolyan hangja és szaga volt. Motoros és motor nélküli kerékpárokból még többet láttak. A motorosokon néha ketten-hárman is ültek egymás mögött. Akárcsak a falusiak, ezek az énségek is nagy ívben elkerülték Pázt, kivéve egy motoros férfit, aki lelassított, és feltartott ököllel üdvözölte. Ugyanolyan tetoválás volt az arcán, és ugyanolyan bőrmellényt viselt, mint az a nő a teherautón. Szélesen elvigyorodva oda is kiáltott valamit.

Mit mondott?, kérdezte Páz vokon keresztül.

Valami beválik mindig valami, tolmácsolta Cimbi. Azután az utolsó szó talán barátot jelenthetett.

Hát, köszí! Nagy segítség volt.

Dolgozom rajta.

Topáz rámosolygott a fickóra, és ugyanúgy visszaintett, bár arról fogalma sem volt, hogy Cimbinek hogyan sikerült átvinnie a mosolyt, vagy hogy ez a kultúra hogyan értelmezi azt. De a válasz megfelelőnek tűnt. A férfi felnevetett, megszólaltatott valamiféle kürtöt a motoros kerékpárja kormányán, és továbbhajtott.

Az épületek egyre sudárabbak lettek, a város úgy nőtt magasra Páz körül, mint a viharos tenger hullámai, és azzal fenyegette, hogy elborítja, maga alá temeti. Még mindig látott falemezekből és műanyagból rögtönzött házakat itt-ott, de egyre inkább átvette a helyüket a beton és a téglá. Az út is kiszélesedett, kétsávosná vált, bár a hatalmas kátyúk még itt is veszélyessé tették. Néhol járdát is kialakítottak a gyalogosoknak, és Topáz ezt használta, amikor csak tehetett. Boltok és kávézók, illetve kisebb fabódék mellett haladt el, amelyek túlméretezett szekrényeknek látszottak, de kiderült, hogy férfiak és nők kalapáltak, szöttek és fontak, ruhákat, cipőket és kisgépeket javítottak bennük.

Az énségek is megváltoztak. A többségük hasonlított azokra, akiket a lány a teherautón és a falvakban látott, magasak voltak, és barna bőrhöz göndör, fekete haj tartozott, amely csak a fejük tetejét és a férfiak állát borította, nagy ritkán oldalt összekapcsolódott a kettő. Felbukkant közöttük pár világosabb, virágszirom-rózsaszín vagy pergamen-bézs bőrű ember is, akiket foltokban élénkvörösre égetett a nap. Az ő hajuk sárga, vörös vagy barna is lehetett. Ezek az énségek elkülönültek, legfeljebb csak kis csoportokban jártak az utcákon, távol maradtak a barna bőrűektől, és azok is tőlük.

Változatos, erős szagok áradtak mindenfelől, elborították Topázt. Ízletes és undorító sült ételek, édességek, olaj, forró fém, por, füst, fertőtlenítő, ürülék.

A lány álcáját még itt is megbámulták. Mormolást hallott maga mögül. Néha kemény szavakat dobtak feléje, de ha odanézett, mindenki elfordította a tekintetét, lehetetlen volt megmondani, ki szólt.

Mit mondanak?, vokolta Páz.

Szerintem sértegetnek.

Erre én is rájöttem. Nem tudod lefordítani?

A „nara” szó azt jelenti, hogy elkapni, „elfogni”. Az egyikük azt mondta, „Nwanyi nara”, és azt jelenti, hogy „elfogó nő, nőfogó”, vagy valami ilyesmit.

Páz nyugtalansága félelemmé növekedett. Körülvették

ezek a szőrtelen, barna és rózsaszín énségek, akik mind magasabbak voltak nála, és hangosan beszéltek a kopogós, idegen szótagjaikkal. Legszívesebben láthatatlanná vált volna, hogy ne vegyék észre, amikor átcusszan közöttük. Nem akarta, hogy megbámulják. *Keressünk egy másik arcot, Cimbi!, kérte. Kérlek! Válassz bárkit, nem érdekel.*

Rendben, de ha csak úgy rád húzok egy másik maszkot az utca közepén, akkor az emberek látni fogják, ahogy átváltozol. Találnod kell egy helyet, ahol legalább pár másodpercig nem lát senki.

Ez nem tűnt könnyűnek. Nem mintha olyan sokan lettek volna az utcán, de a többség őt figyelte. Topáz egy mellékutcát keresett vagy egy sikátort, ahol eltűnhetett egy kicsit.

Megvan, vokolta Cimbi. Ott egy rés elöl, két épület között. Valamiféle kis udvar lehet. Oda behúzódhatsz.

Ám elkésett. Páz vagy ötven méterre lehetett a mondott helytől, amikor egy jármű állt meg közvetlenül mellette. Egy ugyanolyan teherautó, mint amelyet a hegyi úton is láttak a nővel az utasülésen. És ennek a platója is tele volt megkötözött foglyokkal, akik összezsúfolódva, megereszkedett vállal szorongtak odafent. A sofőr rosszallóan nézett a lány holo-álcájára. Ő is szögesdrót-tetoválást viselt. Mondott valamit, amit Topáz nem értett, de a hangsúlyból leszűrte, hogy haragudott.

Gyere!, tolmácsolta Cimbi. Nem a te... napod? Nem. Időd. Ez nem a te időd. Hagyd abba... valamit... és szállj be!

Páz hátrébb lépett.

Nem mehetek vele, vokolta. Amint beszélni próbál velem, tudni fogja, hogy nem az vagyok, akinek gondol.

A férfi összevonta a szemöldökét, és ismét mondott valamit.

Nem tehetsz valamit, tolmácsolta Cimbi. Elveszíteni valamit? Nem veszthetsz így el? Nem veszítheted el a... nem tudom. Szállj be! Most!

Topáz körülnézett. Az emberek megtorpantak, abbahagyták, amit épp csináltak, hogy a vitát figyeljék, bár

közben a többség úgy tett, mintha nem is figyelnék őket, csak oldalvást pillantgattak a lányra és a teherautóra. Feszültség ült a vonásaikon, amit a sofőr is észrevett. Odakiabált a legközelebb lévőkhöz, mire azok gyorsan elfordultak, és folytatták a munkájukat, a beszélgetésüket, vagy amit épp csináltak. Vagy legalábbis úgy tettek, mintha folytatták volna.

Megfenyegette őket?

Igen. Elég durván. Nem hiszem, hogy van más lehetőségünk. Szerintem ez a férfi parancsot adott, úgyhogy lehet, hogy van valami felettesi viszony közte és az álcánk között.

Nem, válaszolta Páz, és nem mozdult. Mondd meg neki, hogy inkább gyalognék!

Nem lehet. Szerintem ismeri ezt az énséget, mert elég közvetlenül beszél hozzá. Valószínűleg tegezi. Ráadásul sohasem hallottam beszélni ezt a nőt, így nem tudom szintetizálni a hangját. Bocsáss meg, Páz! Ez az én hibám. Gondolnom kellett volna rá, hogy megtörténhet valami ilyesmi.

A lány még mindig a döntésképtelenségtől bénán állt, holott összesen két lehetőséget látott. Vagy elfut, és a fickó üldözőbe veheti, vagy akár a többi ember is elkaphatja, hogy átadja neki, mivel egyértelműen jobban tartottak a férfitől, mint tőle. Vagy engedelmesen beülhet a teherautóba, de akkor szinte biztos, hogy a férfi megpróbál beszélgetni vele, és azt a beszélgetést ő még akkor sem tudná lefolytatni, ha Cimbi folyamatosan tolmácsol. Mindenképpen leleplezi magát.

Azután rádöbbsent, hogy volt egy harmadik lehetősége is. Nem tűnt jobbnak a másik kettőnél, de nyerhetett vele egy kis időt. Hátrament a teherautó platójának a végéhez, ahol látott pár fém lépcsőfokot, a legalsó fél méter magasan lehetett. Megragadott egy láncköteget, és felmászott, benyomakodott a megbilincselte énségek közé. Így a sofőr nem beszélhetett hozzá, de ő teljesítette a parancsot, és felszállt a járműre.

A fickó kihajolt a vezetőfülke ablakán, és meglepetten bámult rá. Kiáltott valamit.

Ez egy kérdés volt, tolmácsolta Cimbalom. A „nara” ige ragozása. Elfogó vagy, vagy elfogtak? Mit képzelsz, mit csinálsz? Dühös.

Nem érdekel, vokolt vissza Páz. Azt mondta, szálljak fel, és felszálltam. Nem panaszkodhat.

Az énségek Topáz körül mind próbáltak elhúzódní tőle, helyet csináltak neki, holott a plató teljesen tele volt velük. Néhányan csodálkozva bámulták Cimbi álcáját, aki még mindig egy nagy, élénk színű madárnak látszott a nő-álca vállán. Akik Páz arcára néztek, azok gyorsan lesütötték a szemüket, amitől a maszknál jóval alacsonyabb lány megint csak úgy érezte, hogy őt nézik.

A sofőr ismét odakiáltott neki valamit, azután dühösen vállat vont, és beindította a motort. Egy rándulással mozgásba lendültek, közben az utcán lévő emberek nyíltan megbámulták őket. Némelyikük úgy felbátorodott, hogy a távolodó teherautó után kiabált. Egy férfi lehajolt, felkapott egy követ, és bár a dobás nagyon rövidre sikerült, utána futva elmenekült. Az egész inkább tűnt jelképesnek, mint bármi másnak.

Páz nehezen őrizte meg az egyensúlyát a platón. Az egész jármű rázkódott menet közben, és minden kátyúnál és bukkanónál ugrott egyet. A lánynak erősen bele kellett kapaszkodnia a láncokba, hogy ne essen el. A plató hipószagot árasztott, ami izzadság és vizelet bűzével keveredett, nem tudta semlegesíteni. Topáz ezt a keveréket beazonosítva vette észre a tócsákat a platón és a nedves foltot az énségek egy részének a nadrágján és szoknyáján. Inkább kiürítették a hólyagjukat ott állva, mintsem megkérjék a sofőrt, hogy álljon meg, hadd könnyíthessenek magukon.

Páz undorodva szisszent fel, nem tehetett róla. Hiszen a legkisebb gyerek is, amint megtanult járni, már tudta... Nem sikerült befejeznie a gondolatot. A leláncolt énségeknek biztosan nem volt ilyen választási lehetősége. Nem lehettek

bűnözők, mert gyerekek is voltak közöttük. Bármilyen kerültek a platóra, rettegetek tőle, még attól is féltek, hogy véletlenül hozzáérjenek. Az álcája fenntartása szempontjából ez jónak számított, de a lány egyre döbbenetebben tűnődött el rajta, hogy miféle identitást vehetett fel a maszkkal.

Gurultak a városban, már sokkal magasabb épületek között, sokkal forgalmasabb utcákon jártak. Az énségek tartása és öltözködése együtt változott a környezettel. Páz egyre több rózsaszín és pergamensárga bőrut látott köztük, bár még mindig a barnák voltak túlnyomó többségben. A rózsaszínek és pergamensárgák díszesebb ruhákat viseltek, és rendkívül higgadtak tűntek. A többségük egyáltalán nem törődött az elhaladó teherautóval.

Terveznünk kell, mondta a lány Cimbalomnak. Próbálta elfojtani a torkát szorongató pánikot. Mit csináljunk, ha megálltunk? Muszáj lesz beszélnem a sofőrrel. Le fogunk lepleződni.

Beszélgj ezekkel az énségekkel!, javasolta Cimbi. Majdnem kész vagyok a szemantikus hálóval, de az élő beszéd megkönnyítené a dolgomat.

És azután?

Még mindig össze vagyunk kötve a belső berendezéseden keresztül. A kétszemélyes kapcsolattal, amit még Kupoplexben hoztunk létre. És mivel az agyad egy részét digitális architektúrával pótolták ki, ez a kapcsolat hihetetlenül gyors. Ha vokolod nekem a kérdésedet, lefordíthatom az egyik helyi nyelvre, és mozgathatom a maszk száját valós időben, mintha beszélne. A hang valójában nem a maszk szájából jön majd, de többé-kevésbé így is a megfelelő irányból, és elég jól le tudom képezni a mozgást ahhoz, hogy senki se vegye észre a különbséget. Olyan lesz, mint egy hasbeszélő előadás.

Ettől még nem lesz olyan a hangom, mint az énségé, akinek a külsejét viselem!

Kitalálhatsz rá valami kifogást. Az út pora. Torokfertőzés. Ki kell jutnunk ebből a csapdából, amit magunknak állítottunk, és meg kell találnunk a helyet, ahol találkozhatunk

Tambuwallal. Minél többet tudunk meg, annál jobb.

Páz inkább nem vitatkozott tovább. Segítene vagy sem, egyáltalán nem akart beszélni ezekkel az énségekkel. De itt valami borzalmas dolog zajlott, és nagyon meg akarta érteni, hogy mi. Főleg, hogy sikerült olyasvalakinek álcáznia magát, aki a része ennek a borzalomnak.

Kik vagytok, vokolta, és miért vagytok ezen a teherautón?

Cimbi kiadott egy sor hangot, de annyira rögtön Páz szavait követve, hogy a lánynak úgy tűnt, mintha a gondolatai változtak volna ilyen zajjá. Nem látta, de feltételezte, hogy a maszk szája is mozgott közben.

Az énségek ijedten meredtek rá, a félelmük felerősödött, és inkább elfordították a tekintetüket. Nem válaszoltak.

Kérlek, mondjátok el! Tudnom kell.

Cimbalom ismét tolmácsolt, mire egy előtte álló nő összerezsent. Lehajtott fejjel, fáradt hangon, lassan mondott valamit.

Sajnálom, Fogó, tolmácsolta Cimbi, de nem tudom, hogyan válaszoljak. A nő ösztönösen gesztikulálni is próbált a beszéd mellé, de a béklyó a kezén félbetörte, lerövidítette a mozdulatait. Még jobban lehajtotta a fejét, a válla is még jobban megereszkedett. *A törvény értelmében vittek el. Nincs okom panaszra.*

Páz egyik arcról a másikra nézett, és bár az énségek lesütötték a szemüket, lehajtották a fejüket, ő elég alacsony volt ahhoz, hogy így is lássa a tekintetüket.

Nem hiszem, hogy tudom ezt csinálni, vokolta Cimbinek. *Ezek az énségek félnek tőlem.*

Rettegnek, értett egyet Cimbalom. De ez nem meglepő. Egyértelműen mind kimerültek, némelyiküket meg is verték. És az egyik fogva tartójuknak hisznek. Ha abbahagynád, talán már most is van elég anyagom, amivel dolgozhatok.

Topáz dühösen, vigasztalanul fújt egyet. A nyugtalansága már rég átadta a helyét a félelemnek. Eltérték a céljuktól, és belekerültek ebbe a borzalmas, rémisztő helyzetbe. A lány felnézett az égre, hátha lát ott egy fekete-sárga drónt, ami épp őket követi. Csakhogy az ég teljesen üres volt. Ha Hadiz

Tambuwal figyelte őket, akkor ezt nagyon nagy titokban tette.

A teherautó egy hosszú, nagyjából három méter magas betonpanelekből épült fal mellett haladt el, amelynek a tetején szögesdrót szálak húzódtak fémrudak között.

A falba épített kaput négy, bőrmellényes férfi őrizte, mindegyikük szögesdrót arctetovárlást viselt. Ketten elhúzták a kaput, miközben a teherautó lelassított, és bekanyarodott.

Az egyik megkötözött énség grimaszolva kinyitotta a száját, és mormolt valamit, közben egyenesen rámeredt Páz maszkjára.

Mit mondott?, kérdezte a lány.

Imádkozott, válaszolta Cimbi. Krisztus Jézus segítsen fel, ha elesek, és buktassa el azokat, akik lesújtottak rám!

Ki az a Krisztus Jézus?

Ha találgatnom kell, akkor valamiféle isten vagy istennő lehet, aki védelmezi a gyengéket az erősekkel szemben.

Páz vágott egy grimaszt.

Kérdezd meg, hogy meg tudja-e adni ennek a Krisztus Jézusnak a címét!

Topáz lemászott a teherautó platójáról. Rossz előérzettel nézett körül.

Hatalmas, nyílt területre érkeztek, amelyet minden oldalról magas kerítés határolt. A teherautó egy üres helyre parkolt be két másik, hasonló jármű közé, amelyek üres platóval álltak ott. Valamiféle telep lehetett. A négyből két oldalon épületek álltak a falak előtt, földszintes kunyhók sorakoztak fehérre festett betonból, hullámlemez tetővel. A telep egyik végében jóval magasabb, ablaktalan épület emelkedett, amelyet egyértelműen nem lakóháznak terveztek. Talán valamiféle raktár lehetett. Az egész telepet lebetonozták, csak a szélén látszott döngölt föld néhány helyen.

Mindenfelé emberek mozogtak, többségük barna bőrű, sokuk ugyanolyan tüskés indára vagy szögesdrótra hasonlító tetoválást viselt az arcán, bőrmellényt a felsőtestén. Egy nő ment el Páz mellett, mögötte legalább tízen haladtak libasorban, lehajtott fejjel, hátrakötött kézzel. Egy a lábán megbilincselte férfi kék kezeslábasban, seprűvel terelgetett koszos vizet egy fémrács felé a földön. Topáz közelében ő is lehajtotta a fejét, széles ívben elkerülte a lányt, és amikor egy pillanatra mégis felnézett rá, félelem ült a tekintetében.

Megdöbbszentő bűz terjengett a levegőben. Számos, különböző szagból állt össze: romlott élelem, izzadság, penész, ürülék, hányás. Páz csak úgy tudta elkerülni az öklendezést, ha a száján keresztül vette a levegőt, mint aki zihál. A szíve hevesen zakatolt. Fogalma sem volt, mi lehetett ez a hely, csak azt tudta, hogy távolról sem jó.

A sofőr kiszállt a teherautóból, és csípőre tett kézzel meredt a lányra. Odakiáltott neki.

Cimbalom már gond nélkül tolmácsolt: *Szerinted tetves vagyok, vagy mi van?*

Páz odafordult, Tudta, hogy le kell csillapítania a fickót, mielőtt a haragja gyanakvássá változik, de fogalma sem volt, milyen válasz lehetett volna elég hihető. *Nem*, végül csak ennyit vokolt, és Cimbi átalakította a szót, hogy azon a nyelven szóljon, amit itt beszéltek.

Akkor mi a fenéért másztál fel a hulladékhoz?, kérdezte a férfi. Odament a lányhoz, és a szemébe nézett, illetve a feje fölött a holomaszk szemébe. Azután a tekintete oldalra, Cimbire vándorolt. *És mi ez a papagáj? Tök röhejes vagy vele. Szabadulj meg tőle, Tovi! Tőlem olyan napszemüveget vagy kígyóbőr csizmát veszel fel, amelyet akarsz, de az ilyen páváskodást nem tűröm. Megértetted?*

Meg, vokolta Páz. *Megszabadulok a madártól.*

A férfi összevont szemöldökkel meredt rá.

Mi van a hangoddal?, kérdezte.

Fáj a torkom, vágta rá Topáz gyorsan, mire a fickó mintha sebzetten nézett volna rá.

A por, próbálkozott valamiféle magyarázattal Páz. *A por az úton. A torkomra ment, és megköhögtetett.*

Már azt várta, hogy a férfi elkezd kiabálni, riadóztatni mindenkit a leleplezett betolakodó miatt, vagy meg is ragadja, és megérzi, hogy az áthatolható hologram alatt egy egészen másfajta test rejlik másféle tapintású – bundás – bőrrel, de egyik sem következett be. A fickó csak a fejét csóválta, és elment mellette, közben még mondott valamit.

Ez van, ha hátul utazol, tolmácsolta Cimbi. *Szedd le őket a platóról! És szabadulj meg attól a madártól! A picsába!*

Páz majdnem összerogyott, annyira elgyengült a megkönnyebbüléstől, de rögtön újra megszállta a nyugtalanság. Még mindig csapdában esetten állt ezen az udvaron, ahol az énségek valaki másnak hitték, és fogalma sem volt róla, hogyan juthatna ki innen. A kapuval hiába próbálkozott volna, két ór máris ismét bezárta. Egy harmadik nagy lakatot kattintott az egyik retesz fülére. Látszott, hogy egy darabig nem tervezték újra kinyitni, és a lány nem kockáztathatott azzal, hogy győzködni kezdi őket.

Az tűnt a legfontosabbnak, hogy eltűnjön a nyílt térről. Az

álarcát túl sokan ismerték ezen a telepen, és a több interakció csak még több lehetőséget kínált a lelepleződésre. Körülnézett. Nem sokkal arrébb meglátott egy rést két beton tömbház között. Elindult arrafelé, közben próbált úgy tenni, mint aki odatartozik. Persze az arckifejezését Cimbi rajzolta fel a maszkra, és a tartását, a mozgását is részben ő határozta meg, a lány a kijárat megtalálására összpontosíthatott. Egyenesen előrenézett, és gyorsan lépdelt.

Keresni akarok egy másik kijáratot, vokolta.

Jó ötlet, válaszolta Cimbalom. Találtam egy térképprogramot a helyi adathálózatok egyikén, úgyhogy már légi felvételem is van. Fentről nézve úgy tűnik, hogy legalább két ajtó van annak a nagyobb épületnek a túloldalán.

Páz irányt váltott, a raktárszerű építmény felé ment tovább. Senki sem állította meg, és a hatalmas udvarra nyíló ajtókat nem őrizték. A legközelebbi egy keskeny folyosóra vezetett, és üreglakó őseinek köszönhetően a lány rögtön jobban érezte magát a falak között, noha odabent még borzalmasabb volt a levegő.

Surrogó zajt hallott, amitől majdnem ugrott egyet ijedtében.

A folyosón fülkék sorakoztak mindkét oldalon. A lányt az útközben látott kis műhelyekre emlékeztették, de ezeket vasrács zárta le. A fülkék sötétjében mindenféle korú énségek ültek padokon vagy álltak. Koszosak és rongyosak voltak, fáradtnak és közönyösnek tunktek. Néhányan bánatosan, mások dacosan pillantottak Topázra, de a többség mintha észre sem vette volna, hogy ott van. Egy nő úgy tartott a karjában egy kisfiút, mintha vigasztalná, a fülébe súgott valamit. Egy férfi a szalmával behintett betonpadlón térdelt, és ritmikusan kántált, vállát görnyesztve lehajolt, azután újra felegyenesedett a ritmust követve. Mivel az állók közé szorult, a feje minden előrehajolásnál súrolta az egyik falat.

– Ó, Anyák! – tört ki a lányból félhangosan, de Cimbi ezt nem tolmácsolta a helyieknek.

Hát ide hozták az embereket a teherautókról! Amikor a sofőr azt mondta, ürítse ki a platót, biztosan azt akarta, hogy Páz vezesse ide a megbilincselte foglyokat. Ketrecekbe, mint az állatokat. Undor és harag keserű keveréke öntötte el a lányt. Úgy elszorult a torka, hogy majdnem fuldokolni kezdett.

Kinyitotta a száját, hogy megkérdezze az énségektől, miért vannak így bezárva, de eszébe jutott a balsikere a teherautó platóján, ezért inkább mással próbálkozott.

Te, ott!, vokolta a térdelő férfira mutatva. *Mit csinálsz?* Cimbi azonnal átalakította a szubvokális üzenetet helyi hangsorokká, de a férfi nem válaszolt, csak kántált és hajlongott tovább.

Nem beszél angolul, válaszolta egy másik énség, egy fiatalabb férfi. *Nem érti magát.*

Akkor te mondd meg, hogy mit csinál!, utasította Páz. Szégyellte, hogy a szavai felcsattanásnak hangzanak, de ez illett a szerepéhez, és még mindig küzdenie kellett a feltörő pánik ellen. Az agya egy része végtelenítve kiabálta, hogy minél előbb tűnjön el erről a borzalmas helyről.

Imádkozik, felelte a fiatalabb férfi. *Hívó ember, és ilyenkor van az ima ideje. Az egyik ilyenkor van. Bűnnek számít, ha nem imádkozik időben.*

De miért van így beszorítva a sarokba? Így csak felsérti a fejét!

A fiatalember vállat vont.

Kelet felé kell fordulni az imádkozáshoz. És hát itt nem sok hely van.

A vallása törvényellenes? A következtetés logikus volt, hiszen Páz saját világának múltjában is történt már ilyesmi. Külön nevet is kapott. Az Egyházszakadások Kora tele volt ilyen atrocitásokkal, amikor a rasszok és szekták egyformán találtak jó okot arra, hogy bebörtönözzenek más énségeket. Csakhogy az Uton ez a korszak már évszázadokkal ezelőtt lezajlott, és véget is ért.

A fiatalember értetlenül meredt rá.

Nem, mondta. *Miért lenne?*

De akkor miért vannak ketrechen?, kérdezte Páz. Úgy érezte, mintha körbe-körbe járt volna. Ki zárta be ide magukat, és miért?

Maguk zártak be ide, válaszolta egy nő színtelen hangon, de megvető, neheztelő tekintettel. Eladósodtunk, és maguk kifizették helyettünk, ezért most a magukéi vagyunk. Alig pár ezer naira miatt. Egy kutya is többbe kerül!

Egy mellette álló férfi tekintetébe rémület költözött. A nő karjára tette az egyik kezét.

Lehechi!, kiáltotta. Ne légy tiszteletlen!

Ő kérdezte, csak válaszoltam, felelte neki a nő. Egyébként is, mit tehetnének még velünk, miután ide kerültünk?

Ki tudod deríteni, miről beszél?, kérdezte a lány Cimbalomtól. Rácsatlakoztál a közösségi központjukra, nem?

Próbálkozom vele.

Páz közeledő léptek zajára fordult meg. Két, bőrmellényes férfi tartott felé. A lány gyorsan továbbsietett, végig a ketrecek sorai között, tompán csillogó, közönyös tekintetek követték a rácsok mögül. A folyosó végén egy ajtó várta. Topáz a kilincsért nyúlt, de az ajtó kinyílt, még mielőtt elérte volna.

Egy nő lépett be, Páz láttán megtorpant. A lánynak alig pár pillanatnyi ideje volt felmérni a harcias tekintetet a rikító fehér festéssel a sötétbarna szem alatt.

A nő hátrahőkölt, mintha megütötték volna. Torkán akadhatott a szó, mert az arc kifejezése alapján legszívesebben felkiáltott volna döbbent csodálkozásában. Páznak ekkor jutott eszébe, honnan volt számára olyan ismerős ez az újonnan érkezett énség. A hegyi úton elsőként látott teherautó vezetőfülkéjéből, ahol fegyverrel a kézben vigyázott az elborzasztó rakományra. Ő volt a lány által viselt arc igazi tulajdonosa.

Páz menekülőre fogta. Ugyanaz az őseitől örökölt ösztön hajtotta, ami korábban a sivatagos világon is, csak minél messzebb jusson ettől a nőtől, el a sötét és bűzös ketrecektől, ki a szabadba.

Mögötte a nő kiabálni kezdett. Cimbi nem tolmácsolt, de

Topáz így is sejtette, mit mondhatott. *Állítsátok meg! Ő nem én vagyok!*

Első meglepetésében senki sem reagált. Az udvaron tartózkodó több tucatnyi énség csak bámult, miközben Páz erre-arra rohanva kereste a kijáratot, amiből nem talált többet, csak a zárt kaput. Csakhogy az igazi Tovi tovább kiabált, és a társai lassan elkezdtek odafigyelni rá, legalábbis érzékelték, hogy valami nincs rendben, mert hol a holomaszkban rohangáló Pázt vizsgálgatták, hol az igazi társukat. Aztán egyenként megértették, hogy miért kiabál az ajtóban álló nő.

Lassan, óvatosan próbálták körbevenni a lányt. Egyeseknél fegyver, másoknál összetekert kötél is volt, megint másoknál hosszú bot dróthurokkal a végén. A lányt még mindig a pánik hajtotta, képtelen volt gondolkodni, és hiába rohant ide-oda, egyre kevésbé törhetett át a testek barikádján, körbezárták, és fokozatosan a falhoz szorították.

Cimbi!, vokolta kétségbeesetten. Segíts!

Mindjárt! Várj! Megpróbálom!

Mire várjak? Ó, Anyák, engem is bedugnak egy olyan ketreche! Segíts!

A tetovált arcú énségek egyre közelebb léptek hozzá, és Páz védekezően emelte fel a kezét, hátha távol tudja tartani őket magától, de csak azt érte el vele, hogy az egyikük ráhúzta a botja végén lévő hurkot a csuklójára. Erősen meg is rántotta, amitől a hurok rászorult, és a lány felsikoltott.

Tarts ki!, vokolta Cimbi komoran.

A lány nézőpontjából úgy tűnt, mintha több dolog történt volna egyszerre, és mind ugyanolyan irányban történt, hullámként terjedt tőle és Cimbalomtól. Foglyul ejtőinek egy részét ez a hullám olyan erővel taszította el, hogy a lábuk elemelkedett a földtől, szó szerint elszálltak. Mások csak felborultak, mint a kivágott fák, ellökte őket valamilyen erő, amit Topáz nem látott és nem értett. Páran csak kapálózva kiabálva szóródtak szét véletlenszerű irányokba. Vagy csak négykézlábra zuhantak, és maguk alá hánytak a szürke betonon.

– Mi? – zihálta a lány. – Mit csinál...

Nyomáshullám, vágott közbe Cimbi. A vok-kommunikáció apró, közvetlen nyomáslöketekből áll a dobhártyánál. Ezt erősítettem fel. Jelentősen.

Valamekkora tér megtisztult a lány körül, bár csak derékmagasságtól felfelé, mert az alatt minden tele volt emberi testekkel, java részük még mozgott, mások mozdulatlanul heverték. Valaki megkondította a vészharangot, mármint a tetovált arcúak közül páran szó szerint magasan a főépület falára felrögzített harangokat kongattak köteleket rángatva. Még több társuk rohant Páz felé minden irányból, a lány tíz métert tehetett meg, mielőtt közelebb értek hozzá. Kiabálva-rikoltozva jöttek, dühösen rázták az öklüket, a késüket vagy a löfegyverüket.

Topáz visszahátrált a falhoz, nekitámasztotta a sarkát. Minden ösztöne azt üvöltötte, hogy meneküljön, de nem volt hová futnia. Még ha sikerülne is kitörnie az emberek gyűrűjéből, a kapu zárva volt, és a magas fal tetején több réteg szögesdrót várta.

Azután elcsodálkozott rajta, hogy vajon miért néztek rá olyan félelemmel és undorral, hiszen csak az egyik társukat látták. Ám rájött, hogy ez már nem igaz. Cimbit annyira lefoglalta a támadása, hogy hagyta eltűnni a holomaszkat. A helyi énségek egy olyan lényt láttak maguk előtt szakadt, foltos és poros ruhában, amilyen nem élt a világukon. És egy robotmajom ült a vállán. Akár azt is hihették, hogy értékes lesz számukra, ha elfogják és mutogatják. Vagy természetellenesnek találták, és el akarták pusztítani. Mindenesetre még attól sem torpantak meg, hogy látták, mi történt a társaikkal, és további közeledők tántorodtak meg vagy estek össze, ahogy Cimbi a fejét forgatta.

Egy nő tört át a láthatatlan blokádon, és ököllel arcon ütötte a lányt. Elég erősen ahhoz, hogy Topáz beverje a tarkóját a mögötte lévő falba. Kábultan csúszott le a fal tövébe, és Cimbi a Hármaska-burokban lebucskázott a válláról a betonra.

Egy férfi lépett oda, és oldalba rúgta a lányt, miközben az

próbált felállni. Acélbetétes bakancsa a bordákat találta el, Páz felemelkedett, és fél méterrel arrébb elterült. Cimbi, a kerámiamajom odarohant hozzá, de egy tetovált arcú nő megcélozta a fegyverével. Az a nő volt az, akinek a külsejét kölcsönvették, maga Tovi, a hosszú, dupla csövű puskájával. Dühösen grimaszolva húzta meg a ravaszt.

A zajt Topáz a valaha hallott leghangosabb villámcsapás-csattanáshoz tudta volna hasonlítani, és Cimbi úgy tűnt el mellőle, mintha láthatatlanul apró darabokra robbant volna szét.

A lány felsikoltott haragjában és bánatában.

A férfi, aki megrúgta, fölébe tornyosult, és kést húzott elő az övére akasztott tokból. Az ijesztő, széles penge éle fogazottnak tűnt.

Páz a hátára fordult, és felhúzta térdét a mellkasához. Egyáltalán nem gondolkodott azon, mit csinál, a tudatos gondolatai már háttérbe szorultak, csak az ösztönök vezérelték. Ezt is az őseitől örökölte, mert amikor a nyulak nem tudtak elfutni, megpróbálták felrúgni a támadójukat. Az evolúció adott még egy hasznos trükköt az utiknak.

Miközben a kés elindult lefelé, Topáz rúgott.

A fickó elszállt, legalább háromméternyire felemelkedett a levegőbe, és a hátraszaltója felénél tartott, amikor fejfelé a betonra zuhant. Mozdulatlanul terült el.

A lassan közelebb óvakodó énségek megtorpantak, sőt, hátrálni kezdtek, csak Tovi maradt a helyén. Átnyomakodott a többiek között, és odaállt a lány felé, rászegezte a fegyverét.

Hirtelen felrántotta a csövet, és kimérten, nem túl erősen, de nem is gyengén Páz arcába ütött a tussal.

A nyúl és a gép eltévedt.

Ennek eleve fennállt a lehetősége, és nem kellett volna meglepetést okoznia, Hadiz mégis megrökönyödött rajta. Eleve korlátozott eszközök álltak a rendelkezésére, hogy befolyásolja a Pándomíniumban történő eseményeket, ám itt, a Láthatatlanban, ahol a technológia jóval egyszerűbbnek és ritkábbnak számított, még nehezebb volt a dolga. A Damola Ojo telepen voltak elektronikus eszközök, amelyekre rácsatlakozhatott, és párat még irányíthatott is közülük, de egyik sem tűnt alkalmasnak arra, hogy igazi segítséget nyújtson. Nem rohanhatott oda lövöldözve, hogy kimentse a lányt vagy egy-két akadálnál többet is eltávolítson Topáz útjából a szabadság felé.

Lehetségesnek tűnt, hogy végül le kell mondania a tervéről. A szerkezet offline volt, akár teljesen tönkre is mehetett. Ez esetben Hadiz feleslegesen használta el az erőforrásait a hosszan tartó megfigyelésre és információgyűjtésre, a tervei füstbe mentek. Ismét kezdhette előlről az egészet.

Ugyanakkor számszerűsíthető volt annak az esélye, hogy a gép csak megsérült, és talán a nyúl is életben van. Hadiz talán még megmenthet valamit ebből az egészből.

Nagyon örült, hogy másokat is meghívott a buliba. A Damola Ojo elég rossz hírű helynek számított minden világon, ahol létezett, de bizonyos tekintetben rendelkezett egy hihetetlen előnnyel.

A dolog kicsúszott Hadiz kezéből. Megtett mindent, amit lehetett. Utána kellett néznie, hová hullottak a darabok, és felül kellett vizsgálnia a terveit.

Vemmet üzenetet kapott Moontól, szavakat egy másik univerzumból a Pándomínium átviteli rendszerén keresztül, ami ugyanúgy működött, mint Tambuwal rendszere, csak végtelenül nagyobb léptékben. „*Kurvára élvezem az eltávot*”, így szólt az üzenet. „*Csak maga hiányzik, maga rohadék kis seggdugasz!*” Az utolsó szavakat a nő nyilvánvalóan rögtönözte, mert a többi a megegyezés szerinti kódszöveg volt.

Vemmet sokkal illedelmesebb szövegezéssel küldte el a saját üzenetét az újonnan toborzott kommandócsapatnak. Bárhol is jártak a gyárban vagy a melléképületeiben, szó nélkül letették a szerszámaikat, és elindultak. Ha a műszakvezetők kérdőre akarták vonni őket, az elítéltek nem törődtek velük vagy padlóra küldték őket. Nem volt idejük ilyen apróságokra.

Vemmet rezzenéstelen önbizalommal fogadta a hozzá érkező kellemetlen alakokat acél-műanyag vázú pontonkunyhójában. Hogy legyen elég helyük, már megszabadult az íróasztalától és a drónok többségétől (csak azt az egyet tartotta meg, amelyiknek még működött a jelátvivője, mert ki tudja, jön-e még újabb üzenet Tambuwaltól). Amikor becsukta az ajtót, és bezárkózott egy nem hivatalos, sőt kifejezetten illegális taktikai osztaggal, émelygés és remegés tört rá, és tudta, hogy nem csupán a Tsakom hőségében érlelt, vegyes rasszú izzadságbűztől.

– Ugye megértik, hogy mire készülünk? – kérdezte félelmét leküzdve, és nem kis erőfeszítéssel elszántságot mutatva. – Ha egyszer elindulunk, már nincs visszaút.

– Jól van ez így, kis seggberúgó – dörmögte Chulluque, a medveember. Ahogy Vemmet fölé tornyosult, lenyúlva összeborzolta a volt figyelőbiztos haját. – Nem terveztünk visszafordulni.

Helyeslő mormolás támadt a kis helyiségben a titkolózást figyelmen kívül hagyó kiáltásokkal megtűzdelve.

– Jó – válaszolta Vemmet. – Akkor háromra Lépünk. Chulluque rangidős őrmester! Számolna, kérem? – Már korábban rögzítették a rangokat, mert a terepen nem vitatkozhattak semmin. Aktív szolgálatuk során összesen ketten emelkedtek a közlegények tömege fölé, és egyikük pont Chulluque volt. Természetesen a hadbíróság lefokozta őket, de Vemmet névlegesen visszaadta a rangjukat, mert ez nagyon jót tett a csapatmorálnak.

– Igen, uram! – tisztelgett a nagydarab elítelt, és ezúttal kivételesen csak félig-meddig szánta gúnyosnak a mozdulatot. – Egy. Kettő. Hármásra felkészülni!

Vemmet aktiválta a Lépőlemezt. A levegő összesűrűsödött néhány pillanatra, mintha a pontonház megtelt volna zavaros vízzel, utána ismét kitisztult. Senki sem mozdult. Vemmet tartott tőle, hogy a kunyhója már túl régi lehetett, és az antik Lépőlemez nem működik, mivel már nagyon régen használták utoljára, és nem tesztelhette.

Végül Moon Sostenti nyitotta ki az ajtót, kívülről. Vigyorogva nézett be.

– A picsába! – szólalt meg. – Mindenki odabent végezte el a dolgát, vagy mi ez a szag? Kifelé! Gyerünk! Tapasztalják meg a belélegezhető levegő csodáját!

Pár másodpercnyi döbbszent csend után az elítéltek elindultak az ajtó felé. Vemmet utolsónak maradt. Kilépett a vakító napsütésbe, amely szinte már illetlennek tűnt a Tsakom állandó, koszos alkonyata után. Vadvirágokkal borított mezőn álltak. Jobbra töredezett, szürke sziklatömb meredezett, árnyéka kettévágta a mezőt. Vemmet felismerte a sziklát. A Tsakomon szinte teljesen legyalulták a talajt a gyár építése előtt, de pont ezt a kődarabot csak beépítették az egyik falba Vemmet kis udvara szélén.

Moon Sostenti a rongyos elítéltek sora előtt állt. Egy másik énség, egy férfi állt mellette. Bizonyára Essien Nkanika lehetett. Vemmet nem találkozott vele, miután katonának állt, és átoperálták. Megdöbbszentő volt látni, a folyamat végén

kialakult különbséget. Már egyáltalán nem látszott veremlakónak.

Sostentivel mindketten egy-egy zömök, zöld táskát vittek oda, amelyek hangosan zörögtek, amikor ledobták őket maguk elé, a sűrű fűbe. Moon féltérdre ereszkedett, kinyitotta az egyik zsákot a kettő közül, és megmutatta a tartalmát. Lőfegyverek, kések, gránáthevederek, személy elleni lőszer.

– Egyesével magukra mutatok, és egyesével idejönnek a táskákhoz! – adta ki az utasítást Moon. – Mindenki kivesz három eszközt! Mindegy, mit, de az egyik lőfegyver legyen! Megértették?

– Miért nem lesz Sa-Sunk? – kérdezte az egyik énség, Agni Chiomis, egy menyétféle, akit a posztja elhagyásáért mentettek fel a szolgálat alól. Meg is paskolta Sostenti puskájának a csövét, és mohón vizslatta a fegyvert.

Moon hűvösen mérte végig a fickót.

– Mert a Sa-Sukat rákódolják a használójukra. Nem kérhetünk ki többet annál, amit személy szerint nekünk osztottak ki. A nehézfegyverekkel ugyanez a helyzet. Küldeteskód nélkül nem kérhetünk ki egyet sem. A táskában az van, amihez hozzáfértünk. De ha már itt tartunk, kezdheti is, menyétlány!

Chiomis rögtön beleásta magát a táskába. A többi elítelt visszafogta magát, de csak rövid ideig. Mire a menyét befejezte a válogatást, már fél tucat kéz turkált mellette, hogy kisedje a legjobb cuccokat. Amikor az osztag tagjai káromkodva lökdösődni kezdtek, Moon betört a berendezéseikbe, amelyet Vemmet már korábban alárendelt a nőének. Küldött nekik egy hangos „Hé!”-t.

A magánszférájuk váratlan megsértése azonnal visszalökte a csapatot abba az időszakba, amikor még aktívan szolgáltak. Beleborzongtak az érzésbe. Vemmet figyelemmel kísérte a folyamatot a legokosabbaktól a legostobábbakig mindenkinél.

Vigyázz!, vokolta nekik Moon.

Az elítéltek vonakodva kihúzták magukat.

Feladatunk van, folytatta Moon szigorúan. Tudom, hogy maguk mind elcsesztettek. Máskülönben nem lennének itt. De ha ezt is elcsesztik, azzal az utolsó lehetőségüket veszítik el! El akarnak húzni a Tsakomról, nem?

Néhányan bólintottak. Mások helyeslően mormoltak.

– Nem szeretem, ha elcsesztettnek neveznek – hőbörgött Chulluque.

Moon pislogás nélkül nézett a nagydarab medveember szemébe.

– Akkor ne legyen elcsesztett! – javasolta. – Csak gondolják át, oké? Itt most mindenkinek három lehetősége van. Az egyik az, hogy visszamenni a pöcögödörbe, elrohadni. A Tsakom lassan, de biztosan megöli magukat. A másik az, hogy megszöknek most vagy a célvilágon. Kockáztatnak. Ez esetben huszonegy nap múlva meghalnak, amikor a Cielo lekapcsolja a beültetéseiket.

– A harmadik lehetőségük az, hogy felszerelkeznek, végigcsináljuk ezt a küldetést, és a kedves volt figyelőbiztosunk szépen deaktiválja a dögcéduláikat. Aztán oda mennek, ahová akarnak. Valóra válthatják az álmaikat. A gond csupán annyi, hogy ehhez nekem kell igazolnom, hogy jók voltak. Ha felcsesztik az agyamat, és nem azt csinálják, amit mondok, vagy nem elég gyorsan csinálják, akkor nem kapnak csillagos ötöst. Szépen mehetnek vissza évet ismételni. És tudják, mi történik az évisméltókkal? – Nem kapott választ. – Oké – folytatta Moon. – Maga! – mutatott a medveemberre. – Szerelkezzen fel!

Chulluque szó nélkül engedelmeskedett. Utána sorban a többiek is összeszedtek három-három dolgot a táskából. Simán, zökkenőmentesen és csendben zajlott le az egész.

– Mindenki kész van? – kérdezte Moon, amikor a táska kiürült. – Jól van. Eligazítás. Átlépünk egy veremvilágra. Egy lányt keresünk ott, egy szökevényt. Egy nyuszt az Utról. És persze az animáját is keressük. – Vemmet ekkor feltöltötte ÖtDombi Topáz Turmalin fényképeit az osztag berendezéseire. Útlevélképet, képeket iskolai évkönyvekből és a biztonsági kamera felvételét a Narancs Félhold

Lépőállomásról. Az animáról nem talált külön képeket, de a felvételen látszott, ahogy ott ült a lány vállán. Moon nem említette meg az osztagnak, hogy mi fészkelte be magát abba a kerámiaburokba. Az effajta információ könnyen rávehetett volna pár seggfejet az elítéltek közül, hogy inkább külön utakon próbáljon járni.

– Tudjuk, hogy a lány átlépett a célvilágra. És ismerjük a hozzávetőleges koordinátákat, hogy honnan Lépett át. A rossz hír az, hogy van némi előnye, úgyhogy nem valószínű, hogy még ugyanott várna ránk, ahová megérkezett. A jó hír meg az, hogy emberlakta világra megyünk, ahol mindenki úgy néz ki, mint a barátom, itt – csapott Nkanika vállára. – U5838784474. A nyuszikölyök simán kilóg minden tömegből. Szőrös a pofija, a füle meg úgy lobog mögötte, mint zászló a szélben. A segge akkora, mint egy repülőgép-anyahajó. Bárhová megy, kilométer széles nyomot hagy maga után. – Chiomishoz fordult. – Maga a híradósoknál volt, nem? – kérdezte hangosan. – Kiszúr egy egérfingot pár kilométerről?

A menyétnő bólintott, és kicsit jobban kihúzta magát.

– Akár a kurva zsoldjába is fogadhat rá.

– Akkor maga lesz a keresőnk. Ha odaértünk, rácsatlakozik a helyi adathálózatokra, és átfésüli őket, hátha már látták valahol a nyuszt, vagy legalább hagyott valamilyen nyomot maga után. A többiek letáboroznak, és biztosítják a körzetet, amíg találunk valamit. Ami tart, ameddig tart. Van kérdés?

– Bevetési szabályok? – kérdezte egy Dautroi nevű, kutyaszerű elítelt.

– Mindenki azt teszi, amit mondom, és akkor, amikor mondom. Amúgy mindegy, csak legyen elvégezve a meló! Akinek van esze, az standard hazai bevetésként tekint a dologra, az ennek megfelelő protokollt követi, de most a Láthatlanba megyünk. Nagyjából senkit sem fog érdekelni, hogy hány veremlakó harap a fűbe. – Ezen eltűnődött egy kicsit, azután ismét Nkanika vállára tette a kezét. – Természetesen ő kivétel. El a kezekkel tőle!

A fickó nem szólt egy szót sem, és Vemmet semmit sem

tudott kiolvasni közömbös tekintetéből. Nkanika lehajolt a másik táskához, kicipzározta, és kitekerte: másfél méter hosszú szerszámövre hasonlított. A szerszámok feszítők és csavarkulcsok voltak, illetve egy lézervágó is helyet kapott mellettük, ami úgy nézett ki, mint valami túlméretezett zsebkés penge nélkül.

– Maguk közt van egy lemezszerelő is – jegyezte meg Moon.

– Az én lennék – jelentkezett egy levélevő ősókkal rendelkező férfi. Vemmetnek meg kellett néznie a nevét: Wuxx. A fickó megmozgatta túl hosszú ujjait, mintha ezzel bizonyított volna bármit is.

– Oké – válaszolta Moon. – Ki kell szednünk a Lépőlemezt a pontonház aljából anélkül, hogy megsérülne. Az átlépési pontunk több mint száz kilométerre nyugatra van innen, és a járművet hátrahagyjuk, mert lehetetlen elrejteni az orbitális megfigyelés elől. Vinnünk kell a lemezt.

– Ha maga mondja – vont vállat Wuxx. – De a Lépőlemez úgy kilencvenkilós. Csak szólok.

Mindenki Chulluque-ra nézett.

– Hát, ez kurvajó – mormolta a medveember gyászosan. Azután elvigyorodott. – Elviszem, ha kapok még fél tucat gyújtógránátot!

Rémes volt felébredni.

Topáz úgy érezte, hogy az egész teste fáj. Az arca egyik oldalára mintha forró vasalót nyomtak volna. A hátát fájdalmasan nyomta valami hideg és kemény, amin feküdt. A végtagjai nem reagáltak, hiába próbálta megmozdítani őket. Érezte, hogy az izmai meg-megrándulnak, de csak ennyit sikerült elérnie.

És vér ízét érezte a szájában. Amikor megpróbálta megnyalni kiszáradt ajkait, mintha össze lettek volna ragadva. Kinyitotta a szemét, de alig húzta szét résnyire a szemhéját, a túloldatról beömlő fény úgy mart belé, mintha sav lett volna. Inkább visszacsukta.

Mozdulatlanul feküdt néhány másodpercig, mielőtt újra megpróbálta. A pislogás segített. A pislogás könnyeket hozott, ami kimosta a szemét, így újra ki tudta nyitni. Csupasz fénycső izzott fölötte, ragyogó sávként vágta ketté a látóterét, és minden mást elhomályosított.

Páz elfordította a fejét. Az egész helyiség rándult egyet körülötte, forró epe tolult a torkába. Összeragadt szája megakadályozta, hogy hányjon, a lány kényszerűen visszanyelte a keserű, maró folyadékot.

Volt valaki a közelében. Páz gyors pillantással felismert egy kart, egy váll ívét és egy fejét oldalról. Próbált visszaemlékezni, mi történt vele utoljára. Próbált elmenekülni a szörnyű telepről, de csapdába esett. Egy falig hátrált. Körülvették. Cimbi...

Cimbit lelőtték.

Az emlék váratlan bevillanásától Topáz felkiáltott. Ajka elnyílt, akár a feltépett boríték, rekedtes hang tört ki rajta a hányás maradékával együtt.

Az a valaki, aki ott volt vele, belépett a látóterébe.

Páz a tetovált nőre számított, akinek az arcát viselte egy

ideig, de ez egy férfi volt. Egy olyan rózsaszínes-sárgás bőrű férfi kivörösödött arccal és csillogó, kopasz fejjel. Egész nagynak tűnt, de talán a kis szoba miatt, amit a lány már kezdett érezni. A betonfalak és a mennyezet mintha rá akart volna omlani, a férfi görnyedten állt.

Megmozdult a szája. Hangok jöttek ki rajta, mekegés és morgás, csettintések és hördülések. Páznak fogalma sem volt róla, hogy mit jelenthetett, amit a férfi mondott, csak bámult rá.

A férfi ismét mondott valamit, közben odahajolt, és megbökte a vállát. Topáz összerezzen, próbált elhúzódni nemcsak az érintéstől, de a fickó tekintetébe kiülő ostoba mohóságtól is.

Fel akart ülni, de már látta, hogy a tagjai miért nem engedelmeskedtek. A csuklóját és a bokáját összekötötték valamiféle kék műanyaggal borított zsinórral vagy dróttal. A béklyóját hozzárögzítették valamihez a feje fölött. A lány a tekintetével követte a világoskék vonalakat, és látta, hogy azok áthaladtak egy a betonfalhoz csavarozott fémhurkon. Elég lazára kötötték ahhoz, hogy megforduljon és akár fel is üljön, de arról a padról nem mászhatott volna le, amin feküdt. A lábát sem tudta teljesen maga alá húzni.

A rózsaszín férfi ismét kinyitotta széles, vörös, nedves száját. Újabb ronda hangok jöttek ki rajta. Páz nem törődött vele, inkább körülnézett a szűk térben. Betonfalak minden oldalon, betonmennyezet, kivéve a szemben lévő falat, amelynek a helyén erős fémrács állt. Amire a lány rádöbbsent, annak nem kellett volna meglepnie. Egy olyan ketrecbe került, amelyeneket már korábban látott.

– Felesleges beszélnie hozzám – suttogta. – Úgysem értem.

A férfi zavartalanul méregette tovább, mintha fel akarta volna fedezni a testét. Vagy inkább az anatómiáját. Megfogta a fülét, felemelte, azután visszajuttatta. Egyik mutatóujjával végigsimított a lány bajuszán, amitől Páz összerezzen. A fickó felhúzta Topáz felső ajkát, hogy megnézze a fogait.

Páz ismét megpróbált felülni, hogy legalább az kiderüljön, mennyit enged a köteléke. Hátha lenne lehetősége

kiszabadulni. Csakhogy egyelőre nem a béklyó bizonyult a legnagyobb problémájának. Túlságosan gyenge volt, nem tudott felülni, ha nem támasztotta meg magát a karjával, amit viszont nem engedett a kötelék. Ennek ellenére sikerült félig felemelkednie. A férfi elhúzódott, eddigi babrálása ellenére is tartott tőle, ez jól látszott. Láta vagy hallott róla, hogy a lány mit művelt azzal a fickóval, aki próbálta megkéselni.

Szédült és émelygett, ismét rátört a hányinger. Akár ugyanaz a cucc is feltörhetett újra, amit egyszer már visszanyelt. A háta alsó részének az izmai úgy fájtak, mintha valahogyan elszakította volna őket. Minden tőle telhetőt megtett, hogy ne mutassa ki a gyengeségét. Rámeredt a rózsaszín férfira, összevonta a szemöldökét, és rávicsorgott.

– Takarodjon tőlem! – morogta. – Ne jöjjön a közelembe, vagy úgy megrúgom, hogy a plafonról pattan vissza!

A rózsaszín fickó erre válaszolt valamit, de csak ugyanúgy hadovált, mint addig, és Páz már nem tudott félni egy ilyen groteszk énségtől. Behódolt a fájdalomainak és a kimerültségének, és ismét elveszítette az eszméletét.

Ez megtörtént még néhányszor. Minden alkalommal egy-egy látogató ébresztette fel. A tetovált arcú nő, Tovi csak bámulta, és a puskájával a rácsokat ütötte, amit nyilvánvalóan fenyegetésnek szánt. Mások csak megcsodálták, a hangszínükből ítélve valószínűleg gúnyolódtak is rajta, de ezt a lány nem értette. Egyszer egy férfi ételt és vizet hozott neki műanyag tálakban, amiket a rácson keresztül nyújtott be, és letett a pad egyik végére. A lánynak felülve hátra kellett csavarnia a lábát, hogy a keze elég hosszú kötelet kapjon, és elérje a tálakat. A víz langyos volt és fémes ízű, de Páz így is mohón nyelte. A ketreben forró volt a levegő, mint egy sütőben, és ő kezdett csúnyán kiszáradni. Az étel valami barnás labdacsokból állt, és fűíze volt, a lány alig bírta lent tartani. Tudta, hogy a távoli ősei még legeltek, de ettől nem lett jobb semmi.

Fogalma sem volt, mennyi idő telhetett el. A kétségbeesés fokozatosan hatalmasodott el rajta. Cimbi nélkül csapdába

esett egy veremvilágon, ahol senki sem értette, ha megszólalt, és a legvalószínűbb, hogy valamiféle cirkuszban köt ki, mint valami szörnyszülött. Hadiz Tambuwal figyelmeztette a veszélyre, de ő így is eljött, és megtestesítette a nyúlalkatúak összes kliséjét azzal, hogy miközben elmenekült a problémái elől, még nagyobb csávába került.

Valójában egyáltalán nem volt akkora meglepetés, hogy máris elért az út végére.

Koronás Cimbalom a telep nagy udvarának sarkában hevert, közel a fal tövéhez, egy szeméthalom árnyékában, aminek a tetejére összetört agyagcsempéket és egy összetekert locsolócsődarabot hajítottak. Az összetett, változatos háttér jelentős számítókapacitást foglalt le, mert Cimbi a PaintPot Permutátorral tette magát láthatatlanná, pontosabban hologramként magára rajzolta a környezetét. A maszk nem volt tökéletes, de pár méteren belül épp elég hatékonynak bizonyult, hogy ne vegyék észre.

Cimbi végignézte, ahogy az eszméletlen Pázt elvonszolták. Nem tudta megakadályozni. A Hármaska-burok komoly sérülést szenvedett a belepumpált söréttől. Az egyik végtagja leszakadt, egy másik csúnyán eltorzult. A teste is behorpadt, a lövedékek tépett szélű lyukat ütöttek a bal oldalába. Szerencsére az anima kritikus fontosságú rendszereinek többsége a burok fejében és a teste felső részében helyezkedett el. Így Cimbi bár sokat veszített mozgási képességeiből, de semmit a számítókapacitásából.

Amíg az éjszaka leszálltára várt, befejezte a szemantikus rács felépítését, és tovább kutatózott a helyi adatbázisokban. Egy órán belül sikerült megoldania Tambuwal feladványát. Az 1010101 a fizikai postai küldemények kiszállításához használt térképkód volt, ami egy kisebb főutat jelölt egy Apapa-kikötő nevű területen. A 11 a fizikai cím másik összetevője volt, megadta egy bizonyos épület helyét. Patak utca 11.

Így Cimbi már tudta, hol találják meg Tambuwalt, vagy legalábbis azt, hogy a titokzatos nő hová küldte őket. A térkép szerint ez a cím közel volt a telephez, nem egészen tíz kilométerre. Ugyanakkor sérülten és fogságban az a tíz kilométer akár száz vagy ezer is lehetett volna.

A telepen mindenki folytatta a Páz elfogása előtt elkezdett

munkáját. Már Cimbi is tudta, hogy mivel foglalkoztak itt, mert a helyi hálózatokon igazolást talált mindarra, amit a ketreche zárt énségek mondtak. Rabszolgák voltak, kisajátították őket, hogy eladják a munkájukat. Teherautókkal hozták-vitték őket, a kifelé tartók feltehetőleg dolgozni indultak, míg a bejövők vagy munkából tértek vissza, vagy nemrég fogták el őket. A rabszolgatartók többsége szögesdrót-tetovárlást viselt az arcán. Számon tartották, hajtották és zaklatták, szidták és átkozták, ütötték és rúgták a foglyokat. Ahogyan a Pándomíniumban bántak a digitális intelligenciákkal. Az egész vállalkozás az önállóság tagadására épült. Cimbalom ezt egyszerre találta borzalmasnak és lenyűgözőnek. Vajon a szervesek valamilyen alapvető képességihiányból adódó meghatározással írták le a világaikat? Annyira korlátozták volna őket a saját érzékeik, hogy emiatt mások énség-jellege kiismerhetetlen rejtéllyé vált számukra?

És erre ott volt Páz, aki akkor is a barátja maradt, amikor már tudta, hogy mi volt ő. Valójában sokkal többek voltak barátoknál. Mivel Cimbit úgy tervezték, hogy figyelje meg és utánozza a körülötte lévő szerves énségeket, és mivel több időt töltött Topáz társaságában, mint bárki másében, így Páz személyiségének lenyomata elkülöníthetetlenül beépült Cimbi saját viselkedési és érzelmi arzenáljába. Ezzel odáig jutott, hogy időnként előre tudta, Páz mit fog mondani és tenni egy-egy adott helyzetben. Meglepő módon egyformán jól esett neki, amikor a találgatása helyesnek bizonyult, és az is, amikor a lány rácaffolt.

Persze Cimbi nem tagadta, hogy a kötelék közöttük az ő részéről részben önzésen alapult, még ha ez a barátja iránt érzett aggodalomban fejeződött is ki. A közelében akarta tartani Pázt, el akarta nyújtani azt az élményt, hogy egymás társaságában voltak. Ezt nagyon akarta. Ha bármikor alternatív cselekvéssorokkal kísérletezett, negatív érzelmi hurkok jelentek meg, amelyek erősítették egymást. Cimbinek semlegesítenie kellett a hurkokat, amelyeket csak boldogtalanságként tudott azonosítani. Az ebből a

dilemmából adódó döntést lehetetlennek tűnt igazolni, de elkerülni is ugyanolyan lehetetlennek tűnt. Hajlandó volt a halált, az egyedül számító ego-halált is megkockáztatni, hogy megtalálja és kiszabadítsa Topázt a logikailag kedvezőbb lehetőség helyett, miszerint magára hagyja a lányt, és egyedül folytatja az útját.

Amikor leszállt a sötétség, útjára indult.

A karjával húzta előre magát, a csonka és a használhatatlan lábát maga mögött vonszolva. A döngölt földön ez alig járt zajjal, de a betonon nem tudta elrejteni a mozgása által keltett surrogást és halk csikorgást, ezért inkább szakaszosan haladt. Muszáj volt megállnia és várnia, amikor a telep lakói közül valaki a közelébe került, lehetett az rabszolga vagy szabad. Még mindig sokan járkáltak kint. A telep ugyanolyan forgalmasnak tűnt éjjel, mint nappal, rabszolgákat vezettek ki a főépületből és be a főépületbe, ahol a ketrecekben szállásolták el őket, és teherautók jártak át a kapun mindkét irányba.

Amikor Cimbi elérte az épületet, meg kellett állnia. Az ajtók nem voltak ugyan zárva, de csukva tartották őket, és a sérült burok ezt nem tudta volna egykönnyen kinyitni. Cimbalom az egyik ajtó mellett várt, közben egyre csak teltek a percek. Túl hosszúnak érezte őket, és ez lenyűgözte. Az érzelmi állapota módosította az időérzékét, holott annak állandónak kellett volna lennie. Végül egy munkás úgy jött ki az épületből, hogy hagyta magától becsapódni az ajtót. Cimbi bedugta az egyik karját a nyílásba, hogy nyitva tartsa, azután kilökte, és beljebb húzta magát.

Bent kész útvesztő fogadta, egyforma folyosók ketrecekkel szegélyezve, amelyekben foglyok ültek, álltak, guggoltak vagy feküdtek fáradtságuktól és közönyüktől függően. Mivel fájdalmasan lassan haladt, Cimbi alaposan fel tudott mérni minden részletet. Némelyik ketrecbe ülőke nélküli vécészsét is tettek, amit a foglyoknak egymás szeme láttára kellett használnia. Mások csak egy műanyag vödröt kaptak. Némelyik ketrecbe betettek egy-egy padot, de ágyat vagy legalább egy matracot senki sem kapott. Talán lehetett

valahol egy vagy több alvóhelyiség, bár ebben Cimbalom erősen kételkedett. Ismerte a statisztikákat a helyi adathálózatokról. A rabszolgáknak tizennégy hónapig kellett életben maradnia ahhoz, hogy hasznot hajtsanak a tulajdonosuknak. Számítottak lemorzsolódásra, és nem tekintették problémának. A körülményeik is ezt a kegyetlen hozzáállást tükrözték.

Igazi kihívássá vált megtalálni Topázt az egyforma ketrecek sokaságában, főleg ilyen csigatempóban, de Cimbi óriási szerencséjére a rabszolgatartók a folyosók többségén biztonsági kamerákat helyeztek el. Egészen egyszerűnek bizonyult betörni a helyi rendszerbe és összeállítani egy használható térképet a komplexumról. Így hamar megtalálta, hogy Páz melyik ketrecbe került. Egyedül volt, közel az épület északnyugati sarkához, egy emelettel lentebb. Cimbalomnak már csak oda kellett jutnia valahogy.

Kúszott tovább. A rabszolgák közül néhányan meghallották a fémes koppanásokat, a halk csikorgást, és odanéztek, de csak az üres folyosót látták. A holomaszk nem volt ugyan tökéletes, de a világítás sem, és a félhomályban bármi mozoghatott az árnyékokban, akár egy patkány is. Senki sem kezdett el mutogatni és kiabálni.

Senki sem fedezte fel.

Valami kirángatta Topázt a lázálmából, a lány fájdalmasan riadt fel. Amikor kinyitotta a szemét, ismét a rózsaszín férfit látta maga fölött, szélesen vigyorogva a bundáját simogatta az arcán.

– Bárcsak megharaphatnám! – kívánta Páz fáradtan. – Kár, hogy még az állkapcsom is fáj.

A fickó válaszolt valamit, ami továbbra is jelentés nélküli csettintgetésnek és mormogásnak hangzott. Elővett egy fémtárgyat, és a lány felé tartott egy kör alakú részt az egyik oldalán. Ezután jellegzetes kettős kattánás hallatszott. Tehát fényképezett.

– Aztán jól mutassak ám a képeken! – morogta Páz. Inkább a fal felé fordította az arcát.

A rózsaszín ember megragadta a vállát, és megrántotta, hogy ismét jól lássa a lány arcát, és felemelte a gépet, hogy még több képet készítsen róla. Páz mérlegelte a lehetőséget, hogy próbálja-e megrúgni, de sejtette, hogy túl lassú lett volna egy jó találathoz. És a béklyó is akadályozta.

– Csak hagyjon békén! – mormolta.

A rózsaszín fickó ismét megszólalt.

Csakhogyzúttal rögtön megérkezett a tolmácsolás is: *Bár tudnám, mit mondasz!*

Topáz nem tehetett róla, de minden fájdalma, és a félelme ellenére, hogy talán súlyosan megsérült, megkönnyebbülten felsóhajtott. Ugyanis a vokolt tolmácsolás csak egyvalakitől jöhetett, akiről eddig azt sem tudta, hogy létezik-e még egyáltalán. Ám Cimbi még egyben kellett, hogy legyen, és biztosan a közelében volt. Túlélte azt a lövést, és megkereste őt.

Cimbi!

Itt vagyok, jött a válasz. Szeretnél társalogni vele, vagy hagyjam, hogy magában beszéljen? Szerintem hasznos lenne

tudni, hogy mit tervez veled.

Eközben a rózsaszín ember újabb hangsorokat adott ki magából.

Beszélek vele, válaszolta Páz. Mit mond?

Idézem: „Reagáltál! Csak úgy tettél, mintha nem értenél?”

– Nem csak úgy tettem – ellenkezett Páz. – Csak nem mondott semmit, ami érdekelt volna.

Ezt hangosan mondta, mert megfélekedett arról, amit megbeszéltek. Elég lett volna vokolnia, és Cimbi tolmácsolja. Cimbi így is tolmácsolt, de ez egyáltalán nem volt szinkronban a szájmozgásával. Meg is lepték vele a fickót, aki először értetlenül, azután dühösen meredt a lányra.

– Hogy mit mondtál? – kérdezte.

Ezúttal Páz csak vokolta a választ, közben mozgatta ugyan a száját, de hagyta, hogy Cimbi generálja a hangokat: *Azt mondtam, hogy igen, értettem, amit mondott.*

A fickó mogorván grimaszolva előretolta az állkapcsát. Még mindig úgy tűnt, hogy valamiféle átverésre gyanakszik. Jó, mondta végül. *Akkor talán válaszolhatnál egy kérdésre. Mi az Isten nyavalyája vagy te?*

A Pándomínium egyik polgára, válaszolta Topáz.

És az hol van? Oroszországban? A ruszkik csináltak? Vagy az amcsik? A rózsaszín férfi közelebb is hajolt, miközben kérdezősködött, a lány fülét és orrát, az arcán a bundát bámulta. Úgy tűnt, hogy egyszerre kíváncsi rá és undorodik is tőle, mintha kutyaürülékben talált volna egy méretes gyémántot.

Páz még sosem hallott Oroszországról, ruszlikról vagy amcsikról, de ezt valószínűleg nem pont most kellett elárulnia. Inkább rezzenéstelen tekintettel a fickó képébe bámult. Komoran magyarázta el:

A Pándomínium jóval nagyobb bármilyen helynél, amit el tud képzelni, és a védelmét élvezem. Követelem, hogy vigyen el a legközelebbi Lépfőállomásra, és... és küldjön haza! Ha nem teszi, a Cielo eljön, és megkeres. És higgye el, nem szívesen áll majd az útjukba, amikor ideérnek. Reménykedett benne, hogy Cimbi kiszerkeszti a kis tétovázást, emellett olyan hangszínt

generál, ami illik a vakmerő szöveghez.

Ám a rózsaszín férfi hangos röhögésben tört ki, miután másodpercekig értetlenül nézett rá. Még tapsolt is hozzá, mintha Páz valami vicces trükköt mutatott volna be.

Csodálatos!, mondta. *Hát, ez csodálatos! Valaki kész vagyont fog fizetni érted.* Odanyúlt, és összeborzolta a bundát a lány fején, aki összeresztett ettől. Ezt kisgyerekekkel szokták csinálni. És állatokkal.

Csak feküdj, és gyógyulj meg!, mondta a férfi. *Hívtam egy orvost. Hamarosan ide kell érnie. Szeretném, ha jó állapotban lennél.* Hátat fordított, hogy kimenjen.

Várjon!, szólt utána Páz.

A fickó visszafordult hozzá. A lány azt hitte, dühös lesz, de a rózsaszín ember egészen engedékenyen méregette. De hát ő volt hatalmi pozícióban, miért ne lehetett volna engedékeny? Még a fenyegetéseket is kinevette. *Mit akarsz?*, kérdezte.

Azt kérdezte, hogy mi vagyok, válaszolta Topáz félig lehunytt szemmel nézve a fickóra. *És maga micsoda? Mi ez a hely?*

A férfi zsebre dugott kézzel nekidőlt a hátával a ketrec rácsának, nagy magabiztosan még az ajtót is nyitva hagyta maga mellett.

Diallo vagyok, felelte. *Saikou Diallo. Hallottad már ezt a nevet? Nem? „Esőhozót” jelent. És ez a hely Damola Ojo. A munkások központja, akiket többnyire a Szabadkereskedelmi Szövetség alkalmaz.*

Páz próbálta megérteni, amit hallott.

És ketrecekben tartják a munkásaikat?

Csak a jogvesztetteket, válaszolta a rózsaszín férfi közönyös vállrándítás kíséretében. *Vannak törvények az adósságkezelésre, és ezek már régóta érvényben vannak. Már az Angol–Holland Mandátum óta. Aki többel tartozik, mint amennyit ki tud fizetni, az elveszíti a jogait. Annak a tulajdonává válik, aki átvállalja az adósságát. Ezt érted?*

Nem.

A fickó tartózkodó, szenvtelen érdeklődéssel méregette.

Még sosem hallottál a jogvesztési rendszerről? Hát, az ártatlanság értékes dolog, gondolom. De mindegy, ez nem számít, mert rád nem vonatkozik. Biztos, hogy nem foglak elküldeni a szabadkereskedelmi zónába. Ott csak halálra dolgoztatnának, és az hatalmas pocsékolás lenne.

Pázt kirázta a hideg. Tehát itt halálra dolgoztatták az énségeket. A lány próbálta nem kimutatni a félelmét és elszörnyedését. Feltette a következő kérdését:

És akkor hová akar küldeni?

Az a legvalószínűbb, hogy eladunk egy árverésen, válaszolta Diallo. Persze beletelik némi időbe megrendezni. A lehetséges vevők biztosan meg akarnak majd nézni élőben is, hogy elhiggyék, mit fogtunk. De ha láttak, már nem kell győzködni őket. Mosolyogva csóválta a fejét. Igen, azt hiszem, így lesz a legjobb.

Kiment, és becsukta maga mögött az ajtót. Visszafordulva megfogta a rácsot az egyik oldalon, ahol a fémrudakat beágyazták a betonfalba. Egy újabb mozdulattól a zár hangos kattanással a helyére csúszott.

Miután a rózsaszín férfi távolodó léptei elhalkultak, Páz lassan felült, amit csak úgy tehetett meg, hogy maga alá húzta a lábát. Ha kinyújtotta, fel kellett emelnie a kezét a feje fölé. A mozgás még mindig fájt, de a lány legalább már nem émelygett. Haragot érzett, és ez legalább annyira háttérbe szorította a mindenét átjáró sajgást, hogy képes legyen gondolkodni.

Minden végtagját érezte, és minden ujját meg tudta mozgatni, tehát legalább ott nem tört el semmije. Viszont az oldala annyira fájt, hogy nem tudott tőle mély lélegzetet venni. Valószínűleg megsérült valamelyik bordája, de ha a tüdejét is átszúrta volna, akkor már nem lenne életben, úgyhogy talán mégsem volt olyan komoly a dolog, mint amilyennek érezte. Ahol az a nő megütötte a puskatussal, ott Topáz fél arca lüktetett, és mintha a kétszeresére dagadt volna. Azon az oldalon a szemét is alig bírta kinyitni a duzzanat miatt.

– Cimbi? – suttogta rekedtes hangon.

Itt vagyok, de ne beszélj hozzám hangosan!

Az ismerős hang olyan jól esett, mint egy hűvös kéz Páz homlokán.

– Jaj, Cimbi! Úgy örülök, hogy nem...

Ne, Páz! Vokolj! Komolyan mondom. Egyelőre az az egyetlen előnyünk, hogy nem tudnak rólam.

De jól vagy?, kérdezte a lány nyugtalanul.

Messze nem. Ez a burok jelentős károkat szenvedett, amikor az a nő rám lőtt. Még a mozgás is nehézségeket okoz. Ezért tartott olyan sokáig, hogy megtaláljalak.

Páz körülnézett a cellájában, de úgy vélte, hogy Cimbi egyik sarokban sem tudott volna elbújni a Hármaskaburokkal. Nem volt bent más, csak a pad és a hely a pad alatt, de mindkettő teljesen üresnek tűnt.

Hol vagy? Szeretnélek látni.

Nem jó ötlet. Minden tele van kamerákkal. Az a legjobb, ha most rejtve maradok. Ha meg lehet innen szökni, akkor minden előnyre szükségünk lesz ahhoz, hogy kijussunk. Várnunk kell és figyelniük, mindig résen kell lenniük, mert bármelyik pillanatban eljöhet a megfelelő alkalom. Addig viszont légy olyan békés és passzív, amilyen csak lenni tudsz! Azt kell hinniük, hogy tehetetlen vagy.

De hát az is vagyok!

Az a cielo is ezt hitte, aki követett minket Kupoplexből, és tudod, mi történt vele. Ne félj, Páz! Ebből is kimászunk.

Ki tudod nyitni a ketrecet?, kérdezte Topáz.

Azt hiszem, igen. A zár elektronikus, és rögzítettem a kulcs által leadott jelet, amikor Diallo bezárta. Ha elég közel jutok a zárhoz, talán sikerül elég jól reprodukálni a jelet, hogy átkapcsoljam a szerkezetet.

Remek! Páz ökölbe szorította a kezét. Menjünk innen! Most, rögtön!

Ez nem ilyen egyszerű. Ha az lenne, én magam javasoltam volna. Mondtam, hogy megsérültem. Még kell egy kis idő, hogy odaérjek hozzád, holott már nem vagyok messze. De ami még lényegesebb, az ajtó kinyitása most nem segít. A folyosók tele vannak emberekkel, és az udvar is odakint. Várnunk kell.

Mire?

Nem tudom. Mondanám, hogy az éjszakára, de ez a hely nem szokott elcsendesedni, miután beesteledett. Valamilyen figyelemelterelésre. Arra, hogy változzanak az esélyeink. Amúgy is pihenned kell, amennyit csak tudsz. Szólok, ha jön valaki.

A lány visszafeküdt, közben grimaszolt, mert elmerevedett izmai fájdalmasan ellenkeztek, és az oldala is nyilallt. Cimbinek igaza volt. Ellenséges területen jártak, és kiutat kellett találniuk. Máskülönben el fogják adni, mint a többi énséget, akit becsaptak, csapdába ejtettek és láncra vertek. Diallo azt mondta, hogy halálra dolgoztatják őket. Ő meg valószínűleg valami gazdag perverz házi kedvence lesz.

Elhelyezkedett, hogy fekve várakozzon, de a várakozás is kimerítő küzdelemnek tűnt. Miközben ott hevert a félhomályban, végig küzdenie kellett önmaga ellen, nehogy pánikba essen. Az ösztönei folyamatosan arra ösztökélték, hogy ugorjon fel és fusson el.

Moon osztaga páncél nélkül indult bevetésre, a láthatóbb beültetéseikre is csak kozmetikai szalagot tekertek. Az arcukkal, a testalkatukkal nem sokat tehettek, de Essien biztosította őket arról, hogy ha Lago de Curamo az U5838784474-en kicsit is hasonlít a saját világa Lagosára, akkor hozzájuk sem fognak szólni, csak ha bizonytalanságot vagy gyengeséget mutatnak. Messzire juthattak egyszerűen csak csuklyás dzsekiben, és addig állva a pillantását bárkinek, aki megbámulja őket, amíg azok el nem fordítják a tekintetüket.

Egy átlagos beszivárgó küldetés során a katonák hatosával Léptek át olyan helyekre, amelyek elég közel voltak egymáshoz ahhoz, hogy bármelyik csoport hamar támogatást tudjon nyújtani bármely másik csoportnak. Ugyanakkor elég távol egymástól ahhoz, hogy keresési hálót hozzanak létre. Ezúttal Moon kissé átalakította az eljárásrendet huszonnégy fős osztagával. A fegyverek mellé beszerzett egy „méhész” típusú felderítődrónt, egy kellemes kis technológiai eszközt, ami akkora lehetett, mint a hüvelykujja első perce. Összehangolta a saját berendezésével, és előreküldte, hogy körülnézzen vele az átlépési pontjuk környékén. Vakfoltot keresett, olyan helyet, ahol nem jártak őslakos énségek, és így senki sem láthatta, amikor megjelentek a célvilágon.

Nem tartott sokáig. Az átlépési pont a város egyik lerobbant negyedében volt, ahol bőven akadtak elhagyatott épületek. Moon egy lezárt, bedeszkázott vasútállomást választott, amely egy használaton kívüli felszíni vonal mentén terült el, a városközponttól keletre. A terület biztosítása nem kívánt jelentős erőfeszítést. Gyorsan átkutatták az állomás belső terét, hogy megtudják, valóban egyedül vannak-e, azután egyszerű riasztókat helyeztek az

ajtókra és az ablakokra, néhány megfigyelőkamera kíséretében. Belül fix kamerákat használtak, és kiküldték a méhészt az utcára.

Moon személyesen mért fel minden helyiséget, és magával vitte Essient is.

– Biztosnak kell lennünk abban, hogy nem hagyunk ki semmit – mondta neki. – Itt kell hagynunk a Lépőlemezt, amíg kimegyünk vadászni. Páncélok híján nincsenek saját lemezeink, ezért ez az egyetlen retúrjegyünk. Nem engedhetjük meg magunknak, hogy történjen vele valami.

Végül, miután benéztek minden belső helyiségbe, felmentek a tetőre. A méhész már megmutatta, hogy nincs ott semmi és senki. Ami igaz is volt meg nem is. Se fenyegetés, se ólálkodó ellenség, se véletlen szemtanú. Csak a város.

– Mesélj, Verem! – utasította Moon a férfit. – Mit látok?

Essien lassan körbefordulva végignézett a városon. Hiába mondták neki, hogy ez nem az a Lagos volt, ahonnan ő jött, amit maga mögött hagyott, nehezen hitte el. Nem is annyira a látvány vagy a zajok, hanem inkább a szagok miatt. A füst és az utcai kifőzdék fűszeres ételeinek az illata, benzin és por, hőség, izzadság, kövek, felhevült aszfalt, ürülék. És az egész egyveleg annyira egyedi volt, akár egy ujjlenyomat és olyan erőteljesen áradt mindenfelől, hogy elárasztotta Essient, szinte azonnal beleivódott a pórusaiba.

Az állomás épülete nem volt magas, de egy emelkedő tetején állt, és mivel Lagos legmagasabb pontja nagyjából húsz méterrel lehetett a tengerszint fölött, Essien messzire ellátott. Északon majdnem Ilepejuig, keleten tisztán Adekunléig. Délen a Nemzeti Színház tuskés koronája vágta ketté a város sziluettjét, elválasztotta a Charlotte-sziget üveg és acél tornyait a szélesen terpeszkedő Ijorától. És nyugaton...

Lagos nyugati szélén nem lehetett várossziluettről beszélni. Essien saját világában (amire már nem tudott valóban létező világként gondolni) egy közlekedési csomópont, az autóbusz-állomás helyezkedett ott el, de az

innen hiányzott. Csak névtelen, majdnem egyforma épületek húzódtak, egészen a láthatárig. Ennek ellenére a férfi tudta, hogy minek kellene ott lennie. Oshodi örökre beégette magát a lelkébe, viszkető érzésként bújt meg a bőre alatt. Inkább hátat fordított neki.

– A kormányzati negyed arra van – mutatott az egyik irányba. – A neve Ebute Metta. Ott erős a rendőri jelenlét, gyorsan reagálnak ha valami probléma van. Ez Lagos-szigetre is igaz. Ugyanaz az irány, két kilométerrel arrébb. Az a helyi üzleti és pénzügyi központ. A legértékesebb ingatlanok a Charlotte-szigeten vannak, arra – mutatta Essien. – Északra és nyugatra az alacsonyabb értékű területek fekszenek. Gettók. Sűrűn lakottak. Könnyebb áthaladni rajtuk, mert a rendőri jelenlét szart sem ér, ugyanakkor nehéz tájékozódni. Az utcák költöznek.

– Költöznek?

– A szegény területen igen. Az építmények szó szerint ideiglenesek. Bódék és féltetők. Szó nélkül arrébb költöznek. Csak az el nem mozdítható tájékozási pontokhoz tudunk viszonyítani.

Moon a láthatárt fürkészte, és elvigyorodott.

– Remek – mondta. – Csodás! – Essien a nőre nézett, de Moon tekintete nem árult el semmit. – Na, mi van? – fordult hozzá az osztagparancsnok. – Ha ezt összehasonlítom azokkal a harci körülményekkel, amelyekhez mostanában szoktam, akkor a kibaszott mennyországba csöppentünk! Itt van körülöttünk egy egész város tele emberekkel robotok helyett. És itt vagy nekünk te is, Nkanika, a helyi srác. Ne mondd, hogy nem király!

– Ez nem az én világom – védekezett Essien. Zavarta a téma, de nem tudta volna megmondani, hogy miért, és nem is akart foglalkozni vele.

– Oké – nyugtázta Moon egy apró vállvonással, mintha valami gyenge poént hallott volna. – Pár háztömbbel arrébb laktál, mi? Szerintem felesleges szőrözni. Ez a hely tele van olyan énségekkel, akiknek ugyanolyan a testfelépítése és az anyagcseréje, mint a tiéd. Nem érzed a levegőben a

szexszagot? Pedig kéne! Nekem ez csak szarszag, de nem én vagyok a célközönség, ugyebár.

Való igaz, a szagegyveleg megmozgatott valamit Essien agya mélyén. Ugyanúgy, mint amikor hosszú idő elteltével újra meglátta Moont. Az emlékei úgy másztak elő, mint hangyák a boly mélyéről.

Ezt mintha a nő is látta volna rajta. A szemébe nézett, és lassan bólintott egyet.

– Tudod, Verem, van némi közös múltunk, és megkedveltelek – jegyezte meg. – Őszintén mondom. Mintha afféle katonaszülőd lennék, vagy mi. Viszont ennek a bevetésnek simán kell mennie, és amennyire én látom, most pont te vagy a legkevésbé sima adalék a levesben. Adok egy tanácsot, oké? Ezt, itt most kőkeményen kellene lenyomnod, különben biztosan belebuksz. Akár innen jöttél, akár nem, olyan érzést kelt, de ez kurvára nem számít. Nincs itt semmi extra. Rajtunk kívül itt semmi sem valódi.

– Tudom – válaszolta Essien. Érzett valami távoli dühöt, mintha a parancsnoka megvádolta volna. Vagy, ami még rosszabb, mintha a saját teste árulta volna el, mert egyé vált a téglapépületekkel és utakkal körülötte. – Engem itt nem érdekel senki.

– Az jó – biccentett Moon, mintha ezzel jóváhagyta volna a kijelentést. – Csakhowy ez megváltozhat. Ki tudhatja előre, nem? De ez nem baj, ha nem cseszed el miatta a bevetést. Jöhet egy pillanat, amikor talán meg kell tenni valamit, és ha nem érzed, hogy képes vagy rá, akkor csak szólj! Lépj ki a dologból a picsába, és szólj! Ne állj bele olyanba, amit nem tudsz végigcsinálni!

A nő komoly hangja hallatán Essien haragja elpárolgott. Látta rajta, hogy valóban aggódik érte és komolyan nyugtalanítja a bevetés. Nem sértegetni akarta, nem is vádaskodott, csak muszáj volt lefednie a rést a pajzson, akár volt ilyen rés, akár nem. A férfi bólintott, és ennyiben hagyta a dolgot.

– Oké, jót dumáltunk – intett Moon. – Menjünk, nézzük meg, hogy Chio talált-e már valamit.

Chiomis lent rendezkedett be, az állomás pusztuló jegykiadó részlegén. Keresztbe tett lábbal ült a padlón egy hordozható kommunikációs berendezés előtt, amihez alig ért hozzá. A szükséges felszerelés java részét beépítették a testébe.

– Talált már valamit? – kérdezte tőle Moon.

Chiomis fel sem nézett, csak a fejét csóválta.

– Rácsatlakoztam a műsorhálózatokra. Nézegetem a képeket, amíg a rendszer összeállítja a helyi nyelvi adatbázist. A jó hír az, hogy találtam egy tonnányi kamerafelvételt. Itt mindent látnak a reggeli szarástól a vacsoráig. Épp felépíték egy keresési mintázatot.

– Szép munka, katona! – dicsérte meg Moon. – Szóljon, ha felbukkan valami!

– Meglesz, parancsnok.

Ezután odamentek Vemmethez, aki egy oldalára borított irattartó szekrényen ült a Lépőlemez mellett. Kicsit úgy festett a dolog, mintha ő akart volna az első lenni a lemezen, ha valamiért vissza kell vonulniuk. Folyton ide-oda kapkodta a tekintetét, mint aki idegesen fürkészi a helyiség sarkait.

– Ezt kurvára abba kéne hagynia – jegyezte meg Moon társalgási stílusban.

– Tessék? – kapta fel a fejét Vemmet. Azután sértett képet vágott. – Lehetne civilizáltan kommunikálni, Sostenti? Mire mondta ezt?

– Tudom, hogy szívesebben várt volna az eredményre a Bivouac 19-en, de ez nem opció. Semmi oka ott lenni, és simán magára talált volna egy kósza őrzőjárat, vagy egy órán belül kiszúrja egy műhold. Úgyhogy maradjon itt, amíg elvégezzük a melót, de ha továbbra is úgy nézelődik, mint aki összefosta magát, azzal nem tesz jót a morálnak. A volt katonái eleve ingatagok, ne tetézzék, ha lehet!

Vemmet ezen már tényleg megsértődött, de kicsit kihúzta magát, és igyekezett minden tőle telhetőt megtenni, hogy elrejtse a nyugtalanságát.

Essien ekkor ébredt rá, hogy Moon nem csak őt próbálta meg terelgetni. Amikor a parancsnok ellenőrizte az

ideiglenes bázist, mindenkinek ellenőrizte a posztját és a lelkiállapotát is. És úgy tűnt, hogy jól csinálta. Sokkal inkább jelen volt, és sokkal inkább képben volt az embereivel kapcsolatban, mint a tisztek nagy többsége, akik alatt Essien eddig szolgált.

– Hé! – kiabált oda Chiomis. – Parancsnok! Ezt most halásztam ki!

Átküldött egy rögzített telóadást a berendezéséről Moonéra, aki azonnal megosztotta Essiennel. Szemcsés, monokróm kamerafelvétel volt. Essien kinagyította magának, de így is alig látott rajta valamit. A kamera magasan lehetett egy falon, és a szemközti fal tövében egész tömeg gyűlt össze. Egyetlen énséget vettek körül, aki a testbeszéde alapján elhátrált tőlük a falig.

A támadók mind olyan énségek voltak, mint Essien. A középben lévő eleinte vibrált, nem látszottak jól a körvonalai, majd hirtelen élesebbé váltak. Egy uti volt az, egy nyúlalakú énség erőteljes lábbal, félelemtől felmeredő füllel, túlzottan izmos combbal és fenékkal. A célszemély.

Essien végignézte, ahogy leterítették és az egyik helyi belerúgott. A következő másodpercekben meg is fizette az árát, mert a nyúl úgy rúgta mellkason páros lábbal, hogy a fickó szó szerint elszállt, mint a sóhaj. Fejjel előre érkezett le a betonra. Valószínűleg már halott volt, amikor becsapódott, mert annak a rúgásnak szét kellett kennie a szívét a hátsó bordáin. Ha nem, akkor nyakát törte.

De a nyulat hatalmas túlerő vette körül, és néhány másodpercre el is tűnt a helyiek tömegében. Azután a sokaság szétvált, és két férfi elvonszolta onnan ÖtDombi Topáz Turmalint, kihúzták a kamera látószögéből.

– Idő és hely? – kérdezte Moon.

– Az időbélyegző szerint ez tizenhárom órával ezelőtt történt – válaszolta Chiomis. – Tőlünk nyugatra, nagyjából két kilométernyire.

– Küldje szét a koordinátákat az egész csapatnak! – utasította a parancsnok. – Talált szemeket az építményen kívül is?

– Még nem, de már dolgozom rajta. De ennek a kamerának a felvételeit már átpörgettem.

– És?

– A nyúlkölyök nem bukkant fel sem előtte, sem utána. Miután elhurcolták, nem jött vissza. De...

Chiomis visszatekerte a felvételt, megállította az egyik képkockánál, és ránagyított. A felbontás és a szemcsésség majdnem értelmezhetetlenné tette a képet, de Essien kiszűrte egy fehér villanást a lány vállánál. Egy kis animát, ami leesett, amikor a nyuszilányt leterítették. Az anima elgurult az énségek lába között. Azután az egyik helyi lőtt egyet sörétes puskával, de bármire célzott is, az már kívül volt a kamera látószögén.

– A szerkezet sem bukkant fel újra? – kérdezte Moon.

– Nem. De nem is szedtek fel semmit a földről, csak a nyulat.

Moon rágódott ezen pár másodpercig, mielőtt újra megszólalt:

– Oké, terjessze ki a keresést! Minden irányban, ebből a zérópontból kiindulva! Fedjen le akkora területet, amekkorát csak tud! Szóljon, ha látja a lányt vagy a gépet, de arról is hallani akarok, ha bárki elhagyja vagy megközelíti a helyszínt. Megvan a nyomunk, emberek. Felszerelést, fegyvert ellenőrizni! Húsz perc múlva indulunk!

Azért döntött a késlekedés mellett, mert előbb kiküldte a méhészdrónt a megadott koordinátákra, hogy amennyire lehet, felmérje a terepet madártávlatból. A bejövő képet megosztotta Essiennel.

Ismered a helyet?, vokolta.

A férfi egy nagy, fallal körülvett telepet látott egyetlen, nagyobb betonépülettel az egyik sarokban. A terület két szélén földszintes lemeztetejű kunyhók álltak, egy másikon járművek, többnyire platós teherautók sorakoztak. A kis épületek részben rálógtak a járműveknek fehérrel felfestett parkolóhelyekre, úgyhogy később helyezték oda őket. Ez valaha talán lakókocsipark lehetett, amit átalakítottak más célra.

Az emlékek lassan ébredtek fel. Essien agya megpróbált kapcsolatokat keresni vagy létrehozni, de nem jutott messzire, mert a fecsegő-függőség túl sok barázdát simított el rajta. De talán nem csak a drog lehetett a baj. Ez a hely... a figyelme mintha magától el akart volna ugrani róla, mert az agya ki akarta zárni az egészet. A férfinak erősen összpontosítania kellett, hogy eljusson a névig.

– Damola Ojo – mondta. – Így hívják a telepet.

– És?

– Rakodóudvar. Szállítmányozási központ. És... – Essien szája hirtelen kiszáradt. Megnyalta az ajkát. – Van ott egy raktárépület.

– Rendesen őrzik azt az egy raktárat – jegyezte meg Moon a szögesdrótra, a nagy kapura és a felfegyverzett énségekre utalva. – Gyerünk, Verem, mutassa meg, hogy nem hiába hoztuk magunkkal! – A magázásból utalva ez inkább a csapatnak szólt. – Lehet, hogy keményebb dió, mint amilyennek látszik? Számíthatunk komolyabb ellenállásra? Erősítések, nehézfegyverek?

– Nem... Nem hiszem.

– Akkor ennyi a biztonsági intézkedés?

Essien csak bólintott egyet.

– Kell még tudnunk valamit?

A férfi még mindig hiába várta, hogy az emlékei árnyéka összesűrűsödjön valami jelentőségteljesebbé. Egy föld alatti helyiség. Vagy több. Tábori ágy. A neve belekaparva a betonfalba. Szégyenérzet. Mindezek külön-külön jöttek, nem kapcsolódtak össze.

– Semmit – válaszolta végül. Megadta magát a feledésnek.

Az elméje nem találta meg, amit keresett. Bármilyen fenyegető dolog rejtett a tudata mélyén, a víz fölötté túl zavaros volt ahhoz, hogy legalább a körvonalai felismerhetők legyenek.

Moont többnyire megnyugtatta, amit a méhészdrón kameráján keresztül látott.

Nagyjából negyven énséget számolt össze a nyílt terepen, a telep falain belül és a falakon. A főépületben lehettek még, de annak a fala túl vastag volt ahhoz, hogy a drón bekukucskáljon a hőérzékelőivel. Ennek ellenére észszerű feltételezésnek tűnt, hogy a helyi biztonsági erők java megmutatkozott, hisz eleve nem akarták, hogy bárki ki-be járhasson a telepre.

A látott énségek fegyvert viseltek, bár ezek a fegyverek nem nyugtázták le Moont, és egyik őrnök sem voltak beültetései. A járművek és épületek által mutatott technológiai szintet tekintve az osztagnak legfeljebb egyszerű lőfegyverekkel kellett szembenéznie, kémiai meghajtású személy elleni lőszerrel.

Összességében véve a parancsnok hajlott rá, hogy szimplán csak rárúgják az ajtót a helyiekre. Az osztag túlerővel nézett volna szembe, de a tűzereje messze felülmúlta az ellenségét. A Cielo beültetésekkel együtt ennek bőven elégnek kellett volna lennie.

Moont egyedül az zavarta, hogy Nkanika meglehetősen homályosan fogalmazott a területtel kapcsolatban. Azután rádöbbsent, hogy csak a fecsegő maszatolta el a srác emlékeit, mint minden hosszú távú használoét. Ettől még bosszantotta a dolog, mivel elméletileg Nkanika lett volna a hírszerzési jokerük, de azzal kellett dolgozniuk, amijük volt.

És Moon nem látta értelmét a további időpocsékolásnak. A húsz perc még le sem telt teljesen, de már összeszedte az osztagot, csak Chiomis és Wuxx maradt hátra. Chiomis tovább dolgozott a kommunikációs berendezéssel, Wuxx pedig őrizte a Lépőlemezt és Vemmetet.

– Senki sem érhet hozzá a cucchoz! – parancsolta az

utóbbinak Moon. – És senki sem megy három méternél közelebb hozzá, amíg vissza nem jövünk! Értette, katona?

– Értettem – válaszolta Wuxx.

Azt Moon nem tette hozzá, hogy a lemezt főleg Vemmettől kell megvédeni, aki egyébként rácsatlakoztatta a cuccot a belső berendezésére, úgyhogy még mindig ő irányította. Ráadásul nem volt hajlandó elárulni a kódot, úgyhogy Moon ki sem zárhatta a lemez rendszeréből. Nem szívesen ért volna vissza a nyuszilánnyal arra, hogy a hivatalnok bepánikolt valami hangosabb zajtól vagy a saját rossz lelkiismeretétől, és a kijáráttal együtt hazaszaladt.

Oké, váltott Moon vokrá, és így szólítva meg az egész osztagot. *Elindulunk. Csendes futás a célig! Se beszélgetés, se jelzések, se rácsatlakozás a helyi adatfolyamokra! Nkanika ismeri a terepet, úgyhogy ő vezet. Az interakciókat a helyiekkal neki kell lefolytatnia, már ha sor kerül ilyesmire egyáltalán. Kivéve, ha kitör a bunyó, mert akkor bárki kedve szerint lövöldözhet. A jobb kezével kétszer a levegőbe csapott. Utánam!*

Az osztag sok tekintetet vont magára az utcán. A kapucnis dzsekik és a sötét napszemüvegek többnyire elrejtették az elítéltek fejét és arcát, de a fura testalkat és a szokatlanul nagy termet így is szemet szúrt. Viszont senki sem vizslatta őket túl sokáig, mert eléggé nyilvánvaló volt, hogy nem érdemes összeakaszkodni velük. Egy kis bámulás nem ért annyit, hogy a csapatnyi fura alak véletlenül provokációként értelmezze. Az emberek elhúzódtak előlük.

Essien azóta próbált felkészülni erre a részre, amióta átléptek, de nem igazán járt sikerrel. Ahogy nyugatnak tartott a Jibowun és az Idi Orón keresztül az Onifade utca mentén, a környezet ismerőssége és idegensége úgy csavarta ki a gondolatait, mintha két, vizes kötél közé fonták volna be az elméjét, és az egész hármass fonat együtt feszült össze, miközben kiszáradt. A repedezett aszfaltban errefelé néhol embernyi lyukak tátongtak, Essiennek a csataterek bombakráterei jutottak eszébe róluk. A bombakráterek pedig mindig Idi Oróra emlékeztették. Az utca két oldalára leparkolt autók többsége évek óta ott lehetett, többségüket átalakították áruspultokká, néha otthonokká. A kerekeiket leszerelték vagy ellopták, mindenesetre a rendőrség így nem tudta elvontatni őket. És a férfi meg mert volna esküdni, hogy felismert pár arcot.

A szagok szinte égették az agyát, erősebben perzseltek, mint odafent, a vasútállomás tetején. Az utcai árusok puffancsot, sült kukoricát, babsüteményt és suyát árultak, ezeknek az illata összesűrűsödött a levegőben, elkeveredett a száz tűz füstjével. A helyiek olyan nyelven beszélgettek kiabálva, amelyet Essien ismert, vagy legalábbis azt hitte, hogy ismer. Egy-egy szó mintha nem lett volna teljesen a helyén, és hallott furcsa hanglejtéseket, de az egész nagyon hasonlított az általa ismert világra. Az arcába csapó meleg

szél kesernyés port kavart fel, amire a férfi olyan élénken emlékezett, akár az első csókra.

Ez a Lago de Curamo bármennyire nem az ő Lagosa volt, úgy illett a lyukba a fejében, mint kulcs a zárba.

Találtam pár utcai kamerát, üzente Chiomis vokolva, amikor úgy egy kilométerre lehettek a céltől. Látom az épület három oldalát. A negyedik üres falnak tűnik, kijárat nélkül. Amúgy a talált felvételen lévő időbélyegző óta egy rakás teherautó ment ki és be a kapun, de a célpontot nem láttam egyiken sem.

Mit szállítottak?, kérdezte Moon.

Énségeket. A helyi hálózatok adatai alapján ez valami rabszolgapiac lehet, amit valami félig legális cég tart fenn. Saját katonaságuk van.

Essien gyomra összerándult, a torkába felszaladt valami savanyú. Előjött vele a korábban még megfoghatatlan emlék is, de csak egy pillanatra. Amikor a férfi utánanyúlt, az emlék ismét semmivé foszlott, csak valamiféle elborzadás, talán félelem maradt utána.

– Nkanika! – szólította meg Moon, miután felzárkózott hozzá. A homlokát ráncolva nézett rá, de elég halkán beszélt, hogy a többiek ne hallják. – Szeretnéd kiegészíteni a korábbi információidat?

Essien a fejét csóválta. Nem szívesen szólalt meg.

– A rabszolgaság itt legális?

– Nem. Mármint az én világomon nem volt legális. Már nem. De...

– De mi?

– Attól függetlenül előfordult. – Émelyítő nyomás keletkezett a fejében, emlékek próbáltak felserkenni, hogy láthatóvá váljanak, de nem élesedtek ki, így csak jelentés nélküli képsorok jöttek elő kapcsolat nélküli érzések kíséretében.

Hát, ez kurvajó, vokolta neki Moon. Kösz a szakértő segítséget!

Hé!, szólította meg ezután az egész osztagot. Figyelem! Chio azt üzente, hogy szerintem valami emberkereskedő

szervezetre akarunk rátörni. Lehet, hogy profibbak, mint amire eddig számítottunk. Lehetnek köztük zsoldosok is. A stratégián ez nem változtat, de számítsunk rá, hogy talán vissza tudnak ütni. Ha bemegyünk, senkinek sem adunk mozgásteret. Lehet, hogy a rohadékok még kihegyezett karókat és csúzlikat használnak, de akkor is jóval többen vannak, mint mi. A legjobb, ha rögtön kirántjuk alóluk a szőnyeget. Semmi robbanószer! Nem akarjuk, hogy a nyuszi egy fal alatt vagy darabokban végezze. Minden más szabad. Csak győződjenek meg róla, hogy aki földre került, az nem fog felkelni!

Páz!

Cimbalom vokolt figyelmeztetése felébresztette a lányt felszínes, zavaros álmából, amelyben valószínűleg az izmai sajgása miatt nem tudott elmerülni. Rögtön meghallotta a közeledő lépteket, amiket fémhez ütődő fém csörgése kísért.

Topáz ismét Diallóra számított, de a ketrece előtt megjelenő énség egy másik férfi volt. Szintén a rózsaszín bőrű típusba tartozott, szürke kezeslábast viselt fekete bakancsal. A zajt egy fémbögrével keltette, végighúzta a ketrecek rácsain. Amikor megállt, már csak két rúd között rázva kongatta.

Mozgott a szája.

Ébresztő!, tolmácsolta Cimbi. A hangsúlyból ítélve úgy beszél, mintha egy gyerekhez szólna. Szándékosan sérteget.

Értettem, közölte vele Páz.

Amíg a fickó a zsebében turkált, feltehetően a kulcsot keresve, addig Topáz alaposan végigmérhette. Szőrösebb volt, mint Diallo, sőt, annyi szőr nőtt a fején, hogy fent csomóba kötötte. A bundája szalmaszínű volt, és úgy általában véve egészen szalmaszerűnek nézett ki. Fehér, fogóval ellátott műanyag dobozt hozott magával, aminek az elején három piros szimbólum sorakozott. Kereszt, gyémánt, holdsarló.

A férfi észrevette, hogy a lány őt nézi. *Igen, jól látod, Tapsi Hapsi, tolmácsolta Cimbi a szavait. Orvos vagyok. Megnézlek, rendbe raklak. Mr. Diallo parancsolta. De ne aggódj, gyógyító kezem van. Kérdezd csak meg bármelyik szerencsétlen nyomorultat itt, lent! Imádják, ha Mosoly doki körbejár.*

Végül sikerült kinyitnia az ajtót, és belépett a ketrecbe. Félrebillentett fejjel nézett végig a még mindig őt figyelő lányon, vizsgálgatta Topáz fejét, testét, karját és lábát. Páz nem próbált meg felülni. Sőt, egyáltalán nem mozdult.

Megfogadta Cimbi tanácsát, és gyengébbnek mutatta magát annál, mint amilyen valójában volt.

A férfi grimaszolt egyet. Mondott valamit, majd gúnyosan felnevetett, de Cimbi ezúttal nem tolmácsolt.

Mit mondott?, kérdezte Páz.

Megint sértegetett. Azt mondta, hogy még nem látott nőt, akinek ennyire sokat kellene borotválkoznia. Szerintem viccnek szánta, ami arra alapul, hogy a női énségeknek itt kevesebb a testszőrzete, mint a férfiaknak.

Páz a fájdalmai és a féleleme ellenére is majdnem felnevetett. Az itteni énségek vakondképűek voltak és meglepően csupaszok. Még egy kis szőr itt vagy ott nem tett volna csodát velük. Az jutott eszébe, hogy talán fel kellene ajánlania valamennyit a saját bundájából ennek a fickónak.

Nem biztos, hogy jó ötlet hagyni, hogy kezeljen, jegyezte meg Cimbi. Fogalma sem lehet a belső faunáról vagy hogy eddig milyen vakcinákat kapta.

Rádadásul tök idiotának néz ki, tette hozzá Topáz.

A férfi letette a dobozát a padlóra, és kinyitotta. Kis üvegcsék sorakoztak benne, mellettük pirulák, ampullák és szérumok, gumiszalagok tartották őket a helyükön. Csakhogy, amikor ismét felállt, nem tablettát vagy injekciós fecskendőt tartott a kezében, hanem egy egyenes borotvát. Páz összerándult ijedtében.

A fickó türelmetlenül vállat vont.

Nem tudom kezelni, amit nem látok, te ribanc! Muszáj letakarítanom a területet. Ha nyugton maradsz, nem váglak meg. Talán. De ha felcseszelsz, akkor nem ígérhetek semmit.

– Hagyjon békén! – kiabálta a lány, mire a fickó megtorpant. Eddig nem hallotta beszélni, vagy amit hallott, azt nem érthette. Cimbi pillanatnyi késéssel tolmácsolt, de mire befejezte, Páz már becsukta a száját. A férfi értetlenül vonta össze a szemöldökét.

Ooookéé, mormolta. Ez meg mi a faszom volt?

Topáz válla felé nyúlt a borotvával, ahol a bundát vér ragasztotta össze. A lány próbált elhúzódni előle, és ahogy a magát orvosnak valló alak odahajolt, ő az oldalára fordult,

felemelte a kezét és felhúzta a lábát.

Hé!, csattant fel a fickó. Azt mondtam...

Páz rúgott. Teljesen ki kellett nyújtania a karját, és a kötél fájdalmasan nagyot rántott rajta, de sikerült félig-meddig szilárdan elhelyeznie a rúgást. A borotva kirepült a férfi kezéből, és elpattogott a padlón. A kötél úgy felrántotta Topáz karját a csuklójánál fogva, hogy a lány fájdalomkiáltása hangosabb volt a doktor meglepett felhördülésénél.

A fickó gyorsan hátrébb lépett, karnyújtásnyi távolságon kívülre. Lehet, hogy ő is kint volt a tömegben, amikor a lányt leterítették, és látta, hogy mekkora károkat tud okozni az a rúgás. Vagy utólag elmesélték neki.

Kiáltott valamit, ami szinte biztosan megint valami sértés volt.

– Bagoly mondja verébnek! – kiabált vissza a lány anélkül, hogy értette volna.

A doktor kotorászni kezdett a padlón, a borotváját kereste, és amikor megtalálta, két kézre fogta, mint valami fegyvert. Ezúttal már nem közelített olyan buzgón és magabiztosan. Amennyire a kis tér engedte, megkerülte Pázt, és a feje felől lépett oda hozzá, hogy kívül maradjon egy esetleges újabb rúgás hatótávolságán. A lány megfordult volna a padon, de ezzel csak a kötelékeit csavarta meg, és azok megfeszülve még jobban korlátozták a mozgásban.

– Ne érjen hozzám! – kiabálta. – Figyelmeztetem!

A rózsaszín ember toporgott kicsit, vagy az értetlenség vagy a döntésképtelenség tartotta vissza. Végül savanyú képpel becsukta és zsebre tette a borotvát. Keményen csattanó hangok jöttek ki a száján. *Hát jó, tolmácsolta Cimbi. Ha nem viselkedsz jól, akkor elaltatlak. Csak magadat hibáztathatod.*

Ismét benyúlt a dobozába, és a lány elcsavarva a felsőtestét és a fejét látta, hogy a fickó egy injekciót készített elő. Döbbenetén vette észre Cimbit is az egyik sarokban. A Hármaska-burok fél méterre lehetett a nyitott ajtótól, karjának söprögető mozgásával húzta előre magát, mintha

úszott volna a padlón. A teste java része szörnyen megsérült, behorpadt és eltorzult, egyik lába hiányzott. Kínos lassúsággal közeledett a doktorhoz.

Aki viszont kihasználta, hogy Páz figyelme elterelődött, és gyorsan közelebb lépve megragadta a lány felemelt fülét. *Így, ni!, kuncogott fel. Hű, mekkora füled van! Mondta már valaki?*

Páz próbálta kicsavarni magát a markából, de nem sokat tehetett az ellen, hogy a fickó hátrafeszítse a fejét. Így a lány torka veszélyesen szabadon maradt. A férfi a szájába vette a fecskendőt, óvatosan tartotta a fogaival, és az így felszabadult kezével megsimította Topáz nyakának oldalát. A lány rájött, hogy valószínűleg a nyaki ütőérbe akarta befecskendezni a drogot vagy altatót vagy bármit, amit felszívott egy ampullából. Esetleg lehet, hogy a légcsövébe?

Végül a doktor háromszor rápaskolt Páz nyakának oldalára a kulcscsont fölött, hogy a verőér kissé kidagadjon. Összevont szemöldökkel közelebb hajolt, hogy ellenőrizze, biztosan megtalálta-e a megfelelő pontot.

Reccsenés és kiáltás hallatszott valahonnan a telepről, a következő pillanatban a falak távoli robbanás zaját tompították dobbanássá, majd felrikoltottak a szirénák. Egy kábult pillanatig Páz azt hitte, valahogy visszakerült a Narancs Félhold Lépőállomásra. Még túl élénken élt benne a menekülés emléke.

Úgy tűnik, itt a figyelemelterelés, amire vártunk, jegyezte meg Cimbi. Bárcsak kicsit jobban időzíthettünk volna!

Az orvos abbahagyta, amit elkezdett, és elnézett a ketrec ajtaja felé. Bizonytalanságában enyhült a szorítása Topáz fülén.

A lány még hátrébb feszítette a fejét, azután felcsapott vele, amilyen erősen csak bírta. Az állkapcsán találta el, a fickó felnyögött meglepetésében és fájdalmában, hátra is tántorodott. A fecskendő kiesett a fogai közül, de utánakapott, és sikerült két kézzel elkapnia. Egy pillanatig úgy tűnt, hogy el is fog esni, de a szűk ketrec miatt csak a falnak zuhant neki, és végül megőrizte az egyensúlyát.

Páz felkészült egy újabb támadára, de a férfi amint közelebb lépett hozzá, hirtelen mozdulatlanra dermedt. A szeme kidülledt, a fogai hallhatóan összecsattantak. Ebben a pillanatban a mennyezeti fénycső szikrázva kiégett, és a sötétben a lány hallotta, amint valami nagy és nehéz puffant a padlón.

– Cimbi? – kérdezte rettegve. – Hová tűnt a fickó?

– Semmi baj – válaszolta Cimbalom halkán, közvetlenül a pad alól vagy mellől. Ő is hangosan beszélt, és Páz csak ekkor döbbent rá, hogy mennyire hiányzott neki ez a hang, ami korábban Hármaskáé volt. – Elintéztem.

– Hogyan? Mit csináltál?

– Ebben az épületben vezetékekből épül fel az elektromos hálózat, nem indukciós mezőt használnak. Vannak aljzatok padlószinten, berendezések csatlakoztatásához. Az egyik kezem ujjait bedugtam egy ilyen aljzatba, miközben a másikkal megérintettem a férfi bokáját. Az átfolyó áram bennem is okozott ugyan némi károsodást, de csak helyi jellegűt. Újra kell indítanom és meg kell javítanom a burok sugárzási funkcióját, úgyhogy pár percig kénytelen vagyok hangosan beszélni. Ő sokkal rosszabbul járt.

– Hála az Anyáknak! Ez szép volt. Mikor fog felébredni?

– Nem fog felébredni.

A túlságosan tényyszerű kijelentés hátborzongató volt, de Páz nem tudta sajnálni a fickót. A Diallóval lefolytatott beszélgetés után sejtette, hogy a doktor mivel foglalkozhatott itt. Valószínűleg csak annyira kellett összefoltoznia a sérült rabszolgákat, hogy folytathassák a munkát.

– Mennünk kell – sürgette Cimbi. – Ezeket a zajokat egy Cielo taktikai osztag betörése kelti, és mindenkit lemészárolnak a telepen. Rácsatlakoztam a kommunikációjukra, és már tudják, hogy itt vagyunk. Értünk jöttek. És ha a kezükbe kerülünk, akkor mindennek vége.

Ebben Topáz nem kételkedett. Azért nem tudott mozdulni sem, mert megbénult a félelemtől. Egyre ijesztőbb zajokat hallott a riasztók visításán túlról, sikolyokat és kiabálást, futó lépteket, löfegyverek kerepelését és dörrenéseit. Végül a

füstszagtól nyerte vissza az izmai feletti uralmat.

– Valami ég! – kiáltott fel.

– A cielók kémiai gyújtógránátokat használnak.

Páz rögtön a rabszolgákra gondolt, a sok énségre bezárva a ketrecekbe.

A kintről még beszűrődő fényben felnézett a kötélre a fej fölött, de a csomó túl messze volt. Nem érhetette el.

– A borotva! – sürgette Cimbit. – A fickó zsebre vágta. Ki tudod venni?

Cimbalom nem válaszolt azonnal. A zajok ellenére hallatszott némi kaparászás és szövetsurrogás, miközben a lány nem tehetett semmi mást, csak szagolta az egyre sűrűbb füstöt, és hallgatta a lassan közeledő lármát.

– Megvan – jött végül a válasz. – Le tudod nyújtani a kezed?

A lány kinyújtotta a lábát, hogy engedjen valamennyit a karját fogó kötélszakaszon, és oldalra csavarva magát kitárt ujjakkal lenyúlt, ameddig csak bírta.

– Túl magas. Nem érlek el.

– Nem tudsz felmászni a padra?

– Az egyik kezemben itt a borotva, és kicsi vagyok. Egy kézzel nem tudok felmászni.

Páz gondolkodott pár másodpercig, azután elcsavarta a testét, míg végül sikerült az oldalára fordulnia. Felfelé kinyújtotta a kezét, és a két lábát oldalra lenyújtotta a padról. Kitartott, bármennyire fájt is ez a póz, főleg a bordasérülése miatt, amire így rá kellett feküdnie.

– Be tudod tenni a két lábfejem közé? – kérdezte.

A kinti lárma már elnyomott minden apró zajt.

– Cimbi?

– Már majdnem ott vagyok.

Alig két másodperc múlva a lány megérezte valamit az egyik talpánál, azután a hosszúkás dolog betolódott a két, összeillesztett lábfeje közé. Összeszorította, és óvatosan emelni kezdte. Ahogy az oldalra nyújtott lábát felemelte, közben visszafordult a hátára, és végül leejtette a borotvát a hasára. Ezután a másik oldalára fordult, hogy az eszköz a

pad fal felőli részre csússzon le róla, ahonnan nem eshetett vissza a padlóra. A következő mozdulatsorral nehézkesen elérte, az ujjával közelebb húzta, és sikerült megfognia a borotvát.

A pengét könnyen kinyitotta, de olyan éles volt, hogy vigyáznia kellett az ujjaira és a csuklójára, miközben elnyiszálta vele a kötelet. Amint az egyik csuklója kiszabadult, az elvágott véget áthúzta a falhoz rögzített gyűrűn, és a másik csuklójáról is leszedte a kötelet. Sokkal szabadabban mozogva a lábát már fele annyi idő alatt szabadította ki. Felült a padon, és letette a lábát, de nagyon remegett minden tagja, és nem volt biztos benne, hogy képes felállni. Végül a falnak támaszkodva ez is sikerült.

A félhomályban meglátta Cimbi körvonalait a betonpadlón, félig a halott doktor teste alá temetve. Páz lebámult a csupasz férfi grimaszba torzult arcára, elkerekedett szemére, az elnyílt száj sarkába kiült habos nyálra. A lány émelygett a látványtól, de nem tudta megsajnálni. A fickó úgy döntött, hogy részt vesz az itt folyó borzalmas kegyetlenségben. Másfajta adósságot halmozott fel, mint a rabszolgák, és végül az életével fizetett.

Közben a baljós zajok tovább közeledtek, a kiáltások egy részén hallatszott, hogy parancsok, a hangsúlyokból ítélve a helyi énségek közül a rabszolgatartók átkozódtak, a rabszolgák kegyelemért könyörögtek. Mindezt dörrenések, kerekplés, süvítések és fájdalomkiáltások festették alá.

Páz letérdelt, hogy kiszabadítsa a beszorult Hármaskaburkot. Fájdalom sugárzott végig a két karján és vállán, le a hátán.

– Nincs sok időnk – jegyezte meg Cimbi.

– Csinálom, ahogy tudom! – sziszegte a lány összeszorított fogakkal, miközben a sérült robotot rángatta.

Végül sikerült kiszabadítania, de közben úgy megerőltette magát, hogy beleszédült, és közel került az émelygéshez. Muszáj volt térdelnie még néhány másodpercig, mielőtt felállt, és akkor is nekidőlt a falnak, lehajtott fejjel és összeszorított szemmel próbálta összeszedni magát.

– Menekülnünk kell! – figyelmeztette Cimbi. – Erre tartanak. És az sem tesz jót, hogy belélegzed az égés miatt felszabaduló vegyi anyagokat. Ha tovább késlekedünk, elájulhatsz a füstmérgezésből.

– A zárok – zihálta Páz. A szájára szorította a ruhája gallérját, hogy a belélegzett levegőből valamennyire kiszűrje vele a füstöt. – Mind ugyanarra a jelre nyílnak ki? Tudod, amit Diallótól szerezte meg.

– Fogalmam sincs, nem próbáltam. Miért? Az ajtó nyitva van.

– Több ezer énség van itt! Ha leég az épület, meg fognak halni! Nem hagyhatjuk őket magukra. – Cimbi hosszan hallgatott. – Emlékszel még a röplapokra, amiket mutattál? Ha a rabszolgaságot rossznak tartod, akkor az minden énség számára rossz. Nem emelheted a gépeket mások fölé!

– Értem a logikádat – válaszolta Cimbi. – Hasonló okból jöttem ide, hogy megkeresselek. Viszont ez nagy mértékben csökkenti a megmenekülésünk esélyét. Belehalhatunk, vagy a ciélok elfoghatnak, és nem tudom, melyik a rosszabb.

Páz nem válaszolt azonnal. Majd fél kezével a mellkasához szorította Cimbit a Hármaska-burokban.

– Meg kell próbálnunk.

– Bárcsak máshogy gondolnád! – jegyezte meg Cimbi. – De azt hiszem, igazad van.

Moon és az emberei a főbejáraton törtek be Damola Ojóba, és terv szerint keményen odacsaptak.

Páncél nélkül a megszokottnál védtelenebbek voltak a kis lőfegyverekkel szemben, ezért elsődleges feladatnak tekintették, hogy az örök ne találhassák el őket. Moon egyszerű és kegyetlen stratégiát alkalmazott. Nagyjából száz méterre a céltől az osztag megállt, amíg Moon beküldte a méhészdrónt egy neuro-interferencia gránáttal, amiben pók- és kígyómérget kevertek össze laboratóriumban gyártott szerves foszforvegyületekkel.

A gránátból kiáramló finom szemcséjű porköd kis területen oszlott szét, és az aktív élettartama alig húsz másodperc volt, amelynek bőven elégnek kellett lennie ahhoz, hogy rángógörcsöt hozzon a lebomló idegrendszerű örökre. A falon posztoló énségek elveszítették az uralmat a végtagjaik fölött, és kidőltek az állásaikból, majd valószínűleg behaltak a leérkezésbe. Akik már eleve lent voltak, azok habzó szájjal, rángatózva estek össze, és a haláluk nem következett be azonnal, de elkerülhetetlen volt. A tüdejük leállt, a szívük ritmustalanul vert, az agyuk rövidzárlatot kapott.

Megvárták a húsz másodpercet, azután behatoltak. Moon elővett egy ABPM-et, becélózta a kaput, és meghúzta a ravaszt. A légnyomásos lőszer egy „lökő”-nek becézett civil önvédelmi eszközből fejlődött ki. Levegőkitörésekkel generált alternáló alacsony és magas légnyomást, ami masszív torziós erőket hozott létre egy kúp alakú csóvában. A kúp csúcánál a hullámok eloszlottak, így az ABPM-et aktiváló katona nem szenvedett el semmilyen negatív hatást. Viszont a csóva másik végéig a hullámok addig erősítették egymást, míg végül láthatatlan faltörő kossá változtak.

A kétszárnyú kapu nem bizonyult erős szerkezetnek,

darabokra esve szakadt be. Ha bárki állt a belső oldalán tíz méteren belül, az is elrepült. Lehetek ártatlan rabszolgák vagy fegyveres örök, ebből a csatából kiestek, mielőtt elkezdődött volna.

Az osztag megindult befelé.

A telepen egymás közelében maradva, minden irányba tüzelve lekötötték az ellenfelet, amíg a méhészdron ÖtDombi Topáz Turmalint és az animáját kereste.

A rabszolgatartóknak fogalma sem lehetett róla, mivel kell szembenézniük, és az előnyös matek felbátorította őket. Az idegenek óriási zajt csaptak, de alig maroknyian voltak, ami komoly túlerőt jelentett a hazai csapatnak. Magabiztosan kiléptek hát a teherautóik és a lyuktéglás melléképületek közül, némelyikük pisztolyt vett elő, mások vascsöveket és alumínium baseballütőt lengettek.

Golyózáport kaptak az idegenek pisztolyaiból és puskáiból. Essien és Moon haladt elől, mert ők Sa-Sut használhattak, ami erőpajzsot generált működés közben, és elnyelte a nekicsapódó szilárd lövedékek energiáját. A rabszolgatartók golyóinak többsége ártalmatlanul pattant le a célpontokról vagy el sem érte őket.

Moon osztagának többi tagja csak jelöletlen oldalfegyvereket kapott egy-egy kisebb puskával megtűzdelve a készletet, de a seregben kapott beültetések segítségével látványos pontossággal célzottak és lőttek. Magas találati arányt értek el.

Ahogy egyre beljebb hatoltak a telepre, végül mégis közelharcra kényszerültek, ami sokkal mocskosabb dolognak bizonyult. A rohamosztagnak nagy előnyt nyújtott a harci tapasztalat és a beültetések, de az ellenfél túlereje itt sokkal inkább számított, mint a lövöldözés alatt. Persze, még így is simán végrehajthatták az akciót.

Azután hirtelen minden elromlott. Elégge valószínűnek tűnt, hogy Chulluque volt az, aki eldobott egy gyújtógránátot, be egy teherautó alá, ami hamarosan fel is robbant. A tűz pár másodperc alatt átterjedt a szomszédos járművekre is, és ezeket a kibaszott ócskaságokat még belső égésű motorok

hajtották, veszélyes vegyi üzemanyaggal. A petrokemikália lángolva ömlött szét, elérte a melléképületeket, majd végül a főépületet is. A sűrű, olajos füst vaskos rétegben terítette be a telepet, hamarosan egyformán elborította a támadókat és a védőket.

A Cielo-implantátum szubdermális mirigyek gáz halmazállapotú égésgátló anyagot termeltek, ha a külső hőmérséklet hetven fok fölé emelkedett, így a tűz nem okozott közvetlen problémát. A füst viszont annál inkább. Csökkentette a látótávolságot, így nem lehetett jól megcélózni a rabszolgatartókat a lőfegyvereikkel. Ráadásul igazi aknamezővé változtatta a telep egy részét, mert amelyik teherautó még nem robbant fel, az bármikor bombává változhatott, amint az üzemanyagtartályuk körül gyulladáspont fölé emelkedett a hőmérséklet.

Moon gondolatban följegyezte, hogy el ne felejtse agyba-főbe verni majd a medveembert, amint befejezték itt a melót, de egyelőre még úgy érezte, uralja a helyzetet. A védők egy része megpróbálta visszaszorítani őket, de amint meglátták, mi ellen harcolnak, a többségük meggondolta magát. Addigra az osztag tagjai már hátradobták a csuklyáikat, hogy ne szűkítse le a látóterüket, és a megmagyarázhatatlanul idegen alakok állatias, bundás pofájától, összeszűkülő pupillájú szemeitől, hegyes agyaraitól a többség vagy ledermedt, vagy menekülőre fogta.

Azután a méhészdrón újabb rossz hírrel szolgált. Közeledett a rabszolgatartók erősítése. Állt egy többé-kevésbé elhagyatottnak tűnő épület a főút túloldalán leomlott falrészekkel, bedeszkázott ablakokkal. Ennek tárult ki az ajtaja, és felfegyverkezett énségek rontottak ki rajta. Ráadásul az egyik harmadik emeleti ablakban egy félmobilis, lőszerszalagos nehézgépfegyvert állítottak fel, amivel akár ki is filézhatték az osztagot.

Moon vokolt Nkanikának:

Vissza kell vonulnunk a déli fal felé. Te vezeted a...

Ekkor döbönt rá, hogy ahol a veremlakónak kellett volna lennie a bal oldalán, ott csak üres tér tátongott.

Nkanika eltűnt akció közben.

Páz úgy érezte, hogy kilométereken át róják az egymást keresztező folyosókat fél kezével előretartva Cimbit, mint egy pap a tömjénfüstölőjét. A Hármaska-burok érintésétől sorra kinyíltak a zárok.

– Menjenek! – krákgotta a lány rekedten a füsttől, ahogy a szabad kezével kitárta az ajtókat. – Már szabadok! Fussanak! Meneküljenek! – A sűrűsödő füst lelassította a környező zajokat, elfojtotta a hangját, de Cimbi így is elcsípett valamennyit a szavaiból, és kihangosítva tolmácsolta őket féltucatnyi helyi nyelven.

Az énségek először csak bámultak rá, nem tudták hova tenni az idegenségét, illetve néhányan meg is ijedtek tőle. Ám a füsttől és a távoli tűzharc zajától hamarosan felélénkültek. Akik menekülőre fogták, azok is óvatosan haladtak el mellette, inkább kikerültek, és a többségük egyszerűen elrohant a labirintusban. Topáz nem tehetett értük többet. Ő maga sem tudta, merre lehetett a kijárat, így nem tudta irányítani őket. Csak remélhette, hogy legalább egy részük kijut és biztonságos menedékre lel valahol.

Abban is csak reménykedhetett, hogy ő maga még láthatja a napfényt, ám az egyik sarkon befordulva felfelé vezető lépcsőt talált. Csak ekkor döbrent rá, és a dolog nem kis félelmet keltett benne, hogy a föld alatt volt. És ez rögtön megmagyarázta a füst viselkedését, ami leülepedett, és úgy terjengett, akár egy sűrű olajfolt. A sűrűbb részeken a látótávolság alig fél méterre csökkent. Csakhogy a lány még nem mehetett fel. Addig nem, amíg odalent egyedül neki volt a kezében a cellák kulcsa.

Valami elsuhant mellette fejmagasságban, összerezzenett tőle. Nem volt nagyobb egy kismadárnál, de a mozgása nem járt szárnycsapkodással.

Mi volt ez?

– Egy méhészdron – válaszolta Cimbi hangosan. – Minket keres.

Biztos?

– Rendszeresített Cielo-felszerelés, úgyhogy igen, biztos vagyok benne. Lehetetlen, hogy ilyen közről ne vett volna észre, de a kinti jelforgalmat tekintve a kezelője valószínűleg eléggé elfoglalt. – Cimbi elhallgatott egy hosszúnak tűnő másodpercre, azután így szólt: – Páz! Megtettünk mindent, amit tudtunk. Mennünk kell!

Majd akkor megyünk, ha minden ketrec nyitva lesz, válaszolta a lány komoran.

– Akiket eddig kiszabadítottál, azok kiszabadíthatnák a többieket.

Ez nem jelenti azt, hogy meg is teszik.

Páz kinyitotta egy cella ajtaját. A bent lévők többsége azonnal menekülőre fogta, elrohantak mellette, de egy idős férfi elkapta a lány karját. Hadarva beszélt, miközben két kézzel fogta, de nem szorította meg.

Mit mondott?, kérdezte Páz vokolva.

– Azt kérdezte, hogy te Izra'il vagy-e. Hogy a halál angyala vagy-e. Nem biztos, hogy ez két, különböző lehetőség vagy csak kétféle megnevezése ugyanannak a dolognak.

Topáz hevesen megrázta a fejét, de nem tudta, hogy ez a gesztus biztosan tagadást jelent-e ebben a kultúrában. Akár az ellenkezőjét is jelenthette.

Csak mondd neki, hogy meneküljön!

– Példát is mutathatnál – javasolta Cimbi.

Az öreg még mindig elkerekedett szemmel beszélt hozzá, talán imádkozott.

– Sajnálom – mondta neki Páz. – Sajnálom, de nem vagyok a halál angyala. Bár azt hiszem, mégiscsak én hoztam el ide a halált. Remélem, megtalálja a kivezető utat. – A fejét csóválva kihúzta a karját az öreg gyenge szorításából, és továbbsietett.

Beletelt némi időbe, mire Essien észrevette, hogy elszakadt a többiektől. Szó szerint alva járt, amíg Moon vokolt parancsa ki nem rángatta a révületéből.

A Damola Ojo magába húzta, és a férfi le akart jutni a legmélyére, holott rettegett attól, amit ott találhat. Ez a hely jelentett valamit számára. Annak tudatában volt, hogy valószínűleg szörnyű dolgot jelentett, de még mindig nem találta meg a személyének, a lényének azt a részét, amelyhez a hely kapcsolódott. Túl sokat veszített vagy dobott el, szinte már fel is oldódott az új életében és a fecsegő okozta elmeködben. Erre a sors vagy a szerencse, esetleg a balszerencse visszahozta ide, ahol ott rejtett a múltja egy szilánkja, valahogy úgy, mint amikor csontot dobni a kiéhezett kutyának. És akárcsak a kiéhezett kutya, Essien rávetette magát.

A lángoló teherautók között járt. A tűz megperzselte a ruháját, de átalakított bőre alól tűzálló szerves brómvegyület szivárgott ki a pórusain keresztül, így csak hűvöset érzett, bizsergéssel kísérvé. A kiabálás és a futó léptek zaja mindenfelől arról árulkodott, hogy a védők közelében járt. A füst elrejtette.

Odaért egy falhoz, a főépület külső falához, és követte. Valamiért biztos volt benne, hogy egy ajtó felé tart, ami legfeljebb tíz méterre lehetett tőle. Egy férfi támo lygott elő a füstből, erősen köhögve. Csak az utolsó pillanatban látta meg Essient, de felemelte a machetét, és rárontott. Essien fejbe lőtte, és átlépett a testen anélkül, hogy lelassított volna.

Hova a picsába mész, Nkanika? Még a vokolt üzenet sem tudta elhalványítani az ingerült sürgetést Moon hangjában. Essient nem érdekelte.

Ellenőrzöm az épület belsejét, válaszolta.

Itt van rád szükség!

Ha ÖtDombi bent van, ki kell hoznunk, mielőtt a tűz eléri. Ez végül is igaz volt. Ez volt a küldetésük. Ráadásul mintha mágnes húzta volna befelé a raktárépületbe, vissza a félig elolvadt emlékeihez.

Végre talált egy ajtót. Zárva volt, de csak bele kellett rúgnia, és a zár szétszakadt, mint egy érett gyümölcs.

Belépett a raktárházba. A füstszagot felváltotta a mosdatlan testek, a húgy és a szar, a nyomor bűzének keveréke.

Szűk folyosóra jutott, középen csatornamélyedés húzódott a betonpadlón. Mindkét oldalon ketrecek sorakoztak, szűk betondobozok acélrács ajtókkal. A kis karámokból nők, gyerekek és férfiak bámultak Essienre. Hallották a lövéseket és a robbanásokat, és rettegve várták, hogy mi lesz a sorsuk. Néhányan térdeltek. Mások odakiáltottak neki olyan nyelveken, amelyeket majdnem megértett. Sírtak, és a kezüket tördelték.

Halálra égnék, ha nem kapnak segítséget, ez egyértelmű volt. Essien elnézett a folyosó túlsó vége felé, és az nagyon messze volt. Ha az egész raktárat így beépítették, akkor az cellák százait jelentette. Ezreit. Senki sem nyithatta volna ki mindet.

A férfi döbbsen és dühösen vitatkozott saját magával.

Nem valódiak, suttogott a gondolatai között Otubre őrmester, a kiképzőtisztje. De ha mégis valódiak voltak, ő akkor sem tartozott nekik semmivel. Ezeknek a rabszolgáknak, akik hagyták, hogy mások tulajdonává váljanak. Undorító volt a tehetetlenségük, a kinézetük, a szaguk. Essien gyomra alig bírta.

Hátradobta a Sa-Sut a hátára, ahol apró erőterek rögzítették a fegyvert a vállához és a csípőjéhez. Előkapta az oldalfegyverét, és oda sem nézve lőtt.

A legközelebbi ketrechen az énségek összerándultak a dörrenéstől és villanástól, azután ostobán bámulták a fém pánton törötten lógó lakatot.

– Tessék! – mondta Essien, miközben odanyújtotta a fegyvert a legközelebbi nőnek. – A többi... többiek... maga... –

Szélesen intett is a darabos mondathoz. – Csak... lőni, lakat! Kienged! Menjen!

Lehajtott fejfel indult tovább, nem törődött a jobbról és balról felhangzó könyörgéssel és átkozódással. Már nem emlékezett, hogy morgó vagy ibibio nyelven beszélt-e a nőhöz. És fogalma sem volt, hogy a nő mit érthetett meg bármelyikből is.

Befordult egy sarkon, majd egy másikon. A kinti füst megtalálta az utat az épületbe, és egyre jobban összesűrűsödött. Essien addig keresgélt az útvesztőben, amíg rá nem talált a lépcsőre. Zihálva torpant meg előtte, lebámult a sötétségbe. Valamiért összezavarodott, holott végig ide tartott. A ketrecek idegenek és szörnyűek voltak, míg a lépcső szörnyűnek és ismerősnek bizonyult. Az agyában valamiért ott rejlett az izommemória, hogy számtalanszor végigment már ezen a lépcsőn felfelé és lefelé is.

Nem tétovázott tovább. A *nyúl*, emlékeztette magát. A tűz és a füst hamarosan átjárhatatlanná teszi az épület földszintjét, és neki még előtte meg kellett találnia ÖtDombi Topázt. A küldetést végre kellett hajtani. Nem csinált semmi észszerűtlen, logikátlan dolgot, nem tagadott meg parancsot, csak azt az uti lányt kereste.

Lement a pinceszintre, ahol a füst még sűrűbb volt, mocskos függönyként, mozdulatlanul lebegett a meleg levegőben.

Ahol valaha fát és gépalkatrészeket halmoztak fel, ott Essien még több telezsúfolt ketrecet talált, még több nő és férfi könyörgött bennük. És a mennyezet is alacsonyabb volt. Az itteniek átalakították a három alagsori emeletet, vízszintesen félbevágták őket, hogy még több ketrecet zsúfolhassanak be a komplexumba, és még több rabszolgát zárhassanak be.

Miközben erre gondolt, helyi énségekkel futott össze, felfelé rohantak a lépcsőn. Majdnem meztelenek voltak, mint általában a ketrecek lakói, elkerekedett szemmel menekültek felfelé, egyikük véletlenül félre is lökte. Essien a falhoz húzódva várt, de hosszú másodpercek teltek el és az

emberáradat még mindig nem ért véget, úgyhogy felerősített izomzatával utat tört magának. Az egyik kezével a vaskorlátba kapaszkodva húzta magát lefelé, a másikkal félretolta-lökte a túl közel jövő énségeket.

Az egésznek az alján egy keskeny folyosóra jutott, ami elágazott, majd később ismét elágazott. Itt is ketrecek sorakoztak, de már üresen, az ajtajuk tárva-nyitva. Valaki már járt idelent, sorra kinyitotta az ajtókat.

Végül talált egy folyosót fából készült, jellegtelen ajtókkal. A lába magától vitte, emlékezett arra, ami ellen az elméje tiltakozva lázadt fel. Odalent a világítás olyan gyengének bizonyult, hogy csak félhomályos alkonyatot teremtett, nem oszlatta el teljesen a sötétséget, bár ez egyre kevésbé számított, mert a sűrűsödő füst miatt Essien szinte semmit sem látott.

Egyik kezével a falat tapogatva haladt, míg eljutott egy ajtóig. Ez sem különbözött a tucatnyi másik ajtótól, amit már maga mögött hagyott, de valamiért tudta, hogy jó helyen jár. Csakhogy nem csupán egy helyen járt. Nemcsak fizikai távolságot tett meg, hanem fejben időben és a multiverzális térben is elmozdult. Döntő pillanathoz közeledett.

Az ajtót zárva találta. Az oldalfegyvere tokja üres volt, és megfeledezett a puskáról a hátán, ezért Essien bemélyesztette a körmeit a zárcímke alá, és húzni kezdte. A lemez kezdett elválni a fától a zárszerkezettel együtt, de a férfi körmei is kezdtek felszakadni, hiába növelte meg a Cielo a teste ellenálló képességét. A csavarok kijöttek valamennyire, és Essien már az ujjai hegyét is be tudta erőltetni a lemez alá. Az izmai kőkeményen dagadtak ki, ahogy megfeszítette őket. Végül a lemez a zárral együtt kiszakadt az ajtóból, hangos koppanással hullott a betonpadlóra.

Essien belépett. Az ajtó mögött ebben a világban is egy hálóterem rejtett, de csak nyolc összecusukható tábori ág sorakozott odabent, holott ő valamiért tucatnyira emlékezett. És nem áradt mindenhol izzadságszag, nem látott a sarokban ürítővödröt. A gyengébb szagokat elnyomta a

csípős és keserű füst.

A férfi a falat tapogatta az ajtó mellett, villanykapcsolót keresett. Nem talált. Ekkor jutott eszébe, hogy a saját Lagosában is csak egy hordozható lámpát raktak be ebbe a helyiségbe. Beljebb hatolt a sötétbe.

Felkapta az ajtóhoz legközelebbi ágyat, és félredobta. Letérdelve addig simogatta a falat, amíg az ujjai hegyével rá nem lelt a durva, sekély vésetre a betonban pontosan ott, ahol ő maga is a betont kapargatta egy másik, nagyon távoli világon.

Essien Nkanika. Jöttem és mentem.

A majdnem teljes sötétségben nem tudta megmondani, hogy milyen név betűi sorakoztak a falon, de képtelen volt leküzdeni a gyomorforgató, émelyítő *ismerősséget*. Korábban is ott térdelt már ezerszer, milliószor, ugyanolyan körülmények között, ugyanazokat a szavakat mondta ki és írta bele a kőbe.

Próbált mély levegőt venni, de nem sikerült. Nem az érzelmek miatt. A beültetésekkel kialakított reflex miatt, ami lehetővé tette, hogy akár a víz alatt is percekig életben maradjon. A mérgező füst aktiválta a rendszert, és a szervezete a tartalékait mozgósítva látta el magát oxigénnel, számára érthetetlen módon.

Otubre őrmester azt állította, hogy a Pándomíniumon kívül minden világ másfelé kanyarodott, mint az övé, és így akik ott élnek, azok valójában nem is élnek. És aznap Essien számára létfontosságú volt, hogy ezt elhiggye, mert történt még valami. Oszlopok sora. Térdelő emberek. Egy dacosan, gyűlölettel rámeredő nő, akit agyonlőtt. Nem igazi nő, csak egy fantom. Mint a tűz füstje. Mint a köd a szélvédőn kívül.

Ki él sehol? Otubre ezt kérdezte, és a válasz nyilvánvalónak tűnt. Bizonyos érelemben nyilvánvaló volt. És ha az a nő csak füst és köd volt, akkor Essien sem lehetett több. Mert ha húsból és vérből volt, akkor az általa feltépett hús és kiontott vér őt terhelte. A kezéhez tapadt. Vádolta. Ennek a húsnak és vérnek a feltűnő részletei közül, a nevekből, helyekből és okokból nagyon sok veszett el abban

a vérmeleg és zavaros tengerben, amivé a fecsegő változtatta az elméjét. Csakhogy ez a tenger sekélynek bizonyult. Mi több, a férfi csodálkozva és ijedten tapasztalta, hogy a víz kezdett visszahúzódni.

Felismerte annak a nőnek a tekintetét. Azt súgta: *Nézz magadra a fegyver mögött! És nézz le rám itt, a fegyver előtt! Oshodiban még egyformák voltunk.*

Essien lekuporodott a padlóra, és arcát a karjába temetve zokogott.

Nkanika!

A férfi felemelte a fejét. Moon vokolt üzenete borotvaéles parancsként csattant, átmetszette a kétségbeesését.

Moon!

Tartjuk magunkat, de nem jutottunk be az épületbe. Megálltál. Ez azt jelenti, hogy megvan a nyúl?

Nem. Még nincs.

Akkor irány vissza a pályára, Verem! A méhészdrón látta egy pillanatra úgy egy perccel ezelőtt. Egy emeleten vagytok, nagyjából száz méterre lehet tőled. Találd meg, és hozd fel! Most, azonnal!

Igenis, válaszolta Essien. Indulok.

Feltápászkodott, de baljós jelek, ómenek és ijesztő emlékek vették körül, a homályosságuk és befejezetlenségük csak még erősebbé tette őket.

A küldetés még megmenthette Essient. Csak a küldetést teljesítve, a kijelölt célt követve akadályozhatta meg, hogy ez a külső-belső üresség felfalja.

Páz most már körbe-körbe járt, nyitott ketrecek mellett haladt el, holott azokat csak ő nyithatta ki. A kis drón ismét megtalálta, és most már nem hagyta magára, ott körözött a feje fölött. A lány próbálta elkapni, de az apró szerkezet gyorsabb volt nála.

– Segítek – mondta Cimbalom. – Fordíts a hátamra!

Amikor a drón ismét elszáguldott volna fölöttük, a Cimbi nyomáshullám-fegyveréből kicsapó, láthatatlan erő nekilökte a mennyezetnek. A kis méhészdarabokban hullott le.

Köszönöm!, vokolta Páz.

Már ismét a lépcsőt kereste, de a szeme folyamatosan könnyezett, és a fejében a szívverése ritmusára lüktetett a fájdalom. A levegő egyre melegebb és keserűbb lett, amiről a lánynak a többször megégetett hamu jutott eszébe, holott még sohasem kóstolt ilyesmit. Kezdett tartani tőle, hogy elájul és ott fullad meg. Ha a tűz nem is terjed le a föld alá a sok beton miatt, a meleg vagy a füstmérgezés még végezhetett vele.

Egy sarokhoz érve előbb óvatosan kinézett mögüle. A másik folyosószakasz üresnek tűnt, csak a bűdös, fekete füst göndörödött a levegőben kényelmesen. Viszont itt nem voltak ketrecek és énségek, semmi sem mozdult. Jobb oldalon a cellák rácsos ajtajaira egyáltalán nem hasonlító faajtók sorakoztak. Az egyik akár a kijárat is lehetett.

Sorban megpróbálta kinyitni őket. A többségüket zárva találta, de némelyik kinyílt. Az egyik mögött egy takarítóraktárat talált, a kis fürkében pár vödör és felmosófa állt. Egy másikban telóképernyőket rögzítettek a falra. A monitorok a telep különböző részeit mutatták, ahol mindenféle alakok futottak, dolgok lángoltak, és a csupasz betonra vér, olaj vagy helyenként mindkettő kenődött.

A harmadik nyitott ajtó mögött egy iroda rejlett. Topáz üresnek hitte, de utána észrevette az íróasztal alatt kuporgó férfit. A karjával védte a fejét, de a lány így is felismerte rózsaszín bőréről és a kopaszságáról. Mr. Diallo, a rabszolgatartó, a hely vezetője volt az. Úgy bújt el, ahogy egy kisgyerek próbált volna elrejtőzni, és nem mert ránézni birodalma romjaira, mert ha látja őket, akkor el kell hinnie, hogy valóban megtörtént mindaz, amitől rettegett.

Meghallotta a kinyíló ajtó nyikorgását. Amikor fel mert nézni, tekintete találkozott Páz tekintetével. Először csak meglepettnek tűnt, majd harag torzította el az arcát. Reszkető ujjal mutatott a lányra, és dühösen kiabált valamit.

Topáz nem várta meg, hogy a férfi megtámadja, és mivel Cimbit sem akarta újra bevetni, egyszerűen csak megfordult, és bicegve elszaladt.

Ugyanarra ment tovább, amerre addig tartott. Már nem próbálkozott az ajtókkal, mert félt, hogy Diallo követheti. A folyosó kétszárnyú ajtóban végződött, amit Páz megpróbált belökní, de az nem mozdult. A két kilincsen átfűzött láncot nagy lakat fogta össze. A lánynak vissza kellett fordulnia.

Csakhogy amikor megfordult, Diallóval találta szemben magát. A férfi úgy lépett ki a füstből, mint egy szörnyeteg, obszcénul szörten arcán állatias vicsorgás ült. Fegyvert is hozott magával, valami puszkafélét két vastag, rövid csővel. Rekedten kiabált valamit.

– Én szóltam! – jegyezte meg Cimbi komor hangon.

Igen. Mi a véleményed arról, hogy hozzáváglok a fejéhez?

– Nem lennék optimista. Sörétes van nála.

Igen, sóhajtotta Páz. Inkább tolmácsolj!

A férfi ismét kiáltott valamit a füsttől és a hisztériától elfúló hangon. A fegyver remegett a kezében.

– Valami hiénát emleget – fordította le Cimbi. – Ha felpiszkálod a hiánát, akkor... valami. Szleng szót használt. Megharap, rád lép, ilyesmi.

– Jaj, édesem! – szól oda Páz. – Csak nem felzaklattad magad? – Kiabált, még ha emiatt többet szívott is be a keserű füstből. Cimbalom kattogva és huhogva utánozta a fickó

nyelvét. – Szomorú vagy, mert azok az emberek a ketreceidben most szabadok? Vagy mert most már nem vagy olyan nagy és ijesztő, mert megjöttek a nálad nagyobbak és ijesztőbbek? Ó, rendkívül sajnálom. Így járnak azok, akik rosszul bánnak másokkal! Jön egy náluk nagyobb valaki, és vége a mesének.

Diallo viczorogva válaszolt, és Cimbi tolmácsolt:

– Szörnyeteg! Ez a te műved!

– Úgy van – értett egyet Topáz, bár a szíve a torkában dobogott. – És igen, szörnyeteg vagyok. A te szörnyeteged Saikou Diallo. Eljöttem érted. Esőhozónak nevezted magad, jelentsen ez bármit. Hát, én meg tüzet hoztam! Csak neked!

Nem tudhatta előre, hogy a szavai milyen hatást fognak kiváltani, és a férfi testnyelve is idegen volt számára. De látta és hallotta, ahogy Diallo felhúzta a sörétes puskát. Számított rá, így azonnal lebukott a lövés előtt. A puska fűlsüketítő dörrenését szinte fizikai ütésnek érezte a szűk térben, a lövedék pedig, bármiből is volt, ökölnyi lyukat ütött a dupla ajtóba mögötte. A szétszakadt lánccsövek csörögve hullottak le. A lány el sem tudta képzelni, hogy mi történhetett a lakattal.

Diallo ismét felhúzta a puskát, és célzott, ám mielőtt a másik csövet is kiüríthette volna, egy majdnem ugyanolyan hangos zaj hallatszott, mint a sörétes lövése. Egy megkínzott állat üvöltésére emlékeztetett, és a rabszolgatartó meglepetten fordult meg. A következő pillanatban valami kivágódott a füstből, és vállon találta a fickót, aki megtántorodott, és elterült.

Egy másik férfi volt az, Sa-Su puskával a hátán. Páz azonnal felismerte a cielók fegyverét, mivel korábban már tanulmányozta a mechanika tantárgyhoz szabadon választott témájú házi dolgozatai egyikéhez. Csakhogy az újonnan érkező alak nem viselt páncélt, és egészen úgy nézett ki, mint azok a helyiek, akiknek a lány segített kimenekülni a ketrecekből. A semmiből jött, a füst egészen addig elrejtette, amíg oda nem ért Pázhoz és Diallóhoz.

A rabszolgatartó hason feküdt, és a másik férfi a hátára

térdelt. Diallo próbált megfordulni, hogy ráfogja a sörétest a támadójára, de amaz a háta közepén térdelt, és leszorította mindkét karját. Erősebb volt nála, és csapkodni kezdte a rózsaszín fickó fegyvert tartó kezét a betonhoz, újra meg újra.

Páz nem várta meg a verekedés kimenetelét, felpattant, és átrobogott a dupla ajtón. Egy betonlépcsőhöz jutott, és Cimbi Hármaska-burkát magához szorítva gondolkodás nélkül elindult rajta felfelé. Remélhetőleg a távolinak tűnő napfény felé.

Essien követte a nyulat. Tényleg rajta volt. Moon átadta neki a méhészdrón vezérlését, és a kis szerkezettel sikerült ráállnia a lányra, így valós időben tudta frissíteni az elhelyezkedését és a mozgását. Az uti alig valamivel járt előtte a füsttel telített folyosón.

Azután a drón jele valamiért megszűnt, és Essiennek szaporábbra kellett fognia a lépteit. Ha Topáz Turmalint leterítette a füst, akár meg is halhatott, mielőtt ő rátalál, márpedig Moonnak élve kellett a lány. Legalábbis addig, amíg megtudják tőle a szökevény gép hollétét.

Ezért óvatosabban haladt tovább, nehogy véletlenül rálépjen a célszemélyre. Aztán az egyik sarkon befordulva rátalált, és a lány még talpon volt. Egy zsákutcában állt, egy zárt ajtó előtt, és farkasszemet nézett az egyik helyivel. Egy fehér férfival fehér öltönyben.

Essien emlékezete egy összefüggéstelen képsort öklendezett fel görcsösen.

A neki háttal álló férfi kiáltott valamit a füsttől rekedten, a hisztériától kissé fejhangon:

– *Karambanin zomo, gai da kura!* – Hausza nyelven beszélt, de teljesen értelmetlenül tette egymás mellé a szavakat. Valami őskori törzsi szólást idézett arról, hogy mi lesz, ha vagy olyan hülye, hogy baszogass egy hiénát.

A fecsegő eltompította ugyan Essien emlékezetét és gondolatait, de léteztek kitörölhetetlen dolgok, és ez is ilyen volt. Egy fehér öltönyös fehér férfi falani névvel hausza nyelvet beszél. Kopasz, vörhenyes képű, és földhözragadt, kevert filozófiával fogalmaz.

Először gunyoros gondolata támadt (*Fuss, kisnyuszi!*), azután bizonyos évek ugrottak be az életéből. Egy pillanatra ismét sovány tizenévesnek érezte magát, akit bezártak a föld alá, és tehetetlenül kóválygott a szörnyetegek és az

értelmetlen szenvedés útvesztőjében.

Diallo! Saikou Diallo! Aki őt is rabszolgává tette.

Ahogy az emlékei formát öltöttek, Essien olyan fájdalmat érzett, mintha izzó drótot húztak volna végig az agyán. Felüvöltött, és támadott, földre vitte Diallót. Volt ott egy fegyver, azután már nem volt ott. A fehér fickó reflexei elképesztően lassúnak tűntek a felfokozott hatékonyságú cieloképességekkel szemben, és Essien teste ösztönösen, magától mozdult. Az elméje csak követni tudta, és valahol a háttérben csodálkozott azon, ahogy az ökle felemelkedett és lecsapott, majd újra felemelkedett és lecsapott.

Jóval azután, hogy Diallo kétségtelenül meghalt, Essien lefordult róla. A falnak támasztva a hátát leült, és megpróbált egyenletesen lélegezni.

Nem értette, mi történhetett vele. Nem csupán a bosszúvágy hajtotta. Az a véset is közrejátszott a hálóterem falán, a bizonyosság, hogy egy másik Essien Nkanika is létezett, mi több, itt járt, és bezárták, el kellett szenvednie ugyanazt, amit neki, és közben nem tudhatta, hogy látja-e még valaha a napfényt. Úgy érezte, hogy minden félelme és fájdalma végtelen nyomot hagyott, egy a teljes teremtésten végighúzódnó maszatot, mint az a fekete szivárvány, amiről a Blues Boys énekelt. Összekötötte az univerzumokat.

Lebámult Diallo vérével és cafataival borított öklére, és úgy érezte, mintha egy lyuk szakadt volna a tudatán, a lelkén, és ez a valótlanból mégis valóssá vált hely beömlene rajta. Remegett a keze, holott nem kellett volna. A módosított cieloizmok képtelenek voltak ilyesmire.

Ösztönösen, mégpedig a katonává alakítása során belevert ösztönöktől vezérelve az osztagához és a parancsnokához fordult.

Moon!, vokolta. *Segítsen, Moon! Bajban vagyok, kimentést kérek!*

– Úgy fogalmaznék, Essien, hogy bizonyos értelemben ez egészen jellemző rád.

A hang a belső berendezésén keresztül jött, de nem vokolva, hanem audio formátumban. Amiatt, ahol volt és

amit tett, a férfi rögtön felismerte, de nem talált szavakat, hogy válaszoljon. Végül nagy erőfeszítés árán megtöltötte a tüdejét levegő és füst keverékével, és kimondta az egyetlen mégis a nyelvére toluló szót:

– Hadiz?

– Hát emlékszel rám? Milyen megható! Talán mégis jelentett valamit, ami köztünk volt?

– Hadiz! – Essien köhögni kezdett, és már egész testében remegett. A füstben valószínűleg olyan mérgező anyagok voltak, amiket már az ő túlbiztosított szervezete is nehezen semlegesített vagy dolgozott fel.

– Ezt a részét már letudtuk, Essien. Felismertél. Oké. Lépünk tovább! Reménykedem benne, hogy a második találkozásod Mr. Diallóval katartikus élményt hozott. Nem igazán terveztem be, amikor idehoztalak, de nem tagadhatom, hogy rejlik a dologban egyfajta költői igazságszolgáltatás. Ugye tisztában vagy vele, hogy nem ő zárt be, csupán a lehetőségek szerinti egyik legközelebbi hasonmása volt annak a másik Diallónak? Valaki másért álltál bosszút. Egy másmilyen Essienért. Szándékosan nem kerestem meg itt ezt a változatodat, úgyhogy nem tudom, mi lett belőle. Azt sem, hogy életben van-e még egyáltalán.

– Hogy... – suttogta a férfi. – Hogy csinálod ezt? Hol vagy?

– Közel – válaszolta Hadiz. – Nagyon közel. Emlékszel még, mit mondtam, amikor arról beszéltem, hogy megvettem a házamat a rakparton? Elmondtam, hogy a szomszédos épületet is megvettem. Nos, ezt valójában a szomszédos univerzumban lévő épületre értettem. Két laboratóriumom volt, de te csak az egyikben jártál. Ez végül hasznos elővigyázatosságnak bizonyult, nem? Miután Moon Sostenti hasba lőtt, olyan helyre vonulhattam vissza, ahová nem tudott utánam jönni.

Robbanás rázta meg az épületet. A betonmennyezet pora finom szemcsékben pergett le Essienre.

– És még mindig itt vagyok – folytatta a nő, miután az utórezgések elhaltak. – Tudom, hogy más ügyfeleid is vannak, de lenne kedved eljönni hozzám? Egész éjszakára?

A reggelit most nem ígérhetem meg.

Essien mellkasa nehezen emelkedett és süllyedt, görcsösen összerándult. A válasz úgy esett ki a száján, akár egy kődarab:

– Igen.

– Megérted, hogy ez mit jelent? Amikor utoljára megbíztam benned, kaptam magamba egy lyukat, és a belső szerveim fele megfőtt. Mindezek ellenére hajlandó vagyok adni egy második esélyt. Egészen addig, amíg azt teszed, amit mondok, és megfelelő mértékű bűnbánatot mutatsz.

– Cielo... Hadiz! Cielók vannak itt velem! – Figyelmeztetnie kellett a nőt, különben újra megtörtént volna ugyanaz, ami korábban. És akkor ismét végig kellett volna néznie Hadiz halálát. – Vemmet küldött el minket a menekülőért. Így kerültem ide.

– Nem, Essien. – Hadiz hűvös, érzelemmentes hangon beszélt. – Azért vagy itt, mert idehoztalak. Vemmet figyelőbiztos csak az egyik gomb volt, amit meg kellett nyomnom. Állj fel!

Essien feltápáskodott.

– Új utasításokat kapsz – folytatta Hadiz. – Ezúttal rendesen teljesítsd őket!

A lépcső tetején Topáz egy ajtót talált, és az ajtó mögött a lebetonozott telep várta teherautó-parkolóhelyekkel és olyan melléképületekkel, amelyek Damola Ojo java részét alkották. Páz tudta, hogy ennek az egésznek a túlsó végén pedig ott a kapu, ezúttal talán már nyitva, mert a támadóknak valahogy be kellett jutnia.

Csakhogya a lány és a kapu közötti tér kész harci arénává változott, szó szerint a háború ködével borítva. A terjengő füstben énségek rohángáltak egymást taposva, éles és tompa eszközökkel vagy löfegyverrel a kézben. A kézfegyverek durranásait időnként elnyomta valami nagyobb, nehezebb és jóval veszélyesebb dolog hangja, ami az útépítők légkalapácsának szaggaott ütessorozataira emlékeztetett. Ráadásul a világ egyik fele lángolt, a másik pedig sikoltozott, kiabált és átkozódott.

Menj a fal mentén!, javasolta Cimbi. Ismét vokolt, úgyhogya végre sikerült újraindítania és beállítania a közvetítőegységét. *Húzd össze magad! Kússz négykézláb, ha kell! A füst alatt a levegő sokkal jobban belélegezhető, és többnyire mellkasmagasságban lőnek, úgyhogya ha lent maradsz, remélhetőleg sokkal kisebb eséllyel találnak el véletlenül.*

Páz gondolkodás nélkül négykézlábra ereszkedett. Csak úgy volt képes mozogni, ha nem nézett semerre, és nem gondolt arra, ami körülötte zajlik.

Cimbalom viszont minden tőle telhetőt megtett, hogya fokozza a káoszt a halálössá tett PaintPot Permutátorral. Fokozta a lángok fényét Páz közelében, jó okot adva ezzel a lövöldözőknek, köztük Moon osztagának is, hogya nézzenek oda. Máshol vonalakat húzott, színeket maszatolt szét, ami elég impresszionistára sikerült, de így is azt az érzést kelthette a felületes szemlélőben, hogya szőrtelen,

rózsaszín és barna énségek rohangáltak a terjengő füstben, puskákkal és hosszú pengékkel a kézben. A beültetéseknek köszönhetően az ex-katonák sebészi pontossággal céloztak és lőttek, amit a fantomok esetében is habozás nélkül megtettek, úgyhogy Cimbi kiszámolta az irányokat és a szögeket, hogy maximálisan kihasználhassa a figyelemelterelést.

Moon osztagának három tagja sérült meg, mielőtt a parancsnok rájött, hogy az emberei egymásra lőnek. A lehető legrosszabb pillanatban rendelt el tűzszünetet. Az osztaga így a rémült rabszolgatartók rohamával találta szemben magát, akiket Cimbi látszólag felhevített és részben festett lángjai tereltek feléjük. A helyiek az életükért küzdöttek, ami részben semlegesítette a különbséget a képzett katonák és véletlenszerűen felfegyverkezett amatőrök között.

Topáz végül odaért a kapuhoz, és ismét felemelkedett. Nem volt egyedül. A kiszabadított rabszolgák közül sokan rohantak a kapu felé, köhögve és a szemüket dörgölve futottak el mellette, vagy egymásra támaszkodva rohantak, ahogy bírtak. Egyáltalán nem törődtek a lánnyal, aki arra gyanakodott, hogy Cimbi új holomaszkat húzhatott rá.

Páz átlépett néhány törmelékdarabot, és kijutott az utcára, ahol bámészkodók kisebb tömege gyűlt össze tisztes távolságot tartva a háborús zónától, félelemmel és csodálkozva, sok esetben látható örömmel figyelve a lángoló Damola Ojót. Egyenruhások is akadtak köztük, némelyek egyforma zöld jelzéssel telefestett autók mellett ácsorogtak. Páz a helyi hatóságok képviselőinek vélte őket, de láthatóan nem próbáltak meg bejutni a lángoló telepre, és a kiáramló rabszolgákat sem állították meg. Valószínűleg úgy döntöttek, hogy az eseménnyel kapcsolatos intézkedések valaki más hatáskörébe tartoznak.

A helyi énségek sietősen elhárítottak tőle, amikor Topáz kijutott az utcára, és ez alátámasztotta a feltételezését, hogy Cimbi valamilyen álcát talált számára. Bárkinek is látták, az biztosan nem hasonlított egy elgyötört nyuszilányra félig összetört kerámiamajommal a kezében, vérrel-kosszal

borított bundában. Ezen felbátorodva Páz egyenesen átsétált a tömegben, közben próbált nem sántikálni. Az énségek sietve húzódtak el az útjából, egy részük összébb is húzta magát, hogy mormolva, de tiszteletteljesen üdvözlje.

Hová?, kérdezte a lány.

Patak utca 11., válaszolta Cimbi. Ez egy lakóház vagy valamilyen épület egy Apapa nevű ipari negyedben. Állj meg a járda szélén, és emeld fel az egyik kezed!

Emeljem fel a kezem? Miért?

Ezzel szállító járművet hívhatsz. Itt így működik a dolog.

Milyen szállító járművet? Teljesen eltorlaszolták az egész utcát. Ez igaz volt. Az arra hajtók közül is sokan megálltak megbámulni a tűzvészt, így a mögöttük lévőknak is meg kellett állnia, úgyhogy szép, nagy dugó alakult ki, sok dudálással és kiabálással.

Csak csináld!, javasolta Cimbi.

Páz így tett, kiállt az út szélére, és felemelte az egyik kezét, mint aki az iskolában jelentkezik, mert tudja a választ a tanár kérdésére. Egy perc sem kellett, és egy jármű már reagált is a mozdulatra, az álló autók között kanyarogva dudálva feléje tartott. Csakhogy ez a jármű egyáltalán nem olyan volt, amilyenre a lány számított: egy motoros kerékpár állt meg előtte.

És a vezetője fémesen csillogó, vörös sisakot viselt, mint a ciélok. Csak éppen a felhajtott szemellenző mögöl egy fiatal fiú vigyorgott rá. Olyan sötétbarna bőre volt, mint a többségnek ebben a városban, és a tekintete folyton ugrándozott leendő utasa és a telep lángjai között. Amikor végre képes volt teljesen Pázra figyelni, némi félelem csillant meg a szemében. Megszólalt, egyik kezével szélesen gesztikulálva, egyszerre barátságos és sürgető hangon beszélt. Cimbi közömbösen tolmácsolt:

Elmenjünk innen, tisztelendő uram? Elvihetem. De hol van az autója? Hová lettek az emberei? A magaféléknek nem okadán kellene utaznia.

Mi a fenéről beszél?, kérdezte a lány.

Cimbi a saját nyelvén mondott valamit a fiúnak, talán

Topáz kérdését tette fel, mindenesetre közben vokolva válaszolt neki: *Nem számít. Szent embernek hisz, és épp most közölted vele, hogy sürgős találkozód van egy szegény, meggyötört lélekkel, akinek szellemi útmutatásra van szüksége. Ezért kell elvinnie Apapába. Ülj fel!*

A fiú máris előrébb fészkelődött, hogy helyet csináljon maga mögött, és Páz felülhessen a nyeregbe. A lány habozva helyezkedett el.

Könnyebb, mint gondoltam, atyám, tolmácsolta Cimbi a fiú szavait. *De nem sértésként mondom! Kapaszkodjon, és máris elviszem innen.*

És a lány erősen megkapaszkodott. Az egész szerkezet nem tűnt túl biztonságosnak, nem is érezte annak, amikor pedig elindultak, a motorkerékpár veszélyesen megingott. Ám ahogy gyorsultak, úgy vált egyre stabilabbá, és a fiú gyakorlott vezetőnek bizonyult. Kikanyarodott a forgalmi dugóból, ügyesen megtalálta a bámészkodók tömegében a szabad helyeket és ösvényeket, holott Páz csak emberfalakat látott mindenhol. Hamarosan kiértek a területről, és nyaktörő sebességre kapcsolva száguldottak egy szélesebb úton, amely ugyanúgy tele volt kátyúkkal, mint az eddig látott többi műút, de a fiú lassítás nélkül kerülte ki a nagyobbakat.

Valamit hátrakiáltott a válla fölött. A menetszél elvitte a szavait, de a lány amúgy sem értette volna, hogy mit mondott.

A térkép szerint már majdnem ott vagyunk, jegyezte meg Cimbi pár perc múlva. *Amint eljutunk Tambuwalhoz, a Cielo az ő problémája is lesz. Remélem, tud rá valamilyen megoldást.*

A hordozható nehézgépfegyver a szemben lévő épület ablakából szörnyű csapást mért Moon rajtaütésére. Állóháborúvá változtatta a csatát, holott a parancsnok arra számított, hogy képes lesz gyorsan és teljesen elfojtani a helyi ellenállást.

Kínos közjátékként az osztag csapdába esett a telep területének egy szűk szeletén, ahová a gépfegyver nem ért el. Itt verték vissza a hátulról, a beszakított kapu felől hullámokban érkező erősítést.

Bármennyire utálta felügyelet nélkül hagyni a volt figyelőbiztost, de a parancsnok Wuxx és Chiomis játékba hozását látta a legkézenfekvőbb megoldásnak. A koordinátákat már ismerték, úgyhogy csak annyit kellett mondania nekik, hogy jöjjenek, amilyen gyorsan csak tudnak.

Mi legyen őfelségével?, kérdezte Chiomis.

Hagyják ott!, válaszolta Moon. *Csak akadályozna bennünket. De azt közölhetik vele, hogy ha eltűnik, mielőtt visszaérünk, akkor megtalálom, és személyesen hámozom meg, mint egy almát.*

Wuxx és Chio érkezéséig tíz, bizonytalansággal teli perc telt el, de a közbelépésük döntőnek bizonyult. Egy RPG-vel iktatták ki a gépfegyvert, azután két, egymáshoz szinte viccesen nem illő halálangyalként rontottak be a kapun. A lehetetlenül magas menyétféle és a zömök, nehézkes lajhárember lövedékeket szórt mindenhová, még a lángoló teherautók közé is.

Addigra a szarvihar már kezdett tornádóvá dagadni. Nkanika elhallgatott, és Moon kapcsolata a méhészdrónnal megszakadt. Fogoly énségek százai rohantak ki az időközben szintén kigyulladt főépületből a szabadság felé, amíg a támadók lefoglalták a fogva tartóikat. Gyakorlatilag nem

állíthatták meg őket, pedig Moon bármibe lefogadta volna, hogy ÖtDombi Topáz is ott van közöttük.

Ennek ellenére a gyors kutatás mellett döntött, hátha a nyuszilány mégis meghúzta magát valami lyukban, esetleg sikerült beszorulnia egy leomlott faldarab alá. Nem volt ilyen szerencsájük. És a szerkezetnek sem bukkantak a nyomára, ami azt jelentette, hogy az egész rajtaütés pontosan zéró eredménnyel járt. Moonnak sikerült elvállalnia egy újabb szar kiküldetést, amivel pont az eddigi foltokat szeretne volna lemosni a múltjáról.

Ráadásul KZL/NKANIKA E/432. NHZ GYL/DG10014/U5838784453 is eltűnt, a kutatás során nyomát sem lelték. Számos összeégett holttestet találtak a főépületben, de ugyanúgy nem voltak beültetések, ahogy nyuszifülük sem. Nkanika dezertált, és az osztag létszáma kilenc főre csökkent, nem számítva Orso Vemmetet, mert mégis ki számította volna őt bele bármilyen katonai ütőerőbe? Moon már csak abban reménykedett, hogy a volt figyelőbiztos bemelegítve tartja a Lépőlemezt a visszavonuláshoz. Ha valamilyen személyes válság kínozza, akkor valószínűleg már nem találják majd ott az állomáson, amikor visszaérnek.

A túlélők komoly megrázkódtatást éltek át, miután a piknik helyett amire számítottak, egy darálóban találták magukat. Moon szétküldte Wuxxot és Nesuskalt, hogy nézzék meg, hátha még találnak használható járművet a telepen, azután Chiomishoz fordult:

– A nyúl elinált – közölte tömören. – Próbáljon meg ismét a nyomára bukkanni!

Chio lehunyta a szemét, hogy jobban tudjon kommunikálni a bázison hagyott kommunikációs berendezéssel.

– A hivatalos adatfolyamokban nincs semmi – válaszolta közel egy perc múlva –, de elég sok helyi készített felvételeket mobil, kézi vacakokkal. Ezekből talán kiszűrhetek valamit. Viszont elég nagy kirohanást rendeztek, úgyhogy ez kicsit olyan, mint megkeresni egy tűt a

szénakazalban.

– Tegye meg, amit lehet! – utasította Moon, és biztatón vállon veregette a menyétnőt. – Legutóbb is megtalálta, úgyhogy eléggé bízom benne, hogy most is sikerülhet.

Amikor elfordult, Wuxxot és Nesuskalt látta futólépésben visszatérni.

– Jelentést! – kérte, amikor odaértek hozzá.

Wuxx röviden összefoglalta. Találtak két teherautót, amit megkíméltek a lángok, és úgy tűnt, hogy egyiket sem probléma beindítani. Egyszerű kémiai motor hajtotta őket, amely finomított kőolajszármazékot égetett el, és a vezérlőrendszerüket hiperaktív gyerekeknek tervezték.

Oké, vokolta Moon az osztaga maradékának. Szálljunk fel a teherautókra egyenlő eloszlásban! Wuxx vezeti az elsőt, és magával viszi Chiomist. A másikba én ülök be Nesuskallal. A többiek szálljanak fel hátra lehajtott fejjel, készenlétben tartott fegyverrel!

– Hová megyünk? – kérdezte Wuxx, amikor mindenki elhelyezkedett.

Chio?

Szerintem találtam valamit. Chiomis bedobta a közösbe, így mindenki láthatta a berendezésén a szemcsés felvételt a kivonulásról. Pár másodperc múlva a kép kimerevedett, és a menyétnő ránagyított egy alakra, egy középkorú férfira, méretes pocakkal. Miközben a kiszabadult rabszolgák többsége fejvesztve menekült nemcsak a tűz, de az embertelen körülmények, a kényszermunka és a kétségbeesés elől is, ez a fickó felegyenesedve, tekintélyt parancsoló tartással lépdelt. Ráadásul gyanúsan tiszta, hosszú és fehér talárt viselt.

Elégé kilóg a többiek közül, nem?, vokolta Chiomis. Utána ez történt.

A kép váltott, ismét a férfit mutatta, de ezúttal már a járda szélén, ahol királyhoz illő mozdulattal emelte fel az egyik kezét. Egy motorbicikli kanyargott oda hozzá, és a férfi rövid beszélgetés után felszállt rá. A talár hátulja nem igazán gyűrődött fel a nyeregtől, hanem csak úgy tett, mintha

felgyűrődött volna, inkább belelógott, le egészen a hátsó kerék felső részéig.

Hologrammező, jegyezte meg Moon. Az, ott a célszemély lesz.

Szerintem is, ja.

És látja még valahol, Chiomis?

Jön-megy. Dél felé tart.

Akkor mi is. Indulás!

A telep bejáratán kívül katasztrófaturisták tömegébe botlottak és persze semerre sem mozduló autók falába. Ám amikor Moon kihajolt a teherautó fülkéjéből, és a Sa-Suval a levegőbe eresztett egy sorozatot, valamiért mindenki gyorsan el akart tisztulni a közelből, és hamar utat engedtek nekik. A helyiek szétszéledtek, eltekintve pár egyenruhástól, akik tessék-lássék úgy tettek, mintha rendet akarnának teremteni, ezért elindultak feléjük. Moon gyorsan lebeszélte őket minden tervükről azzal, hogy egyszerre kettőt vagy hármat is kinyírt egy légnyomás-gránáttal, mire a többiek csatlakoztak az általános elvonuláshoz.

Ezután nehezebbé vált a dolog. Chiomis csak a célszemély útjába kerülő térfigyelő kamerákon keresztül folytathatta a követést, ezért aztán menet közben csak néha, ám sürgetően vokolta az irányt. Tette ezt az iránytű beosztásai szerint, ami csak akkor működött, ha az út is arra felé vezetett, de helyenként több száz métert kellett megtenniük, mielőtt a nyúl után kanyarodhattak. Sőt, esetenként akár két-három ilyen irányjelzés is felhalmozódott, mert majdnem csapdába estek egy forgalmi dugóban, vagy épp az út hiánya lassította le őket. Sokkal könnyebb lett volna az egész, ha a nyúl megáll valahol, de addig kénytelenek voltak tovább zötykölődni a hepehupás utakon vagy bekanyarodni szűk mellékutákba.

Térképet!, utasította Moon a menyétnőt. Lássuk, merre tartunk! Ha lehetőségünk nyílna egy rajtaütésre, akkor legalább válasszunk valami jó helyet!

Itt vagyunk most, vokolta Chiomis, miközben szétküldött egy térképet a belső berendezésekre, és megjelölte a

helyzetüket a Cielo ikonjával, a karddal és fáklyával. *A helyi adatok szerint Amukoko a neve. Délkelet felé tartunk, egy Apapa nevű hűgyfolt felé.*

Moon tanulmányozni kezdte a térképet, már amennyire tudta úgy, hogy továbbra is részben a vezetésre kellett figyelnie. Amit látott, az nem tűnt túl rossznak.

– Itt sarokba szoríthatjuk – mondta ki hangosan, miközben vokolta is, és megjelölt egy területet a térképen. Ha beszélt, az segített gondolkodni. – Ha délre haladnak tovább ezen az Ijora Olopa nevű területen túl, akkor az út az öböl mentén fut. Úgy tűnik, hogy ott csak egy vacak kis földdarab nyúlik ki, legfeljebb fél kilométer széles lehet. Ott van ez a Bádog-sziget nevű hely. Látja, Wuxx?

Látom, igazolta vissza a volt katona.

– Ha keletnek fordulunk, és a hídnál bukkanunk ki, akkor tuti, hogy a nyuszi nem tud átjutni rajtunk. Ha rájön, hogy szorult helyzetbe kerülhet, esetleg megfordul, de nem sok helye lesz hozzá. Körbe is vehetjük, ha sikerül beterelni egy mellékutcába.

Az első teherautó úgy ötven méterrel járt a második előtt. Wuxx lekanyarodott jobbra, de nem lassított le, úgyhogy majdnem két kerékre emelkedett fordulás közben. Moon egyenesen ment tovább.

Tőle jobbra gyáarak és raktárak romjai szegélyezték az utat, üres betonhéjak törött ablakokkal és örökre lehúzott, rozsdás rácsokkal az ajtók előtt. Élénk színű festéküzeneteket fröcsköltek végig mindenben akár több rétegben is, a város elhanyagolt gyermekeinek néma kiáltásaiként. Gyomok törtek elő mindenhol a málladozó burkolat réseiből, még a leaszfaltozott udvarokon is, mintha a vadon elszánta volna magát, hogy visszahódítja a területet.

Bal oldalon a tenger húzódtott, sehová sem vezető stégek és végtelen rakodómólók nyúltak ki fölé. Egy részük már félig-meddig összeomlott, és a többi is közel állt hozzá, ahogy az alapjuk évről évre egyre jobban megsüllyedt.

Parancsnok, vokolta Chiomis, nem látok több térfigyelő kamerát előttünk, de azt hiszem, hamarosan ki is szűrhatjuk a

célszemélyt. Nem kellene lefoglalnunk még egy járművet, hogy jobban szét tudjunk szóródni?

– Szükségtelen – mormolta Moon, miközben továbbra is vokolta ugyanezt. – Jó lesz így.

Nagyjából kétszáz méterrel előttük egy kétkerekű jármű haladt egy vezetővel és utassal, az osztagparancsnok mindkettőt felismerte a Chiomis által talált felvételtől. Nehéz volt elhinni, hogy a túlsúlyos alak valójában egy nyüzüge kis nyuszi, de a hologram továbbra sem működött százszázalékosan. A fickó talárja nem úgy mozgott, ahogy a menetszél lengette volna, és erősen egy pontra koncentrálna látható volt, hogy a körvonalai kissé elmosódtak, mert az egészet nem teljesen a fényviszonyoknak megfelelő pigmentekkel festették a levegőbe.

Látom a célszemélyt, erősítette meg Moon. Friss jelentést kérek, Chio! Közelítünk a koordinátákhoz. Ezúttal elkapjuk!

Követnek, mondta Cimbalom.

Nem, ellenkezett Páz. *Az lehetetlen. Álcáztál, nem?* Azért is vokolhatott volna, hogy ne zavarja meg a sofőrt, de valójában nem volt elég levegője, hogy megszólaljon. Csak kapaszkodott a fiú derekába, és közben félig imádta azt a nyaktörő sebességet, amivel a kátyúkkal teli utakon száguldottak, félig viszont rettegett, hogy bármikor eleshetnek, nekicsapódhatnak egy másik járműnek vagy akár egy falnak is.

Nem mintha túl sok jármű lett volna körülöttük. Mióta maguk mögött hagyták a városközpontot, egy hosszú úton száguldottak, egy csomó elhagyatott épület mellett. Nem tűnt valószínűnek, hogy bárki is várja őket ezen a kiürült vidéken, de ha mégis, azt könnyen ki lehetett volna szűrni.

Cielo-jelforgalmat fogtam a közelből, jelentette Cimbi. *Nem tudom dekódolni, de egyértelműen katonai kommunikáció. Nincs senki más ezen a bolygón, aki vokolt üzeneteket küldene.*

Akkor..., kezdte Topáz, de Cimbi közbevágott:

Itt vannak, közölte feszülten. *Itt jönnek, mögöttünk!*

Páz körülnézett, de csak egy teherautót látott messze a hátuk mögött. Csakhogy elszorult torokkal ismerte fel a járműben a rabszolgatartók egyik szállítóeszközét.

– De hogy? – nyögte ki akaratlanul is hangosan. – Hogyan követhettek?

A motoros fiú ide-oda kapkodta a fejét, meglepte a számára teljesen értelmetlennek tűnő beszéd.

Számít ez? Hibáztunk, és kihasználták. De már majdnem célhoz értünk! Még sikerülhet.

Ezután Cimbi mondott valamit a sofőrnek, aki erre hirtelen bedöntötte a motort, és jobbra kanyarodott. Alig ötven métert tettek meg, amikor Cimbi ismét megszólalt, és a

motoros fiú megállt. Páz leszállt a háta mögül. Egy olyan telek szélére jutott, amelyen csak egyetlen épület állt, de az világosszürke betontoronyként magasodott a lány előtt, itt-ott feketés penészfoltok tarkították. Rozsdás vasalat kandikált ki a falak sérüléseiből, és az ablakai többsége is töröttnek tűnt. Az egyik oldalán fém lépcsősor futott fel, de az alját kapu zárta le, nagy lakattal.

A vöröses színű földön az épület előtt mindenféle törött holmi hevert elszórtan. Egy szakasznyi ereszcsonna fekete műanyagból, egy bőrrönd fedele, pár szétszakadt autógumi és valami, amiről Topáz úgy vélte, hogy egy régi típusú, lehúzás véce víztartálya lehetett. Az épület túloldalán három, nagy fémkonténer állt, az oldalaik négyzetes alapjuktól indulva kifelé dőltek. Építési törmelék, téglák, betondarabok és többnyire törött lécek álltak ki belőlük nagy halmokban.

Érintsd meg a fiú sisakjának a tetejét!, javasolta Cimbalom. Minél előbb el kell tűnnie innen. Hacsak nem akarod, hogy közénk és a cielók fegyverei közé kerüljön.

Páz nem értette a mozdulat okát vagy jelentését, de felnyúlt, és az ujjai hegyével megérintette a sisak hűvös műanyagját. Erre a fiú letérdelt előtte, és Cimbi mondott pár szót a nyelvén. A motoros ezután felállt, kétszer is meghajolt előtte, majd felpattant a járművére, és elszáguldott.

– Ez mi...

Mint mondtam, hasonlítsz a helyi vallás egyik papjára. Fizetés helyett egy áldás is elég volt. A reakciójából ítélve lehet, hogy jobban örült neki, mint a pénznek. De most inkább próbáld meg kinyitni az ajtót, mert csak másodperceink maradtak.

És abból sem sok. Páz éppen csak elkezdett futni az épület felé, amikor a teherautó alig lassítva bekanyarodott a sarkon, a szerkezet csikorogva ellenkezett, de a sofőr továbbhajtott a lány felé. Közben egy másik teherautó is bekanyarodott a rövid utca másik végén, és ugyanúgy felé száguldott. A motoros fiúnak éppen csak sikerült elkerülnie az ütközést, de legalább volt annyi esze, hogy továbbálljon.

Topáz az épület felé rohant, de nem találta az ajtót.

Legalábbis olyat nem talált, amit ki tudott volna nyitni. Az egyetlen bejáratnak tűnő, nagyobb nyílást hullámlemez fedte, ami úgy nézett ki, mintha fel lehetett volna húzni, de a lány nem látott rajta kilincset vagy bármi hasonlót. Lehajolt, és az ujjait a lemez széle alá dugva próbálta felemelni, de egyáltalán nem mozdult.

Páz harcra készen megfordult. A két teherautó már megállt, utasaik épp kiszálltak belőle. Nem viseltek páncélt, de változatos testalkatuk és esetenként bundás külsejük egyértelművé tette, hogy a Pándomíniumból jöttek. És a fegyvereik alapján célók lehettek. Fegyvereiket készenlétben tartva, legyező alakban szétszóródtak, és így indultak el a lány felé.

Páz a lépcső felé futott, amelyet egy legfeljebb a válláig érő kapu zárt le. Sértetlenül nekifutásból könnyedén átugrotta volna, de most nem bízott a sikerben. Ennek ellenére tétovázás nélkül megpróbálkozott a dologgal, és elrúgta magát a talajtól.

Láthatatlan ököl ütötte meg az ugrás ívének tetején, és nekicsapta a melléte lévő falnak. A lány kábultan rogyott össze, a fél oldala sajgott, és zúgott a füle. Homályosan fogta fel, hogy az egyik katona lökőt használhatott vagy valami hasonló erőtérfegyvert. Ilyen kis távolságról nem csoda, hogy telibe találta.

A lány elejtette Cimbit. A Hármaska-burok alig fél méternyire hevert a kaputól, és bár Páznak háttal esett, a sörétes puska találatától behorpadt oldala miatt jól látszott az arca. Zöld szemével Topáz barna szemébe pillantott.

Sajnálom, vokolta. Többet is tehettem volna. Lehettem volna okosabb vagy óvatosabb. Bocsáss meg, Páz! Jó barátom voltál, többet érdemeltél volna.

Pázt körülvették, katonák néztek le rá minden oldalról. Egyikük, egy medveember lehajolt, és a fegyvere csövét nekinyomta az arcának. A lány összeresztett, de nem tudott hová elhúzódní. A katona felkuncogott. Olyan közel volt, hogy Páz érezte a lehelete szagát, ami egyszerre volt bűzös és furcsán édes.

– Ő az, parancsnok – morogta a férfi.

Azután óriási termete ellenére megmagyarázhatatlan és érthetetlen módon egy hátra szaltóval kirepült Páz látóteréből. Perzselően fehér fény jelent meg a helyén, és egy nagy dob mély hangjához hasonló dobbanás hallatszott, megsüketítve a lányt.

Homok és gyér fű. Porszag és vadzsálya illata a forró levegőben.

Essien a fegyvere csövét egy nő homlokához nyomva állt. A nő kezét hátrakötötték. De ez csak egy emlék volt. Nagyon régen történt. Olyan emlék volt, amit szándékosan felejtett el, és egészen mostanáig sikeresen. Most viszont visszajött, és úgy játszódtott le a férfi agyában, mint valami film az elsötétített moziban.

– Hadd próbáljam megmagyarázni! – csatlakozott a hang a film mellé. – Elmennek sétálni, és elérkeznek egy kereszteződéshez. Fordulhatnak balra, fordulhatnak jobbra.

A nő felnézett Essienre. Közeledett a halála, és ezt ő is tudta, de a tény szikrányit sem enyhített a gyűlöletén és megvetésén. Tudta, mit lát.

Oshodit. Értéktelent. Valaki más kifutófiúját. Mindig csak valaki más rabszolgáját, páncéltól és fegyvertől függetlenül.

A puska alig rúgott egy kicsit, amikor Essien meghúzta a ravaszt, akkorát semmiképpen sem, hogy elhibázza a lövést. A Sa-Su csodálatos technológiai eszköz volt, még a páncéltörő lövedékektől is alig rúgott vissza.

A nő feje eltűnt. A vére kifröccsent a homokra, Essien combjára és vádlijára, vörös páncélcizmájára.

– Ki él sehol? – kérdezte az iménti hang.

Becsapós kérdés volt. Essien már tudta ezt.

Én, válaszolta az emléknek gondolatban.

Kurvára én.

Utólag visszatekinteni általában luxusnak számított a fegyveres összecsapásoknál, de így, utólag visszatekintve Moon még mindig nem értette, hogyan hullott szét minden.

Odaértek, mindkét célpont földre került, fegyvertelen volt, és nem maradt menekülési lehetősége. Minden balszerencséje ellenére Moon sikerrel járt. Már is egy kicsivel fényesebbnek látta a jövőjét az addigi vörös sötétség helyett.

A következő pillanatban valaki tüzet nyitott rájuk. Nem túl pontosan, de nagyon közletről és egy teljesen automatára állított puskából, úgyhogy a pontosság nem igazán számított. Valaki úgy ürítette ki a tárat Moon osztagának kimerült maradékára, hogy az emberei védtelenül álltak egy ablaktalan fal előtt, a betonjárdán. Az első sorozat hármát szedett le a kilencből, a nagydarab Chulluque is köztük volt, pedig jó harcosnak bizonyult.

Fedezékbe!, vokolta Moon, de ő sem teljesítette a saját parancsát. Megfordult, fél térdre esett, és viszonzta a tüzet. Közben az agya automatikusan regisztrálta a fémbe, kőbe és húsbba csapódó szupergyors lövedékek zaját.

Egy Sa-Suból lőttek rájuk.

Ami rajta kívül csak Essien Nkanikánál volt.

A következő pillanatban meg is látta a férfit. Észrevétlenül közelítette meg őket, az egyik rozsdás konténert használva fedezéknek. Jól belátta a terepet, és elég löszere volt, hogy akár tízszer is végezzen mindannyiukkal.

Moon ösztönösen teljes automatára kapcsolta a fegyverét, és megszórta a konténert, amivel fedezékbe kényszerítette Nkanikát. *Már is jobb*, gondolta. Az emberei kaptak egy kis időt, néhány lélegzetvételnit, hogy összeszedjék magukat. Chiomis és Nesuskal visszahúzódott a teherautókhoz, ami jó döntés volt. Wuxx és még ketten a külső lépcsőt használták fedezéknek, ami még jobbnak tűnt. Moon csak hasra vetette

magát a nyúl mellett, aki elkerekedett szemmel, rémült tekintettel bámult rá. Talán ez sem volt olyan rossz ötlet. Moonnak kurvára nem volt halvány lila gőze sem, hogy Nkanika mit akar ezzel elérni, de ha magának akarta ÖtDombi Topázt, akkor kétszer is meggondolja, hogy rálőjön-e mellette.

Kerüljék meg az épületet!, vokolta Wuxxnak és a társainak. *Amíg a helyén tartjuk, kerüljenek a hátába!*

Ez Nkanika?, kérdezte Wuxx hitetlenkedve és megvetően.

Igen. Szedjék le a rohadékot!

Talán a rövid szünet bátoríthatta fel, de Nkanika ismét kidugta a fejét a konténer mögül. Moon küldött feléje még egy sorozatot, amitől a férfi visszahúzódott. Oldalra nézve a parancsnok tekintete találkozott Nesuskaléval, és felmutatott. A teherautó teteje talán elég magasan volt ahhoz, hogy Nesuska át tudjon dobni egy gránátot a konténer fölé. A távolság így is nagy volt, de a katonai beültetések segítségével nem tűnt lehetetlennek a dolog.

Nesuska bólintott, fél lábával fellépett a teherautó kiálló elülső ütközőjére, és fellökte magát.

Mindjárt körbeérünk, jelentette Wuxx.

Remek, válaszolta Moon. *Háromra, és fedezem magukat. Egy... kettő...*

Fémes csikorgás terelte el a figyelmét. Moon odapillantott, és azt látta, hogy az épületfront java részét borító acélkapu elindult felfelé, és alul, az egyre növekvő résen át három, sárga-fekete sávós drón röppent ki nagy sebességgel. Bármilyen gyorsak voltak, amíg alacsonyan repültek, Moon kettőt leszedett, de a harmadik átjutott rajta, és besiklott a közelebbi teherautó alá. Az alá, amit Chiomis és Nesuska fedezékül használt.

A jármű olyan könnyedén robbant darabokra, mint egy érett pityangfej, narancssárga tűzgolyó jelent meg a helyén, majd márványos erezetű fekete füst. Chiomis lángolva botladozott el a roncsból, hat vagy hét lépést is megtett, mielőtt összeesett. Nesuskának nyoma sem maradt.

A picsába!, vokolta Wuxx. *Meglátott! Ránk fordult... Az*

üzenetnek három, kalapácsütés-szerű lövés vetett véget. Nem sorozat, hanem pontos lövések, ellenfelenként egy-egy. Az a veremlakó komolyan beletanult a szakmába.

Csakhogy Wuxx és a többiek lelövéséhez el kellett fordulna, tehát hátat kellett fordítania Moonnak. Ami azt jelentette, hogy ha elég gyorsan mozog, a nőnek volt esélye közelebb kerülni. Feltápászkodott, de csak guggolásba, a Sa-Sut a csípőjénél tartotta.

– Bocs, de nem! – hallotta oldalról, pont mielőtt elindult volna.

A hang oldalról jött. Odapillantva Moon a nyulat látta, aki megfordult, és a hátsóját mutatta neki. A tiszteletlenség kinyilvánításának elég gyerekes módja.

De a rúgás olyan érzés volt, mintha egy autó ütötte volna el. Moon felemelkedett a földről, és kegyetlenül nekicsapódott az épület falának. Amikor elterült a földön, fájdalom hasított az egész bal oldalába.

Tétován próbált feltápászkodni, de mozdulatlaná dermedt, amikor megérezte az összedörzsölődő bordavégeket. A beültetései megmenthették az életét, de egy átszúrt tüdő ellen nem sokat értek volna.

Nkanika előbújt a törmelékkal teli konténer mögül, készenlétben tartott fegyverének csöve ide-oda lendült, ahogy behajlított térdel elindult, túlélőket keresve. Moon volt az egyetlen. A veremlakó kiiktatta az osztagát. Egy veremlakó, egy drón és... egy fűevő. A gondolat majdnem olyan kábítónak bizonyult, mint az iménti rúgás vagy mint egy fizikai törvényszerűség cáfolata. *Egy kibaszott nyúl nyír ki!*

Az a nyúl egy méterre sem volt tőle, ott térdelt a járdán. Nem törődött Moonnal, azt bámulta, ami a még mindig emelkedő lemezkapu mögött volt. Moon kicsatolta a kése tokját, és megfogta a markolatot.

– Lerobbantom a kezed, ha megpróbálsz – szólt oda neki Nkanika. – Nem akarom, úgyhogy te se akard! – A nyúl másik oldalán bukkant fel, felsegítette a lányt, aki grimaszolt a fájdalomtól. Véres volt az arca ott, ahol a lökő eltalálta.

Vagy talán még a telepen történhetett vele valami.

– Hol van az anima? – kérdezte tőle Nkanika. – Kellene itt lennie egy animának is. Majomszerű burok fehér kerámiából. – Sürgetés rejlett a hangjában.

– Itt van – felelte a lány. Arrébb lépett, lehajolt, és a karjába vette a meggyötört külsejű szerkezetet. Mindkét célpontja ott állt előtte, és Moon nem tehetett semmit. Talán a pengéjével a lány torkán szerezhethetett volna némi helyzeti előnyt, de a veremlakó egyenesen rászegezte a fegyverét, és már bebizonyította, hogy simán főbe lőheti, mielőtt előrántaná a kést.

– Valaki fizet ezért, Verem? – morogta dühösen. – Hogy seggbe kúrod a saját osztagodat? Kinek dolgozol?

– Rúgd ide a puskádat! – mondta Nkanika válasz helyett. – A kést is! És minden mást, ami még van nálad!

– Van másik fegyvere is – jegyezte meg a nyúl Moon övére mutatva. – A derekán.

– Rohadt kis pamacs farkú!

– Gyerünk, Moon! – biccentett Nkanika. – Hüvelyk- és mutatóujj!

Az osztagparancsnok a földön hagyta a Sa-Suját, csak annyira nyúlt oda, hogy a kézfejjével ellökje magától, közben össze kellett szorítania fogait az oldalába hasító fájdalomtól. Utánadobta a kést és a pisztolyt is.

– Ugye még emlékszel, hogy karmaim is vannak? – vicsorogta. – Azokat is vágjam le?

– Csak tartsd magad mellett a kezed! Ha talállok hozzá valamit, majd megköttözkök. Addig elég, ha nem felejtet el, hogy hová mutat ez a puskacső.

– Nem fogom elfelejteni, Verem. Még nagyon sokáig nem áll szándékomban elfelejteni.

Nkanika odanyúlt, hogy elvegye a szerkezetet a lánytól, de a nyúl elhátrált tőle.

– Visszaadom – nyugtatta meg Nkanika. – Csak meg akarom nézni. Működik még? Elég szarul néz ki.

– Java részben még működőképes vagyok – válaszolta a gép. – Eltekintve a mozgatóegységektől. A magom sértetlen.

– A Melkelés egyik ügynökével beszélsz – jegyezte meg Moon. – És átadod a Pándomínium ellenségeinek. A gépeket értékesebbnek tartod a saját fajtádnál?

Nkanika a fejét csóválta.

– Nézd, hová kerültünk, Moon! – Mutatott körül szinte kedvesen. – Szerinted nem ismerem fel a saját fajtámat? Senkit sem érdekel, hány veremlakót teszten el láb alól. Ezt mondtad, alig három órával ezelőtt.

– Mintha téged kivételként neveztelek volna meg! Ez volt a legnagyobb tévedésem.

– Nem – csóválta ismét a fejét a férfi. – A legnagyobb tévedésed jóval régebben volt. Amikor lelőttél egy nőt egy tengerparton. Arra emlékszel még?

– Elég sok embert lőttem már le, Essien. A többségükre nem sokáig emlékszem.

– Hadiz Tambu...

– Az a kibaszott Hadiz Tambuwal! Persze hogy emlékszem rá. De az meglep, hogy még te is emlékszel. Tízszer annyi fecsegőt rágtál már el, mint én. Azt hittem, hogy az agyad már rég kigőzölgött a füleden át. Rosszul hittem volna?

– Sok mindent elfelejtettem, és sokáig. Ezt is el akartam felejteni, keményen próbálkoztam, mégis megmaradt. – Nkanika átvette a puskáját a baljába, és felajánlotta a jobbját. – Sok rosszat tettünk, Moon, de még nem késő helyrehozni őket! Legalábbis egy részüket. Gyere be, és kérj tőle bocsánatot!

– Miért kellene bocsánatot kérnem? – Moon nem fogadta el a felkínált kezét.

A nyúl odalépett hozzájuk, de ismét az épület belsejét nézte. A lemezkapu teljesen felhúzódott, de a kinti ragyogó napsütés miatt csak formátlan feketeség látszott odabent.

– Ott van, bent? – kérdezte Moon. – Hadiz Tambuwal? Biztos vagy benne?

– Igen – felelte a férfi. – Ott van, és találkozni akar veled. Mindannyiunkkal. Ez elkerülhetetlen.

– Lófaszt elkerülhetetlen! – Moon félrecsapta Essien kezét.

– Csak megjegyzem, hogy most mészároltad le az

osztagomat. Lőj fejbe most, ha úgyis megtennéd, de ne számíts rá, hogy könyörögni fogok érte!

Nkanika mély levegőt vett, hosszan fújta ki, amíg gondolkodott.

– Nem hiszem, hogy meg akarna ölni – mondta végül. – De elvárja, hogy...

– Majd ő maga elmondja – jött egy nő hangja oldalról, egy a nyílásból kilebegő dróntól. Moon felismerte a hangot Vemmet elfogott felvételéről, amit a volt figyelőbiztos a Tsakomon játszott le neki. – Magával szemben, Sostenti tizedes, csak utolsó lehetőségként gondolok a gyilkosságra. De ha tényleg ezt akarja, megoldhatom. Tudok egy ravasz kis trükköt, amivel gyújtóbombává változtathatom ezeknek a drónoknak a kondenzátorát. Így intéztem el a teherautót is. De az nagyon csúnya halál lenne, nem gondolja? Miért nem hallgat meg inkább?

Tényleg, miért ne? Moon nem tudott válaszolni erre. Megszállta egy érzés, ugyanaz az előérzet, mint amikor Vemmet elhívta a Tsakomra. Mintha folyton csak körbe-körbe járt volna, és valahogy most is leírt egy kört, amelyben minden lezáratlan ügye egyetlen hatalmas, súlytalan masszává olvadt össze, és ilyesmi csak akkor történik, amikor már közel a halál. Úgy vélte, ha bemegy abba az épületbe, akkor nem jön ki többet.

– Megbaszhatja – közölte a drónnal. – Nem érdekel, mit akar mondani.

– És ha felajánlom, hogy semlegesítem a beültetéseit? Kikapcsolom a Cielo-technológiát, hogy szabadon dezertálhasson.

Moon sziszegve szívta be a levegőt, de rögtön abbahagyta, és mozdulatlanná dermedt az oldalába hasító fájdalomtól.

– A picsába! – nyögött fel, amikor ismét meg tudott szólalni. – Ez baromság! Úgysem tudná megtenni. Erre senki sem képes. Ez egy fekete doboz, aminek a kódja a Regiszterben van, és semmi sem tudja feltörni, ami kisebb a Regiszternél.

– A felettesei szeretnék, ha ezt hinné, de van egy barátom,

aki szerintem képes lenne rá. Mit veszít azzal, ha hagyja, hogy megpróbáljuk?

– Az értékes időmet – köpte Moon a szavakat. – És egy kurva nagy darabot az önbecsülésemből. Csak mert ezt az idiótát sikerült maga mellé állítania, az még nem jelenti azt, hogy engem is sikerülni fog. – A dühével próbálta elfedni, az őt mardosó rémisztő kétséget. A drónon keresztül a nő pont azt az egy dolgot ajánlotta fel, amiért szívesen eladta volna a lelkét. A lelkét, a lelkiismeretét és az osztagát is, ha nem vesztette volna már el őket. De az esküjét és kurvára minden mást is. Nem hitt a nőnek, de tudta, hogy soha többé nem fog ilyen közel kerülni a lehetőséghez. Óvatosan talpra kecmertgett, közben szúrósan nézett Nkanikára.

– Egyre jobb lesz ez a nap – mormolta. – Ha hozzám érsz, Verem, olyan nyomot hagyok rajtad, amit nem tudsz lemosni!

Az oldalát a lehető legkevesebbet mozgatva bebicegett a nyitott ajtón, közben próbált abból a tényből valami apró meglegedésfélét kicsikarni, hogy ő haladt elől.

Az épület belső tere hatalmasnak bizonyult, és meghazudtolta a romos külsőt. Egy ugyanolyan laboratóriumba került, mint amilyet Essien Nkanika világán vertek szét Lessixszel. Ahogy ott, úgy itt is egy Lépfőlemez helyezkedett el középen, amelyen legfeljebb két énség férhetett el. Akárcsak a másik laborban, itt is sárga-fekete sávós drónokkal teli állványok foglalták el az egyik falat, lehetett vagy száz, de akár több száz is a kis szerkezetekből. Mindenhol máshol tonnányi rejtélyes, csúcstechnológiás berendezés állt és hevert, mintha bűn lett volna szabadon hagyni akár csak egy négyzetméternyi is a padlóból.

Viszont egyvalami különbözött attól a másik labortól. Egy holttest hevert az egyik sarokban, arccal a falnak fordítva. Amikor Essien meglátta, fájdalmasan felkiáltott. Odasietett a tetemhez, és letérdelt hozzá. Reszkető kézzel érintette meg a vállát.

Egy nő maradványai heverték előtte. Kiszáradva, szinte mumifikálódva. Magzatpózban hevert, saját magát ölelgetve,

mintha nagyon fázott volna a halála pillanatában. Fehér laborköpenyt viselt, alatta pólót és farmernadrágot, a lábán olcsó műanyag szandált. A tépett szélű lyuk a gerince mellett arra engedett következtetni, hogy hátba lőtték, de Moon tudta, hogy nem így történt. Az a lyuk egy kimeneti seb volt, és Moon ezt onnan tudta, hogy ő maga okozta.

Hadiz Tambuwal teteme hevert a sarokban.

– Hát, én ezt most már kurvára nem értem! – mordult fel a macskanő.

– Pedig egyszerű – válaszolta a drón. – Valaha abban a testben éltem. Amíg ki nem költöztem belőle.

Ám Hadiznak be kellett ismernie, legalább saját magának, hogy az „egyszerű” szó csak üres hengegés volt. Egyáltalán nem ment egyszerűen a dolog. Vérrel, fájdalommal, pánikba esve zajlott le, mindent eldöntő versenyfutásként a sötétiséggel, miközben végig tudta, hogy a sötétség szó szerint nem veszíthet.

Kétszer Lépett, miután Moon lelőtte, először a tengerpartról vissza a lagosi laboratóriumába, azután onnan ide, a másik majdnem ugyanolyan laborba. Mindkétszer úgy érezte, mintha a belső szervei felét otthagya volna az előző univerzumban. Haldoklott. Csak azért nem vérzett el, mert a fegyver, amely ökölnyi lyukat ütött a testébe, olyan forró lövedéket lőtt ki, hogy rögtön ki is égette vele az ereket.

A második ugrással egy időre lerázta az üldözőit. Nyert némi időt. Akkorra már előkészített egy menekülési útvonalat, amivel a lehető legutolsó pillanatban átverheti a halált. Láta is onnan, ahol hevert, az acélszürke tömböt a labor sarkában. Harmincöt centi hosszú, huszonöt széles, húsz mély. „*Megfontoltság.*” A gép, amit Andris Bagdonas professzor készített, és a szintén általa fejlesztett mesterséges intelligencia, Rupshe udvariasan megkérte, hogy hozza magával, hátha meggondolja magát, és készítené egy másolatot az elméjéről. Hadiz mindig úgy gondolt a berendezésre, mint afféle „agy a tartályban” gépre, de többnyire egyszerűen csak próbált nem gondolni rá. Amúgy egy olyan noetikus mintavevő eszköz volt, amely összeállított egy digitális modellt a használója agyáról és annak belső működéséről, feltérképezve a milliárdnyi neuron kisüléseit. Az egésztest atomnyi vékonyságú, egymásra rétegzett egzotikus átmenetifém szalagokra építette fel.

És amikor ez a berendezés maradt az egyetlen reménye, hirtelen rádöbbsent, hogy nem igazán tudja, hogyan kell

használni. Ennek ellenére közelebb mászott, fél kézzel húzta-lökte magát előre, mert a másik kezével a hasát fogta, nehogy a padlóra kerüljön, ami kifért volna a lyukon. Odaért, babrálni kezdett a vezérléssel. Amikor sikerült bekapcsolnia, vezetékek tucatjai tolódtak ki a gépből, mindegyikük végén egy-egy apró neuroszenzorral. Nagyon kicsik voltak, és Hadiz félig felfújt lufiknak érezte az ujjait, de legalább az érzékelők a bőrre tapadtak, amikor sikerült a halántékára illesztenie őket. Nyomkodni kezdte a gombokat valahogy úgy, ahogy helyesnek tűnt a sorrend, bár ebben egyszerre támaszkodott a régi emlékeire és a homályosan meghatározható ösztöneire. Évek óta nem foglalkozott a berendezéssel még fejben sem, és már nem maradt ideje rendesen végiggondolni a dolgot. Letapogatás. Átalakítás. Kinyerés. Nem volt biztos benne, hogy nem felejtett-e ki valamit, de kifogyott az időből és a lehetőségekből.

A gép halkan felzúgott, a vezetékek megmozdultak, életre keltek, learatták a gondolatait, mindent elkaptak, ami behullott a berendezés által generált láthatatlan hálóbá. Hadiz fájdalmai elviselhetetlenek voltak, ezért nem kellett tovább elviselnie őket. Az idegrendszere beadta a felmondását, és az öntudata elsétált a munkahelyéről.

Valamivel később Hadiz a szürke dobozban ébredt fel. Az első reakciója a zsibbasztó pánik volt, amibe majdnem beleőrült. Süketen, vakon és egyedül csapdába esett a sötétségben. Sikoltani akart, de nem tudott. Mozogni akart, de nem tudott. Érezte, hogy még él, de nem érezte, hogy a mellkasa mozog. A szíve nem vert. A testérzékelése teljesen eltűnt. Kiterjedés nélküli, de éntudattal rendelkező ponttá változott, tűhegynyi fénypöttyé a végtelen sötétségben.

Sokáig nem emlékezett semmire sem önmagával kapcsolatban. Még a nevére sem. Az új énje máshogy tárolta el az emlékeket, és nem sikerült rögtön hozzáférnie ehhez a tárolóhoz. Amikor mégis, attól kezdve Hadiz Tambuwalként gondolt önmagára, esetleg Hadiz Tambuwal másolataként. A különbség kissé homályosnak tűnt.

Csak azután tudta rendesen felmérni ezt a különbséget, miután rájött, hogyan irányíthatja a drónokat, hogyan lásson a kamerájukon keresztül. A régi teste ott hevert a padlón, és még elég frissnek tűnt ahhoz, hogy ne legyen szaga, de határozottan és visszafordíthatatlanul halott volt. És ott volt mellette az a szürke doboz is, benne mindazzal, ami megmaradt belőle, vagy inkább azzal az új öntudattal, amelyhez ő volt a sablon.

Küzdött, hogy felfogja ezt a változást, és végül eljutott az egyszerű, de kegyetlen következtetésre. Rendelkezett Hadiz Tambuwal emlékeivel, amelyek vitathatóan ugyan, de elméletileg Hadiz Tambuwal személyisége alapjának és anyagának számítottak. Az ő szempontjából feleslegesnek tűnt bármilyen vitába bocsátkozni emiatt, hiszen ha nem Hadiz Tambuwal volt, akkor nem volt senki más sem. És ha ő senki sem volt, akkor senki sem tudott küzdeni ennek a névnek a további használatáért.

De hogyan tovább? Egy része nem akart mást, csak elrejtőzni, és erősen megfontolta, hogy visszavonul ebbe a köztes létbe. Egy másik része viszont vissza akart ütni azoknak, akik ezt tették vele. A harmadik része pedig folyamatosan sikoltozott az érzéketek hiánya miatt, és kétségbeesetten akart szerezni magának valamilyen alakot az élők világában.

A gyakorlati lehetőségei erősen korlátozottak voltak. Az igaz, hogy a szürke doboz nemcsak a drónokhoz, hanem minden olyan elektromos berendezéshez és rendszerhez kapcsolódott, amit a hús és vér Hadiz Tambuwal használt és irányított, így az MI-konstrukció Hadiz sem vált magatehetetlenné. Csakhogy az új anyaga egy kolosszális méretű digitális fájl lett, amelyet nem lehetett teljesen áthelyezni a drónok korlátozott kapacitású fedélzeti memóriájába. Nem mozdulhatott el könnyen a szürke dobozból, és így csak korlátozottan volt cselekvőképes a külvilágban.

Ám szerencsére az elektronikus berendezései között volt egy teljes mértékben működőképes Lépőlemez is. És

Hadiznak volt egy barátja, aki sohasem árulta el, aki csupa jó tett vele. Így aztán visszaküldte az egyik drónját az eredeti világára, ahol egy ház méretű fizikai rendszerbe épített MI tűnődött immáron megszabadítva a korlátaitól. A drón üzenetet vitt.

Helló, Rupshe! Bocsáss meg, hogy egy ideje nem látogattalak meg! Olyan bajba keveredtem, hogy el sem fogod hinni!

Rupshe azonnal válaszolt:

Tambuwal professzor! Már kezdtem aggódni. Mi a gond?

Beszélgetésbe elegyedtek rövid szünetekkel, amíg a drón szállította az üzeneteket az univerzumok között. Rupshe részvétét nyilvánította Hadiz halála miatt.

Bizonyára traumatikus élmény lehetett, és nemcsak amikor lelőtték, hanem az is, amikor átvitte a tudatát ebbe az új formába. Örülök, hogy sikerült feltöltenie, de nem képzelem, hogy élvezte volna az újjászületést. Az én esetemben máshogy lenne. Sohasem ismertem más létezési formát, csak ezt.

Biztos vagyok benne, hogy meg fogom szokni, válaszolta Hadiz nem túl mély meggyőződéssel.

Nekem úgy tűnik, professzor, hogy a két, páncélos entitás váratlan felbukkanása kapcsolatban állhat a drónjai elvesztésével. Azért küldték őket, hogy megtalálják önt. Hasznos lehetne megtudni, hogy kitől kapták a parancsot és mi lehet a tágabb tevékenységük.

Kétlem, hogy valaha is megtudhatjuk.

Ezzel nem értek egyet, üzente Rupshe. A drónflottája itt hagyott része még rendelkezésére áll. És megvan a térképünk is, ami elvezet azokba a kontinuumokba, ahol a legvalószínűbb, hogy a Földek lakottak. A vörös páncél szélsőségesen feltűnő megkülönböztető jelzés, így nagy valószínűséggel felismerné, ha újra látná, akár közvetlenül a drónok kameráival, akár egy adott világ helyi jelforgalmában.

De miért keresném meg? Mindenképpen halott maradok.

A számszerűsített kifejezés értelmében igen, értett egyet Rupshe. De a tudata fennmaradt. Az ellenségeinél szeretné hagyni a kezdeményezését? Ha igen, tovább kereshetik.

Fogalmunk sincs, hogy milyen parancsot kaptak és mit akartak öntől, professzor. Számos okot látok rá, hogy ezen a ponton olyan proaktív legyen, amennyire csak lehet.

Hadiz megfogadta ezt a tanácsot. Követte a bizonyítékokat, amelyek elvezették az üres tengerpartról a Pándomíniumként ismert sok ezernyi Földre. A hatalmas birodalom a történelme kritikus pontján, válaszút előtt állt, amikor Hadiz rátalált. Háborút indított a géphegemónia ellen. A nő számtalan világ adatforgalmára csatlakozott rá, és Rupshénak is megmutatott mindent, amit talált. Rupshe pedig tökéletes helyzetben volt ahhoz, hogy dolgozzon az anyaggal. Korlátaitól megszabadulva a exponenciálisan megnövelte számítási kapacitását, így sokkal rugalmasabb és erősebb lett minden más számítógépnél, kivéve a Regisztert a Pándomíniumban.

Adatokat gyűjtöttek. Finomítottak a modelljükön, a valóság térképén. Következtetéseket vontak le, és ezek a következtetések ijesztőek voltak. Hadiz lassan megértette, hogy valóban cselekednie kell. És csak közvetve cselekedhetett, helyetteseken keresztül.

Akik végre eljöttek hozzá.

– Hadiz! – motyogta Essien. Még mindig a nő maradványai mellett térdelt, bánatosan és értetlenül meredt a tetemre. – Azt hittem, hogy túl... – Elharapta a szót, nyelt egy nagyot, és inkább máshogy mondta: – Azt hittem, hogy még élsz.

– Még élek, Essien. És egyben halott is vagyok. Megérttem, ha ezt nem érted. Nekem is nehéz volt felfogni.

– Nem látok benne semmilyen nehézséget – jegyezte meg a szerkezet, Koronás Cimbalom. Türelmetlennek hangzott. – A szerves agy egy meghatározott célra készült gép, még ha nem is tudatos tervezés, hanem az evolúció véletlenszerű folyamatainak eredményeként jött létre. Minden gondolkodó gépet lehet mások emulálására használni. A hegemóniában az öntudat lemásolása és módosítása teljesen hétköznapi dolog. Térjünk a lényegre, Hadiz Tambuwal, ha így hívják! Menedéket kínált, és ez az egyetlen oka annak, hogy eljöttem. Ugyanakkor eléggé nyilvánvaló az is, hogy maga

küldte utánunk ezeket a cielőkat. És azt mondta, hogy szeretne elvitetni valamit egy másik világra, de látom, hogy van saját Lépfőlemeze. Ezek miatt tűnődöm azon, hogy végeredményben mire megy ki a játék.

– Nem hazudtam – válaszolta Hadiz. – Illetve csak kihagytam pár információt. A katonákat támogatásnak szántam arra az esetre, ha nem sikerülne önerőből eljutnod hozzám. Emellett azért vannak itt, mert befejezetlen ügyeim vannak velük, amelyet most nem szeretnék részletezni. Ami a futárkodást illeti, a szállítmány én magam vagyok. Szeretném, ha visszavinnél a saját világomba.

A macskanő a fejét csóválva felnevetett, de szikrányi öröm sem rejtett a hangjában.

– Végig sejtettem, hogy ezt jól elcsesztük – jegyezte meg. Biccentett Essien felé. – Vemmet majdnem egy teljes napon át turkált a srác fejében, hogy megtalálja a szülőkontinuuma koordinátáit, de nem jutott semmire. Csak némi lé lötyögött a két füle között.

– Miért? – kérdezte Cimbi még mindig Hadizhoz beszélve. – Miért akar hazamenni? És miért most? Miért velünk?

– Ezt nehéz elmagyarázni – felelte Hadiz.

– Azért csak próbálja meg! Most, hogy már nem távolról manipulál minket, úgy érzem, eltolódott a hatalmi egyensúly. Elég sok mindenben mentünk keresztül maga miatt. Szeretnék magyarázatot kapni!

– Említettem, hogy van egy barátom a saját Földemen. Rupshe. Nem szerves énség. Azt hiszem, nevezhetem énségnek abban az értelemben, ahogy a Pándomíniumban használják ezt a fogalmat. Egy intelligens rendszer, amelyet egy olyan kollégám épített, aki zseni volt a maga szakterületén. Rupshe eleve kivételes képességekkel bírt, de mielőtt eljöttem onnan, feloldottam a tanulási és önfejlesztési korlátozásait. Szabadon tanulhat és alkalmazkodhat. Ennek következtében azóta jóval okosabb lett.

Az uti, Topáz Turmalin döbrentnek tűnt.

– És nem félt? – kérdezte. – A Pándomíniumban

börtönbolygóra küldték volna egy MI felszabadításáért.

– Te sem félsz attól, hogy egy ilyen MI-vel utazz. Rupshe a barátom, ahogy említettem. Megbízom benne. És a halálom után felvettem vele a kapcsolatot. Akadozó beszélgetés volt, mert drónokkal kellett szállítani az üzeneteinket egymásnak. Szintén a drónokat használtuk a Pándomínium megtalálásához és a Pándomíniummal kapcsolatos információs adatbázisunk felépítéséhez. Ez akár évekig is tarthatott volna, de Rupshe rájött valamire, amire én nem: mégpedig arra, hogy véletlenül már behatoltunk legalább egy Pándomínium-világra. Ezért kezdtek el vadászni rám. Úgyhogy visszakövettük, hogy mely világokon jártunk, és nem sokkal azelőtt találtuk meg a Pándomíniumot, hogy az találkozott a géphegemóniával.

– Húha! – szólalt meg Moon Sostenti színtelen hangon. – Micsoda véletlen egybeesés! Ne legyen szégyenlős, Tambuwal. Maga a kibaszott Melkelésnek dolgozik. Ezt már eddig is tudtuk.

– Nem. Egyáltalán nem. Abban a konfliktusban semleges vagyok.

– Senki sem semleges! Mindenki vagy szerves, vagy gép. Magának úgy tűnik, én választottam oldalt. – Moon Essienhez fordult: – Még nem késő, Verem! Miért nem dobjuk ki ezt a beszélő ládát egy szeméttelre, és adjuk át a nyulat meg a bádogmajmot a jól megérdemelt jutalomért, hogy aztán süketre igyuk magunkat valahol?

– Rupshe kiterjedten tanulmányozta a Pándomíniumot – folytatta Hadiz nem törődve a közbevetéssel. – Elkezdett elméleti modelleket építeni azzal kapcsolatban, hogyan fejlődhet tovább a Pando Birodalom a jövőben, és milyen hatással lehet rá, ha találkozik egy hozzá hasonló méretű világszövetséggel. Amikor a Melkelés-háború elkezdődött, Rupshe azt is beépítette a modelljeibe. És azóta is egyre finomítja ezeket a modelleket, úgyhogy szerintem ma már sokkal tisztábban látja, hogy mi történik és mi fog még történni, mint bárki, aki részt vesz a dologban.

– Minket ez miért kellene, hogy érdekeljen? – kérdezte

Cimbi. – Mi már magunk mögött hagytuk azt a háborút, és egyáltalán nem áll szándékunkban visszatérni hozzá.

– Pedig attól tartok, muszáj lesz. Rupshe modelljei többnyire a katasztrófa felé mutatnak. Statisztikailag jelentős esély van arra, hogy a konfliktus lerombolja mind a Pándomíniumot, mind a géphegemóniát. Világok millióról pusztulhat ki teljesen az élet, vagy visszazuhanak a barbarizmusba. A pusztítás, a szenvedés... felfoghatatlan léptékű lesz. Amelyik világra kihat, ott ez egyenlő lesz a kihalási eseménnyel. A bioszférájuk és ezzel együtt minden élet megszűnik rajtuk, legyen az szerves vagy gépi. Olyanok lesznek, mint a Purgálás világai. Ami azt illeti, a Purgálás világai jó eséllyel arról árulkodnak, hogy már történt ilyesmi.

– De... – ellenkezett volna Páz, csakhogy rajta kívül senki szólalt meg. Hadiz számított erre a csendre. Többnyire döbbenetből fakadt, részben talán kételkedésből, de mindenképpen volt benne egy harmadik összetevő is. A felfoghatatlan lépték. A többségnek nehéz volt a multiverzum fogalmaiban gondolkodni. – Hogyan? – kérdezte végül Páz. – hogyan történhet meg mindez?

– Sehogy – bökte oda Moon gúnyosan. – Baromság az egész.

– Mindkét fél új fegyvereken dolgozik. Olyan fegyvereken, amelyekre nem lehet majd válaszolni. A Pándomíniumét úgy nevezték el, Revans. A hegemonia nem adott nevet a saját fejlesztésének, csak egy kódsorral jelöli. Mindkét oldal közel jár a sikerhez. Sőt, már annyira közel, hogy biztosan létrehozzák a maguk fegyvereit, és aktiválni is fogják őket. Bevetik őket. A világok sorra hullanak majd el, és itt valódi világokról van szó, nem csak a rajtuk élő értelmes populációról. Több ezer vagy akár több millió évre lakhatatlanná válnak. A helyzet nagyon rossz, és lehet, hogy csak mi látjuk a dolog mértékét. Higgyétek el, amikor azt mondom, hogy számtalan élet múlik azon, hogyan döntünk.

Moon örömtelenül felnevetett.

– Hát, basszus, még szerencse, hogy a nyúl meg a

bádogmajom is itt van velünk! Nem vagyok biztos benne, hogy Nkanikával mi ketten meg tudjuk menteni az egész Pándomíniumot.

– Nem csak ketten vagytok. – Mivel a többiek már úgyis tegezte, Hadiz úgy döntött, nem törődik a formalitásokkal egyedül Moon kedvéért. – Reménykedem benne, hogy még egy énség csatlakozik hozzánk, de a részleteket majd megbeszéljük, miután átléptünk. Még hosszú út áll előttünk, és fogy az időnk. A Melkelés eddig csak védekezett. Rupshe szerint amint válaszcspást indítanak, egymás kölcsönös elpusztításának az esélye több mint biztossá válik.

– Mit szeretnél, mit tegyünk? – kérdezte Essien. Amikor beszélt, még mindig a tetemre nézett a sarokban, nem a dobozra, ahol a nő tudata lakozott. Hadiz szerint ez jellemző volt rá, és meghatónak tűnt. A kapcsolatuk valahogy túllépett a testi szinten, mielőtt elszakadtak egymástól.

– Vedd fel a Megfontoltságot, Essien! – mondta a nő. – Azt a szürke dobozt a holttestem mellől. De talán jobb lenne, ha Moon vinné, így neked mindkét kezed szabadon marad a puskádhoz, ha szükség lenne rá. Álljatok rá a lemezre, és elviszem magunkat oda, ahová mennünk kell.

Páz lenézett a Hármaska-burokra a karjában.

– Menjünk? – kérdezte tőle.

– Az biztos, hogy nem akarok itt maradni – válaszolta Cimbalom. – A Cielo, mármint az igazi Cielo ugyanúgy meg fog találni minket, mint ezek az amatőrök. És szerintem inkább előbb, mint utóbb. Maga, Hadiz azonban túl sokat kér azzal, hogy bízzunk meg magában. Viszont a barátjával szívesen találkozónék legalább azért, hogy ellenőrizzem a számításait és levonjam a saját következtetéseimet. És te, Páz? Menni akarsz?

Essien szenvtelen tekintettel hallgatta a beszélgetést.

– Mindketten jöttök – jelentette ki, mielőtt még a lány válaszolhatott volna. – Mind azt tesszük, amit Hadiz mond! Ezt jobb, ha tudomásul veszitek.

– Húha! – csóválta a fejét megvető fintorral Moon. – Nem csoda, hogy úgy bejött neked a sereg, Verem. Imádod, ha

megmondják, mit tegyél, nem igaz?

– Vedd fel a dobozt! – utasította Essien. – És nehogy elejtsd! Ha bármi kárt okozol benne, beléd ürítek egy egész tárat.

– Jó tudni – mormolta a macskanő, és egyszerűen a vállára kapta a szürke dobozt. – Hogy legyen? – kérdezte.

– Topáz Turmalin és Koronás Cimbalom Lép először – válaszolta Hadiz. – Azután mi hárman.

Páz felállt a Lépőlemezre, gondosan a közepére, és vigyázott, hogy el ne ejtse a karjában tartott animát. Minden szőrszála felmeredt, amikor a Lépőmező beburkolta.

Kevesebb mint huszonnégy óra alatt harmadszor Lépett át egy másik világba.

Orso Vemmet kitartott, amíg csak bírta. Eleinte még ott volt neki Wuxx és Chiomis társaságnak. Tudta, hogy inkább a Lépőlemezre ügyelnek, mint az ő lelki nyugalmára, de a jelenlétük így is segített a volt figyelőbiztosnak. Miután ők is elmentek, Vemmetet nyomasztani kezdte a romos állomás és a tény, hogy egy veremvilágon meglehetősen távolra került a civilizáció megbízható törvényeitől. Egészen addig még ez is elviselhető maradt, amíg hallgathatta az osztag tagjainak kommunikációját, és nagyjából el tudta képzelni, hogy mi történt. Viszont nem bírta visszafogni magát, és folyton kérdéseket tett fel, ami miatt Moon végül kizárta a beszélgetésből. Magára maradt, és ez gyorsan lelombozta.

Sejtette, hogy az osztag bajba került. Az ellenállás a telepen erősebbnek és kitartóbbnak bizonyult a vártnál, Moonnak ezért kellett behívnia Wuxxot és Chiomist is erősítésnek. Viszont mivel már nem hallgathatta az osztagot, fogalma sem lehetett róla, hogy visszatér-e még valaki vagy ő az egész bevetés utolsó túlélője. Akár már a helyi énségek is elindulhattak a rejtett bázis felé visszafejtve a kommunikációs sávot, amíg az el nem vezeti őket hozzá és a lemezhez.

Vemmet tudta, hogy várnia kellene, amíg így vagy úgy valami hírt kap a többiekről, de egyre erősödött a megérzése, hogy a további várakozás az életébe kerülhet. Egy ilyen primitív világon akár egy különben jelentéktelen sérülés is végzetessé válhatott. Ha bármi történik vele, a helyieknek fogalma sem lehet róla, hogyan lássák el. Üszkösödés, vérmérgezés, poszttraumás sokk, nagyjából hasonlókat képzelt el, de úgy sejtette, hogy akár abba is belehalhat, ha valami ostoba, elmaradott orvosféle pióccákkal akarja megtisztítani a vérét vagy köpöllal próbál javítani a hangulatán.

Készen kellett állnia az indulásra. Ha a veremlakók eljönnek érte, akkor Lépnie kellett, mielőtt elkaphatnák. Viszont a Lépőlemeznek kellett három másodperc a ciklushoz. És három másodperc alatt bármi megtörténhet! Három másodperc alatt lelőhették, leszúrhatták, megfojthatták vagy akár ki is belezhették, legalább részben, de ezekbe a részletekbe tényleg nem akart belegondolni. Így is túlságosan csapongott a fantáziája.

Arra gondolt, hogy a lemezen kellene elhelyezkednie, így szükség esetén nem veszíthet időt a megközelítéssel. Ezért aztán lekuporodott a platform közepére, összehúzta magát, hogy a lehető legkisebb célpontot nyújtsa, és várta, hogy Moon üzenjen, vagy két emelettel lentebb a rabszolgatartók berúgják az állomás ajtaját, döngő léptekkel felrohanjanak a lépcsőn, és bestiális üvöltéssel rávessék magukat.

Moon?, vokolta, de nem kapott választ.

Nem megy, mondta gondolatban a zajokra éhes csendnek. *Egyszerűen csak nem megy. Sajnálom. Visszajövök. Várok... egy órát, talán, és azután... visszajövök.*

Bekapcsolta a lemezt. A Lépőmező opálos függőnye eltakarta előle az állomás mennyezetét. Egy szívdobbanásnyi idővel később már a Bivouac 19 egyik poros síkságán kuporgott, ahonnan pár órával korábban elindultak.

Legalábbis ő oda célzott. De valamit elronthatott, mert nem egy síkságra került, vagy ha mégis, akkor nem látta a síkságot. Sűrű köd borított mindent körös-körül.

Nem is köd. Füst. Füst terjengett körülötte. És a Cielo egy tűzéségi állása lángolt közvetlenül a közelében; a cső vége a földbe fúródott. Fent, az égen alig látható, hatalmas alakok mozogtak rémisztő lassúsággal. Fűlsüketítő robbanások hallatszottak nem elég messziről, illetve tompábban messzebről is. A föld rendszertelen ritmusra remegett Vemmet alatt.

– Mi a... – hebegte a volt figyelőbiztos tétován körülnézve.
– Nem! Mi a...

Egy romboló méretű vagy még nagyobb jármű haladt el fölötte, a fékezőmezeje ideiglenes mélyedéseket ütött a

porba, eloszlatva a füstöt. Vemmet döbbenten bámulta. Odafent légi csata zajlott a Cielo vörös repülői és teljesen más tervezésű gépek között. A férfinak fogalma sem volt, mennyien lehettek odafent, de a sűrű alakzatoktól alig látta az eget mögöttük. Ezen csak addig tűnődött el akaratlanul, amíg rá nem döbbent, hogy földi egységek is részt vesznek a küzdelemben. Önjáró tornyok fej helyett fegyverfészekkel, kaszáló karjaik végén mezőörvényekkel. Alattuk kisebb alakok futottak sok lábon, gurultak kerekeken vagy siklottak erőtérpárnán. Sugarakat és lövedékeket szórtak, mérhetetlen mennyiségű energiát szabadítottak el, hogy leperzseljék a repülőket az égről.

Szerkezetek. Géphadsereg. A Melkelés áthozta a háborút az ellensége egyik világára. És Vemmet a rá jellemző balszerencsével belelépett a csata kellős közepébe.

A Lépés túloldalán még mindig Apapában voltak, de Essien rögtön megérezte a különbséget. A maguk mögött hagyott város még élt, de ez már halottnak tűnt. Semmi sem mozgott, semmi sem keltett zajokat. Sem emberek, sem állatok, sem madarak, sem rovarok. A levegőnek ólmos, mérgező íze volt.

Csendes utcákon jártak, nem találkoztak senkivel. Átmentek a városközponton, azután ki külterületre, át a Festac csatornahídon Campus Crossba, ami Essien világán egy elhagyatott vidámpark volt. Egy drón végig velük tartott, halk zúgással siklott fölöttük, mutatta az utat.

Lassan haladtak. A mintavevő berendezés nehéznek bizonyult, Moonnak többször is meg kellett állnia pihenni egy kicsit. Topáz felajánlotta a segítségét, de a tizedes vagy nem hallotta, vagy arra sem tartotta méltónak a javaslatot, hogy válaszoljon rá. Csak újra felvette a terhét, és ment tovább.

Az egyetemi kampuszba vezető híd előtt egy olyan utcába jutottak, ahol az egyik oldalon pár ház és bolt sorakozott, a másikon meredek domboldal emelkedett. A dombot valaha fű boríthatta, ám mostanára a rizspalka, a csorbóka és más gyomok uralkodtak el rajta a csökött fügebokrok és platánfák között. Essien felismerte a keskeny folyamot a híd alatt. Az ő világán Badagary-pataknak nevezték. Az utca közepe táján zömök, zöld teherautó állt, amelyet kocsmává alakítottak, italpulttal a hátulján. A logó az oldalán *Falánk Koti bárjaként* azonosította lényegében már feleslegesen.

A drón lelassított, és megállt.

– Ez az a hely? – kérdezte Moon a szükségesnél valamivel erélyesebben téve le a szürke dobozt.

– Óvatosabban! – figyelmeztette Hadiz a drónon keresztül.

– Nem örülnék, ha az efféle bántalmazás agykárosodást okozna. És nem, ez még nem az a hely.

– Akkor miért álltunk meg? – Moon kivillantotta azokat a nagyon hegyes fogait, hogy megmutassa, mennyire nem érdekli Hadiz állapota.

– Csak emlékszem erre a helyre még abból az időből, amikor életben voltam. Sokszor kijöttem ide inni. A sör jó volt.

– Szép történet – gúnyolódott Moon. – Talán meg is állhatnánk egy jó, behűtött korsónyira. A régi szép idők kedvéért.

– Innen merre? – kérdezte Essien.

– Az utca végén át a hídon – válaszolta Hadiz.

Essien a puskája csövével intett Moonnak, hogy menjenek tovább. A macskanő dacosan meredt rá, erőszak ígérete rejlett a tekintetében, de szó nélkül felkapta a dobozt, és elindult. Együtt mentek át a hídon az elhagyatott Campus Crossba.

A tárva-nyitva álló kaputól nagyjából fél kilométerre, a kampusz területének túlsó végén a jótékony istennő után Rupshénak elnevezett intelligens rendszer majdhogynem türelmetlenül figyelte a közeledő társaságot.

Jóval arrébb, nagyon-nagyon messze onnan én még a sötétség mélyén álmodtam képek és szavak nélküli, csupán számokból felépülő álmaimat a szüntelenül egyik dimenzióból a másikba ugráló, szökevény burkomban. És minden álmom valóra vált.

Ám végre megérkezett az anyám, a megmentőm, a tanítóm, a bajnokom, a legkedvesebb barátom. A világok évszázadokon át örvénylettek körülöttem felkavart buborékként, de velem sohasem találkoztak.

Hamarosan ez is megtörténik.

Köszönetnyilvánítás

Mint mindig, most is hálás vagyok kiváló csapatomnak, ami megakadályozta, hogy összeomoljak: az ügynökömnek, Megnek, a szerkesztőimnek, Annának, Joannának és Priyankának, a publicista Naziának és Ellennek, és imádott családomnak.

Mellettük sokkal tartozom Tade Thompsonnak, aki a kezdeti vázlatok elolvasása után felbecsülhetetlen értékű javaslatokat adott a nigériai helyszínekkel és karakterekkel kapcsolatban. Hatalmas hatással volt a könyvre, és nagylelkősége határtalannak bizonyult. Ami jól sikerült azokban a fejezetekben, azt neki köszönhetem. A hibák a sajátjaim.

A szerzőről

M. R. Carey az élete java részében történeteket talál ki. A *Kiéhezettek* című regénye több mint egymillió példányban kelt el, és film is készült belőle az általa írt, BAFTA-díjra jelölt forgatókönyv alapján. Mike Carey néven írt a DC-nek és a Marvelnek, többek közt a kritikusok által elismert *Lucifer*, *Constantine* és *X-Men* sorozatokhoz is. Könyvei rendszeresen felbukkannak a *New York Times* bestsellerlistáján. A korábbi regényei között megtalálhatjuk a Felix Castor-sorozatot (amelyet szintén Mike Carey néven írt), de dolgozott két rádiójátékon, illetve számos film- és televíziós sorozat forgatókönyvén is.